

Саидмурод ДАВЛАТОВ

Китоб аз силсилаи
«ФАЛСАФАИ МУРЧАГОН»

ТАРЗИ ФИКРРОНИИ ОДАМОНИ САРВАТМАНД ВА КАМБИЗОАТ

Саидмурод Давлатов

**ТАРЗИ ФИКРРОНИИ
ОДАМОНИ САРВАТМАНД
ВА КАМБИЗОАТ**

Силсилаи асарҳои
«Фалсафai мӯрчагон»

Душанбе
2016

ББК 84.точик 7-4 я 73

Д 13

Давлатов Саидмурод. Тарзи фикрронии одамони сарватманд ва камбизоат. *Силсилаи асарҳои «Фалсафаи мурчагон».* - Душанбе: 2016. - 336 сах.

Агар инсон тафаккури худро ба самти дуруст тағйир дода тавонад, дар он сурат рушду тараққӣ хоҳад кард. Одатан, инсонро танҳо ба он хотир ҳурмату эҳтиром менамоянд, ки ӯ воқеан рушду инкишофи ҳамаҷонибаи худро анҷом дода тавонидааст. Агар инсон ҳамаҷониба камол наёфта бошад, обрӯю эътибораш коста мегардад. Дар китоб ба саволҳои зиёд ҷавоб гуфта шуда, ҳамчунин саргузаштҳои ҷолиби одамон оварда шудаанд. Қариб ҳамаи мисолҳои дар китоб овардашуда хусусияти мусбат ва амалишаванда доранд, зеро ангезаҳои манфӣ бе ин ҳам хеле зиёданд ва дар ҳаёти ҳамамураи мо кофӣ мебошанд.

ISBN 978-99975-922-6-2

000310749

Китобхонаи миллии Тоҷикистон

МУАСССАИ ДАВЛАТИИ "КИТОбхонаи миллии Тоҷикистон"	
266635	330.52 + 316(585.3)

© Давлатов С., 2016

МУНДАРИЦА

ПЕШГУФТОР	13
ФАРҚИ ЯКУМ.....	22
Сарватмандон тибқи меъёри фаровонӣ, нодорон бошанд, тибқи меъёри норасоӣ андеша мекунанд.	
ФАРҚИ ДУЮМ.....	32
Камбағалон тибқи категорияи «ман ҳамаи инро медонам» фикр мекунанд. Тафаккури сарватмандон, баръакс, фарогири андешаи зерин аст: «агар ин чиз маро дар коре кӯмак кунад, пас арзише дорад».	
ФАРҚИ СЕЮМ.....	39
Камбағалон тибқи категорияи издиҳом, сарватмандон тибқи категорияи шахсият -фард фикр мекунанд.	
ФАРҚИ ЧОРУМ.....	47
Камбағалон тибқи категорияи тарс, сарватмандон тибқи категорияи муҳаббат андеша мекунанд.	
ФАРҚИ ПАНҶУМ.....	60
Одамони камбағал тибқи категорияи монеа, одамони сарватманд тибқи категорияи имкониятҳо, андеша мекунанд.	
ФАРҚИ ШАШУМ.....	68
Одамони камбағал тибқи категорияи ҳарисӣ ва дилкашолию майл, одамони сарватманд тибқи категорияи субот ва устуворӣ андеша мекунанд.	
ФАРҚИ ҲАФТУМ.....	74
Одамони камбағал тибқи категорияи «бояд барои рӯзи мабодо пасандоз кард», аммо одамони сарватманд	

тибқи категорияи «бояд пасандоз кард, то ин ки барои истифодабурдан имконият фароҳам ояд» фикру андеша мекунад.

ФАРҚИ ҲАШТУМ.....87

Одамони камбағал тибқи категорияи «пул алоҳида вучуд дорад», сарватмандон тибқи категорияи «пул чузъи ҳаёти ман аст» андеша мекунад.

ФАРҚИ НҮҲУМ.....93

Одамони камбағал тибқи категорияи айбдорсоzӣ андеша мекунад. Одамони сарватманд тибқи категорияи нарасидани таҷриба, малака ва маҳорат фикр мекунад.

ФАРҚИ ДАҲУМ.....101

Одамони камбағал тибқи категорияи «одамон бо иштибоҳоти худ пайванданд», одамони сарватманд бошанд; тибқи категорияи «рафтору кирдорро аз шахсият ҷудо бояд кард» андеша мекунад.

ФАРҚИ ЁЗДАҲУМ.....111

Агар одамони камбағал тибқи категорияи «баъд» фикр кунанд, пас сарватмандон тибқи категорияи «қатъият» андеша мекунад.

ФАРҚИ ДУВОЗДАҲУМ.....132

Одамони камбағал тибқи категорияи «ҳалвои осмонӣ», одамони сарватманд бошанд, тибқи категорияи «ҳама чиз арзиши пулии худро дорад» фикр мекунад.

ФАРҚИ СЕЗДАҲУМ.....144

Мардуми нодор мепиндоранд, ки ҳамаи мушкилот аз барои пули бадбахт аст. Одамони сарватманд меғӯянд: «Пул ба зоти худ бетараф аст, аммо нокифоя будани пул боиси ҳамаи мушкилоти ҳаёти мо аст».

ФАРҚИ ЧОРДАҲУМ.....151

Мардуми нодор тибқи категорияи «бо роҳи ҳалол сарватманд шудан ғайримкон аст» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «танҳо бо роҳи ҳалол сарватманд шудан мумкин аст, роҳи дигар вучуд надорад» фикр мекунанд.

ФАРҚИ ПОНЗДАҲУМ.....157

Мардуми камбағал тибқи категорияи «дар бораи худ» ё «аз они худ» андеша мекунанд. Мардуми сарватманд тибқи категорияи боадолатӣ ва нуқтаи тавозун фикр мекунанд.

ФАРҚИ ШОНЗДАҲУМ163

Мардуми нодор ҳамеша танҳо ба худ умед мебанданд. Мардуми доро ҳамеша ба идея, имконият ва робитаҳои худ такя мекунанд.

ФАРҚИ ҲАБДАҲУМ.....169

Одамони камбағал тибқи категорияи «вақте, ки сарватманд шудам, хайру эҳсон мекунам» андеша мекунанд. Аммо мардуми сарватманд тибқи категорияи «барои сарватманд шудан хайру эҳсон кардан зарур аст», фикр мекунанд.

ФАРҚИ ҲАЖДАҲУМ174

Одамони камбағал тибқи категорияи «агар дар охир чизе монад, ман пасандоз мекунам» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд чунин мулоҳиза мекунанд: «Агар ман пеш аз ҳама пасандоз накунам, дар охир аниқ аст, ки чизе боқӣ наместонад»

ФАРҚИ НУЗДАҲУМ181

Одамони камбағал тибқи категорияи танҳоӣ ва қоидаи «худам мекунам» фикр мекунанд. Сарватмандон

бошанд, тибқи категорияи «самаранокии ақлу хиради дастҷамъонаро наметавон дар танҳой ба даст овард» андеша мекунанд.

ФАРҚИ БИСТУМ.....188

Одамони камбағал тибқи категорияи «худӣ» ё «ба худ наздик» андеша мекунанд, одамони сарватманд бошанд, тибқи категорияи «пул миллат надорад, комёбӣ ватан надорад, хушбахтӣ сарҳадро намедонад ва муҳим нест, дар кучо ту пул кор мекунӣ» андеша мекунанд.

ФАРҚИ БИСТУЯКУМ.....192

Одамони камбағал тибқи категорияи «худи инсон ба дастоварандаи асосии даромад аст» андеша мекунанд. Одамони сарватманд бошанд, тибқи категорияи «поягузорандаи асосии даромад пул аст» фикр мекунанд.

ФАРҚИ БИСТУ ДУЮМ.....198

Одамони камбағал вақт ва пулро дар алоҳидагӣ баррасӣ мекунанд. Одамони доро чунин меҳисобанд, ки вақт пул аст.

ФАРҚИ БИСТУ СЕЮМ.....205

Одамони камбағал тибқи категорияи «бо роҳи ҷамъ кардани пул доро шудан мумкин аст» андеша мекунанд. Одамон сарватманд фикр мекунанд, ки бо роҳи зиёдкунӣ ва афзункунӣ доро шудан зудтар осонтар аст.

ФАРҚИ БИСТУЧОРУМ.....211

Одамони камбағал тибқи категорияи «барои он ки ба бизнес машғул шавед, пул зарур аст» фикр мекунанд. Сарватмандон медонанд, ки пул чизи асосӣ набуда, бештар дониш, имконият, робитаҳо ва алоқаҳо заруранд.

ФАРҚИ БИСТУ ПАНЦУМ.....218

Одамони камбағал тибқи категорияи «гарчанде ман пул надошта бошам ҳам, аммо одами некӯкору меҳрубонам!» фикр мекунанд. Одамони сарватманд тибқи категорияи «дорой ба ман имкон медиҳад, ки бештар некӯкорӣ кунам» андеша мекунанд.

ФАРҚИ БИСТУ ШАШУМ.....222

Одамони камбағал тибқи категорияи «танҳо бо меҳнати вазнину доимӣ доро шудан мумкин аст» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «барои доро шудан фикр кардан зарур аст» андеша мекунанд».

ФАРҚИ БИСТУ ҲАФТУМ.....230

Одамони камбағал тибқи категорияи «рақобат» андеша мекунанд. Одамони сарватманд тибқи категорияи «беназирӣ» фикр мекунанд.

ФАРҚИ БИСТУ ҲАШТУМ.....236

Одамони камбағал тибқи категорияи «зарар» фикр мекунанд. Одамони сарватманд дар бораи афзоиши даромад андеша мекунанд.

ФАРҚИ БИСТУ НҶҲУМ.....241

Одамони камбағал тибқи категорияи «бояд сарфа кард» фикр мекунанд, одамони сарватманд бошад, тибқи категорияи «бояд пулҳои худро идора кард» фикр мекунанд.

ФАРҚИ СИҶОМ.....247

Одамони камбағал тибқи категорияи «ба ҷуз пул ба ҳама чиз», ё «камтар пардохтани пул» андеша мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «аз ҳама пардохти арзон бо пул пардохт кардан аст» фикр мекунанд.

ФАРҚИ СИЮ ЯКУМ.....253

Одамони камбағал тибқи категорияи «барои сарватманд шудан бояд бисёр корд кард» андеша мекунанд. Аммо одамони сарватманд фикр мекунанд, ки «бояд соатҳои барои кор муайяншударо зиёд накарда, роҳи баланд бардоштани даромади худро пайдо кард».

ФАРҚИ СИЮ ДУВВУМ.....259

Одамони камбағал вақт ва пули худро мефурӯшанд, ки фишанги асосии бойигарӣ ба ҳисоб мераванд. Одамони сарватманд вақт ва пули одамони дигарро харидорӣ мекунанд.

**МОНЕАҲОЕ, ки дар роҳҳои комёби
дар шуури одамон аст270**

ХОТИМА.....311

Хонандаи мухтарам!

Пеш аз он, ки ман ин китобро нависам, ҳодисаву воқеаҳои зиёдеро аз саргузаронидаам. Ба гумонам, тафаккури инсон чизи ягонае аст, ки ўро аз дигар махлуқоти рӯи Замин ҷудо мекунад. Тафаккури инсон аз бачагӣ ташаккул ёфта, дарку фаҳмишашро нисбат ба олами атроф, ҳамчунин муносибати ўро бо худ ва наздикон муайян мекунад. «Кӣ шудан»-и мо дар зиндагӣ ба қобилияти андешаронии ҳар яки мо алоқамандии зич дорад.

Тарзи тафаккури одамони сарватманд ва камбизоатро омӯхта, ба чунин хулоса омадам, ҳар инсон барои дигаргун сохтани тақдири худ қодир буда, ҳама гуна мушкилотро рафъ карда, ба ҳар мақсаду орзуи дар дил доштаи худ ба шарте расида метавонад, ки тафаккури ў бо азму ният ва дарки аниқ ва дақиқи мақсади дарпешгузоштааш мувофиқат кунад.

Мо саъю талош кардаем, ки дар ин китоб масъалаҳои дар воқеъ мавҷударо ҳал карда, ба саволҳои зиёди хонандагон, ки намунашон дар зер оварда мешавад, ҷавоб гӯем:

Барои чӣ яке комёб мегардад, дигаре на?

Ҳамаи мо - писарон ё духтарон як хел таваллуд мешавем, ҳамаи мо дар дил орзу дорем. Ягон кӯдак орзу намекунад, ки ноком шавад, аммо барои чӣ дар ҳаёт ин ҳолат рух медиҳад? Сабаб чист?

Агар одам пайи ҳам ба нокомиҳои зиёд дучор гардад ва усули озмоиши иштибоҳ дигар ба қор наояд, вай бояд минбаъд чӣ қор кунад?

Дар тӯли солҳои пурбаракату пурфаъолияти ҷавонӣ давраи пириӣ осудаву осоиштаи ҳаётро чӣ тавр таъмин кардан мумкин аст?

Мувозинати мансаб ва оилаи худро чӣ гуна бояд риоя кард, ки яке ба дигаре халал нарасонда, баръакс, мадад кунад?

Чӣ чизе боиси боқӣ намондани боварӣ мегардад, ки инсон дигар ояндаи худро дида наметавонад?

Оё ягон илми мушаххас вучуд дорад, ки одамони муваффақ онро медонанд ва ин илм барои ба даст овардани комёбӣ ба онҳо кӯмак мекунад?..

Шояд шумо маҳз дар ин бора низ аз худатон пурсед, ё шояд напурсед, аммо дар ҳар сурат ҷавобҳои бисёр суолҳои худро шумо аз ин китоб пайдо карда метавонед.

Инсон ба воситаи тағйири мусбати тафаккури худ метавонад рушд кунад. Чунин инсоне, ки худро сохтаву ҳамаҷониба рушд додаст – мавриди иззату эҳтиром қарор мегирад. Агар инсон ҳамаҷониба камол наёфта бошад, обурӯю эътибораш коста мегардад. Дар ин китоб аксари ҷавобҳо дар қолаби мисолҳои ибратомӯз ва саргузаштҳои ҷолиб оварда шудаанд. Тамоми мисолҳо танҳо ҷанбаи мусбат ва некӯӣ доранд, зеро амалҳои хусусияти манфӣ дошта дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо бе ин ҳам беҳад фаровонанд. Мисолҳои китобро хонда, аз саргузашти одамони муваффақ ибрат гирифта, тафаккур ва андешаи худро вусъат дода, қобилияти чун одами муваффақ андешаронӣ намуданро дар худ инкишоф бидихед. Дар ин сурат дар пеши назари шумо имконоте падидор мегарданд, ки ҳар кас онҳоро ба зудӣ дида метавонад.

Дар бораи тафаккури камбағалон ва сарватмандон суҳбат карда, мо онро дар назар надорем, ки сарватмандон аз нодорон беҳтаранд. Мо танҳо фарқи тафаккури онҳоро нишон додаем, ки ба натиҷаҳои мухталиф расидаанд. На ҳар сарватманд ва нодор

айнан чунон аст, ки мо онҳоро тасаввур мекунем, истисно низ ҳамеша вучуд дорад.

Имрӯз ҳаёт аз мо ба тағйироти нав омода буданро талаб мекунад. Рушди босуръати тамаддун, пайдоиши технологияҳои нав аз мо чунин андешаи дурустро тақозо мекунанд, ки ба арзишҳо асос ёфта, ҳаёти моро аз дирӯза дида, имрӯз беҳтар гардонда тавонанд.

Ба шумо дар ҳамаи корхоятон аз самими дил муваффақият хоста, дар ҳаёти оилавӣ оқилию созгорӣ, дар чоҳу мансаб зинаҳои баланд ва ҳамчунин беҳбудии моддию маънавиро орзу мекунам.

Ба ҳамаи шахсоне, ки барои омода кардани ин китоб ба ман дасти кӯмак дароз намудаанд, аз он ҷумла ба ҳамаи аъзоёни маркази мо, хусусан Айжан Урадилова, ки ҳашт сол боз шабу рӯз хаста нашуда кор мекунад, миннатдории самимии худро баён мекунам. Ҳамчунин аз ҷаноби Мирлан Олимбеков барои он ки ҳамеша калимаи аниқу дурустро барои ифода кардани андешаҳои ман пайдо мекунад, беандоза сипосгузорам. Ҳеч гоҳе бе кӯмаку ёрии Андрей Тюмкин китоб ба ин зебой рӯи чоҳро намедид. Ба ақои Неъмат Неъматзода барои заҳматҳои арзишмандашон, ки барои ин китоб сарф кардаанд, сипосгузори менамоям.

Аз сидқи дил ба ҳамкорони ширкати «Само» дар Тоҷикистон миннатдории худро баён мекунам, ки шабу рӯз ин бародарон меҳнати олий карда истодаанд. Ин китоб маҳсули кори ҳамин одамҳост. Бародарони азизам Начибуллоев Ҳасан Ҷанобилович, Аминов Саидҷон Собирҷонович ва Далерҷон. Ин шахсон сутуни ширкати «Само» шуда, хизмати халқи тоҷикро доимо карда истодаанд то ояндаи ҷавонони мо нек бошад, Ватанамон ободтар шавад, давлатамон ба давлати тараққикарда табдил ёбад.

Боз ҳастанд як гуруҳ шогирдон дар Душанбе ва Хучанд, ки хеле дастгирӣ карда истодаанд, то ин китобҳо ба шумоён дастрас бошанд. Ба онҳо ҳазорҳо бор миннатдории худро баён карданиям. Илоҳо, сарзабз ва хушбахт бошанд.

Ба ҳамаи ширкаткунандагони тренингҳо ва шогирдонам:

1. Саида Маҳмудова,
2. Элмира Мурсолиева,
3. Акила Гайназарова,
4. Айзоде Султонова,
5. Орозгул Пархонова,
6. Чинаре Сатторова,
7. Алмагул Ережепова,
8. Вера Биндюг,

9. Галине Андреевна Юн, ки саргузашти онҳо дар ин китоб оварда шудааст, низ ташаккур меғӯям. Банда ба ҳамаи одамони муваффақ, ки саргузашт ва солномаи зиндагии онҳо илҳомбахши мост ва онҳо бевосита устодони мо мебошанд, миннатдории беҳад зиёди худро иброн мебарам. Ҳар яки онҳо дар ҳаёт ҳазорон одамонро ба роҳи дуруст ҳидоят намудаанд ва корномаи онҳо ба миллионҳо нафар одамон илҳом мебахшад. Шояд баъзе аз онҳо дар ҳаёт набошанд, аммо ибтикор ва рафтори неки онҳо намирандааст ва ин чиз инсонро абадзинда мегардонад.

*Зиндаву ҷовид монд, ҳар ки накӯном зист,
К-аз ақибаш зикри хайр зинда кунад номро.*

Бо камоли эҳтиром,
Саидмурод ДАВЛАТОВ

ПЕШГУФТОР

Беҳтарин кӯмак ба нодорон,
яке аз онҳо набудан аст.

Л. Ханкок

Хамаи одамон мехоханд, ки сарватманд бошанд, аммо қисми ками онҳо чӣ тавр анҷом додани ин корро медонанд. Дар натиҷаи 17 сол ташкил кардани тренингиҳо ва 13 соли таҷрибаи пешбурди бизнес мо ба хулосаи аниқу дақиқ расидем, ки барои чӣ баъзе одамон дар ҳаёт комгор мешаванд, аммо ин чиз ба дигарон на ҳамеша даст медиҳад. Баъзе одамон дар ин намуди фаъолият ба мақсади худ мерасанд, аммо дигарон паршикаста гардида, ноком мемонанд. Аслан, ҳарф сари он ҳам нест, ки баъзе аз онҳо маълумоти олии доранд, баъзеи дигарашон не, ё ин ки яке дар оилаи камбағал ба дунё омадаасту дигар дар оилаи сарватманд.

Мо ҳаёти 546 нафар одамони муваффақро омӯхтем, ки 6 нафари онҳо миллиардер, 204 нафар мултимиллионер ҳастанд ва ҳамаи онҳо аз гӯшаҳои гуногуни олам буда, намояндагони миллат ва динҳои мухталифанд, ҳатто синну солашон гуногун аст ва бузургсолтарини онҳо 121 соли умрро аз саргузаронидааст.

Барои чи яке орзуи худро амалӣ карда, дар серию пурӣ ва осудаҳои зиндагӣ мекунад, аммо дигаре шикаст хӯрда, зиндагии фақирона ва бемақсадро паси сар мекунад, дар охири мо сабаби асосии онро ёфтем. Охир, ягон кӯдак орзу намекунад, ки танбалу коҳил, оворагард ё майзада шавад, ҳар кас орзуи бузург ва дилхоҳи худро дорад. Ҳама кас талош меку-

над, ки дар ҳаёти худ чизеро ба даст оварад, падару модари худро кӯмак кунад ва ниҳоят, ҳар як кас кӯшиш мекунад, ки инсони муваффақ ва муътабар бошад. Барои чӣ яке ба чое мерасаду дигаре не? Чӣ чиз боиси фарқ миёни онҳо шудааст?

Фикру андеша онҳоро аз ҳамдигар ҷудо мегардонад. Мо дар бораи он бо шумо суҳбат кардан мехоҳем, ки одамони камбағал ва сарватманд чӣ гуна фикр мекунанд. Мо намегӯем, ки одамони камбағал баданду одамони сарватманд хубанд, не, ҳаргиз чунин нест. Миёни ҳар ду тоифа одамони гуногун хеле зиёданд. Мо мехоҳем, ки дурнамои тафаккури одами сарватманд ва нодорро фаҳмонем. Дарк ва фаҳмиши фарқи миёни онҳо, шояд барои ба даст овардани муваффақият ва дороию осудаҳо ба шумо кӯмак кунад. Шумо метавонед чизеро аз таҷрибаи рӯзгори онҳо барои истифода дар ҳаёти худ интихоб намоед. Аммо ҳар як инсон ҳудаш, камбағал ё сарватманд буданро барои хеш интихоб мекунад.

Сарватмандон бар он бовар мекунанд, ки инсон соҳибхитиёри ҳаёти дунявии хеш аст. Чизҳое мавҷуданд, ки инсон онҳоро интихоб намекунад, масалан, миллат, падару модар ва ватани худро. Худованд шуморо ҷопонӣ ё чинӣ халқ кардааст, шумо дар ин масъала чизеро тағйир дода наметавонед, аммо тафаккур, рафтор ва хислати шумо аз худи шумо вобаста аст. Касбу коратонро худатон интихоб мекунад, яъне масъалаи дар ҳаёт қадом роҳро интихоб кардан ба худи шумо вобаста аст. Аз ҳама муҳим он аст, ки инсон имкони интихоб кардан дорад.

Одамони сарватманд барои он ба пояҳои баланд мерасанд, ки онҳо ба чунин қарор омадаанд, яъне онҳо интихоби худро анҷом

додаанд, аммо камбағалон то замоне, ки карори сарватманд шуданро қабул накунад, камбағалу нодор боқӣ хоҳанд монд. Масъалаи мазкур ба сатҳи ақлу зеҳни инсон ва ба ҷойи кори вай рабт надорад. Балки он ба ин вобаста аст, ки оё инсон интихоби худро дуруст дарк кардааст ё не. Илова бар ин, фаҳмиши мо ҳеҷ гоҳ наметавонад аз тафаккурамон «оқилтар» бошад ва тафаккури мо ҳеҷ гоҳ наметавонад аз фаҳмишамон «оқилтар» бошад. Дар ҳама ҳолат инсон мувофиқи фаҳмиши худ амал мекунад. Агар ҳолати мо ба илму дониши мо мувофиқат накунад, пас на ҳамаи чизҳое, ки мо медонем, барои мо фаҳмо мебошанд. **Доништан ва фаҳмидан, ду чизи мухталиф мебошанд.**

Дар ин ҳаҷон одамони бисёре ҳастанд, ки ҳама чизро медонанд ва дар бораи ҳама чиз маълумот доранд. Онҳо мегӯянд: «Мо ҳам маълумоти олий дорем ва медонем ин корро чӣ тавр анҷом диҳем». Аммо дар охир ҳеҷ корро ба сомон расонида наметавонанд, яъне онҳо ханӯз ба пояи фаҳмиш нарасидаанд. Дар айни замон ба шумо имконият фароҳам омада аст, ки аз сирри одамони ниҳоят муваффақ, сарватманд ва хушбахт воқиф шуда, зиндагии худро тағйир диҳед.

Аммо интихоб аз ҳуди шумост, зеро ки воқеияти ҳаёти имрӯзаамон ба тасмими мо вобаста аст. Сарватманд шудан ё бенаво мондан низ интихоб аст. На ҳама соҳиби фаҳмиш, ирода, часорату қатъият мебошанд. Барои инсон нодор, боқӣ мондан осонтар аз он аст, ки масъулияти сарнавишти худро ба дӯш гирад.

Барои аксарияти мо доништан муҳим аст, ки ҳамаи он чизе, ки мо интихоб мекунем, дар бораи чӣ фикр мекунем, барои чӣ чидду чаҳд мекунем, ниҳоят ба воқеияти зиндагии мо таб-

дил меёбанд. Агар имруз набошад, фардо, агар фардо набошад, он гоҳ пасфардо ногузир ба воқеияти зиндагии мо табдил меёбанд. Мо агар комёбиро интихоб кунем, он ба воқеияти ҳол табдил меёбад, мо агар хушбахтиро интихоб кунем, он гоҳ хушбахт хоҳем шуд, мо агар нокомиро интихоб кунем, дар он сурат ноком хоҳем гашт. Шумо гуфта метавонед, ки инсон нокомиро интихоб карда наметавонад? Дареғр! Дарвоқеъ, инсон онро интихоб мекунад, вале онро худаш дарк намекунад. Дар даст надоштани нақшаи комёбӣ худ, кафолати дар ихтиёр доштани нақшаи нокомӣ мебошад. Агар шумо нақшаи молиявии расидан ба сарватмандиро надошта бошед, он гоҳ дилпур бошед, ки нақшаи расидан ба нодориро дар даст доред, дигар чиз аз имкон берун аст.

Бо вучуди ин сарватманд шудан назар ба камбағал мондан беҳтар аст. Даст кашидан аз тарзи ҳаёте, ки ту лоиқу сазовори он ҳастӣ, ҳамеша орзу мекардӣ, тамоми умр ба муҳтоҷӣ тоқат намуда, худ ва аҳли оилаи худро аз ҳама чиз маҳрум сохтан, қуввати зиёд ва ҷерӯи беҳадди ботиниро талаб мекунад. Фаромӯш накунед, ки дар чунин ҳолат масъалаҳои амсоли кадом либосро бояд пӯшид ва ба кадом мағоза бояд рафт, кадом ғизоҳоро харидорӣ бояд кард, дар кадом хона зиндагӣ бояд намуд ва дар бояд кадом мактаб бачаҳои худро барои таҳсил монданро пул интихоб мекунад, на шумо!

Такрор мекунам, мо намегуем, ки камбағалон барои он нодор мондаанд, ки онҳо одамони баданд ва сарватмандон барои он доро шудаанд, ки онҳо одамони хубанд. Сухан дар ин бора намсравад.

Ҳамин тариқ, таҳқиқи ҳаёти 546 нафар одамони муваффақ ба саволи «барои чӣ баъзе одамон сарватманданд ва қисми дигар камбағаланд» ҷавоби саҳеҳ

дод. Қисме аз онҳо ба мақсади худ расидаанд, дигарон бошанд, дар бораи он танҳо орзу мекунанд. Мо ҳангоми тадқиқот дар «таркиб»-и тафаккури одамони сарватманд ва камбағал, бештар аз 54 фарқият пайдо кардем. Мо дар бораи ҳар яки онҳо ба шумо суҳбат хоҳем кард. Шумо бояд пеш аз ҳама ба дарки дурусти маводҳои додашуда омодагӣ бинед ва рӯи ин маводҳои хондашуда ҳамачониба фикру андеша намуда, сипас тасмими худро бигиред.

Устоди ман боре гуфта буд, ки шогирдон се тоифа мешаванд. Ба тоифаи аввал одамон на ба хотири омӯхтан, балки барои он мутааллиқ мешаванд, ки боварӣ ҳосил намоянд, ки шумо воқеан фиребгар нестед. Ба тоифаи дуввум он одамоне мансубанд, ки гӯё медонанд чӣ кор кунанд, идея ва нақшаи амалдоранд, аммо онҳо мутлақо ба чизе боварӣ надоранд, шубҳа онҳоро ором намегузорад ва барои оғози амал аз тасмимгирӣ худдорӣ мекунад. Бо чунин шогирдон бояд бештар кор кард. Тоифаи саввум одамони беҳтарин мебошанд, зеро онҳо мисли мусофиреанд, ки ҳатто дар биёбони беоб маҳалли обро пайдо карда, ташнагии худро мешикананд. Чунин шогирдон ташнаи дониш буда бе шакку шубҳа ва матраҳ кардани суолҳои бемаврид, таҳсилро идома додан мехоҳанд.

Дар зиндагиам бо одамоне дучор омадаам, ки ба ман бисёр илму дониш додаанд. Яке аз онҳо коршиноси шинохтаи молия, муаллифи китобҳои машҳур дар бораи маҳорати идоракунии пул Бодо Шефер аст. Пеш аз ҳама, дар вохӯрии аввалин ӯ аз ман пурсид, ки баъд аз се сол ҳар моҳ чӣ қадар пул кор кардан мехоҳам. Ман чунин ҷавоб додам: «Умеддорам, ки 2000 доллар ба даст меоварам». Ӯ ба ман нигариста, бо ҳайрат бори дигар пурсид:

- Чӣ қадар?

- 2000 доллар, - такрор кардам.

Ҳамин тавр ӯ сабақи аввалинро ба ман дод, ки ман онро дарҳол нафаҳмидам.

ӯ гуфт:

- Бирав, ман ба ту чизе омӯхта наметавонам.

- Барои чӣ? – пурсидам аз вай бо таҳайюр.

- Туро ба ин чо на хоҳиши дар ҳаёти худ чизеро тағйир додан, балки муҳтоҷӣ овардааст, ту фақат мехоҳӣ мушкилоти худро рафъ намой, аз ин рӯ бо чунин мақсад ба чое намерасӣ, аммо ман намехоҳам касеро ки саъю кӯшиш намекунад, биомӯзонам, - афзуд Бодо Шефер.

Баъд аз анҷоми ҳамин суҳбат ӯ аз ҷой бархоста, рӯи худро ба дигар тараф гардонида, ба тарҷумони худ чизе гуфт. Тарҷумон ба рӯи ман нигариста гуфт: «ӯ хоҳиш мекунад, ки шумо ин чоро тарк кунед». Муҳофиз ба назди ман омад, то ки маро то назди дар гуселонад, аммо ман дар ҷойи худ беҳаракат шах шуда мондам ва намедонистам, ки чӣ ҳодиса рух додааст ва нафаҳмидам, ки барои чӣ маро аз ин чо меронанд. Ҳамон лаҳза, назди дари хучра, ки бояд ман аз оғ мебаромадам, ногаҳ чунин андеша ба сарам омад: «боз як қадам ва ман якумрӣ дари имконияти муносибро барои худ мебандам». Магар метавон қариб 8 ҳазор километр масофаро тай карда, дасти ҳолӣ бозпас баргашт? Ман коғазро гирифта, дар аввали рақамҳои навиштаам адади якро илова кардам, 12000 шуд ва онро ба Бодо Шефер нишон додам. ӯ моҳияти рақами воридкардаи маро дарк накард ва пурсид: «Ин чист?» Ман ба ӯ фаҳмонидам, ки 12000 доллар кор кардан мехоҳам. ӯ барои худ аниқ кардан мехост, ки оё ман хоҳиши дар як моҳ ба даст овардани чунин миқдори калони пулро дорам? Ман бо табассум сар чунбонида, суҳанони ӯро тасдиқ кардам.

Ў чанд лаҳза ба андеша фуру рафта, фармуд, ки ин маблағро бо 2 зарб зада, ҳисоб кунам. 24 ҳазор - навиштам. Ў ба рақамҳо нигариста гуфт, ки ин миқдор яклухт нест, онро бояд яклухт карда, 25000 нависам. Ман ба рақамҳои навишташуда нигаристам, онҳо дар сари ман намеғунҷиданд. Ман дар ҳаётам чунин пулро боре ба даст нагирифтаам. Ҳатто дар он замон 1000 доллар пули калон ҳисобида мешуд, чунки нархи хонаҳои ду ва се ҳучрагӣ дар Тоҷикистон аз 800 то 2000 доллар арзиш доштанд.

Ў аз ман пурсид, ки оё ман боварӣ дорам, ки ҳамин миқдор пул кор карда метавонам. Ман ҷавоб додам, ки на, боварӣ надорам.

Ў аз ман пурсид: «Агар ту дониши маро дошта бошӣ, агар имконияти маро доро бошӣ, агар таҷрибаи маро дар ихтиёр дошта бошӣ, ин кор имконпазир аст?»

Ман дилпуруна ҷавоб додам: «Албатта, албатта имконпазир аст».

Ў суҳбати худро чунин хулоса кард: «Баъд аз ин рӯз ту ба ин чизҳо дастрасӣ дорӣ, зеро ки ту бо ман вохӯрдӣ, аммо акнун дигар аз худат вобастагӣ дорад».

Баноҳост дар сарам ин андеша падид омад. Дар воқеъ чунин аст. Бо дониши ӯ ман низ соҳиби ин гуна имконият шуда метавонам. Ман ҳам ба шогирдонии худ ҳаминро меғӯям: «Агар шумо ҳам соҳиби донишу имконият ва таҷрибаи ман бошед, метавонед дар ҳаёти худ чизеро тағйир диҳед? Дар ин сурат шумо ба ин дастрасӣ доред, интиҳоб аз худӣ шумост, ё тавре меғӯянд « ихтиёр - дар дасти бахтиёр аст». Худи шумо аллакай соҳибихтиёред.

Бодо Шефер дар китобҳои худ менависад, ки 70% оилаҳои сарвати бузург мерос гирифта онро баъди ду насл аз даст медиҳанд. Шояд чунин бошад, фарзан-

дон дороиҳои волидонро ба мерос гирифта метавонанд, аммо дар баробари сарвату мол онҳо дониши дар бораи чӣ гуна ба ин қадар молу сарват муносибат карданро нагирифтаанд. Ҳол он ки нигоҳ доштани пулҳо ҳамеша аз пайдо кардани онҳо мушкилтар аст. Ва танҳо ба 30% одамони сарватманд имконият даст медиҳад, ки ба ворисони худ чӣ гуна нигоҳ доштан ва афзун гардонидани сармояро ёд диҳанд. Барои модарки ин чиз хеле зарур аст. Чаҳон дар 25 соли охир хеле тағйир ёфтааст, аммо аксари одамон намеҳоянд якҷоя бо тағйироти мазкур дигаргун гарданд, бо одатҳои тасаввуроти кӯҳна, зиндагии худро идома медиҳанд. Боз мегӯям, ки дарки ин чиз барои шумо бисёр муҳим аст. Фаҳмиши то чӣ андоза зарур будани тағйирёбӣ маҳз аз ҳамин рӯз ба хотири оилаи худ, фарзандони худ, барои шумо бисёр муҳим аст. Муваффақу комёб ва ё номуваффақу ноком будани мо ба воситаи генҳо ба ҳафт насли оянда интиқол меёбад. Агар мо сабабгори фақиру нодор гардидани онҳо шавем, ин барои мо хеле дарднок хоҳад буд.

Дар чаҳони муосир фақат хуб кор кардан кам аст. Мутаассифона, ин кафили некӯаҳволии олидараҷа шуда наметавонад. Дар садсолаи охир стандартҳо, талабот ва шароити зиндагӣ ба таври қатъӣ дигаргун шудаанд, аз ин рӯ дар ҳоли ҳозир маълумоти хуб доштан, дигар комёбиро таъмин карда наметавонад. Агар дар асри гузашта барои зиндагии хуби шоиста диплом доштан ва ба ҳайси духтур, муаллим, рӯзноманигор кор кардан кофӣ буд, ин чиз барои имрӯз кам аст. Ҳоло бисёр одамони босавод ва соҳибистеъдод то ба ҳол худро дарнаёфтаанд ва қобилияти худро дар амал истифода набурдаанд, аз ин рӯ фақирона умр ба сар мебаранд. Ин ба он хотир аст, ки онҳо аз зехни молиявӣ баҳра набурдаанд. Ҳарчанд баёни ин нуқта ногувор аст, аммо ин

хақиқат аст- музде, ки барои корамон ба даст меорем, қиммати заковату хунари ҳозираи мо аст.

Мутаассифона, қисми зиёди одамон дарк намеку-
нанд, ки онҳо ба чӣ кодиранд.

Шумо то замоне, ки ба ягон амал шурӯъ накунед, инро ҳеҷ гоҳ дарк карда наметавонед. Аммо пеш аз оғози амал ба ҳар кор, он донишхоеро фаро гиред, ки барои ба мақсад расидан ба шумо кӯмак мерасонанд. Аксарияти одамон соҳиби ягон истеъдод ё қобилияти ғайримуқаррарӣ буда, мавҷуд будани онро дар худ ҳеҷ пай намебаранд ва метавонанд билкулл дар ин бора чизеро пай набаранд, агар баногоҳ мавриди зоҳир намудани он фаро нарасад.

Танҳо ин чизро тасаввур кардан кифоя аст, ки инсон аз Замин масофаи онро то Моҳтоб ҳисоб кард ва дараҷаи ҳарорати Офтобро чен кард. Вай суръат ва масири ҳаракати ҳамаи сайёраҳои системаи офтобиро омӯхт ҳол он, ки ҳеҷ гоҳ пештар дар он ҷо набуд. Ӯ дастгоҳҳои кайҳониро ба он ҷо фиристода, парвози онҳоро дақиқ, то ҳадди миллиметр ҳисоб кард, зеро ки кӯчактарин хато метавонад ба фочиаи ҳалокатовари онҳо анҷомад.

Дар муқоиса бо ин дастовардҳо, ки дар назари аввал имконнопазир менамоянд, шуғлу вазифаҳои ҳаррӯзаи мо ва мушкилоти мо хурду камаҳамият ба назар мерасанд. Мо низ метавонем ҳамаи масъалаҳои худро ҳал кунем, танҳо барои ин фикр ва роҳи мувофиқро бояд пайдо намуд.

Пул ба шумо имкони амалӣ намудани орзуҳои худро медиҳад. Тарзе бояд зиндагӣ кард, ки ба он сазоворед. Ҳар як инсон лоиқи зиндагии хубу шоиста аст. Ин китобро хонда, саъю талош кунед, то зиндагии худро тағйир диҳед.

ФАРҚИ ЯКУМ

Набояд хизматгори пул буд,
балки мудирӣ он бояд шуд.

Сенека

Сарватмандон тибқи дараҷаи «фаровонӣ» ва нодорон тибқи дараҷаи «камбудӣ» андеша мекунанд.

Мо аллакай гуфтем, ки фарқи байни одамон дар тарзи тафаккурашон ба назар мерасад. Сарватмандон тибқи дараҷаи «фаровонӣ», нодорон тибқи дараҷаи «камбудӣ» фикр мекунанд. «Дараҷаи камбудӣ» яъне норасоӣ чӣ маънӣ дорад? Тамоми рӯз онҳо метавонанд фикр кунанд, ки моҳонаи онҳо барои гирифтани чизе намерасад. Масалан, шахсе ки пулро барои пардохти хизмати коммуналӣ, нақлиёт, хариди ғизо, либос ва ғайра харч мекунад, чунин мулоҳиза дорад: «Ман ҳаққи хизмати коммуналӣро пардохтам, маводи ғизоӣ гирифтам, акнун барои пули таҳсили бачаҳо ва таъмири хона пул бояд пайдо кунам». Ӯ ҳамеша дар бораи мушкилоти худ фикр мекунад, яке аз онҳоро ҳал намуда, аз пайи дигараш мешавад ва дар охир масъалаҳои ҳалнагардида, боз боқӣ мемонанд.

Ҳамин тариқ ӯ мулоҳизаю муҳокимаронӣ намуда, дар дараҷаи «норасоӣ» андеша карда, ақлу ҳуши худро ба он равон мекунад, ки аввал барои либос, сипас баҳри таҳсили бачагон, баъд аз он барои таъмири хона бояд пул ба даст оварад. Ин маънои онро дорад, ки агар дар моҳи дигар низ даромади ӯ

бештар шавад, аз дусар боз пулаш кифоят намекунад. Аз ин ҳам бештар пул ба даст оварад, боз ҳам намерасад.

Зеро худи раванди ба даст овардани даромад мисли бо сӯзан кофтани хандақ аст. Дар ин сурат ба даст овардани натиҷаи назаррас хеле мушкил аст. Ҳолати харчи пулро метавон ба рехтани об ба рӯи реги сӯзони биёбон монанд намуд, ки дар сонияҳои башумор рег обро ба худ кашидаву нопадид мегардонад.

Биёед, якчоя таҳлил мекунем. Охир, шумо як замон 200 доллар маош ё даромад доштед ва бо ҳамон зиндагӣ мекардед. Баъдтар 300 доллар кор мекардед, вале намерасид. Агар 500 доллар кор кунед ҳам, фарқ надорад, боз тамоми маблағ бе бақия сарфи эҳтиёҷоти ҳамарӯза мегардад. Зеро мушкilot дар пул нест, мушкilot дар тафаккури шумост. Ва шумо ҳар қадар саъю талош накунед ҳам, худи ҳаёт чунин вазъиятро фароҳам мекунад, он гоҳ аз сари нав боз норасоии воқеаҳои молиявӣ – яъне муҳтоҷиро эҳсос мекунед.

Тасаввур мекунем, одаме, ки моҳе 500 сомонӣ даромад дорад, дар бозии лотерея 10000 доллар бурд мекунад. Ба назари вай чунин менамояд, ки ин маблағи хеле калон аст ва он барои ҳама чиз мерасад. Аммо баъди муддате ӯ ҳамаи бурдро ба назари худаш барои чизҳои муҳим харч мекунад ва пул тамом мешавад, зеро масъалаи асосӣ – «нарасидани пул» барои ӯ боқӣ мондааст. Чӣ қадаре, ки ин одам пул ба даст оварад, боз барои ӯ ҳамеша намерасад.

Ҳаёт чунин аст. Ҳамин ки як масъаларо ҳал кардед, боз дигараш пайдо мешавад, барои ҳали он пул пайдо кардед, боз масъалаи нав рӯбарӯи шумо қарор мегирад. Воқеияти қор ин аст, ки масъалаи нарасидани пул дар маркази диққати шумо қарор дорад. Ҳол он ки чизеро инсон дар маркази диққат гузорад, он хосияти

афзоиш ва рушд карданро пайдо мекунад. Агар ӯ дар маркази диққат мушкилоти худро гузорад, онҳо афзоиш меёбанд. Агар ӯ дар маркази диққати худ бемориро ҷой диҳад, он рӯз то рӯз авҷ мегирад. Агар ӯ дар маркази диққати худ ишқро гузорад, онгоҳ ишқу муҳаббати ӯ боз қавитар мегардад. Агар инсон дар маркази диққат даромадҳои худро гузорад, он гоҳ онҳо ба афзоиш ёфтани шурӯъ мекунанд, аммо агар дар маркази диққат харҷро гузорад, дар он сурат харчи ӯ бештар афзоиш хоҳад кард.

Дар мисоли овардашуда инсон ба як таври оддӣ диққати худро ба нарасидани пул равона кардааст. Ӯ гумон мекунад, ки ба ҳалли мушкилот машғул аст, аммо дар воқеъ онҳо боз рӯз аз рӯз бештар мешаванд. Дар ҳама чиз айбу нуқсон чустан хусусияти хоси инсон аст. Шавҳарам хуб аст, вале агар ӯ боз камтар зебо мебуд, бад намешуд, занам соҳибхоназани беҳамтост, аммо агар суҳаншунав мебуд, хонамон барои зиндагӣ мувофиқ аст, боз агар каме васеътар мебуд. Тафаккури меъёри норасоӣ хеле бисёр паҳлӯст ва монанди нохушнудиву норозигӣ аз ҳама касу аз ҳама чиз, хоси ин тафаккур аст. Аз ҳамаи инҳо бояд раҳо шуд.

Дар ин ҳолат тафаккури моро метавон бо компютере қиёс кард, ки дар он барномаи мушаххас гузошта шудааст, мо аз он истифода мебарем ва аз ноқисҳои он шикоят мекунем, ҳол он ки мо бояд барномаро иваз намоем. Одамони камбизоат ба ҳамин минвол андешаронӣ намуда, нодониста, интиҳоби худро ба нави нодорӣ худ анҷом медиҳанд. Мисоли оддӣ. Тасаввур мекунем, ки шаб фаро расид ва шумо дар зулмот афтодед. Шумо, албатта, мисли Дон Кихот набардро бо он оғоз намекунед, яъне торикиро намеронед. Шумо бояд барои равшан кардани роҳи худ чизеро фикр кунед. Ин ҷо низ набояд ба норасоӣ мубо-

риза бурд. Дар бораи қарзҳо ва харҷҳо фикр накунад, тамоми нерӯи худро барои даромад ба даст овардан чамъ кунад - ин ҳамон нури чароғест, ки ба торикӣ ғалаба мекунад. Тавре ки Конфутсий фармудааст: **«Шамъи кӯчакеро рӯшан намудан бехтар аст аз он, ки тамоми ҳаёт торикиро лаънат кунӣ».**

Ояндаи шумо ба дарки ҳамин ҳақиқати содда во-бастагӣ дорад. Охир, сарватмандон ҳам хароҷот дошта, онҳо низ пул сарф мекунанд. Аммо онҳо тибқи дараҷаи фаровонӣ андешаронӣ мекунанд. Дар ин ҳаҷон ҳама чиз аз фикру андеша шуруъ мешавад. **Сарватмандӣ, камбизоатӣ, саломатӣ, беморӣ, хушбахтӣ, бадбахтӣ, низоу нифоқ, созгорӣ - ҳамаи инҳо даставвал дар майнаи сари инсон пайдо мешаванд. Агар инсон ҳамеша дар бораи ноқисҳои дӯстони худ фикр кунад, дар ин ҳолат ӯ зуд онҳоро аз даст медиҳад. Агар зан аз сари худ андешаро дар бораи нуксонҳои шавҳари худ дур насозад, ин маънои интизории низоъ ва ё талоқро дорад.**

Нокомию комёбӣ низ аз андеша оғоз мешавад. Дар навбати аз ҳама охир - бояд амал кард, мо бошем одатан баръакс рафтор мекунем, аввал бисёр кор мекунем, аммо баъд андеша мекунем. Барои он ки моро ба он бовар мекунониданд, ки камтар фикр кунему бештар кор. Дар воқеъ ин нодуруст аст, бо анҷом додани кори бисёру бардавом кас наметавонад ба чизе муваффақ шавад. Дар зиндагӣ метавон ду тоифа одамонро ба мушоҳида гирифт. Тоифаи аввал бо дастонашон кор карда, бо майнаи сар ба кучо харҷ кардани пулро ҳисоб мекунанд - ин чизро бояд харид, маблағи таҳсилро пардохт, хонаро таъмир кард ва ғайра. Гуё ки тамоми умр ҳисобдор ҳастанд. Тоифаи дуввум аз ақли худ кор гирифта, бо

дастонашон пул ҳисоб мекунанд.

Масалан, яке аз одамони аз ҳама доротарини сайёра Билл Гейтс бо чунин андеша шуруъ ба фаъолият намуд. Чӣ гуна ҳарчи зудтар компютерҳои он замон бузургҳачмро, ки тамоми масоҳати як ҳучраро ишғол мекарданд, метавон хурд гардонида, дастраси ҳар як одам намуд. Он гоҳ барномаҳои тайёркарда моли аз ҳама бозоргир хоҳанд шуд. Бисёрии ширкатҳо ба идеяҳои ӯ бовар надоштанд. Имрӯз компютерҳо бо барномаи ширкати «Майкрософт» дар тамоми ғӯшаву канорҳои кураи Замин, дар ҳар идора, мактаб, хона мавҷуданд ва бе онҳо ҳаёти моро тасаввур кардан душвор аст. Билл Гейтс бошад, яке аз сарватмандтарин одамони дунё гардид.

«Тибқи категорияи фаровонӣ андеша кардан» чӣ маъно дорад? Охир, фикр кунед, мо маводи кофии ғизоӣ дорем, соҳиби манзилом, гоҳо он назар ба талаботи оиламон бештар аст. Мо либосҳои зиёде дорем, ки баъзе аз онҳоро моҳҳо ва ҳатто солҳо напӯшидаем. Бисёр одамон назар ба зарурати зиндагии муқаррарӣ молу мулки зиёде доранд. Ин аст фаровонӣ. Худованд сарватҳои табииро дар рӯи қаъри замин ва ҳаво фаровон офаридааст. Мо фикр намекунем, ки имрӯз бояд кам нафас кашид, то ки барои фардо ҳаво расад. Мо медонем, ки ин чиз беҳад фаровон аст ва бароҳат нафас мекашем.

Вақте ман бори аввал бо устодам вохӯрдм, ӯ бароям сабақи хеле пурмазмуне дод. Вай гуфт, ки аз ҳама муҳим дарк ва фаҳмидани ин чиз аст: «**Пул ҳаргиз тамом намешавад**». Ман он лаҳза дарҳол нафаҳмидам, ки ӯ дар бораи чӣ мегӯяд ва аз ин рӯ боз дубора аз ӯ пурсидам. Устод фаҳмонид, ки бояд як ҳақиқати оддиро дарк кард: «**пул ҳаргиз тамом намешавад ва бо ин фаҳмиш зиндагӣ бояд кард**». Вақте ки ман ӯро ғӯш мекардам, худ ба худ низ ан-

деша мекардам. Эҳтимол, инро ӯ дар бораи худ гӯяд, аммо пулҳои ман хеле зуд тамошаванд ва мушкилоти ман ҳеҷ гоҳ анҷом намеёбанд. Танҳо баъдтар фаҳмидам, ки дар он замон фаҳмиши ман барои дарки ин ҳақиқат намерасидааст. Агар шумо хоҳед, ки одами муваффақ шавед, дар ин сурат бояд бидонед, ки пулҳо пеш аз мо буданд ва баъди мо низ боқӣ хоҳанд монд. Онҳо ҳеҷ гоҳ тамошаванд. Онҳо дар ҳақон хеле бисёранд, аммо барои чӣ дар хазинаи дигаронанд? Бояд донист, ки барои дар дасти мо низ пайдо шудани пул чӣ кор бояд кард? **Бояд дарк намуд: «хонае, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, амволе, ки мо дорем, пуле, ки дар даст дорем, дар ҳақиқат моли мо нестанд, мо ҳуқуқ дорем, ки танҳо аз онҳо муваққатан истифода барем» - ин фаҳмиш шуморо сарватманд мегардонад:**

Сарватмандон дар маркази тафаккури худ танҳо даромадро мегузоранд, аммо тамоми хароҷоти зарурӣ тавассути низоми ба истилоҳ «идоракунии автоматӣ» анҷом медиҳанд. Ақлу фаҳми онҳо ба масъалаи раванқ додани бизнеси худ, зиёд кардани даромад ва ҷустуҷӯи идеяҳои нави ояндадор андармон аст. Дар маркази диққати онҳо амалӣ гардондани орзуҳо қарор дорад ва маҳз дар ин бора бештар фикр мекунанд, аммо ҳамаи амалҳои дигар дар сатҳи зершуур ба таври худидоракунии ба анҷом расонида мешаванд. Ман одамони сарватманди зиёдеро медонам, ки парво надоранд, ки чӣ қадар пул барои хизмати коммуналӣ, таъмири манзил, ғизо ва ғайра харҷ мекунанд.

Онҳо мегӯянд: ман барои ин хароҷот пул ҷудо мекунам, системаро ба роҳ мондаам, ба ин кор дигарон машғуланд.

Инак, аввалин ФАРҚИ дурнамои тафаккур: камбағалон тибқи категорияи норасой,

сарватмандон тибқи категорияи фаровонӣ андешаронӣ мекунад. Агар шумо хоҳед, ки даромадатон зиёд гардад, чун одамони сарватманд андеша кунед. Харочоти худро дар ҳолати «худидоракуни» ё ба қавли маъмулӣ - «автопилот» гузоред, барои амалӣ кардани нақшаҳо ва орзуҳои хеш фикри худро ба як нуқта ҷамъ намоед.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ДАВРАҲОИ ОМУЗИШӢ

Олмагул Ережепова, соли таваллудаш 1960, дар шаҳри Алма-ато зиндагӣ мекунад, соҳиби ду фарзанд, як духтар ва як писар аст.

«Ман аз соли 2000-ум ин ҷониб ба тиҷорати шабакавӣ машғулам. Аввал ба худомӯзӣ машғул шуда, ҳамчунин ба давраҳои омӯзишии сатҳи байналхалқӣ мерафтам. Дар шаҳри Маскав дар як давраи омӯзишӣ ширкат доштам, ки дар он нотиқи забардаст аз Америко Даг Вид суханронӣ карда буд.

Мо дар соли 2003 бо тими худамон дар Киев аз мутахассиси рақами яки корҳои молиявӣ Бодо Шефер сабақ омӯхтем. Дар соли 2005 ба шаҳри Алма-ато устоди бизнес (бизнес-тренер) Чим Рон омад. Ман суҳбатҳои ҷамаи ин устодонро бодикқат гӯш мекардам, аммо дарк карда наметавонистам, ки чӣ гуна онҳоро дар ҳаёт истифода барам. Аммо соли 2011 бахт ба рӯям хандид. Ман дар давраҳои омӯзишии С. Давлатов ширкат кардам ва танҳо ҳамон вақт фаҳмидам, ки чӣ хел бояд дуруст амал кард.

Моҳи августи ҳамин сол писарам ба духтаре шинос шуд ва гуфт, ки ўро ба занӣ гирифтани мехоҳад. Ҳамон шабу рӯз дар хона пул набуд. Шавҳарам се сол боз бемор буд ва ҷамаи дороии худро мо барои табобати ў харҷ кардем. Ман хеле фикр кардам, сипас нишаста, нақшаи амалӣ худро навиштам ва тӯйи хонадоршавии

писарамро ба ҳамаи хешовандон эълон кардам. Ҳамон вақт ман фаҳмидам, ки набояд ҳамеша дар бораи норасоӣ фикр кард. Тасмим гирифтам, ки минбаъд дар бораи даромад фикру андеша мекунам. Ман барои ҳар ҳафта барнома тартиб дода, мақсадҳои дар муддати кӯтоҳ амалишавандаро дар мадди аввал гузошта, ба кор шурӯъ кардам.

Банохост пулҳо аз ҳар ҷониб ба сӯи ман ба «омадан» шурӯъ карданд. Худам низ даромаде ба даст овардам, ногаҳон барои мо аз дӯстоне пул мерасид, ки ҳатто ман аз баъзеи онҳо инро умедвор набудам. Ҳамаи дӯстонамон ҳар қадаре, ки метавонистанд, кӯмак карданд. Тӯйро бе ягон харчи зиёдатӣ гузаронидем ва ҳатто аз ин ҳисоб барои мо боз дастмое низ боқӣ монд. Маблағи дар давоми се моҳ ба мо расида аз 25 ҳазор доллар иборат буд. Ман Худованди мутаъолро ҳамеша шукр мегузорам. Ёст, ки дуои мо бандагонашро муштаҷоб мегардонад. Ман қариб 2 сол аст, ки дар ширкати «Хуашен» кор мекунам. Дар ин ҷо тансиҳатӣ ёфтам ва имкон пайдо кардам, ки ба касони наздики худ ҳамеша кӯмак кунам».

ХУЛОСА. Пойбанди мушкилоти худ ва нарасидани пул нашавед, ин ба шумо ҷуз ғаму андӯхи зиёдатӣ чизи дигар намедихад, аммо мушкилот метавонад, баръакс, боз бештар гардад. Бехтараш ин аст, ки дар бораи даромад, имконияти нав ва орзую мақсади худ фикр кунед. Ин ба шумо кӯмак мекунад, ки тарзу усули ба даст овардани пулро пайдо кунед, мушкилоти дар сари роҳи худ бударо бартараф намоед. Вақте ки инсон аниқ медонад ба ӯ чӣ миқдор пул зарур аст, барои чӣ зарур аст ва ин маблағ кай даркор аст, ӯ мисли оҳанрабо мешавад ва маблағи заруриашро на каму на зиёд ба сӯи худ мекашад.

Мағзи одам ин фикрро амалӣ мекунад. Ин чиз аз он вобаста аст, ки то чӣ қадар ин идея ё фикр шуморо ба ҷӯшу хуруш меоварад, ё ки он то андозаи зарурӣ шуморо рӯхбаланд мегардонад. Дар фосилаи 1 соат то 3 шабонарӯз, баъзан то 3 моҳ ин идея амалӣ мегардад. Қобилияти инсон чун атои илоҳӣ метавонад ҳар гуна маблағи дилхоҳи барои шумо зарурро пайдо кунад. Танҳо ба он супориши аниқ диҳед ва ба гувоҳии дили худ гӯш диҳед, он кореро анҷом диҳед, ки дилатон ба шумо гувоҳи медиҳад. Ҳамин тавр зуд амал кунед, интизор шуда наистед ва шумо ҳар чизеро, ки ният дошта бошед, ё аз дил гузаронида бошед, онро ба даст меоваред.

Ҳолати мазкур монанди аниқ донишмандони рақами телефонест, ки бояд шумо ба он занг занед. Категорияҳои «тахминан» ё «кӯшиш мекунам» ин ҷо ба кор намеоянд.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

ҶОН РОКФЕЛЛЕР

Ҷон Рокфеллер дар оилаи камбизоат ба дунё омадааст. Падари ӯ ба тарбияи фарзандон чандон аҳамият намедод, аммо модараш Элиза зани тақводору худотарсе аз пайравони калисои баптистӣ буд ва аз бачагӣ писарашро дар рӯҳияи худопарастӣ ва меҳнатдӯстӣ тарбият мекард.

Дар синни 16-солагӣ Ҷон дар ширкате, ки ба фаъолияти амволи ғайриманқул ва ҳамлу нақли баҳрӣ машғул буд, бори аввал дар мансаби начандон баланд ба кор шурӯъ кард ва дэр ин ҷо то мансаби муҳосиб расида, бо даромади дар як рӯз 60 сент хизмат кард. Ин аввалин ва охирин кори муздноки ӯ буд. Вай дигар ҳеҷ

гоҳ барои дигарон кор накардааст. Баъдтар ӯ ширкати начандон калони худро таъсис дода, ба савдои яклухт машғул шуд, ки аз он даромади бисёр нашошта бошад ҳам, вале устувору доимӣ ба даст меовард.

Ин амали муҳим аввалин қадамҳои ӯ дар роҳи сарватмандӣ буд.

Бо вучуди ин ӯ боварӣ дошт, ки ҳар як одам имкони сарватманд шудан дорад ва дарк кард, ки агар дар дил хоҳишу ният дошта бошад, муваффақ шуда метавонед, орзуи худро дар бораи давлатмандию дорой ба ҳақиқат мубаддал мегардонед. Вай дар соҳаи бизнес таҷриба ҳосил намуда, самти асосии пешрафти худро муайян кард ва ин ду чиз ӯро сарватманд гардонид. Ӯ минбаъд ба амалҳои часурона даст мезанад. Дар синни 31-солагии ширкати «Стандарт ойл»-ро таъсис дод, ки ба туфайли қобилияти ташкилотчигӣ ва иродаи қавияш он тадриҷан дар ҳаҷон ба ширкати бузургтарини ин соҳа табдил ёфта, Чон Рокфеллерро ба аввалин миллиардери Амрикои табдил дод. Ширкати ӯ ҳамчун бузургтарин ширкати Иёлоти Муттаҳидаи Амрико вориди таърих шуд.

Ҳамзамонони ӯ нақл мекарданд, ки Рокфеллер истеъоди ҳайратовари пул кор кардан дошт. Худи ӯ комёбиҳояшро хеле хоксорона шарҳ дода мегуфт: «Худованд барои ман пул мефиристад». Бо ин ҳама ӯ дар баҷагӣ хеле меҳнатдӯст ва соҳибмақсад буд ва ҳуб дарк менамуд, ки қоҳилӣ ва сустиродагӣ сабаби қариб ҳамаи ноқомӣҳо мебошанд.

Вай аз кори аввалини худ (замоне, ки пули ночиз мегирифт) шурӯъ карда, то охири умр 10% даромадашро ба калосо закот меод. Ба ғайр аз ин дар қорҳои хайрия фаъолона ширкат намуда, дар таърих номи худро ҳамчун яке аз бузургтарин шахсони инсондӯсту соҳибзҳсон боқӣ гузошт. Дар охири умри худ бо мақсади хайру эҳсон ним миллиард долларро тақсим карда, ба одамон дод. Бунёди хайрияи Чон Рокфеллер то ҳол фаъолият мекунад.

ФАРҚИ ДУЮМ

Пул арзиши чандон зиёд надорад. Қадру қиммат насиби он кас мегардад, ки соҳиби он аст. Агар инсон қадру манзалати худро надонад, ҳеҷ аст ва хуб мешуд, ки камбағал бимонад. Ҳеҷ чиз зишту бадтар аз сарватманди аблаҳ нест.

Х. Виджил

Камбағалон тибқи категорияи «ман ҳамаи инро медонам» фикр мекунанд. Тафаккури сарватмандон, баръакс, фарогири андешаи зерин аст: «агар ин чиз маро дар коре кӯмак кунад, пас арзише дорад».

Фарқи навбатӣ чунин садо медиҳад: нодорон тибқи категорияи «ман ҳама чизро медонам», сарватмандон тибқи категорияи «агар ин чиз маро дар коре кӯмак кунад, пас арзише дорад» андеша меронанд. Категорияи «ман ҳама чизро медонам» чӣ маъно дорад? Вақте ки камбағалро пурсон мешавӣ: «Сабаби камбизоат буданатонро медонед?», ҳамоно ҷавоб медиҳад: «Оре, ман инро медонам» ва ҳазор сабаби нодории худро бо ангуштонаш мешуморад.

Боре шахсе ин суолро чунин шарҳ дод: «Ман фарзанди бисёр дорам ва то замони ба воя расонидани онҳо фурсате наёфтам, ки ба чизе муваффақ шавам». Ман аз ӯ боз суол кардам: «Яъне сабаби камбағалии шумо бачаҳоятон ҳастанд?». Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Не, ман ин тавр нагуфтам». Мачбур

шудам, ки боз аз \bar{u} такроран бипурсам: «Охир, худатон гуфтед, барои он камбагал боқӣ мондед, ки вақти худро барои бачагонатонро ба воя расонидан сипари намудед. Пас, шумо фурсат пайдо накардед, ки орзуҳои худро амалӣ кунед». \bar{U} ба ман ҷавоб дод: «Бале, ҳамин тавр шуд». Боз аз \bar{u} пурсидам: «Оё мумкин аст бо дигар тарз, яъне ҳамчун одами сарватманд андеша кард?» Вай сухани маро дарк накард: - «О, ин чӣ гуна аст?» \bar{u} ро фаҳмондам, ки **сарватмандон чӣ гуна андеша мекунанд: «Ман бояд сарватманд шавам, зеро фарзандони зиёд дорам».**

Аксари одамони камбагал гумон мекунанд, ки ҳама чизро медонанд ва ин чиз онҳоро бозмедорад ва имкон намедиҳад, ки рушду инкишоф ёбанд. Дар асл, онҳо чизро шундаанд, ё дар кучое хондаанд, аммо кулли донишро фаро нагирифтаанд, зеро илму дониш ҳамеша акси худро мегузоранд. Нодорӣ низ натиҷа аст, аммо танҳо натиҷаи норасоии дониш аст. Ҳар чизе, ки мо ба даст меоварем - комёбӣ, сарват, хушбахтӣ, иззату эҳтиром, эътибору эътироф, ба шарофати дониш аст.

Албатта, обрӯю эътибор мушкилотро ҳал намекунад, зеро дониш маъноӣ доништанро надорад. Дониш як чиз аст, аммо доништан, тамоман чизи дигар аст. Дониш дар шакли иттилоот вучуд дошта, танҳо ифодагари нерӯи эҳтимоли аст. Барои он ки нерӯро истифода намой, кордонӣ ва тавоноӣ зарур аст, ки дар вақти амал кардан ба вучуд меояд ва дар баробари он донишҳои азхудкардаатро низ истифода менамояд. Дар вақти такрори бисёркратан ин амал автоматизм, яъне маҳорат ҳосил мешавад. Сарватмандӣ натиҷаи дар амал истифода бурдани дониш аст. Аз ин рӯ агар ҳатто кам донӣ ҳам, бояд амал кунӣ.

Ана барои хамин ҳамаи донишҳои гирифтаатонро бояд доимо ба кор баред, дар ҳаёти воқеӣ истифода кунед, он гоҳ ҳатман натиҷа ҳосил мешавад. Ин яке аз қонунҳои ва қонунҳои новобаста аз он, ки ту ба онҳо боварӣ дорӣ ё на, ҳамеша кор мекунанд. Охир, ту дона кишт намоӣ, ҳосил ба даст меоварӣ ва шарт нест, ки сабзаҳоро бо дастони худ боло кашӣ, онҳо худ ба худ ба нашъу намо медароянд. Ту бояд кори худро анҷом диҳӣ: ба киштзор об монӣ, порӯҳои минералиро истифода намоӣ, хулоса, ба парвариши киштаи худ машғул шавӣ, боқимонда кори Ҳазрати Парвардигор аст. Ту кори худро, Ё бошад, кори худро анҷом медиҳад. Аммо Ё то он даме, ки ту қисми кори ба худат вобаста бударо анҷом надиҳӣ, ба ягон амал шурӯъ намекунад. Дар ин ҷо ҳам, чунин аст. Донишҳои омӯхтаи худро истифода намо, маҳорату қордониро ёд бигир, ҳатман натиҷа насиби ту хоҳад шуд.

Боз такрор мекунам. Мушкили аксари одамон он аст, ки ба андешаашон гӯё ҳамаи ин чизҳоро медонанд. Аммо ҳамадон танҳо Худованд аст, одамони ҳамадон аслан вучуд надоранд. Одамони сарватманд тамоми умр шогирд боқӣ мемонанд. Аммо тафаккури одамони нодор онҳоро ба қафо мекашад. Мавқеи ҳаётии онҳоро ғурури «ҳамадонӣ» муайян мекунад ва инсон қобилияти аз дигарон омӯхтавро аз даст медиҳад. Агар ӯ ба ҳарфи дигарон гӯш кунад ҳам, аз дусар иттилоотро қабул карда наметавонад, онро таҳлилу муҳокима намуда, билохира ба зери шубҳа мегузорад, зеро ки дар сатҳи зершуур доимо дар муқовимат қарор дорад. Ҳатто агар як зина боло равад ҳам, ҳамоно ғурури ӯ боз бештар мегардад ва дарк намекунад, ки «арш»-и муваффақияти ӯ барои дигарон ҳамагӣ «таҳкурси» аст.

Сарватмандон ин чизро дарк мекунанд. Онҳо ме-донанд, ки дар ин ҷаҳон фақат табиат комил буда, он аз худ низоми созгоршударо нишон медиҳад. Ин инсон аст номукамал, аммо барои ба камолот расидан метавонад саъю талош карда, дар рушду инкишофи худ боло равад. Дарки ин ҳақиқати оддӣ – «камолот ҳад надорад» зарур аст. Ин одамонро ба принципи «агар ин чиз маро дар коре кӯмак кунад, пас арзише дорад, ман бояд онро биомӯзам» оварда мерасонад. Онон омода мешаванд, ки аз ҳамаи одамон - зердастон, шарикон, рақибон - чизе биомӯзанд ва аз эътирофи он, ки чизро намедонанд, ҳеч гоҳ шарм намедоранд. Онҳо савол медиҳанд, доништан мехоҳанд, муайян мекунанд, онҳо аз оқилон ва ҳатто аз бачагон меомӯзанд. Ҳамеша барои андӯхтани дониш аз ҳар гуна имконият истифода мекунанд.

Охир, одами бомаърифату босавод на он аст, ки дорои дипломи маълумоти олий аст, балки онест, ки қодир аст масъалахоеро ҳал кунад, ки онҳо барои дигарон дастнорасанд.

Аз ин нуқтаи назар одамони донишманд дар ҷаҳон нисбат ба онҳое, ки муассисаҳои олии таълимии мухталифро хатм кардаанд, басо камтаранд. Аз ин рӯ мураттаб кардан ва истифода бурдани донишро дар амал биомӯзед. Дар ҳаёт танҳо соҳибистеъдод ва қобилиятнок будан ҳанӯз кофӣ нест, истифода бурда тавонистани истеъдод ва қобилият низ зарур аст. Ҳамчунин аз тафаккури камбағалон ҳалос бояд шуд, ҳаргиз нагӯед, ки ҳама чизро медонам. Ҳамчун одамони сарватманд аз рӯи принципи «агар ин чиз маро дар коре кӯмак кунад, пас арзише дорад» амал кунед.

Ман ин чизро борҳо бо чашми худ дидаам ва таҷриба кардаам. Ҳамаи одамони тавоно ва сарватманд устод ё мушовир доранд. Аммо мардуми нодор

на мушовир доранд ва на устод. Барои он ки онҳо ҳама чизро инкор мекунанд ва гумон мебаранд, ки гӯё ҳама чизро медонанд. Заҳмат ва мушкили онҳо маҳз дар ҳамин аст. Аз ҳама гуноҳи азим худхоҳию худпарастист. Ваҳшатангезтарин фақр, ин нодонист. Ҳар он чизеро, ки инсон дарку фаҳм намекунад, онро қабул надорад. Ин ҳақиқат аст. Аз ин чиз хулоса бароред. Дар дунё ягон ҷаҳонқаҳрамони бе мураббӣ вучуд надорад. Одам метавонад мус-тақилона варзишгари хуб ё қаҳрамони кӯчаи худ гардад, аммо наметавонад қаҳрамони киш-вар ва ҷаҳон бошад. Танҳо аҳмак илму донишро инкор мекунад.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌ

ҶЕЙМС ҲАРРИС САЙМОНС

Дар миёни аҳли илм миллиардерон чандон зиёд нестанд. Бисёриҳо бар ин андешаанд, ки математикаи олий ин на он илмест, ки ба василаи он пул кор кардан мумкин бошад. Рақамҳои муҷаррад, формулаҳои мураккаб ва печдарпеч ба назар чунон менамоянд, ки гӯё аз ҳаёти воқеӣ дуранд. Аммо Ҷеймс Ҳаррис Саймонс - математики ҳафтодсола исбот кард, ки чунин нест. Фонди мутааллиқ ба ӯ дар соли 2007 беш аз 2,8 миллиард доллар ба даст овард, ки он натиҷаи бениҳоят баланд аст. Дар синни бачагиаш Ҷеймс аллакай ба математика шавқ пайдо намуда, масъалаҳои мураккабро ҳал мекард. Ба туфайли қобилияти ғайриоддияш ӯ барвақттар ба донишгоҳ дохил шуд ва ҳанӯз дар синни 19 - солагиаш дараҷаи бакалаври Донишгоҳи машҳури технологии Масачусетро соҳиб гардид. Дар соли 1962 дар синни 23-солагӣ рисолаи докториро аз фанни геометрия дифоъ мекунад.

Бори аввал идеяи истифодабарии алгоритми математикӣ дар бозори асъор ба фикри ӯ омад ва ин чиз ӯро бениҳоят сарватманд гардонид. Ин идея нафъовар шуд ва ба соҳибаш миллиардҳо доллар фоида овард. Баъдтар ӯ қоидаҳои асосии усулҳои математикиро барои тасмимگیرӣ дар ширкати худ таҳия намуд. Дар ҳақиқат Саймонсро одами донишманд номидан мумкин аст, зеро вай он масъалаеро ҳал кард, ки ҳалли он барои мутахассисони дигар ғайриимкон буд.

Ӯ дар тими худ қариб 60 нафар математикҳо, физикҳо ва мутахассисони таҳлили иқтисодиро аз кишварҳо ва қораҳои мухталиф гирди ҳам овард. Онҳо модели компютериеро кор карда баромаданд, ки шароити пешгӯии тағйироти нарх дар бозорро фароҳам сохта, ба он имкон медод, ки вазъияти гуногунро дар бозиҳои биржавӣ бештар аниқ дар назар дошта бошад. Имрӯзҳо ширкати Саймонс дар тамоми биржаҳои фондӣ, асъор ва молу ашёи ҷаҳон савдо мекунад. Тамоми хариду фурӯши он дар асоси формулаҳои математикӣ анҷом дода мешаванд.

Фақат дар дафтари марказии ширкати ӯ дар Нью-Йорк қариб 200 нафар одамон машғули кор мебошанд. 30% онҳо докторҳои илм ҳастанд. Яқоя бо тамоми шӯъбаҳои худ ширкати онҳо бештар аз 30 миллиард долларро идора мекунад. Ин мисол шоҳиди он аст, ки дониш ва ҳатто дониши академӣ ҳеҷ гоҳ чизи зиёдатӣ нест. Танҳо зарур аст, ки иттилооти дар муассисаи олиии таълимӣ гирифтаи худро барои боло бардоштани некӯаҳволии худ истифода бурда тавонед.

ХУЛОСА. Дар роҳи рушд ва инкишофи худ таваккуф накунед, омӯзед ва дониш гиред. Илму дониш барои амалӣ кардани орзуҳои худ танҳо дар он ҳолат ба шумо кӯмак мекунанд, ки агар шумо онҳоро дуруст ис-

тифода бурда тавонед. Одамони таҳсилдида бисёранд, аммо онҳое, ки дониши худро дар ҳаёт истифода бурда метавонанд, бениҳоят камшуморанд.

Аз қадимулайём ҳамаи одамони бузург устод доштанд ва дар овони хурдсолӣ аз онҳо илму ҳунар меомӯхтанд. Аз осори пешгузаштагон маълум мешавад, ки ҳамаи шоҳзодаҳо ва фарзандони аъёну ашроф дар кӯдакӣ аз устодон ҳамагуна илму ҳунар меомӯхтанд. Агар хоҳед, ки шоҳона зиндагӣ кунед, барои худ устод пайдо намуда, аз илму ҳунари ӯ баҳраманд шавед.

ФАРҚИ СЕЮМ

Идеяҳо сармояҳое мебошанд, ки танҳо дар дасти одамони соҳибистеъдод фоида меоранд.

Антуан Риварол

К амбағалон тибқи категорияи издиҳом (мардум чӣ мегӯянд), сарватмандон тибқи категорияи фард (ман шахсиятамо чи гуна бояд созам?) фикр мекунанд.

Фарқияти навбатии тафаккур - нодорон тибқи категорияи издиҳом андеша мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Онҳо ба таври оддӣ, аз рӯи принципи «Ман кореро мекунам, ки дигарон низ онро анҷом медиҳанд» рафтор мекунанд. Агар ягон идея ё орзуе пайдо шавад, онҳо чунин рағбат зоҳир менамоянд: оё касе метавонад ба ҳамин монанд чизеро анҷом диҳад? Онҳо ба саволи худ ҷавоби инкор гирифта, ҳулосаи нодуруст мебароранд. Ин ҳолат барояшон чунин маъно дорад, ки ин кор ғайриимкон аст. Ё фарз кардем, шумо бо мақсади нақл кардани орзу, идея ё нақшаҳои худ ба назди рафиқатон омадед ва аввалин чизе, ки аз забони ӯ мешунавед, танқид аст. Рафиқ якбора аз ҷустуҷӯи айбу нуқсонҳои идеяи шумо шурӯъ мекунад ва маслиҳат медиҳад, ки ҳарчи зудтар аз ин фикр даст кашед, ё ин ки дар мавридҳои хеле кам вай шуморо ҷонибдорӣ мекунад. Дар бораи нақшаҳои худ ба ҳар нафар, ки нақл накунад, дар ибтидо дар ҷавобатон танбеҳу сарзанишро мешунавед. Барои он ки одамони нодор дар дараҷаи из-

дихом андеша мекунад ва намехоҳанд, ки дар ин ё он амал аввалин бошанд, дар маҷрои умум мераванд ва дар маҷрои умум амал мекунад ва баъд барои ҳақ баровардани худ мегӯянд: «Ҳама гурехтанд ва ман ҳам гурехтам, аммо барои чӣ, намедонам».

Баъзан аз шогирдон мепурсам: «Кӣ сарватманд шудан мехоҳад?» Дар ҷавоб мешунавам: «Ҳама». Ба онҳо мегӯям: «Танҳо аз номи худ ҷавоб диҳед». Аммо дар ҷавоб боз мешунавам: «Ҳама мехоҳанд»! Ин рӯҳияи издиҳом аз кучо сар мезанад? Маълум мешавад, ки танҳо дар издиҳом будан ва барои чизе ҷавоб нагуфтан осон будааст.

Охир, издиҳомро ҳеҷ кас айбдор намекунад. Кӣ гунаҳгор аст? Ҳама гунаҳгоранд. Ҳамаро бошад, ба маҳкама кашидан ғайриимкон аст. Кӣ бояд партовҳои кӯчаҳоро рӯбад? Ҳама. Аммо аз касе анҷом додани кори мазкурро талаб карда наметавонед. Кӣ бояд супориширо иҷро мекард? Ҳама. Баъд аз пуршишҳо мефаҳмед, ки ягон нафар худро гунаҳгор намеҳисобад. Бинобар ин тибқи дараҷаи издиҳом фикр кардан осон аст. Ҳеҷ кас барои коре ҷавобгӯю масъул нест, худро ҳақ баровардан ҳамеша осон аст.

Мо одатан аз забони мардуми худ мешунавем: «Аз ҳамсоя кам набошем, шуд», «Ба қатори халқ», «Кама диҳаду ғама надихад». Чунин тарзи фикрронӣ хоси издиҳом аст. Вақте, ки шумо монанди «ҳама» андешаву амал мекунад, ҳаёти шумо низ ба ҳаёти «ҳама» монанд мешавад. Табиист, ки «ҳама», яъне издиҳоми беташаббус ва дар интизори «ҳалвои осмонӣ» буда, хушбахту муваффақ шуда наметавонанд.

Вале сарватмандон тибқи категорияи шахсият фикр мекунад ва мегӯянд: *«Ҳаёти ман фақат ба худи ман вобаста аст. Ман худам барои вазъияти зиндагиам масъул ҳастам. Ман худам бояд эҳсосоти худро идора кунам, ман худам бояд тафаккури*

худо тағйир диҳам, ман фарди нотақрор ҳастам, чунин инсон дар ҷаҳон нест ва буда ҳам наметавонад. Ва ҳамаи он чизе, ки дар ихтиёри ман аст, он ҳаёти шахсии ман аст. Ман бояд онро тарзе гузаронам, ки онро худам меҳостам ва орзу мекардам». Ин маънои тибқи категорияи фардӣ андеша карданро дорад. Мо, шояд, ҳозир наметавонем бо дастони худ орзуҳои худро амалӣ кунем, шояд имконияти мо иҷозат намедиҳад ба он даст расонем, аммо дасти андешаву тафаккури мо ба орзуҳои мо мерасад.

Агар он кореро, ки дигарон ба субут мерасонанд, мо ҳам анҷом диҳем, мо низ натиҷаи бадастовардаи онҳоро ба даст хоҳем овард. Аммо ҳамаи одамони сарватманд ва муваффақ шуда наметавонанд. Бинобар ин моро зарур аст, ки роҳи худро пайдо кунем, то ки он моро ба орзуямон бирасонад.

Устодам боре ба ман гуфт: Муҳим нест, ки ту бо ин роҳ босуръат ё оҳиста меравӣ, муҳим он аст, ки ту дар ин роҳ равонаӣ, замоне зуд ё дер ту албатта ба манзили мақсади худ, рафта мерасӣ. Ин ҷо ҳуди интиҳоб муҳим аст.

Биёед, гузаштаро ёд кунем. Камбағалон бо як сабаби умумӣ ҳама бебизоат мемонданд ва ҳамаи онҳо дорони гузаштаи яқсонӣ якранги ҳаёти мебошанд. Аммо ҳамаи сарватмандон тарҷумаи ҳоли нотақрор ва пуробуранг доранд, ки дар бораи ҷӣ гуна ба он муваффақ шуданашон қисса мекунад. Хулоса ин тавр ба анҷом мерасад: барои он ки ба ҷое расед, ё чизеро ба даст оред, бояд аз издиҳом ҷудо шавед ва ба фард табдил ёбед, яъне тибқи категорияи фардӣ фикру андеша намуданро оғоз кунед.

Дар баробари он ҳеҷ гоҳ роҳ надидед, ки худбинию шухратпарастӣ шуморо мутеи худ гардонанд.

Ин хислатҳои бад одамонро аз шумо дур мегардонанд, шахсиятро маҳв мекунанд, сипас дар роҳи расидан ба комёбӣ монеа мегарданд. Бо вучуди ин худхоҳон дар аксари мавридҳо ба комёбӣ ва сарват даст меёбанд, аммо қобилияти нигоҳ доштани он ва хушбахт шуданашонро аҳён-аҳён мебинем. Шумо пурсед, ки худхоҳ будан ё набудани одамро чӣ гуна муайян кардан мумкин аст? Ин кор хеле осон аст. Ба таври муштарак, анҷом додани ягон амалро шурӯъ кунед, муомилаи молӣ барпо кунед ва шумо одами худхоҳро зуд фош мекунад. Чанд муддат нагузашта, одами худхоҳ хатман ботинашро ошкор месозад. Бо чунин одамон ҳаргиз якчоя кор накунад, зеро одами худхоҳ муваффақияти умумиро моли худ меҳисобад, дар тамоми кор, тавре ки мегӯянд, «кӯрпаро болои худ мекашад», танҳо аз манфиати худ дифоъ мекунад, алалхус дар масъалаи пул. Ӯ ҳаргиз нияти онро надорад, ки дар ҳаққи дӯстон, ҳамкорон, ҳешу акрабо ғамхорӣ кунад. Агар шумо хислати худхоҳӣ дошта бошед, зудтар аз он халос шавед.

МУЛОҲИЗАИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГ

Издихом нерӯмандтарин «минтақа»-и ҳузуру ҳаловат аст. Издихом маънои онро дорад, ки одам монанди дигарон амал мекунад ва шахсан вучуд надорад. Ин хо-стагирӣ аз кист? Аз ҳуди шахс аст. Инсон барои дар байни ҷомеа зистан талош намуда, шояд дарк накунад, ки чӣ гуна ба як ҷузъи издихом мубаддал мегардад. Ҷамъият вучуд дорад. Дар ҷамъият зиндагӣ карда, берун аз ҷамъият будан ғайриимкон аст, ҷамъият аз шахсиятҳо ташаккул меёбад. Аммо ҷамъият ва издихомро набояд як чиз донист. Инсон замоне ҷузъи издихом мегардад, ки худ дигар фикр кардан намехоҳад, ӯ дар пе-

ши худ қолаб гузошта, дохили он мешавад ва дар он ҳаёт ба сар мебарад.

Фардияти худро дарк кунед. Худро биомӯзед. Худро дӯст доред. Агар чизе дар ҳастии шумо ба худ шумо мақбул нест, онро ноаён оҳиста-оҳиста ислоҳ кунед ва аз ҳама муҳимтар ин аст, ки 100% масъулиятро худ шумо ба зимма бигиред. Ҳатто себҳои як дарахт наметавонанд бо ҳамдигар монанд бошанд.

Инак, нумӯъ ва пухта расидани фардро дар худ фикр карда, пайдо кунед. Шумо шахсият ҳастед, барои он ки ҳеҷ набошад, аллакай ин китобро хондаед. Ман бошам мехоҳам, ки «издиҳом»-ро «эҳё» кунам. Вақте ки ман ба онҳо китоби «Ману пул»-ро медиҳам, ба ростӣ, худро чунин ҳис мекунам, ки гӯё ба дасти марди некӯноми оиладор маҷбурӣ «Камасутра»-ро дода, бар замми ин азхудкунии таҷрибавии якҷояи онро низ пешниҳод мекунам. Онҳо чунон бо тарсу ҳарос китобро мегиранд, ки гӯё ба худ меғуфта бошанд: «нохост касе дида монад, хуб намешавад, ҳар чӣ набошад, ман бояд бо завҷаам маслиҳат кунам», вагарна чизе шавад ва аз гуноҳ ҷои гурез нест. Бубинед, то чӣ дараҷа одати «монанди дигарон будан» пурзӯр аст!

Агар сардор гирифта хонад, чунин одамоне низ меҳонанд, вагарна не, дар ин ҳолат «бубахш, наметавонам, ба тағйир додани сатҳи издиҳом ҳақ надорам». Бале! Натарсед! Шумо сарватманд мешавед. Ба худ иҷозат бидиҳед, ҳеҷ не дар ин бора фикр кунед ва ҳама чиз оҳиста-оҳиста чун дар «Камасутра» бе ман мешавад. Аз рӯи дараҷаи бемаъноӣ ва ҳарза буданаш ибораи машҳури замони шӯравӣ «дар ҷамъияти мо шаҳват вучуд надорад» ҳеши на чандон дури дилхушкунандае дорад, ки чунин садо медиҳад: «Ба мо пул лозим нест». Пул кай зарур мешавад? Вале замоне зарур мешавад, кадом одами миёнаҳол кунче нишаста, ашк мерезад, зарур шавад, ўро даъват кунанд, ҳадафи тир қарор

мегирад. Издиҳом минтақаи хатарноктарини «роҳат» аст.

Қаҳрамони филми «Истеҳзои тақдир» Лукашин мегӯяд: «Баъзан барои табобати бемор ўро азият додан зарур аст». Ман касеро азият доданӣ нестам, ба касе низ ноқисиеро таманно надорам. Ҳаргиз намехоҳам, ки касе фурӯмоягиро ҳис кунад. Ман танҳо онро мехоҳам, ки ҳар инсон қобилияту истеъоди бузурги ба ў додашуда -фард буданро дар худ бикушояд. Аммо ба издиҳом бояд гуфт: «Раҳмат ба ту издиҳоми азиз, солҳои дароз ту маҳали ҳаловати ман будӣ, ту маро пинҳон кардӣ ва дар оғӯши худ парвардӣ, аммо вақти рафтани ман фаро расид» ва ҳарчи зудтар аз он бояд дур шуд.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

БИЛЛ ГЕЙТС

Аз рӯи тарҷумаи ҳоли Билл Гейтс чӣ гуна ба даст овардани комёбиро метавон омӯхт. Ў аллакай дар бачагаш шахсияти дурахшони худро зоҳир намуда, аз бисёр ҳамсолони худ бо ақли мароқангези худ фарқ мекард. Соли 1962 дар шаҳре, ки ў ба дунё омадааст, намоишгоҳи байналмилалӣ баргузор мешавад ва Билл, ки ҳамон замон 7 сол дошт, бо як шавқу рағбати беандоза дар толорҳои намоишгоҳ гашту гузор карда, бодикқат таҷҳизоти ба тамошо гузоштаро меомӯхт. Ин таҷҳизот дар бораи тадқиқоти кайҳонӣ, технологияи баланд (олӣ), компютерҳо ва дигар навовариҳои техникӣ нақл мекарданд. Дар 9-солагӣ ў тамоми ҷилдҳои «Энциклопедияи умумиҷаҳон»-ро хонда мебарояд. Ҳангоми таҳсил дар мактаби хусусӣ дар синни 13-солагӣ ба сохтани аввалин барномаҳои худ шуруъ мекунад.

Ў дар ҷавонӣ мустақилӣ зоҳир карда, тасмимҳои ғайриоддӣ мегирифт, ки онҳо ба одамони атроф са-

букфикрӣ менамуданд. Баъди хатми мактаб ба До-нишгоҳи бонуфузи Гарвард дохил шуда, дар синни 19 - солагӣ ғайри чашмдошти наздикон (ва издиҳом) до-нишгоҳро тарк мекунад, то ин ки ширкати хусусии худ-ро таъсис диҳад. Ҳеч кас он вақт гумон намекард, ки баъди чанд сол ин ширкати тоза бунёд консерни (ит-тиҳодияи якчанд муассисаҳои тиҷоратӣ саноатӣ дар зери як роҳбарияти умумии молиявӣ) фаромиллӣ таб-дил ёфта, поягузори худро миллиардер мегардонад. Маҳорати Гейтс оиди пешбинӣ намудани имкониятҳои беҳудуди компютерҳои инфиродӣ ва саноати таъминоти барномаҳо, омили асосии муваффақияти ширкати «Майкрософт» гардид.

Дар роҳи расидан ба мақсади хеш ӯро зарур буд, ки воқеӣ будани идеяи худро дар амал исбот кунад. Дар он вақт одамони бисёр, аз он ҷумла роҳбарони шир-катҳои машҳур, ба дурнамои истифодаи васеи компю-терҳо чандон бовар надоштанд ва ҳама гуна пешниҳод-ро барои сармоягузорӣ дар ин соҳа рад мекарданд. Би-нобар ин дар марҳилаи аввали кор ӯро мушкilotи кофӣ дунболагир буданд. Ба ин нигоҳ накарда, аз рӯзҳои ав-вали ба вучуд омадани ширкат асосгузори он чунин мақсади стратегиро пайгирӣ мекард: компютер рӯи ҳар як миз бояд мавҷуд бошад. Ба ягон чиз нигоҳ накарда, ӯ ба идеяи худ боварии хеле зиёд дошт.

Дар муддати начандон тӯлонӣ ширкат ба маънои пуррааш аз таҳиясозии барномаҳои забонҳои компю-терӣ шуруъ карда, то истеҳсолкунандаи ҳамаи системаи амалиётӣ навъи Windows, барномаҳои Word, Excel ва ҳамчунин «колоти»-и барномаҳо роҳи тӯлониро тай кар-дааст. Бар замми ин, ширкат талош мекунад, ки корро бо компютер бештар бароҳат, оддӣ, гуворо ва кам-масраф намояд.

Асосгузори ширкат Билл Гейтс аллакай чанд даҳсо-ла аст, ки дар садри сарватмандтарин афроди дунё қарор дорад. Ибтикори ӯ ибратомӯз ва илҳомбахш аст.

Вай бо нерӯи пурра кор карда, на танҳо ба гулгулшукуфии ширкати худ муваффақ шуд, ҳамчунин унвони яке аз сарватмандтарин инсонии ҷаҳонро барои худ касб кард. Дар айнаи ҳол сармояи Гейтс беш аз 79,2 миллиард долларро ташкил медиҳад.

Як ҳиссаи сармояи худро ӯ бо мақсади хайрия сарф мекунад. Бо ҳамдастии завҷааш ӯ фонде таъсис додааст, ки маблағи он барои дастгирии омӯзиш ва тандурустӣ истифода мешавад.

ХУЛОСА. Ҳаргиз саъй накунад, ки «чун дигарон» бошад, фард будани худро зохир намоед. Ҳар инсон дорои қобилият ва хислати хося аст, ки ӯро ин ду чиз шахсияти нотакрор мегардонанд. Танҳо истеъдоди худро дар ҳаёт амалӣ карда, шумо метавонед ба мақсади худ бирасед ва орзуҳои худро амалӣ кунед.

ФАРҚИ ЧОРУМ

Барои фарқ гузоштан байни сарватманд ва камбағал тарс ҳиссиёти асосӣ аст. Дар ҳаёти худ боре бо одами сарватманде во-нахӯрдаам, ки замоне пули худро аз даст надода бошад. Вале ман шумораи зиёди одамони нодорро медонам, ки як сент но-буд накардаанд.

Роберт Кийосаки

Камбағалон тибқи категорияи тарс, сарватмандон тибқи категорияи муҳаббат андеша мекунанд.

Тафовути навбатӣ – нодорон тибқи категорияи тарс андеша мекунанд. Онҳо ҳамеша аз нобуд шудани пул ва аз даст рафтани дороии худ меҳаросанд. Агар одамони камбағал пул ба даст оранд, талош мекунанд, ки ҳарчӣ зудтар аз он халос шаванд. Аз тарси он, ки пулро нобуд ё барои ҳочати ҳаррӯза харч накунанд, мошин, хона ё таҳқизоти маишӣ меҳаранд. Онҳо одатан дар чунин маврид меғӯянд: «Зудтар бояд чизе харид, бигзор истад, хӯрданию нӯшидани талаб намекунад, эҳтимол, дертар зарур шавад». Бештари одамони камбағал дар истифодаи пул аз таваккал кардан ҳарос дошта, аз нобаробарии кор дар бизнес ва ҳатто аз идора кардани пулҳои худ низ тарс доранд, зеро ҳамеша дар бораи имкони аз даст рафтани онҳо фикр мекунанд.

Одами муқаррарӣ ва солимакл бояд тарс дошта бошад. На он одаме бурд мекунад, ки аз ҳеч чиз

наметарсад, аслан чунин одамон вучуд надоранд. Мо намеғуем, ки шумо бояд мутлақо одами нотарсу часур бошед. На. Ҳатто аз ҳама часуртарин одамон аз чизе метарсанд. Аммо идора кардани тарсу ҳароси худро низ бояд омӯзед.

Масалан, агар одам аз машғул шудан ба бизнес тарсу ҳарос дошта бошад, барои ӯ гирифтани тасмим хеле мушкил аст. Ӯ аз варшикаста (банкрот) шудан метарсад. Ҳамаи корхое, ки бо пул иртибот доранд, барои ӯ барангезандаи тарсу ҳарос мебошанд. Барои чӣ? Барои он ки беҳабарию номаълумӣ ин худ ҳарос аст. Ин яке аз намудҳои тарс аст - тарс аз номаълумӣ.

Номаълумӣ тамоми одамонро, ки тибқи категорияи камбағалӣ фикр мекунанд, аз амал кардан бозмедорад. Танҳо Худованд медонад, ки фардо чӣ мешавад, на сарватмандон медонанду на камбағалон. Сарватмандон низ қобилияти каромат кардан надоранд, аммо онҳо эътиқоду боварӣ доранд ва ба Худованд такя карда ба коре даст мезананд, ки қудрати беҳтар анҷом додани онро доранд. Онҳо ба тарси худ маҳдуд нашуда, балки тамоми фикру зикрашонро ба амалӣ кардани орзуи худ равона месозанд.

Биҷерии мардуми камбағалро ангезаи тарс фарогир аст. Масалан, агар ба одами камбағал пешниҳод шавад, ки барои лоиҳаи 1000 доллар арзиш доштаи то 2000 ҳазор доллар даромад оваранда маблағ пайдо намояд, ҳатто агар ин миқдор пулро дошта бошад ҳам, хатари аз даст рафтани маблағ ӯро намегузорад, ки дар кори ин лоиҳа ширкат кунад.

Агар ходисаи ғайричашмдоште рӯй диҳад, масалан, бо мошини худ ба мағоза рафта, аз парешонхотирӣ ногаҳон ба автомашинаи дигаре бархӯрад, дар ин ҳолат пардохти зарари расонидашуда пеш меояд. Ҳатто камбағал ин миқдор пулро надошта бошад ҳам, аз кучое банохост онро зуд пайдо мекунад. Зеро

ангезаи тарс то пайдо намудани ин маблағ ӯро ором намегузорад.

Агар ҳаёт ӯро дар вазъияти бениҳоят душвор қарор диҳад, ба зудӣ тасмим мегирад. Зеро шароит ӯро маҷбур мекунад. Аммо ӯ аз истифодаи имконияти сарватманд шудан меҳаросад, зеро имкони интиҳоб дорад ва ба ин сабаб хатари но-омади қор, ҳамеша дунболагираш аст.

Сарватмандон тибқи категорияи ишқу муҳаббат фикр мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Мо саргузашту қиссаҳои зиёдеро шунидаем, ки онҳо дар бораи чӣ гуна барои ишқу муҳаббат одамон аз болои ҳаргуна саҳтию душворӣ ғолиб омада, монеаҳои зиёдеро паси сар кардаанд, нақл мекунанд. Маълум мешавад, ки **ҳамагӣ ду дармони тарс - ишқ ва дониш вучуд доштааст.** Ин маънои онро дорад, ки инсонии гирифтори ишқ метавонад ба тарс ғалаба кунад. Агар ба хоҳири ишқи худ диловарию қаҳрамонӣ қардан зарур гардад, ошӣқ мудом омода аст онҳоро иҷро кунад. Таърихро ба ёд оваред. Ҳамаи қаҳрамононро ишқу муҳаббат илҳом бахшидааст. Муҳаббат ба Ватан, ба волидайн, ба зебосанами дӯстдошта!

Онҳое, ки тибқи категорияи факру нодорӣ фикр мекунанд, нисбат ба даромад муносибати хос доранд. Аксар мавридҳо онҳо чунин амал мекунанд: як миқдор пул қор қарда, беҳолу бемадор мешаванд, сипас истироҳат мекунанд. Фақат вақте мебинанд, ки тамом шудани пулҳо наздик омадааст, аз нав бо қувваи дучанд қор мекунанд. Чунин одамонро тарси фарорасии бе пул мондан, тадричан ба амали фаъолона таҳрик медиҳад.

Ман одамонро медонам, ки 500 доллар қор мекунад ва то тамом шудани ин пул зиндагӣ мекунад. Онҳо тадриҷан далел меоранд, ки онро, масалан, ба ин шакл баён мекунанд: «Пул тамом мешавад, оила-

ро бояд хӯронид, яъне аз нав ба кор бояд шуруъ кард». Тарзи андешаронии сарватмандон дигар аст. Онҳо мегӯянд: «Барои имрӯз пул мавҷуд аст, бо истифода аз имконияти мавҷуда, ба хотири таъмини оилаи худ, то ин ки дар оянда бе пул намонад, корро идома додан шарт ва зарур аст» ва фаъолияти худро қатъ накарда, онро идома медиҳанд.

Сарватмандон инчунин мегӯянд: «Ман соҳиби фарзандонам, бояд сарватманд шавам», нодорон бошанд мегӯянд: «Ман камбағал ҳастам, барои он ки фарзанди зиёд дорам». Дидед, онҳо дар як ҳолати монанд, вале мухталиф андеша мекунанд ва далелҳои овардаи онҳо низ гуногунанд. Сарватмандон ба таври оддӣ, тибқи категорияи ишқу муҳаббат фикру андеша мекунанд. Онҳо ба хотири маҳбуба ва оилаи худ омодаанд, ки ҳамаи монеаҳоро бартараф кунанд.

Бар замми ин, ба хотири созгории оиладорӣ саъю кӯшиши зиёд кардан зарур аст. Агар шумо дар роҳи худсозӣ ва рушди шахсияти хеш қадам бардоред, созгории оилавӣ имконпазир мегардад. Чанде пеш ман занеро вохӯрдам, ки мегуфт: «15 соли ҳаёти худро ба тарбияи шавҳарам сарф кардам». Барои ман суҳбатчи зан бисёр мароқангез буданд. Ӯ шавҳари худро чӣ гуна тарбия кардааст?

Умуман то 18-20-солагии мардонро модарон «месозанд». Дар ташаккулёбии писар ҳамчун шахсият маҳз модар нақши бузург дорад. Аммо минбаъд зани дигар ба миён даромада, тамоми дастовардҳои модарро шикаста, мардро ба таври худ аз нав дигаргун месозад, дар солҳои минбаъда тамоми одатҳо, фаҳмишҳо ва тарбияи пешинаи мард тағйир меёбад.

Дар ин ҷо чанд сабаб вучуд дорад. Биёед, дар бораи баъзе аз онҳо, ки доништанашон барои шумо зарур аст, суҳбат кунем. Вакте мард оила барпо мекунад, ӯ умед дорад, ки духтари ба занӣ гирифтаи ӯ тамоми

умр чунин мемонад. Мутаассифона, ӯ сахт иштибоҳ мекунад. Ин мард духтарони бисёреро дида буд, аммо зани ҳозираашро интиҳоб намуда, бо орзуҳои ширин бо вай ақди никоҳ баст. Зикр кардан зарур аст, ки ӯро яъсу ноумедиҳо интизоранд. Акнун ҳолати баръаксро таҳлил мекунем. Вақте ки зан шавҳар мекунад, умед дорад, ки ҳамсари ӯ тағйир меёбад. ӯро ҳамеша чизе безобита мекунад. ӯ фикр мекунад: «Бале, шавҳарам хубу меҳрубон аст, вале агар каме бочуръат, суботкор, пурбардошт мебуд». ӯ тамоми ҳаёт мехоҳад, ки ӯро аз нав тарбия кунад, дигаргун созад. Ҳамаи решаи ихтилофҳо маҳз аз ҳамин нуқта сар мезанад.

Аммо тибки ҳисобҳо, бештари муваффақиятҳои мард аз зан вобаста мебошанд. Агар зан мардро илҳом баҳшида тавонад, ба худҳои ӯ фишор наоварад, ӯро боодобона ислоҳ намояд, ба иззати нафси ӯ ҳеч гоҳ нарасад, вай метавонад кӯхро чаппа кунад. Ин хеле муҳим аст. Вақте ки ин ё он кори мард омад накунад, зан бояд ҳеч гоҳ ӯро таънаву маломат накунад. Зан набояд ба мард рамузгирона фаҳмонад, ки ту бетолер ҳастӣ. Ин беандоза муҳим аст.

Агар марди аз ҳама муваффақ ба дасти зани шаттоҳ ва ҳамеша аз чизе норозӣ афтад, вай эътимод ба худро аз даст дода, тадричан нобуд мегардад. ӯ бисёр чизҳоро метавонад ба даст оварад, аммо сипосгузорию ҷонибдориро эҳсос намекунад. Бо мурури замон ҳатто комёбӣ ҳам дигар ба назараш мароқангез наменамояд. Дар ҳар сурат, ҳамаи инҳо барои мард зарур нестанд. На хонаву дар, на мошин, на ашӯи шукӯлу шахомат, ҳеч чиз барои ӯ дигар лозим нест. Барои ӯ чизҳои зарурӣ басандаанд. Мард метавонад худро ба осонӣ бо тамоми ашӯ таъмин кунад, рӯи ҷалонро гардад ва чи тавре, ки мехоҳад, ҳамон хел зиндагӣ кунад.

Аммо ҳамин ки дар зиндагии мард зани мақбул пайдо шавад, дар қалби ӯ ҳамоно хоҳиши комёб шудан зухур мекунад ва омода мегардад, ки кӯҳро чаппа кунад, то арзандаи маҳбубаи худ бошад. Қиссаи ишқи Фарҳоду Ширин далели тавонмандии қувваи муҳаббат аст. Фарҳод ба хотири маъшуқаи худ кӯҳи сангинро шикофта, оби чӯйро равон кард.

Қиммати умри мард аз оилаи дилсӯз ва худотарс доштани ӯст. Марди бузург дар ҳаққи дӯстдоштаи худ ғамхорӣ карданро оғоз намуда, аз дигар корҳои нолозим даст мекашад. Ба ӯ хусусан дар ҳамин вақт, ҳаёт серу пур ва мароқангез мегардад.

Аммо созгории оилавӣ танҳо дар ҳамон ҳолат имконпазир аст, ки агар зан сипосгузор бошад. **Барои мард ҳамагӣ ду чиз - суханони меҳрубонана ва навозишкорона заруранд.** Ин ду чиз мардонро чунон илҳом мебахшанд, ки онҳо тайёранд ҳамагуна хоҳиши дилписанди ёри худро иҷро кунанд.

Бовар кунед, ҳаргуна одами бекасуқӯро метавон шоҳ кард, ба шарте, ки дар паҳлуи ӯ зани окила бошад. **Ҳамаи мардони бузургро занон бузург сохтаанд. Аммо ҳамчунин тамоми мардони нокомро аз ҳама бештар занон ноком кардаанд.**

Дар ин ҷо, албатта, дониш зарур аст. Дарки психологияи мард ва зан низ бисёр муҳим аст. Охир, инро ба мо касе наомӯхтааст, волидайн дар ин бора чизе нагуфтаанд, дар мактаб наомӯзонданд, дар мактабҳои олии таълим надодаанд. Мо ба таври муқаррарӣ шинос шудем, ҳусни тавачҷуҳи мутақобила миёни мо эҳсос гардид, чанд муддат дар ҳолати ошиқию мафтунии якдигар зистем, сипас хонадор шудем.

Дар бораи санъати муносибатҳои оилавӣ аз маводи китобҳо истифода карда, масъалаҳои зиёдеро дар курсҳо ва давраҳои омӯзишӣ омӯхтан мумкин аст.

Ман ба шумо китоби дар ин мавзӯ интишордодаи Маркази рушди инсон «Само»-ро тавсия мекунам. Китоби мазкур чунин унвон дорад: «Зан дар бораи мардон чиро намедонад ва мард дар бораи занон чиро бояд бидонад?» Агар шумо ин китобро бодикқат мутолиа кунед, дар он сурат коршиноси масоили муносибатҳои байни зан ва мард хоҳед шуд. Китоби мазкур барои минбаъд тамоми олавро бо ранги сиёҳ надидани шумо ва шояд дар интихоби дурусти ҳамсар низ ба шумо кӯмак кунад, зеро он «айнаки ранга»-и дар замони наврасӣ ба чашм ниҳодаи шуморо мешиканад.

Аксари одамон маҳз бо ҳамин сабаб, муваффақ нашудаанд. Ҳамаи онҳо таҳсилкарда, оқилу бистеъдод буданд, аммо бо ҳамсар бахт ёрашон нагашт ва ин дар нокомии онҳо нақши асосӣ бозид. Ба ҳамин хотир, беҳтараш, ин чизҳоро пешақӣ омӯzed. Шумо метавонед аз мо пурсед: «Ҳамсарро чӣ гуна бояд интихоб кард, то ки иштибоҳ накунем»? Меъёрҳои зиёде мавҷуданд, ки аз рӯи онҳо метавон имконияти ҳаёти хушбахтонаи оилавиرو муайян кард. Мо танҳо як чизро гуфта метавонем: ҳамсарро аз рӯи асту насаб ва чавҳари инсонии ӯ интихоб кунед, ба ҳамаи чизҳои дигар бошад, диққат надихед. Чизҳои боқимонда дуюмдараҷа мебошанд.

Шумо бояд танҳо чизи асосиро донед. Хислат, намуди зоҳирӣ, миллат, дини вай ҳама як тараф меконанд, зеро фақат чавҳари инсонӣ, бетағйир боқӣ мемонад, инчунин чизҳои боқимондари бо мурури замон тағйир додан мумкин аст. Ҳамсари ояндаи худро аз рӯи меъёрҳои «зебой», «дитрабой», «шахвтангезӣ» ва ғайра интихоб набояд кард. Муҳимаш он

аст, ки чавҳарӣ ӯ ба тасаввуроти шумо, ҷаҳонбинии шумо мувофиқат кунад, танҳо дар ҳамин сурат шумо метавонед бо ҳам зиндагии якҷоя барпо кунед.

Аммо ишқу муҳаббат ҳанӯз маънои оиларо надоранд. Охир, ҳамаи одамони сарватманд шугли худро дӯст медоранд, ба коре, ки машғуланд, ба он хеле хуб сарфаҳм мераванд ва коре, ки анҷом медиҳанд, ба онҳо хеле писанд аст. **Ягон нафар одами сарватманд танҳо барои пул кор намекунад, инро мо дар раванди омӯзиш дарк кардем. Пул маҳсулот буда, барои мукамалгардонии маҳорат кор мекунад.** Охир, онҳо барои қонеъ гардонидани тамоми талаботи худ ва иҷро шудани хоҳиши дилхоҳи худ пули басанда доранд, вале корро қатъ намекунанд ва шугли худро идома медиҳанд.

Ҳама гуна коре, ки аз таҳти дил анҷом дода мешавад, муваффақият меоварад. Агар аз одами давлатманд хоҳиш шавад, ки фарши хонаро рӯбучин кунад, ӯ ин корро бо шавқу рағбати беандоза анҷом медиҳад, аммо агар аз одами камбағал хоҳиш кунанд, ки пулро ҳисоб кунад, ӯ норозиёна мепурсад: «Ман ҳамаи ин пулҳоро бояд худам танҳо ҳисоб кунам?» Ҳама чизро муносибат муайян мекунад.

Масалан, Генри Форд - асосгузори ширкати автомобили «Форд» кори худро беҳад дӯст медошт ва аз бачагӣ ба механика рағбати зиёде зоҳир намуда, вақти бисёреро барои ихтирои аввалин автомашина сарф мекард. Ӯ ҳарчанд яке аз сарватмандтарин одамони Амрико буд, вале ба пул шавқу рағбати чандон зиёд надошт. Мегӯянд, ки як гурӯҳ сармоягузoron се маротиба ба Форд ва писари ӯ пешниҳод кардаанд, ки ширкатро беш аз миллиард доллар ба онҳо фурӯшад. Аммо Форд ба онҳо мегӯяд: «Дар он сурат ман соҳиби пул мешавам, аммо бе кор мемонам». Вақте аз ӯ

миқдори сарваташро мепурсанд, Форд ҷавоб медиҳад: «Ин чиз барои ман аҳамият надорад».

Дидед, мисоли мазкур далели возеҳу равшани ҳол аст. Сарватмандон танҳо барои пул кор намеку- нанд, онҳо автомобилҳо, кӯшкҳо, дурру гуҳар, чизҳои гаронбаҳо доранд, аммо аз дусар бо чидду чаҳд корро идома медиҳанд. Сабаб чист? Барои такмил ва рушди маҳорати худ. Бинобар ин, шумо низ масъалаи ба кадом роҳ рафтани бояд худатон интихоб кунед. Агар хоҳед, ки муваффақ шавед, дар бораи пул фикр накарда, кор кунед.

Албатта, шумо ҳақ доред, ки ба таври зерин ан- деша дошта бошед: «Ҳа. Ҳеҷ мумкин нест, ки онҳо дар бораи пул фикр накунад, эҳтимол, кори ин одами доро омад кардааст, шояд бахт ба рӯяш хандидааст, ё волидайнӣ ӯ хеле сарватманд буданд. Сабабу вачҳ метавонанд гуногун бошанд, аммо дар ҳама гуна ҳолат кораш омад кардааст. Агар ӯ мушки- лоти маро медошт, он гоҳ ҳолашро медиҳед...»

Эҳтимол, шумо аз мушкилоте, ки ба сари Мэри Кей омада буд, ҳаргиз огоҳӣ надоштед. Ӯ аз овони ба- чагӣ тамоми вазнинии ҳаёти одамони камбағалро бар дӯши худ бардошта, аз шодию сурури оддии бачагона маҳрум монда буд. Дар синни 7-солагӣ ӯ ба нигоҳуби- ни падараш, ки гирифтори бемории вазнин буд, машғул шуд. Ба ҷои он, ки бо дугонаҳояш сайругашт кунад, вай гизо таҳия мекард ва хонаро рӯбучин ме- намуд. Модар барои таъмини онла маҷбур буд, ки би- сёр кор кунад, аз ин рӯ Мэри ӯро аҳён - аҳён меид.

Вай ба балогат расида, ба шавҳар баромад. Бо мақсади ба шавҳараш андаке мадад кардан хизмат- гораи пеша кард. Баъд аз ҳашт соли онладорӣ шавҳа- раш ӯро бо се фарзанд, аммо бе ягон тини пуч ба ҳоли худ танҳо гузошта рафт. Шояд ҷунин ҳолат одамони зиёдро афсурдахотир сохта бошад?

Рӯ ба рӯи ӯ, ки аз ягон маҳорати касбӣ бархурдор набуд, воқеан, масъалаи зинда мондан меистод. Ӯ фарзандони худро дӯст медошт ва бо шавки зиёд ба комёбӣ расидан мехост. Мақсаднокӣ, устуворӣ ва ғурур – ҳама якҷоя ва хосияти аз иштибоҳи худ сабак омӯхтан ба вай барои дар як муддати кӯтоҳ ишғол кардани маснади ҳайратовари агенти муваффақи тичоратии савдои мустақими ширкати «Stenli Products» шудан кӯмак намуд.

Аммо «озмоиши тақдир» бо ҳамин анҷом наёфт. Пас аз чанд соли аз шавҳар талоқ гирифтанд духтурон дар ҳисми нозуки Мэри артрити ревматикии вазнинро ташхис карда, наздикшавии фалаҷшавиашро пешгӯӣ карданд. Ӯ фаҳмид, ки сабаби асосии бемориаш ғаму андӯх будааст, бо ҳамин сабаб ӯ муносибаташро ба зиндагӣ пурра тағйир дода, ҳаёташро ба хизмати бегаразонаи одамон бахшид. Беморӣ ниҳоят «шикаст хӯрд». Минбаъд ӯ ба пайравон ва мушовиронаш оид ба масъалаҳои зебӣ қоидаи асосии муваффақиятро меомӯзонд: **«равед ва диҳед, то ин ки бар ивази додаатон чизе ба даст оред!»**

Дар ширкат 25 сол кор карда, баъд аз он ки бо сабаби зан будан вайро роҳбарият ба вазифаи баландтаъйин накард, Мэри Кэй тасмим мегирад, ки мансаби омили тичоратиро тарк карда, ширкати хусусии ороиши ҳуснро таъсис дода, минбаъд танҳо барои занон ва ба хотири занон кор хоҳад кард.

Ӯ формулаи асосии крем ва лосонҳои занонаро харида, соли 1963 ширкати «Мэри Кэй» таъсис дод, ки дар ибтидо кормандони он аз ҳуди Мэри Кэй Эш, писараш Ричард (вазифаи маъмури молиро ба ӯҳда дошт) ва 9 мушовир иборат буд. Аллақай дар соли аввали кор ҳаҷми фурӯши корхонааш 198 000 долларро ташкил дод. Дар охири соли дуюм бошад, да-

ромади корхонааш ба 800 000 доллар расид, ки он маблағи ниҳоят калон буд.

Ширкат зуд рушд намуда, намудҳои мол доимо зиёд шуда, теъдоди мушовиронаш ҳам афзоиш меёфт. Соли 1971 ширкати «Мэри Кэй» аввалин шубаи хориҷии худро дар Австралия таъсис дод. Сипас намояндагҳои ширкати вай дар кишварҳои Аврупо, Осиё, Амрикои Шимолӣ ва Амрикои Ҷанубӣ дархояшонро ба рӯи мизочонашон кушоданд. Ҳоло ширкат дар бештар аз 35 кишвари дунё фаъолият дорад. Шумораи мушовирони мустақили зебоӣ бештар аз 1,9 миллион нафар одамонро ташкил дода, ҳаҷми фурӯш дар соли 2008 ба сатҳи 2,6 миллиард доллар боло рафт! Ана, намунаи шоиставу сазовор барои фикру андеша ва пайравӣ кардан!

Аксари одамони сарватманд дар натиҷаи соҳиби дурнамои вижаи тафаккур будан муваффақ шудаанд. Аз ин мебарояд, ки инсон дер ё зуд, имрӯз не, фардо хатман ба ҳамон ҷое мерасад, ки андешаҳои ӯ дар он қарор доранд. Сарватмандон ин ҳақиқатро дарк карда, роҳи дуруст интиҳоб намуда, ҳамаи монеаҳоро бартараф карда, ба ин роҳ рафтаанд.

МАСАЛ

Дар яке аз мамлакатҳои дур шоҳе ҳукм меронд, ки вай анъанаҳои хоси худро дошт. Шоҳ ҳамеша ба муносибати зафарҳои худ ҷашн баргузор мекард ва меҳмонони олиқадри ӯ низомиёни дар ҷанг асирфтада буданд. Боре чунин асиронро дар як толори бузург ҷамъ оварда, ба онҳо мегӯяд:

- Ман ба шумо як имконият фароҳам мекунам! Ба кунҷи ростии толор нигаред!

Асирон ба тарафи рост нигариста, ҷанговарони мусаллаҳоро мебинанд, ки қамондоронро кашида, ҳар лаҳза омодаи тир кушодан буданд.

- Акнун, – афзуд ба суханаш шоҳ, - ба кунҷи чапи толор нигаред!

Асирон ба тарафи чап нигариста, дари сиёҳи даҳштангезеро диданд. Дари мазкур калону вазнин, дар он узвҳои бадани одамон овезон буданд, ба ҷои дастаи дар дасти ҷасаде васл шуда буд. Ба дар нигариштан як сӯ ис-тад, ҳатто ба худ тасаввур кардани он даҳштангез буд.

Аз тамошои амали анҷомдодаи худ шоҳ қаноатманд гардида, чунин пешниҳод менамуд:

- Ҳар кадоми шумо аз ин ду шарт якеро интихоб кунед: аз тири тези камонварони ман ҳалок шудан, ё дари сиёҳро боз карда, дар паси он то охири умр зинда мондан. Зуд тасмим бигиред!

Ҳамеша як ҳодисаи якранг рух мебуд. Асирон пасиҳам аввал ба дари сиёҳ, сипас ба камонварон нигариста, ба шоҳ мегуфтанд:

- Марг ба воситаи тири аз камонҷаста, беҳтар аз паси чунин дари баста мондан аст.

Ҳазорон ҷанговар аз тир мурданро интихоб карданд ва ягон нафар аз онҳо ҷуръат накард, ки дари сиёҳро кушояд.

Ҷанг ниҳоят ба охир расид. Боре яке аз тирандозони қотил толори калонро рӯбучин мекард, ки ноҳост шоҳ вориди толор шуд. Навкар аз тарс ларзону ошуфта ва аз кунҷковӣ бегоҳат шуда, бо тавозуӣ ба шоҳ муроҷиат кард.

- Аълоҳазрат! Ман ҳамеша ба ин дар мароқ доштам, хоҳиш дорам, барои саволам хашмгин нашавед. Пас... Паси ин дари сиёҳ чӣ чиз пинҳон аст?

Шоҳ ҷавоб дод:

- Ту дар хотир дорӣ, ман ҳамеша ба асирон ҳаққи интихобро меодам. Акнун рав ва дарро кушо!

Навқари аз тарс ларзон дарро эҳтиёткорона кушод ва аз он ба рӯи фарши толор партави нури равшани офтоб ворид гардид. Ӯ дарро васеътар кушод ва нури офтоб ба чашмаш зада, онро хира намуд, даруни синааш аз бӯи хуши растанӣ ва гулҳои марғзор пур гашт. Тирандоз дид,

ки паси дари сиёҳ ба самти саҳро роҳи калоне доман густурдааст. Ҷ ниҳоят дарк намуд, ки монеаи даҳшатангез ба рӯи вай роҳи озодиро мекушояд.

Ҳамаи мо дар ҳуши худ «дари сиёҳ» дорем, ки он тарсу ҳароси мо аст. Қадам ба пеш мегузорем, танҳо як қадам, ба истиқболи тарси худ, сипас метавон нури офтобро дид, ки ҳаёти моро мунаввар мегардонад.

ХУЛОСА. Аксаран тарс моро барои ба даст овардани мақсади дарпешгузоштаи худ халал расонда, аз ин роҳ бозмедорад. Тарси худро канор гузоред, идора кардани онро омӯzed, тибки категорияи муҳаббат андеша кунед, зеро танҳо ишқу муҳаббат кодиранд, ки дар бар-тараф кардани хама гуна монеаҳои роҳи орзухоятон ба шумо илҳом бахшанд. Ҳар идеяе, ки ба сари мо меояд, ё андешае, ки ба мо илҳом мебахшад, онро Худованд ба мо ҳадя мекунад. Ин аст партави равшанӣ, озодии мо маҳз аз он ибтидо мегирад. Аммо идеяҳо ба сари мо ҳар лаҳза намеоянд, ки осуда гардем. Баръакс, андешаву идеяҳо ба сари мо маҳз замоне меоянд, ки воқеият ҳилофи орзуҳои мо аст ва онҳо ба монанди чормағз дар мушкилиҳо ва ҳолати сангин рӯйпуш шудаанд. Ба мо зарур аст, ки дар худ нерӯ пайдо кунем ва маҳз дар ҳамин вақт роҳи ҳадро ҷустуҷӯ кунем, зеро ки озодии ҳақиқӣ дар ҳали мушкилот аст. Роҳи дигар вуҷуд надорад. Дар роҳи озодӣ мушкилот ҳамеша даҳшатангез ба назар мерасанд. Шумо баъд аз хондани ин боби китоб, зуд дари мазкурро кушоед ва дар қалби худ озодии пурраро эҳсос намоед. Дарро зуд кушоед!

ФАРҚИ ПАНЦУМ

Агар инсон қобилияти пайдо кардани пули бисёр ва оқилона сарф кардани онро дошта бошад, ба шаъну эътибори зиёди худ, боз ду чизи дигарро зам карда метавонад.

Э. Сервус

Одамони камбағал тибқи категорияи монеа, одамони сарватманд тибқи категорияи имкониятҳо андеша мекунад.

Монеаҳо ҳамеша вучуд доранд, ҳатто вақте ки мо орзуямонро муайян мекунем, ё ки дар назди худ мақсад мегузорем. Инсон ҳамеша дар пеши худ он мақсадеро мегузорад, ки ӯ ханӯз ба он нарасидааст ва дар бораи он чизе орзу мекунад, ки то ҳол онро ба даст наовардааст. Масалан, агар шумо як костюми қаҳваранги навъи муқаррариро дошта бошед, дар бораи доштани айнан чунин костюм орзу намекунад.

Монеа ҳамеша ва ҳатман вучуд дорад. Шумо пурсед, ки барои чӣ? Зеро монеа қиммати орзу ва мақсади дарпешгузоштаи мо аст, онро пардохт кардан зарур аст. Дар ҳаёт ҳар чиз аз рӯи қоидаи адолат амал мекунад, то замоне, ки сазовор набошӣ, чизе ба даст оварда наметавонӣ. Ҳар чизе, ки имрӯз мо дорем, сазовори онҳо ҳастем. Агар моро эҳтиром кунанд, пас ин далели он аст, ки кадом як рафтори хуби мо писанди онҳо гардидааст. Агар мо дучори таҳкиру дарду озор ва озмоиши тақдир қарор бигирем, ин маънои вучуд доштани сабабро дорад. Мо сарвату

дороиро ба шарофати сабру токат ва матонати худ ба даст меорем.

Аз канор шояд чунин намояд, ки гӯё фалонӣ ноҳақ сарватманд гардид. Аммо дар ин бора мо бояд муҳокимаронӣ накунем, танҳо Худованд медонад, ки одами мазкур ба чӣ сазовор аст. Агар ӯ молу ашӯи бисёр пуркиммат дошта бошад, аз ин бармеояд, ки ӯ дар назди Худованд сазовори онҳо гардидааст. Ин аз хоҳиши мову шумо ҳеҷ вобастагӣ надорад. Мо сазовори ҳамон тарзи ҳаёте ҳастем, ки дар он зиндагӣ дорем.

Афсонаи халкиро ба хотир оваред. Барои висоли маҳбубаи худ қаҳрамони асосӣ аз санчиши вазнине гузашта, монеаҳои бисёрро аз сари роҳаш бартараф намуда, дар охир аждаҳоро мекушад. Ҳақиқат ҳам чизро бояд пардохт кард, чизе ройгон ба даст намеояд. Дар ин гуна афсонаҳо хиради бисёрасра ниҳон аст, ки бо рамзу киноя баён карда мешаванд. Дар симон аждаҳо тарси мо дар назар дошта мешавад, ки маҳз он монеаи асосии орзуи мо аст. Барои дар ҳаёт чизе ба даст овардан аждаҳоро бояд мағлуб кард, яъне тарси худро бартараф бояд кард.

Такрор мекунам. Одамони камбағал тибки категорияи монеа андеша мекунанд. Монеаҳо ҳамеша вуҷуд доранд, аз онҳо ҷои гузешт нест. Вақте ки орзу пайдо мешавад, камбизоатон дар бораи имконият фикр намекунанд. Баръакс, онҳо ба монеаҳо, зиёд диққат медиҳанд. Ман ин корро оғоз намекунам, мумкин аст, «чунин» шавад, метарсам, ки орзуи худро амалӣ гардонам, зеро шояд «ин тавр» нашавад, гӯё ки монеаи ҳамеша дар фикри онҳо бошад. Мутаносибан, ҳар тарзе ки фикр кунед, ҳаётатон ҳамон навъ мегардад.

Одамони сарватманд тибки категорияи имконият фикр мекунанд, яъне вақте ки онҳо ба мушкилот рӯ ба рӯ мешаванд, ӯ вақте ки онҳо имконият пайдо ме-

кунанд, барои онҳо монеа вучуд надорад, онҳо ҳатто дар бораи он фикр намекунанд. Масалан, чунин мулоҳизаронӣ мекунанд: «агар ман ин имкониятро истифода кунам, он гоҳ ба натиҷаи хуб муваффақ мешавам», ё «агар ин масъаларо ҳал кунам, метавонам ба мақсади худ расам». Фаромӯш накунед, ки мушкилиҳо на барои зараррасонӣ, балки барои сабақомӯзии шумо пайдо мешаванд. Онҳо ба инсон таҷрибаи пурқиммат медиҳанд. Сарватмандон ин чизро хуб мефаҳманд. Агар бо одамони камбағал дар бораи имконият суҳбат оғоз кунед, онҳо зуд монеаро мавриди муҳокима қарор медиҳанд. Агар бо сарватмандон дар бораи мушкилиҳо гуфтутӯ кунед, онҳо дар ҳар яки он имкониятро мебинанд.

Ҳатто агар ҳаёт барои сарватмандон мушкилӣ пеш орад, онро низ аз ғалбери санчиш мегузаронанд, аммо талош намекунанд, ки аз он гурезанд, балки мардонавор ба пешвози он мебароянд, вазъиятро таҳлил менамоянд, роҳи ҳалли масъаларо ҷустуҷӯ мекунанд ва ба худ меғӯянд: «Агар ман ин монеаро паси сар кунам, пас назар аз он ҷое, ки қарор дорам, зинае ба боло мебароям, қавитару донотар мешавам».

Аз ин рӯ одамони сарватманд ҳамеша ва дар ҳама гуна ҳолат имкониятро ҷустуҷӯ мекунанд, талош менамоянд, ки онҳоро пайдо кунанд ва аз монеаҳо наметарсанд. Аз афташ, беҳуда намеғӯянд: «одамони камбағал дар ҳама гуна имконият мушкилотро мебинанд, аммо одамони сарватманд дар ҳама гуна мушкилот имкониятро пайдо мекунанд». Шумо бояд инро дар хотир нигоҳ доред: агар Худованд бароятон тухфа тайёр кунад, онро дар мушкилот бастабандӣ мекунад ва танҳо вақте ки масъаларо ҳал қардед, шумо метавонед тухфаро бигиред. Чизе осон дода намешавад.

Дар рохи расидан ба мақсад ҳамеша бояд аз худ устуворӣ зоҳир кунед. Ба мушкилиҳо, шубҳаҳо ва ноомади муваққатии кор, аҳамият надихед. Нобарорӣ ва мағлубият, наметавонанд дар назди устуворӣ истодагарӣ кунанд. Инро таърих исбот кардааст. Нобарории муваққатӣ ва мушкилот дар сари роҳ ва хангоми сафар чизи муқаррарист. Онҳо барои ҳама вучуд доранд. Масалан, агар шумо сари дарахт бароед, эҳтимоли аз он афтиданатон вучуд дорад. Бинобар ин комёбӣ ва бенавой ҳамеша дар касбу кор бо ҳамдигар ҳамсояанд, байни сарватмандӣ ва нодорӣ ҳамагӣ як кадам фосила мавҷуд аст.

Барои чӣ аксари одамони ба бизнес машғулшуда қарздор мешаванд? Мисоли дарахт-ро ба хотир оваред: чӣ қадаре, ки боло баромадан гиред, ҳамон қадар хавфи афтиданатон зиёд мешавад. Аммо меваҳои аз ҳама болаззат дар шохҳои аз ҳама баланд парвариш меёбанд. Ҳаёт низ айнан чунин аст. Устуворӣ кӯмак мекунад, ки аз болон ҳамаи мушкилҳо гузашта, ҳамаи монеаҳоро паси сар кунед. Устуворӣ ниҳоят ғалаба мекунад.

Эҳтимол, бештари шумо ба чунин ҳолат рӯ ба рӯ шудаед, ки чизеро хоҳиши харидан доред, аммо пул надоред. Масалан, хоҳиши хонагирӣ доред, аммо барои харидани хона дар даст маблағи зарурӣ надоред. Ба ҳар ҳол, шумо бо шавқи беандоза хоҳиши худро мехостед амалӣ кунед. Ҳолате ба амал омад, ки пул пайдо кардед, ё барои аз банк қарз гирифтани шароит ба вучуд омад, ё ҳешу ақрабо кӯмак карданд. Фаромӯш накунед, пул танҳо вақте ба даст меояд, ки шумо бо қадом мақсад сарф кардани онро медонед. Зимнан шумо мислҳои пули бароятон зарурро дар вақти зарур будани пул ба даст меоред. Ин бисёр

асрори муҳим аст, ки бояд онро шумо фаҳмед ва дар хотир нигоҳ доред.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГ

Хеши ман Бакит дар бозор зарфҳои гуногунро савдо мекунад ва чанд муддатест орзу дорад, ки барои фурӯши зарфҳои фурӯшгоҳи худро дошта бошад. Ё дар ин бора бо дӯстон ва шиносҳояш зиёд суҳбат мекунад. Аммо ман ҳанӯз қариб як сол пеш аз вай пурсида будам, ки кай ба амалӣ кардани нақшаҳояш шурӯъ мекунад? Ё ҳамон вақт ҷавоб дода буд, ки ҳоло дар дасташ маблағи кофӣ надорад, бинои мувофиқ пайдо накардааст ва натиҷаи савдои ҳаррӯзааш чандон хуб нест. Баъд аз гузаштани як сол ӯ боз ҳамон баҳонаҳояшро бе тағйир такрор кард ва ҳамчунин гуфт, ки ҳанӯз дар роҳи мақсади ӯ монеаҳо беҳад зиёданд. Ман танҳо ҳозир фаҳмидам, ки Бакит пойбанди чизе шудааст, ки ба вай ҳалал мерасонад ва ӯ дар ҳақиқат тибқи категорияи монеа андеша мекунад. Вай имконият дорад, аммо онро пай намебарад.

Аммо дӯсти дигари ман - Руслан қариб ду сол пештар нақшааш дар бораи кушодани қаҳвахонаи боҳаловати дорои ду толор ва мусиқии начандон баландсадо, ошхонаи хуб ва нархҳои начандон гаронро эълон карда буд. Худи ӯ аллакай дар ин соҳа таҷрибаи кофӣ дошта, мудирӣ яке аз муассисаҳои обрӯманд буд.

Вақте ман аз Руслан пурсидам, ки ӯ аз кучо пул, дар минтақаи хуби шаҳр бинои муносиб ва кормандони таҷрибадорро пайдо мекунад, дар ҷавоби суолам гуфт, ки агар хоҳиш бошад, ҳамаи корҳо худ ба худ ҳал мешаванд. Ман он вақт ба суҳанҳои ӯ чандон боварӣ надоштам, вале ҳақиқатан баъд аз 7-8 моҳ даъватномаи ӯро барои ширкат дар маросими ифтитоҳи қаҳвахона дастрас кардам.

Баъдтар ӯ ба саволҳои ман дар бораи чӣ тавр ин кор ба ӯ муяссар шуданаш ҷавоб гуфта, нақл кард, ки ба ҷустуҷӯи пул, аз он ҷумла барои огоҳӣ пайдо кардан дар мавриди қарз ба бонк меравад ва банохост ҳамсинфашро вомехӯрад, ки ӯ аллакай тоҷири калон шудааст. Ҳангоми суҳбат аз нақшаҳои Руслан огоҳ шуда, ба вай пешниҳод мекунад, ки метавонад шарикӣ ӯ шавад, зеро ҳамсинфаш дар яке аз бонкҳо пули пасандоз доштааст. Шартӣ ягонаи ӯ мавҷуд будани бизнес-лоиҳаи комил буд, ки кайҳо аз ҷониби Руслан омода гардида буд.

Танҳо пайдо кардани бинои мувофиқ боқӣ монда буд, вале ин ҳам бе ягон мушкилӣ ҳал шуд. Яке аз хешовандони дури Руслан, ки ба Россия рафта буд, тасодуфан дар бораи нияти ӯ бохабар шуда, мустақиман аз Маскав занг зада, пешниҳод мекунад, ки бинои дар яке аз маҳаллаҳои истиқоматӣ бе истифода истодаи як вақтҳо бадастовардаи ӯро истифода барад. Ҳақиқатан, ин бино ба таъмири хуб эҳтиёҷ дошт, аммо мавқеи ҷойгиршавии он ба таври ҳайратовар барои фаъолияти Руслан мувофиқ буд. Хешаш ҳатто қавл дод, ки ин биноро пас аз чанд муддат ба Руслан фурӯхта метавонад.

Хулосаи калом, ҳамаи мушкилот ҳалли худро ёфтанд. Ҳоло қаҳвахонаи Руслан хеле бонуфуз шудааст. Мизочони беҳад зиёд дорад. Руслан дар фикри вусъат додани бизнеси худ аст. Ба наздикӣ кушодани боз ҷуни як қаҳвахонаи дигарро ба нақша гирифтааст.

НАҚЛ АЗ ҲАЁТИ ХУД

*Орозгуя Парҳанова,
ширкатуномҳои тренинг*

Баъд аз хатми Донишгоҳи тиббӣ соли 1989 ману ҳамсарам дар шаҳри Ош ба фаъолияти табибӣ шурӯъ кардем. Ҳаном солҳо ҳонаро фурӯхта наменшуданд ва одамон аз 10 то 15 сол барои гирифтани манзил дар нақбат менистоданд. Ҳонадору ба воситаи қарзи дароз-

муддат низ медоданд, вале ин чо пас аз 5-7 сол баъд навбат мерасид. Ману ҳамсарам ва фарзанди хурдсоламон дар манзили ичора мезистем. Ман он замон бо кӯдак дар хона менишастам, танҳо як худи шавҳарам кор мекард.

Маоши шавҳарам 120 рубл буд, аз ин 50 рублро пули ичора медодем ва 50 рубли дигарро барои пардохти қарзи бонк сарф мекардем ва бо 20 рубли боқимонда як моҳи пурра зиндагӣ мекардем. Волидайнӣ ман моро бо маводи физой кӯмак мекарданд. Ҳамон вақт дар дили ман хоҳиши зиёди доштани хонаи худ пайдо шуда буд, аммо дар муҳлати кӯтоҳ ин масъаларо ҳал кардан ғайриимкон буд. Ба ҳар ҳол ман аз шавҳарам хоҳиш кардам, ки ба кумитаи иҷроияи шаҳр рафта, шиносҳоямонро пайдо кунад ва аз онҳо хоҳиш кунад, ки навбатамонро пештар баранд. Аммо ҳамсарам гуфт, ки ин ғайриимкон аст. Ҳарчи набошад, ӯ ба хотири наранҷидани ман зуд-зуд ба он чо мерафт.

Бубинед, як маротиба шавҳарам маҳз дар он лаҳза он чо ҳозир мешавад, ки барои мутахассисони чавон дар яке аз хонаҳои бисёррошёна хона тақсим мекарданд ва ба ӯ муяссар мегардад, ки дар навбат номнавис шавад. Баъд аз як моҳ моро даъват карданд, ки омада хонаи духучрагиро гирем. Вақте шавҳарам ба хона омада гуфт, ки ба мо хонаи духучрагӣ додаанд, ман аз хурсандӣ ашки шодӣ рехтам. Вале ман хеле мехостам, ки хонаи сеҳучрагӣ дошта бошем.

Рӯзи дигар ҳамсарам барои ҳалли ин масъала боз ба кумитаи иҷроияи шаҳр рафт. Худи ҳамон рӯз як одам бо сабаби нарасидани пулаш аз хонаи сеҳучрагӣ даст мекашад ва мо бо ӯ хонаро иваз кардем. Вақте ки ҳамсарам ба ман хабари мазкурро расонд, аз хурсандӣ ба ҳаво меҷаҳидам.

Аммо мо як тин пул надоштем, ки пардохти аввалияро ҳисобӣ кунем. Ин маблағ 5000 рубл буд. Дар он вақт шавҳарам гуфт, ки ҳамаи кореро, ки имкон буд, анҷом

додам ва худам намедонам, ин пулро мо аз кучо пайдо мекунем. Ман ба ӯ ҷавоб додам, ки хона ҳаст, пас пул низ пайдо мешавад.

Рӯзи дигар барои кӯмакпурсӣ ман ба назди волидайнӣ худ рафтам, шавҳарам низ назди волидайнӣ худ рафт. Ҳар кадоми онҳо яктоӣ гов фурухта, пули онро ба мо доданд. Ман аз хонаи падарам 1000 рубл овардам, шавҳарам низ 1000 рубл овард. Хоҳаронам 1000 рубли дигар барои мо чамъ карданд, ҳамагӣ дар дасти мо 3000 рубл чамъ шуд. Аммо ҳарчанд, ки саъй кардем, 2000 рубли боқимондари чамъ карда натавонистем.

Ҳамон рӯзе, ки муҳлат ба охир мерасид, яке аз беморон аз шавҳарам мепурсад, ки барои чӣ ӯ ғамгину ошуфтаҳол аст. Ҳамсарам ҷавоб медиҳад, ки имрӯз муҳлати охирини пардохти ҳаққи манзил аст ва мо 3000 рубл дорем, аммо 2000 рубли дигар пайдо карда натавонистем ва ҳатто ҳеч каси дигар надорем, ки аз ӯ қарз гирем. Банохост бемори мо мегӯяд: «Ман пул дорам ва ба шумо ёрӣ мекунам. Ҳар вақте ки пул ёфтед, баъд медиҳед».

Ҳамин тавр мо дар муддати як ҳафта 5000 рубл чамъ кардем. Баъд аз як сол ба ҷойи рубл сомро ҷорӣ карданд ва пули қарзи мондагӣ 250 сом шуд. Мо бе ягон мушкилӣ онро пардохт кардем ва хона моли мо шуд. Вақте ки як тин надоштем, ана ҳамин тавр мо соҳиби хона шудем.

ХУЛОСА. Тафаккури худро тағйир диҳед. Ҳама вақт ба назар гиред, ки монсаҳо ҳамеша застанд, аммо гузаштан аз онҳоро бояд омӯхт ва ин чиз, пардохт барои комёби аст. Шумо бояд ҳамеша ба имконият тавачҷуҳ намоед, он ҳамеша вуҷуд дорад, аммо мо онро на ҳамеша пайلاس мекунем. Дар бораи имконият фикр кунед, он ҷаҳман барои шумо пайдо мешавад.

ФАРҚИ ШАШУМ

Агар ҳирсу тамаъ барои пул бепоён бошад, он гоҳ он аз муҳтоҷӣ ҳам сахттар аст, зеро ҳар андозае, ки хоҳиш афзоиш ёбад, ҳамон қадар талаботи бештарро ба вучуд меоварад.

Демокрит Абдерск

Одамони камбағал тибқи категорияи ҳарисӣ ва майлу дилкашолӣ, одамони сарватманд тибқи категорияи субот ва устуворӣ андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи ҳарисӣ ва дилкашолию майл андеша мекунанд. Зери тавсияи мазкур чиро мефаҳмем? Табиатан, инсон мехоҳад, ки ҳама чизро зудтар ба даст орад. Аллакай пагоҳ мехоҳад сарватманд шавад, худи ҳамин рӯз мошин дошта бошад, баъди як ҳафта соҳиби хона шавад.

Ба одамизод ҳисси ҳасисӣ, зотӣ буда, хоси табиати вай аст ва ин чиз ба ҳамаи мо дода шудааст. Бинобар ин мо ба мағоза рафта, ҳамеша 15-30% бештар аз он чизҳое, ки ба нақша гирифта будем, харидорӣ мекунем. Ҳатто чизҳое мехарем, ки ба мо тамоман даркор нестанд ва онҳо солҳо дар кунчи анбор, ҳатто як маротиба истифода нашуда, бетартибона партофта шудаанд.

Агар инро якин доништан хоҳед, дар хона ҳамаи ашёро ба ҳисоб гирифта, як рӯйхат тартиб диҳед ва сипас мебинед, ки чӣ қадар чизҳои нодаркори зиёде-

ро харидаед. Шумо худро камбағал меҳисобед? Пас, ба манзили дигар кӯч бандед. Ва худатон хоҳед дид, ки чӣ қадар ашӣи нозаруре доред, ки барои онҳо як замоне пул харч кардаед. Онҳо дар рафҳо чой гирифта, кӯҳна мешаванд ва тадричан нолозим шуда мемонанд.

Ана, барои чӣ мегӯянд, ки одамони камбағал тибки категорияи ҳарисӣ ва дилкашолию майл андеша мекунанд, яъне онҳо мецоҳанд, ки ҳама чиро зуд ба даст оранд. Онҳо комёбии фаврӣ ва натиҷаи зудтарро интизоранд. Чуноне ки мушоҳида мешавад, барои ин онҳо ҳатто киморбозӣ мекунанд, ба киморхонаҳо тез-тез рафту омад карда, талош менамоянд, ки дар толорҳои бозиҳо бештар бурд кунанд, зеро онҳо ҳарчи зудтар сарватманд шудан мецоҳанд. Гумондоранд, ки пул бо осонӣ ба даст меояд. Агар як маротиба дар лотерея бахт ба рӯятон хандад, ин маънои онро надорад, ки қоратон ҳар рӯз омад мекунад. Ҳаргиз чунин нест.

Одамони сарватманд рӯи категорияи суботу устуворӣ фикру андеша мекунанд. Онҳо мегӯянд: Мунаффақияти зуд ба даст омада ҳанӯз нишонаи мунаффақият нест. Ҳар чизе, ки осон ба даст омадааст, арзиши чандон зиёд надорад ва ҳамчунин осон аз худ асаре боқӣ нагузошта, аз даст меравад. Инсон бояд комёбию сазовор бошад, ҳама чиз аз рӯи қонуни адолат ва созгора ба қонуни табиат ба вуқӯъ мепайвандад. Агар шумо имрӯз гул шинонед, он пагоҳ гул намекунад ва зарур аст, ки шумо як муддат онро парвариш кунед, то ин ки қад кашад ва шукуфад. Агар имрӯз инқоқ шинонед, бояд аз як соя қосил намедиҳад. Ба шумо лозим аст, ки босаброна ва суботқорона онро чанд соя инқоқбон кунед ва ин равандро тезонидан рафторонамкон аст.

Бинобар ин одамони сарватманд ҳамеша он имкониятеро чустучӯ мекунанд, ки устуворио таъмин карда тавонанд. Онҳо ҳеч гоҳ ба чое намераванд, ки даромади бисёр ва зудтари фиребанда ваъда шуда, фақат барои гирифтани он дар вақташ расида омадан зарур бошад. Ин ҳолат стратегияи тафаккури одамони камбағал аст. Сарватмандон дар бораи устуворӣ андеша мекунанд. Онҳо чунин мулоҳизаронӣ мекунанд: «Бигзор даромадам кам, вале устувору доимӣ бошад».

Бинобар ин имкониятеро чустучӯ кунед, ки шумо онро устуворона истифода бурда тавонед ва як навъ чараёни пул кор карданро созмон диҳед. Барои ин чӯйҳои кӯчаки молиявӣ бунёд кунед, то ин ки барои шумо бигзор на даромади зиёд, вале доимио таъмин гардонанд.

Масалан, миллиардер Уоррен Баффет, ки ба маблағгузорию сахмияҳои ширкатҳои гуногун машғул буд, тавре мутахассисон ҳисоб кардаанд, даромади миёнаи ӯ дар 35 соли охир қариб 24% солоноро ташкил додааст. Дар муқоиса бо даромади ҷаллобони биржа ин хеле кам аст, онҳо 24% дар як моҳ ва ҳатто дар як рӯз даромад ба даст меоранд. Дар фондҳои маблағгузорию аз ҳама даромади бештар 500% аст, ки он нисбат ба даромади Баффет 20 маротиба зиёдтар мебошад. Фарқиат танҳо дар ин ҷост, ки ӯ ин даромадро ҳар сол устуворона мегирад, аммо ҷаллобони биржа чунин маблағро дар ҳаёти худ танҳо як маротиба ба даст меоранд. Баффет тибқи категорияи устуворӣ андеша мекунад ва ҳамин ҳолат ӯро ба яке аз сарватмандтарин одамони дунё табдил додааст.

Барои сарватманду муваффақ шудан хеле доно ё ҷисман пурқувват будан шарт нест, аммо ҳатман устуворона иқдом намудан лозим аст. Ҳар рӯз кор бояд кард. Бо тамоми қувва

ҳаракат карда, ҳеч не як қадам дар роҳи расидан ба орзуи худ, ба пеш гузоред.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГ

Ошнои ман Мурод дар бозори Оши шаҳри Бишкек қанд мефурӯшад. Ӯ аксаран бо тарозу барои харидорон бо вазни сабук қанд бармекашид. Ҳар қадаре, ки аз вай қанд бисёртар мегирифтед, ҳамон қадар камтар мебаромад. Худи ӯ ҳамеша мегуфт, ки дар кори савдо кам бар кашидан амали маъмулӣ гаштааст, ҳамаи фурӯшандаҳо чунин корро мекунанд. Аммо харидорон тадричан ин амали зишти ӯро пай бурда, рӯз то рӯз кам мешуданд.

Ҳатто фурӯшандаҳои бозор, ки дар қатори ӯ ба фурӯши дигар маҳсулот машғул буданд, минбаъд аз ӯ қанд нагирифта, аз дигар қандфурӯшони боинсоф мехариданд. Акнун аз Мурод танҳо мизочҳои тасодуфӣ қанд харидорӣ мекарданд. Ва ӯ бештар вақт аз набудани харидорон ва савдои начандон хуб шикоят мекард ва намедонист, ки дар ин кор тафаккури худи ӯ гунаҳкор аст, зеро ӯ тибқи категорияи ҳарисӣ андеша мекард.

Ошнои дигарам Иззат аллакай солҳои зиёде ба савдои яклукт машғул аст. Хушмуомилагӣ ва хайрҳои ӯ харидоронро ба сӯяш ҷазб мекунанд. Нархҳои ҳақиқӣ ва муътадил ҳамеша миқдори мизочҳои доимиро афзун мекунанд. Худи ӯ меғӯяд, ки бо фиреби тарозу харидорҳои доимиро бо худ нигоҳ доштан мушкул аст. Аз роҳи фиреб даромади якрӯза мегирад, аммо вай мекоҳад, ки тиҷораташро раванҷ бидиҳад.

Иззат кормандони худро эҳтиром намуда, ба онҳо диққати маънӣ мекунад. Бинобар ин дар атрофи ӯ тими хуб ташаккул офтааст. Ҳамаи ин хислатҳои устувории тиҷораташро тими гардонда, ба даромади ӯ таъсири мусбат мерасонанд ва албатта, он ба таври доимӣ дар

ҳолати рушду афзоиш қарор дорад. Дар айни замон Иззат ният дорад, ки тиҷорати худро вусъат диҳад. Зеро дар баробари устуворӣ имконияти нав низ фароҳам меояд.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

УЭЙН ХАЙЗЕНГ

Уэйн Хайзенг, миллионери америкой, аввалин миллиони худро аз кашонидани партовҳо ба даст овардааст. Ҳайратовар аст, ки ҳамагон вақт ӯ тамоман пасандоз надошт, вале барои сарватманд шудан рағбати беандоза зиёд дошт. Бар замми ин идеяе низ дошт, ки барои амалӣ кардани он аз падарарӯси худ 5000 доллар қарз гирифт. Бо пули мазкур Уэйн мошинаи куҳнаи партовкашонӣ харид. ӯ хуб мефаҳмид, ки комёбии зудрас дар шугли пешакардааш ғайриимкон аст ва омода буд, ки бисёр ва суботкорона меҳнат кунад, то ки даромади устуворро барои худ таъмин карда тавонад. ӯ низ тибқи дараҷаи устуворӣ фикр мекард.

Хайзенг дар оғози фаъолияти худ ҳамагӣ 20 мизоч дошт. То вақти хӯроки зуҳр худи ӯ ба кашондани партовҳо машғул мешуд, аммо баъд аз нисфирӯзӣ ба хотири салобат костюми муносиб ба тан карда, ба чустуҷӯи мизочони нав мебаромад. Барои ӯ ин кор хеле мушкил буд, зеро соҳаи партовкашонӣ аллакай дар байни ширкатҳои калони партовкашонӣ тақсим шуда буд. Аммо тавассути устуворӣ ва қатъият ӯ давраи вазнинро паси сар намуда, яке аз калонтарин ширкати партовкашониро дар ҷаҳон ташкил кард. ӯ имконияти фароҳамшударо истифода бурда, сарватманд гардид ва идеяи худро сарфи назар аз мушкилиҳо амалӣ гардонд.

Баъдтар, вақте ки ӯ идора кардани дороии худ ва сармоягузориро омӯхт, тасмим гирифт, ки пулҳои аз партовкашонӣ бадастовардаашро бояд дар самти сер-

даромад барои ташкил кардани «ҷўйбор»-и пулӣ ма-
 благузорӣ кунад. Хайзенг дар чунин соҳаҳо ба мо-
 нанди кирои видеокассетаҳо, майдафурӯшӣ, кирои
 додани автомобилҳо, системаи амнияти электронӣ,
 меҳмонхонаҳо, либоси сафарӣ, парвариши сабззорҳо
 ва хизмати шустушӯи мошинаҳо ширкат харид, ки барои
 ӯ даромади доимӣ ва устуворро таъмин мекарданд.

ХУЛОСА. Барои расидан ба мақсади худ
 бояд устуворона амал кунед. Ба умеди зуд ко-
 мёб шудан, ё ба ҳавову ҳаваси бо роҳи сабук ба
 даст овардани сарват дода шудан маъно
 надорад. Дар бораи даромади устувор ва до-
 имӣ андеша кардан бехтар аст ва ин чиз
 ояндаи серу пури шуморо таъмин мегардо-
 над. Устуворӣ калиди асосии ҳама гуна комёби
 аст. Девори бузурги Чин тариқи хишт болои
 хишт гузоштан бунёд шудааст. Инсон тавассу-
 ти ҳар корро ба таври мураттаб анҷом додан
 зиёдагонӣ мекунад, нафас мегирад - нафас
 мебарорад, гурусна мемонад - ғизо меҳӯрад,
 ҳоб меравад - бедор мешавад ва ғайра. Агар
 инсон аз қонунҳои табиат канораҷўй кунад,
 ба ӯ душ ва қисму қони ӯ азият мекашанд. Ба
 онҳое нигаред, ки ба пирамидаи молиқия
 машғуланд. Чунин одамон ба ғайр аз дарду
 алам ва яъне ноумедӣ чизи дигареро дастрас
 карда наметавонанд. Кудакӣ 5-соларо намета-
 вон мачбур сохт, ки феврал, дар як лаҳза бу-
 зург шуд, дар назар чун қавони 20-сола
 намудор шавад. Муваффақият низ ҳамчунин
 аннӣ, дар вақти худ, дар натиҷаи меҳнати
 устуворона ҳолат расид.

ФАРҚИ ҲАФТУМ

Андӯхтани пулҳои бисёр шуҷоатмандӣ, нигоҳ доштани онҳо оқилист, аммо ҳарч карда тавонистани онҳо санъат аст.

Б. Авербах

Одамони камбағал тибқи категорияи «бояд барои рӯзи мабодо пасандоз кард», аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «бояд пасандоз кард, то вақте, ки имконият фароҳам ояд - онро истифода бурда тавонӣ» фикру андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «бояд барои рӯзи мабодо пасандоз кард» андеша мекунанд. Ин суҳанест, ки мо ҳар рӯз аз волидайнӣ худ мешунидем. Одамони калонсолтар дар хотир доранд, ки дар гузашта ин гуна маслиҳатхоро зуд-зуд ба забон меоварданд. Эҳтимол ин ба он вобаста аст, ки волидайнӣ мо дар солҳои вазнини ҷанг ва баъдиҷангӣ зиндагонӣ карданд ва нарасидани ҳама чиз - гизо, либос, молҳои мавриди ниёзи аввалия зуд-зуд эҳсос карда мешуд.

Имрӯз мо дар замони хеле хуб зиндагӣ мекунем. Акнун тамоми мушкилиҳо паси сар мондаанд. Аммо одамон ба ҳар тариқ ҳамоно меғунд: «Бояд пасандоз намуд, зеро омадани замони вазнин ногузир аст». Онҳо барои «рӯзи мабодо», бо умеди он, ки дар лаҳзаҳои душворӣ пул ба онҳо зарур мешавад, пасандоз мекунанд. Агар инсон барои «рӯзи саҳт» паса-

ндоз намояд, он рӯз якин фаро мерасад, агар ӯ дар интизори мушкилот бошад, он рӯз низ ба сараш меояд. Дар чунин ҳолат пулҳои ҷамъкарда барои бартараф кардани он нохушиҳое, ки интизорашон буданд, харч мешаванд. Масалан, барои дору, то ки захира тасодуфан гирифтаре таъаббат кунанд, барои таъмири ногаҳонии мошин ва ғайра.

Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «бояд пасандоз кард, то ин ки имконияти муносиб фароҳам ояд ва онро истифода барем» фикр мекунанд. Одатан чунин мешавад - шумо имконият доред, аммо пул нест. Агар пул дош-та бошед, имконият фароҳам намеояд. Мана, бубинед, ин монанди ҳолати кураи Замин аст, дар ким-кучое дар биёбон умуман об нест, аммо дар ҷои дигар укёнуси беинтиҳо... Бинобар ин Худованд ба инсон мефармояд: «Акнун фикр кун ва имкониятро фароҳам намо».

Бӯ пул ҳамеша ду мушкилот ҳамради аст. «Онро бояд аз кучо гирифт» ва «бо он ҷа кор бояд кард». Бештар мушкилоти аввал ба вуҷуд меояд, аммо боз дувум низ пайдо мешавад. Ин тавр ҳам мешавад. Маблағи муайяно ҷамъ меамоед ва фикр мекунед, ки онҳоро дар кучо маблағгузори кунам. Аксар вақт ин пул дар эҳтиёти ҳаррӯза, ҷизҳои дувумдараҷа сарф мешавад. Асрори он дар ҳаёти мо муҳуфтааст. Аксар вақт як ҳолат ба ҳолати дигар дар зиндагии мо бо ҳамдигар иттифок намефтаанд. Вақте ки пул ҳаст, имконият нест, аммо вақте ки имконият пайдо мешавад, аҳтаби пул нест. Бинобар ин, омӯхтани «амтлар шууда тавонистам» ҳама муҳим аст. Бояд кӯшед, агар пул бошад, имконият қатман пайдо мешавад. Бояд баръакс мешавад, имконият ба вуҷуд меояд, пул низ пайдо мешавад.

Бояд яке аз шогирдонам барои масъалат ба ман муҳамалат кард. Маълум шуд, ки шариб панҷ моҳ боз ӯ

дар дасти худ 20 ҳазор долларро нигоҳ медорад ва намедонад, ки онҳоро дар кучо истифода барад. Ман ба ӯ гуфтам, ки албатта бояд то пайдо шудани имконият сабр кунад. «Ҳо, чӣ қадар бояд интизор шуд?» - пурсид ӯ аз ман. Ба ҷои ҷавоб ман марок зоҳир карда, аз вай пурсидам: «Дар чанд муддат ин миқдор маблағро пасандоз кардед»? «Дар чор сол», - гуфт ӯ. Ман ба ӯ фаҳмондам, ки устодам ханӯз ба ман омӯхта буд, ки барои дуруст маблағгузорӣ кардани пул бояд сирру асрори молияро чанд соли, ки тӯли он ин миқдор пулро чамъ кардаӣ, биомӯзӣ. «Наход ман чор соли дигар бояд биомӯзам?», - бо таачҷуб хитоб кард ӯ. Ман ба ӯ фаҳмондам, ки «Албатта, аз он ки бигзорию ҳамту ноаён аз даст бидиҳӣ, ин беҳтар аст. Дар хотир нигоҳ доред, пулҳоро дар коре гузошта, баъди як рӯз, ҳатто баъди ду соат шумо аллақай онҳоро баргардонида гирифта наметавонед».

Ана, барои чӣ одамони сарватманд пулҳоро пасандоз карда, интизори имконият мешаванд, фақат пасандоз мекунанду интизор мешаванд. Онҳо сабру таҳаммул мекунанд, то ин ки аз ҳавою ҳавас ва дилкашолӣ худро хифз кунанд. Ба мағоза ворид мешаванд, ҳазор чизро мебинанд, ки онҳоро ба худ ҷазб мекунад, аммо аз хариданашон худдорӣ мекунанд, ба ҳавою ҳаваси фиребо фирефта намешаванд. Танҳо сабру таҳаммул бояд кард, пулҳоро барои чизҳои беқора сарф кардан зарур нест, он гоҳ бигзор қатра-қатра, аммо косаи молиявӣ рӯзе пур мешавад. Яъне сармои аввалия пайдо мегардад. Ва вақте ки имконият фароҳам шуд, шумо низ омода мешавед, ки аз он истифода баред. **Бинобар ин ба умед пул пасандоз кунед, то ин, ки он оғози амалӣ шудани орзуи шумо гардад. Пулро пасандоз кунед ва интизор бошед, имконият ҳатман пайдо мешавад.**

Агар шумо идора кардани сармояи худро биомӯзед, ҳатто агар як доллар дошта бошед ҳам, баъди 33 сол миллионер шуда метавонед. Дониш қодир аст, ки ҳатто пули ночизро ба сарват табдил диҳад. Аз ин рӯ пасандоз намудан хеле муҳим аст ва ҳар қадаре, ки сармояи аввалия қалон бошад, баробари он имконияти қалонтар фароҳам меояд. Онро сари вақт дида ва истифода бурда тавоништан бе-ниҳоят муҳим аст.

Масалан, Роберт Кийосаки дар китобҳои худ мудом даъват мекунад, ки пасандози мунтазами аз рӯи нақша ҷамъовардашудае дошта бошед, ки он даромади доимӣ орад. Масалан, сармоягузори намудан дар соҳаи амволи ғайриманқул. Ҷамчунин ба кам кардани пасивҳо даъват мекунад, ки сармояро қарахт мекунад ва ба хароҷоти нодаркор оварда мерасонанд. Ҷамчунин аз роҳҳои ҷабули гуна аз қарздорӣ қарор ба сармоягузори мустақил табдил ёфтаниро меомӯзонад. Ин чиз, танҳо ки ба назар менамояд, ҳаргиз душвор нест, фақат аксари одамон мушқилошти дар роҳи сарнат интизори онҳо бударо, аз будаи зиёд «арҷузорӣ» мекунанд. Ҷамчунин он чизе, ки ин қарз талаб мекунад - қатъият, ҳасрат, омода будан ба ҳар гуна ҳаффу ҳатар, маҳорати идора кардани пулҳои худ ва истифода бурда тавоништан имконияти фарорасида аст.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГҲО

Дигаргони аввал

Вақте ман хурд будам зидтӣ, он замон 9 сол доштам, мо бо духтарон дар рӯи ҳавлӣ бозӣ мекардем ва қасе аз онҳо нақд кард, ки онҳо дар қонашон барои «рӯзи мабодот» пул додан ва қариб аксари духтарон тасдиқ карданд, ки дар қонаи онҳо ҳам чунин пул ҳаст.

Ман ба хона омадам ва аз модарам пурсидам, ки оё мо ҳам дар хона барои «рӯзи мабодо» пул дорем? Модарам дуру дароз хандид, эҳтимол қиёфаи ман хеле мушавваш менамуд, ки сабаби хандаи модар шуд. Модарам гуфт: «мо пул дорем, аммо онҳо на барои рӯзи мабодо мебошанд» ва аллакай лаҳни модар оҳанги чиддиро гирифт ва ба ман таъкид кард, ки ҳеҷ гоҳ дар бораи ин чизҳо фикр накунам. «Бигзор ҳеҷ гоҳ барои мо рӯзи сиёҳ набошад» – афзуд ӯ.

Имрӯз ман чуниң андеша мекунам. Шояд мо Иттиҳоди Шӯравиро пароканда ва нобуд кардем. Зеро ҳама якдилона барои «рӯзи сиёҳ» пул чамъ кардем, охир чунин амал мӯд буд ва дар натиҷа чиро, ки интизораш будем, ба он расидем. Охир, бозсозиро наметавон коммунизм номид. Пулҳои чамъкарда бошанд, ба таъйиноти мушаххаси худ расиданд - ҳамааш беқурб гардиданд, «рӯз»-и тарҳрезиишудаи «сиёҳ», ки ҳама муштоқаш буданд, фаро расид ва моро бераҳмона ба он чӣ, ки интизораш будем, ба «хӯрдан» дод. Ҳамон вақт ман фаҳмидам, ки тафаккури мо, яъне он чӣ, ки мо дар борааш фақат фикр мекунем, воқеан таҳкурсии он чизест, ки мо месозем.

Дар як зарбулмасали хуби халқӣ хеле оқилона гуфта мешавад: «Нияти нек ними давлат аст». Пулро ба нияти нек бояд пасандоз кард. Вақте ки ман хона харидам, ин амал ғайриимкон менамуд. Дар яке аз рӯзҳои истироҳатии моҳи октябр бо дугонаам ҳазлу шухӣ карда, банохост ин идеяро дар миён гузоштем. Дар моҳи январӣ соли оянда маблағи пасандозшуда бо кӯмакҳои мухталиф расо шуд ва хонае низ пайдошуд, ки пули мо ба харидани он мерасид. Илова бар он, хона дар маркази шаҳр воқеъ буд. Таъмири онро намерӯед! Беҳуда оқилон нагуфтаанд: «Натарс, хона пулро ба сӯи худ мекашад». Аз ҳар тараф барои мо пул меомад. Ҳамчунин чун кӯмак одамон таҷрибаи пурқиммати худро дар

масъалаи таъмир аз мо дарег намедошанд. Эҳа, чӣ қадар тухфа омад!

Ҳар қадаре, ки мо аз сидқи дил ба пасандоз намудан шурӯъ намуда, онро бо ҳамон минвол идма диҳем, ҳамон қадар рӯзҳои беҳтарин моро дар пеш интизоранд.

Ҳикояти дуввум

Вақте бо шиноси худ Райҳон суҳбат дошам, ӯ ба ман нақл кард, ки аллакай солҳои зиёде якҷоя бо дугонаҳои худ дар бозии «хазинадорӣ» ширкат мекардааст. Барои ноогоҳон чӣ будани «хазинадориро»-ро шарҳ медиҳем. Чанд нафар одамон, одатан хешовандон ё дӯстон, як гурӯҳро ташкил дода, як маротиба дар як моҳ ҳаққи муайяни аъзогиро ба хазинаи умумӣ медиҳанд ва хеле маблағи зиёде чамъ мешавад. Ин маблағ ба тариқи навбат ба ҳар кадом узви гурӯҳ бонавбат дода мешавад. Райҳон дар суҳбат бо ман шиква кард, ки ҳар вақте ки ин «хазина»-ро мегирад, пулҳо ё дароши худӣ, ё дар адои қарз, ё ин ки барои дору сарф мешаванд. Ӯ фақат дарк карда натавонистааст, ки ҳангоми барномарезӣ кардани пайдокунии пул дар бораи мушкилиҳо андеша меронад, яъне тибқи категорияи нодорон фикр мекунад. Баръакси ӯ яке аз хешованди дури ман - Бекмирзо кори худро бо қабули зарфҳои шишагӣ шурӯъ кард. Дар ин кор сармояи аввалия қариб зарур нагашт, нақши дастёри асосии ӯро бошад, ҳамсараш ба уҳда гирифт. Бо вучуди ин хешовандон ҳамеша пул пасандоз мекарданд, орзу мекарданд, ки клуби компютерҳо кушоянд. Баъд аз 1,5 сол орзуи онҳо амалӣ шуд, дар хонаи худ клуби компютерҳоро кушоданд. Дар ин муддат Бекмирзо дарк кард, ки бояд пул пасандоз намояд ва минбаъд дар бораи имконияти оянда андеша намояд.

Ҳамин тавр дар муддати 2 сол ӯ пули заруриро пасандоз намуда, техникаи нави компютерӣ харида, клуби

худро васеътар кард. Баъд аз чанд муддати дигар мағозаи фуруши яклухти хурди хӯрокворӣ кушод, ки акнун дар он чо ҳамсараш кор мекунад. Сирри пешрафти ӯ хеле оддӣ аст. Бекмирзо бо умеди истифода аз имконияти фарорасанда пул пасандоз мекунад ва орзую умеди ӯ амалӣ мешавад.

АНДЕШАҲОИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГҲО

Яке аз дугонаҳоям ба ман мегӯяд: «Ман ҳама корро мекунам, бисёр мехонам, пеши назар меорам, аммо ба ҳеҷ натиҷае намерасам. Экстрасенси ман гуфт, ки ба ту чашм расидааст». Аз ӯ мепурсам: «Вай маълумотномае ба дастад дод? Агар экстрасенс маълумотнома надода бошад, пас гуфтаи ӯ воқеӣ нест». Садо ба гӯши мо мерасад фикр моддист. Ҳарчи талаб кунем, ҳамонро меёбем. Ҷавобҳоро аз худатон ҷӯед, эътиқодно ҳеҷ гоҳ аз даст надихед, экстрасенс шояд хуб бошад, аммо танҳо дар аввали кор ҳамчун «дастгирӣ» зарур мегардад. Филми «Асрор»-ро тамошо кунед, китобҳои Ҷ. Витале, Б. Шеферро хонда, бо Д. Леушкин кор кунед. Чизе ҳосил нашуд? Яъне то ба ҳол зимистон аст, охир баҳор ҳам меояд! Ҳатман ба натиҷае хоҳед расид. Фақат натиҷаро, агарчӣ хеле хурд бошад ҳам, дида ва хурсандӣ карда тавоништан зарур аст.

Эҳтимол, ин роҳгумзании худи шумо таҳти унвони «ман инро медонам» аст. Аммо шояд тамоман надонед? Доништан ин маънои фаҳмиданро надорад. Сохту таркиби идроки инсон чунон мураккаб аст, ки бо як бор хондан пурра дарк кардани матлаб қариб ғайриимкон аст. Ба хотир оред, ки чӣ гуна дар мактаб тақсими ададҳоро аз фанни математика омӯхтед. Чӣ, якбора азхуд шуд? Аммо фикр мекунем, ки медонем.

Агар муваффақ нашудем, пас чизеро нодуруст анҷом додаем, ё бо ними қувва амал кардаем. Мехоҳед иқлим-

ро иваз кунед, мехоҳед, ки нақшаи панҷсоларо пеш аз муҳлат иҷро кунед. Ҳама гуна натиҷаи чашмдоштро мехоҳед - мутахассисони эътирофшударо ҷустуҷӯ кунед, устодро ҷустуҷӯ кунед, кордидаҳо ва ҳаммаслаконро ҷустуҷӯ кунед, ба суроғи онҳое равед, ки натиҷа ба даст овардаанд, ба худомӯзӣ машғул шавед. Дониши худро такмил диҳед. Ба худ ин манзараро тасаввур кунед: бача шашсола шудааст, муҳлати ба мактаб рафтаниш низ расидааст, аммо волидайн мегӯянд: «Ў бе ин ҳам, ҳама чизро меомӯзад. Ў худаш медонад, чӣ гуна...» Чӣ гуна ин худаш? Мактаб чӣ мешавад? Барои шурӯъ намудан, мактаби таҳсилоти умумӣ чӣ мешавад? Ҳатто **дуо метавонад нодуруст ифода шуда бошад**. Фақат бояд тафаккур кард! Бояд таҳлили амиқ анҷом дод.

Шумо ягон вақт забони хориҷӣ, фарз кардем, англисӣ омӯхтаед? Мардуми бисёре ба омӯзиш дода мешаванд. Қариб ҳама чизе мехонанд ё ки маҷбуранд бихонанд. Оё, бисёриҳо ба забони омӯхташон суҳбат карда метавонанд? На? Пас барои чӣ? Оё омӯзиш хуб нест?

Ҷавоб: «худи онҳо гунаҳкоранд..... Ин мисол чиро нишон медиҳад? Онро нишон медиҳад, ки касе базӯр хондааст, базӯр ба забони хондааш суҳбат мекунад ва ба қавле: « монанди сағ «мегӯяд», ки мефаҳмам, аммо гуфта наметавонам». **Ҳама гуна омӯзишро бо дили нохоҳам анҷом додан ҷиноят аст. Дар назди худ бояд ростқавл буд.**

Як хатмкардаи донишгоҳи иқтисодиро ба кор қабул мекунем. Ў барномаи «Excel»-ро намедонад ва муддаиёна изҳор мекунад: «Моро дар донишгоҳ чунин омӯхтанд!»

Шарҳ медиҳед? Ман чизе намегӯям. Ман писарбачаи даҳ солаеро медонам, ки «Excel»-ро чун писта шарақ-шарақ мешиканад. Фарз кардем, ки марде духтури чарроҳ шудан мехоҳад ва тибро... мустақилона меомӯзад. Шумо инро ба худ чӣ тавр тасаввур мекунад? Оё бо ин роҳ духтури чарроҳ шуда кор кардан меша-

вад. Мардум ба чунин духтурон, ҳатто саги худро барои табобат бовар карда намебаранд. Мо барои омӯхтани тиб ба донишгоҳ меравем, зеро табиб шудан кори хеле душвор аст. Аммо дар вазъияти молиявии худ бо одами зинда таҷриба мегузаронем, ба мисле, ки бо гули бобуна фол мекушоем. Ғайриоддӣ. Гуфтан лозим аст, ки ба худ бояд ба таври сазовортар муносибат кард? Шумо ресмони резиние доред, ки бо он бастаи пули коғазиро мебандед? Агар надошта бошед, онро бихаред. Онро дар банди дасти худ дароред ва ҳар вақте фикр ба «дигар тараф» меравад, резинро кашед ва онро бошиддат сар диҳед, резин ба дасти шумо сахт зада, озоратон медиҳад. Ҳисоб кунед, ки чанд маротиба фикратон ба масъалаи дигар андармон мешавад. Иродаро пурқувват мекунем, тафаккурро назорат менамоем. Фақат ҳамин хел бозӣ мекунем. Бо бел-ку на, бо сар кор мекунем. Лаҳзаҳои вазнинро ба хотир наоред, шумо онҳоро аз нав аз сар мегузаронед ва боз аз нав худро ба сӯи лаҳзаҳои ба онҳо монанд мекашед.

Шумо бо кадом мақсад ба толори варзишӣ меравед? Чаро ба дарси рақс меравед? Бо чӣ сабаб шумо ба дарсҳои забонҳои хориҷӣ меравед ва барои он пул ҳам медиҳед? Магар дар хона ҷаҳидан, зонуро қат карда нишастан, мусиқиро монда рақс кардан намешавад? Вақтро дар роҳ сарф кардан чӣ маънӣ дорад? Чаро барои машқ бояд пул пардохт кард, модоме ки дар хона метавон ин амалҳоро мустақилона анҷом дод? Дар воқеъ, барои он пул пардохт мекунем, ки ин тартибу низом аст ва мо бо тамоми қувва талош мекунем, ки пули пардохткардаи мо беманфиат, ройгон аз даст наравад. Мо чӣ кор мекунем? Қисми худро машқ медиҳем. Ин хуб аст, аммо кам аст. Аз пардохт кардани ҳаққи омӯзиш наҳаросед, дар ивази он саҳву хатоҳо бароятон арзон меафтанд.

Чӣ тавр ба ин ҳамадонҳо мубориза бояд бурд? Бо қувваи ирода. Иродаро машқ медиҳем. Он чиро ҷустуҷӯ

кунед, ки азони шумост, нуқтаи муттакои худро чустучӯ кунед, мактаби худро чӯед. Аммо барои пайдо кардани чизи лозимаи истеъдоди худ, бисёр чизро бояд омӯхт. Устодон мегӯянд: «Барои ҳарчи зудтар калон шудани дарахт, навниҳолро зӯр зада ба боло кашидан хандаовар аст».

Оё резин дар банди дастатон аст? Офарин. Фикр ва эҳсосотро зери назорат мегирем ва натиҷа моро ҳаргиз ба мунтазир шудан водор намесозад. Ба хотир меоварем. Ҳатто ба кӯчақтарин беҳбудӣ таваҷҷуҳ мекунем, ба онҳо одат карда, дар интизорашон мешавем. Фикр моддист! Ҳамин маъниро дар оинаи ҳучраи дастурӯй шӯӣ нависед! Ва дар ин ҷо низ бояд мисли он ҷо - назди дар (дари даҳшатангези қасри шоҳро ба хотир оред) эътиқод дар сатҳи боло бошад. Ҷойгузини он ё дигар роҳи имконпазир вучуд надорад. Сабук-сабук ҳамаи амалҳоро анҷом дода, бозӣ мекунем.

Мирзокарим Санақулович роҳи аниқи комёбиرو нишон медиҳад. Бо қуввати ирода тимсоли ҷавониرو дар тани худ «печонида» маҳкам мекунем. Ман бо ҳамин роҳ биноии худро барқарор кардам. Ҷ саҳт ҳарф мезанад. Ба ҷадвал менигарӣ, ҳеҷ балоро намебинӣ, бо қуввати ирода кайфияти рӯҳии худро боло мебардорӣ ва мегӯӣ: «Ман чӣ хел ҳамаро мебинам!» ва медонед, ба дидан шурӯъ мекунад. Аз одамони қариб нобиноии модарзод хоҳиш карданд, ки хеста, рӯи худро ба сӯи толор гардонанд, то ки бо қувваи иродаи худ бубинанд, тасаввур карда метавонед, ҳатто онҳое диданд, ки ба худ бовар надоштанд. Дар воқеъ, роҳбалади ин гурӯҳ ҳангоми хатми омӯзиши даҳрӯза аз толор бе асо баромада рафт. Ба ҳар коре, ки даст мезанед, онро аз таҳти дил ва сидқан иҷро кунед. Агар мо ба қувваи худ боварӣ надошта бошем, пас кори моро ба ҷои мо кӣ иҷро мекунад?

То замоне, ки шумо инро дарк накунад ва он чи кӣ, аз шумо вобаста аст, анҷом надихед, шумо коре карда наметавонед. Ба шумо эҳсос кардани яъсу ноумедӣ

маъқул аст? Не! Дар ин сурат боинсофона кор кунед. Бо касе баҳс накунад, танҳо саъю талош кунед, то ҳар он чизеро, ки ин гуна китобҳо пешниҳод менамоянд, иҷро кунед. Ба коре агар шурӯъ кардед, онро тарк накунад ва дар андак муддат мебинед, ки ҳаётатон ҳақиқатан дигаргун шудан мегирад. Қонуни Ҷозиба. Сипас шумо ҳолати «то» ва «баъд»-и худро муқоиса кунед. Мо бо шумо ин музаффариятро ҳамроҳ ид хоҳем кард. Ҳатто барои натиҷаи кӯчактарин шодию хурсандӣ карданро биомӯзад. Э-ҳее!!! Ура!!!

Нишондоди калидие, ки ман аз тренингҳои С. Давлатов гирифтаам, ин аст, ки корро ба таври худат нақун, онро чуноне ки ба ту омӯзондаанд, ба таври касбӣ анҷом бидеҳ.

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌ

БЕНЕТТОН

Дар ибтидоӣ солҳои 40-уми асри гузашта оилаи Бенеттон чандон камбағал ҳам набуду таъминоти оила чандон дуруст ҳам набуд. Падар саъй мекард, ки бештар ба бизнес машғул шавад ва автомобилҳоро ба иҷора меод. Аммо кораш чандон омад намекард. Вақте ки соли 1944 ӯ вафот кард, вазъияти оила боз ҳам сангинтар гардид. Нигоҳубини оила ба дӯши фарзанди калонӣ - Лучиано афтод, ки ҳамон вақт вай ҳамагӣ 10-сола буд. Кори аввалини анҷомдодаи Бенеттони наврас ин буд, ки ӯ аз баҳри мактаб гузашта, дар яке аз мағозаҳои либосфурӯшии Италия ба кор даромад. Дар синни 14-солагӣ ӯ аллакай ёрдамчию фурӯшанда буд. Ҳамчунин ду бародар ва як хоҳар дошт, ки хоҳараш Чулиана ном дошт ва ба ҳунарҳои дастӣ машғул буд. Маҳорати дӯхтан ва бофтани Чулиана дар таърихчаи оила лаҳзаҳои калидӣ гардид. Боре ӯ ба бародари худ свитери оддиеро тухфа кард, ки чунин

либос дар байни бознишастагон хеле маъмул буд. Фарқи асосии он дар рангубораш буд. Ранги свитери мазкур пурра зард буд. Вақте Лучиано свитерро ба тан пӯшида, ба кор омад, маҷбур шуд, ки ба пурсишҳои бисёри ҳамкорон ҷавоб гӯяд. Маҳз ҳамон замон Бенеттон дарк намуд, ки свитер метавонанд сабаби ба даст овардани пул гардад.

То ин вақт онҳо пасандози начандон калоне доштанд. Бинобар ин бо ҳамроҳии хоҳараш ӯ тасмим гирифт, ки аз имконияти фарорасида истифода бурда, кори худро ба роҳ монад. Кор аз он шурӯъ шуд, ки хоҳар свитер мебофт, Лучиано бошад дар мағозае, ки дар он кор мекард, онҳоро мефурӯхт. Барои вусъати савдо ӯро зарурияти бо дигар мағозаҳои шаҳр муомила барқарор кардан пеш омад. Бенеттони ҷавон маҳсулотро бо дучархаи худ ба мағозаҳо мекашонд. Бо гузашти вақт свитерҳои оилаи Бенеттон соҳибшухрат гаштанд. Пештар гӯё чунин либосҳо танҳо барои одамони солхӯрда пешбинӣ мешуданд. Бенеттонҳо фақат ранги свитери пашминро иваз карда, бо ҳамин васила чорчӯбаи маъмулиро шикастанд.

Соли 1962 либосҳои Бенеттон дар Рим низ фурӯхта мешуданд. Бизнес рӯз то рӯз не, балки соат ба соат рушд мекард, барои Бенеттон масъалаи таъсиси ширкати худаш ба миён омад. Ӯ фаҳмид, ки барои вусъат додани бизнесаш донишҳояш намерасанд ва ба василаи азхуд кардани донишҳои нав оила метавонад дар Италия соҳиби афзалият шавад. Лучиано тасмим гирифт, ки ба Шотландия равад, зеро ки ин кишвар бо малакаву маҳорати истеҳсоли молҳои пашмин шухратманд гардида буд. Бенеттон маҳз дар Шотландия аз сирру асрори истеҳсолот огаҳӣ пайдо кард, ки ин барои минбаъд баланд бардоштани сифати маҳсулот ба онҳо кӯмак кард.

Баъд аз се сол ширкати «BenettonGroup» таъсис дода шуд. Сарвари ширкатро худи Лучиано ба зимма гирифт. Масъулияти бахши истеҳсолот ва ороиши ширкат

ба зиммаи хоҳараш гузошта шуд. Бародарони хурдӣ Чилберто ва Карло низ дар ширкат вазифаҳои масъулро иҷро мекарданд: аввали масъулияти фаъолияти молии ширкатро ба уҳда дошт, дуввумӣ ба кори интихоб ва идоракунии ҳаёти кормандон машғул буд.

Дар муддати кӯтоҳ либосҳои навӣ Benetton зуд мӯд шуданд. Ин либосҳо нархи гарон надоштанд, аммо ин ба онҳо ҳалал намерасонид, ки дар байни мардуми сарватманд низ шуҳрат касб кунанд. Ба ҳама маълум аст, ки ҳатто шоҳзодаҳонум Диана ҳаводори ин навӣ либосҳо буд. Ӯ ба бачаҳои худ низ либосҳои Benetton-ро мепаӯшонид. Дар ибтидои солҳои 70-уми асри гузашта дар ҷаҳон аллакай бештар 1000 мағозаи ин ширкат мавҷуд буд.

ХУЛОСА. Сари вақт пасандоз кардани пул ба бародарон кӯмак кард. Агар шумо имрӯз имконияти пасандоз кардани пулро надошта бошед, ин маънои онро надорад, ки шумо ҳуқуқ доред, ки ҳамаи пулҳои ба даст овардаатонро нобуд кунед. Дар Бобулистони қадим ғуломонро барои он меҳӯрониданд, ки онҳо кор карда тавонанд. Инсоне, ки барои ояндаи худ пасандоз намекунад, ғуломи эҳтиёҷмандии худ аст. Мо худамон дарк накарда, худро ғулом мегардонем. Вақте ки чавонем, ин чиз чандон ҳис намешавад, вале чун наздик шудани солхӯрдагиро эҳсос мекунем ва дарк мекунем, ки то чӣ андоза пасандоз кардани маблағ муҳим будааст. Аммо вақт аллакай сипарӣ шуда, дар ихтиёри шумо дар ин мавзӯ барои тасалли дил танҳо ҳазлу шӯҳӣ кардан боқӣ мондааст. Новобаста аз он, ки имконият ҳаст ё не, бояд пул пасандоз кунед ва бояд ба вучуд омадани имкониятро интизор нашавед.

ФАРҚИ ҲАШТУМ

Пул бояд мақсади ягона набошад. Пул ба шумо танҳо барои расидан ба мақсади худ зарур аст. Ба кор ҳамчун механизми ба даст овардани маблағи зарурӣ барои харидани вақти озод ва хушбахтии худ муносибат кунед.

*Стивен Поллен,
миллионери амрикоӣ*

Одамони камбағал тибқи категорияи «пул инсонро вайрон мекунад», сарватмандон тибқи категорияи «пул ҷузъи ҳаёти ман аст» андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «пул алоҳида вучуд дорад» фикр мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Биёед, онро баррасӣ менамоем. Одатан онҳо мегӯянд: «Ман пул надорам, ман сарватманд нестам, аммо ман одами меҳрубон ва хуб ҳастам». Аммо касе ба хубу меҳрубон будани онҳо шубҳа намекунад. Ҳоло масъала на дар ин бора аст. Одамони камбағал фикр мекунанд, ки сарватмандон фиреб медиҳанд, дуддӣ мекунанд ва хиллаву найранги молиявӣ анҷом медиҳанд ва чунин мешуморанд, ки барои ин кор гӯё пул гунаҳгор бошад. Аммо ин чиз аз ҳуди одам вобаста аст. Бо вучуди ин, дар ҷаҳон одамони сарватманди зиёде ҳастанд, ки бисёр корҳои хубро анҷом медиҳанд. Чӣ қадар дар дунё сандукҳои хайрия вучуд доранд, ки ба одамони эҳтиёҷманд

кӯмак мерасонанд ва қариб ҳамаи онҳо аз ҷониби одамони сарватманд сармоягузори мешаванд.

Ҳар рӯз дар ҷаҳон ҳазорон нафар одамон ҷони худро дар садамаҳои автомобилӣ аз даст медиханд. Аммо ин маънои онро надорад, ки истехсоли автомобил қатъ гардад, охир, барои ба амал омадани садамаҳо истехсолкунанда айбдор нест. Садама бо айби одамон ба амал меояд, автомобил ба «зот»-и худ аз диди ахлоқӣ низ бетараф аст ва танҳо бо хусусиятҳои асосӣ ва сифаташ аз ашӯи дигар фарқ мекунад. Дар сурати дуруст истифода кардан, автомобил кори одамро осон намуда, воситаи ҳамлу нақл ба шумор меравад ва вақти бисёрро сарфа мекунад. Хулласи калом, ҳама гуна натиҷа ба тарзи автомобилро идора кардани инсон алоқаманд аст.

Аз нуқтаи назари одамони камбизоат, ки тибқи категорияи камбағалӣ андеша мекунанд, сарватмандон бад рафторӣ карда, пастҳимматонаю беадолатона амал мекунанд, зеро онҳо соҳиби пул мебошанд. Дар асл ин тавр нест. Аксари одамони камбағал мегӯянд: «Барои ман пул чизи асосӣ нест, барои ман пул муҳим нест, ман ба пул чун чизи асосӣ ва омили муқарраркунанда муносибат намекунам...». Агар шумо низ чунин ақида дошта бошед, ки пул барои шумо муҳим нест, дар ин сурат вориди хона шуда, ба зан ё шавҳари худ гӯед: «Медонӣ, барои ман фарқ надорад, ту бо манӣ ё на, ту дар ҳаёти ман нақше надорӣ». Оё ин одам ба шумо минбаъд зиндагӣ мекунад? Чӣ андеша доред? Ба андешаи ман, вай бо шумо муддати зиёд зиндагӣ намекунад. Пул ҳам чунин хислат дорад. Агар одам чунин ҳисобад, ки пул барои вай муҳим нест, дар навбати худ пул низ ӯро тарк хоҳад кард.

Сарватмандон тибқи категорияи «пул ҷузъи ҳаёти ман мебошад» фикру андеша мекунанд. Ин чӣ

маъно дорад? Онҳо мегӯянд: «Пул ба ман ёрӣ мерасонад, ки бештар некӣ кунам ва он чиро, ки фикр кардам, амалӣ созам. Пул ба ман барои ба мақсадҳои дар пеш гузоштаам ва расидан ба орзуҳоям кӯмак мекунад. Вақте ки нақшаҳо амалӣ мешаванд, онҳоро чӯзӣ комёбии худ медонам. Пул ба ман кӯмак мерасонад, ки дар ҳақи фарзандонам бештар ғамхорӣ намоям. Дар ин сурат ман худро падари лоиқу сазовор эҳсос мекунам, ин чӯзӣ хушбахтии ман аст. Пул ба ман мадад мекунад, ки бештар ба ҳамсарам ғамхорӣ кунам, ҳешу ақрабо ва одамони бароям наздикро дастгирӣ кунам. Инро метавонам ҳиссае аз лаҳзаҳои хушбахтии ҳаёти худ гӯям. Пул ба ман имкон медиҳад, ки хайру саховат кунам, ба муҳтоҷон ёрӣ расонам, ин чиз барои инсон созгории ботинӣ аст. Одамони сарватманд пулро чизи бегона надониста, онро чӯзӣ ҳаёти худ мехисобанд.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГҲО

Тук-тук, тук-тук, тук-тук садо баровардани чархи қатора маро ба умқи саргузашти Мария раҳнамун месозад. Ҷ воқеаҳоро тез, ботартиб ва аниқ қисса мекунад.

Соли 2004, охири моҳи август... паҳнои кӯчаки шахсӣ... давраи таҷрибаомӯзии донишҷӯӣ дар кишвари дур ба мақсади сафир шудан...

Духтараке бо қиёфаи бачагона дар рӯ ба рӯи ман нишаста мегӯяд: Ҳамин тавр... ва соли 2011 папаи Римро дар ҳаёти як намояндагии ҳукумати ҳамроҳӣ кардам.

Дар ин миён дастовардҳои дигаре. Соли 2010 баъд аз ҳамроҳии ҳайат дар конфронси байналхалқӣ дар Италия Мария барои расидан ба мақсад дар ҳаёт рӯйхате ташкил мекунад, ки аз 100 банд иборат буд. Нуқтаи

№37 - шинос шудан ба папаи Рим. Кӯтоҳ ва фаҳмо - №37.

Дар воқеъ, ба суханони Мария гӯш фаро дода, дарк мекуни, ки ӯ тамоми комёбиҳои худро фикр карда, ба нақша мегирад.

Якҷоя саъй мекунем, то ки лаҳзаҳои калидии ҳаёти ӯро пайдо кунем.

Ҳатто аз ӯ пурсидан намехоҳам, ки пул барои ту чӣ арзише дорад? Он чузъи ҳаёташ аст, аммо пул мақсади асосии зиндагиаш нест. Ин одам дар зиндагӣ роҳи худро интихоб намудааст ва эътибори худро хуб медонад. Дар чунин ҳолат ҳатто омӯзиши забон дар кишвари бегона метавонад бепул шавад. Моҳи майи соли 2005 ӯ барандаи бурси таҳсил дар Италия ва кӯмакхарҷии Ҳукумати Италия мегардад. Соли 2009 бори дуввум соҳиби чунин бурс мегардад, ки аллакай рекорд аст! Яъне мақсади дар пешгузошта барои ба пеш зудтар ҳаракат кардан ёрӣ медиҳад.

- Мария кай ту дарк кардӣ, ки тафаккурат шарикунитифоқии ту мебошад?

-Моҳи августи соли 2004, вақте ки ман рӯзҳоямро бо китоби барои худомӯзии забони итолиёӣ мегузаронидам, ҳамон замон дарк кардам, ки инсон бояд ба кори дӯстдоштааш машғул шавад. Моҳи сентябр ба хона баргашта, ҳамон бо истифода аз забони итолиёӣ кори хубе пайдо кардам.

Ман инро ба шумо мехостам гӯям. Мария бо забонҳои англисӣ, итолиёӣ, туркӣ ва фаронсавӣ хеле озодона суҳбат мекунад. Ман мутмаинам, дар пеш ӯ омӯхтани забонҳои литвонӣ, чопонӣ, чинӣ ва ғайраро дар нақша дорад. Ё ин ки ӯ забони наве эҷод мекунад. Ба сафир забондонӣ лозим мешавад...

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

МУКЕШ АМБАНИ

Мукеш Амбанӣ дар Ҳиндустон, дар шаҳри Мумбай, дар оилаи бизнесмени машҳур, ки замоне қаҳрамони зиндаи саноати ҳинд гардида буд, ба дунё омадааст. Фазое, ки дар оила ҳукмфармоӣ дошт, барои интихоби касб ба манфиати ӯ хеле мусоидат кард. Ӯ Донишқадаи технологияи химиявиро дар Донишгоҳи Мумбай хатм карда, соҳиби унвони бакалавр шуд, сипас таҳсилро дар мактаби бизнеси Стэнфорд (ИМА) идома дод. Бо сабаби бемории падар, ки сактаи майнаро аз сар гузаронид, Мукен тасмим гирифт, ки таҳсилашро дар Стэнфорд қатъ карда, ба зодгоҳи азизаш баргардад.

Соли 1981 ӯ дар ширкати хусусии падар ба кор шурӯъ карда, тасмим мегирад, ки фаъолияти ширкатро аз решааш ба кулӣ тағйир дода, онро аз корхонаи истеҳсоли маснуоти бофандагӣ ва нах ба корпоратсияи бузурги нафту химия табдил диҳад. Ба тӯфайли дониши дар вақти таҳсил андӯхта ва маҳорати дар амал истифода бурда тавонистани онҳо, ӯ нақшаҳои худро воқеӣ намуда, бизнесмени муваффақ гардид. Дар натиҷа Мукеш Амбанӣ 51 истеҳсолоти навин таъсис дод, ки дар онҳо танҳо технологияи ҷадид ва пешқадам мавриди истифода қарор мегирифт. Ӯ комёбии беназир ба даст оварда бошад ҳам, ба муваффақиятҳои бадастовардаш қонеъ нашуд. Баъдтар Амбанӣ калонтарин дар ҷаҳон заводи коркарди маҳсулоти нафтро бунёд кард, ки он дар шаҳри Чамнагар ҷойгир шудааст. Дар бораи Амбанӣ метавон бо боварӣ гуфт, ки ӯ иқтидори илмӣ ва зеҳнии худро амалӣ гардонда, аз ҷамаи имкониятҳои фарорасида истифода бурда, ширкати худро ба корпоратсияи пуриқтидор табдил дод.

Бар замми ин, ӯ пулро аз ҷамаи чиз боло намегузорад, вале онро як ҷузъи ҳаёти худ медонад ва сабӣ ме-

кунад, ки ҳамаи вақти озоди худро дар ҳалқаи оилаш гузаронад. Ӯ барои оилаи худ тамоми шароитро фароҳам овардааст. Мукеш ба Нита Амбанӣ хонадор шуда, соҳиби се фарзанд мебошанд, ки ӯ онҳоро бисёр дӯст медорад ва ба ҳамеша серкор будани худ нигоҳ накарда, Мукеш кӯшиш мекунад, ки барои онҳо вақти зиёд ҷудо кунад. Нита ҳамчунин аз сарвату дорой гуруру такаббур намекунад ва вақту пули зиёдро ба тафреҳу вақтхушиҳои беҳуда нагузаронида, ба корҳои хайрия машғул буда, ба ҳаллу фасли масъалаҳои иҷтимоӣ, ки хеле зиёданд, банд аст. Ба фаъолияти Нита Амбанӣ дар ин самт аз ҷониби ҷомеа баҳои баланд дода мешавад. Соли 2004 ӯ бо мукофоти «Шахси аз ҳама муътабари Ҳиндустон» қадрдонӣ карда шуд.

ХУЛОСА. Пул имкониятҳои моро муайян мекунад. Маҳз он ба мо кӯмак менамояд, то муҳаббати худро падидор карда, оиларо сомон диҳем ва орзуҳои худро амалӣ гардонем. Маҳз пул ба мо имконият медиҳад, ки нақӯкорӣ кунем, ба онҳое, ки муҳтоҷи ёрианд, кӯмак расонем. Пул ҷузъи ҷудонашавандаи ҳаёти мо мебошад.

ФАРҚИ НҶҲУМ

Пулҳоро каму беш ҳисоб накунад, арзиши асосии онҳо хизматгори хуб ва хўҷаини бад будан аст.

Александр Дюмаи хурдӣ

Одамони камбағал тибқи категорияи айбдорсозӣ андеша мекунад. Одамони сарватманд тибқи категорияи нарасидани таҷриба, малака ва маҳорат фикр мекунад.

Одамони камбағал тибқи категорияи айбдорсозӣ андешаронӣ мекунад. Одамони сарватманд тибқи категорияи нарасидани таҷриба, малака ва маҳорат фикр мекунад. Ин чӣ маъно дорад? Биёд, ин масъаларо баррасӣ менамоем. Агар одамони камбағал кореро анҷом дода натавонанд, онҳо ҳамеша сабаб пайдо мекунад. Дар ин кор давлат, бухрони ҷаҳонӣ, ҳатто волидайнро айбдор медонанд, зеро онҳо дар оилаи камбағал ба дунё омадаанд. Дидед! Умуман онҳо ҳамаро аз як тараф гунаҳгор медонанд.

Агар ба бизнес машғул шаванду корашон омад накунад, онҳо зуд далел пайдо мекунад, ки замони мушқил буд, пул нарасид, ба замми он боз бухрон шурӯъ шуд, ҳа, боз ин ҷо шарикон миёни корро шикастанд. Хулласи калом, ҳазор иддаою далел. Агар корашон як маротиба омад накунад, онҳо дигар саъю талош намекунад ва дарк намекунад, ки бо сабаби як нокомӣ аз орзун худ даст кашидан мумкин нест.

Чунин одамон як сирри мухимро намедонанд - вақте шумо касеро гунаҳгор мекунед, шумо ба дасти ӯ чилави фармонатонро медихед, шуури шумо бо фикрҳои нолозим банд мешавад, шумо дар бораи ин одам ҳамчун гунаҳгори ноқомҳои худ фикр мекунед. Агар давлатро гунаҳгор карданӣ шавед низ, ҳамин ҳолат ба амал меояд. Онро бо сабаби бадбахтии худ чашми дидан надоред, аммо аз ин чизе тағйир намеёбад. Агар ҳамсари худро гунаҳгор дониста, феълӣ атвори ӯро танқид намоед, дар ин сурат муносибати мутақобилаи худро бо ӯ вайрон карда, ба хархашаю чанчол шурӯъ мекунед, ки ба зиддият бадал гардида, охири охирон ҳеч гоҳ бо натиҷаи хуб анҷом намеёбад. Ҳеч гоҳ ҳеч касро гунаҳгор накунед.

Биёед, мебинем, ки дар ин ҳолат одамони сарватманд ва муваффақ чӣ гуна амал мекунанд. Онҳо тибқи категорияи нарасидани таҷриба, малака ва маҳорат фикр мекунанд. Агар кори ин гуна одамон омад накунад, онҳо ҳеч гоҳ касеро гунаҳгор намекунанд. Давлатмандон мегӯянд: «Агар кори ман омад накунад, пас сабаб дар он аст, ки маҳорат ва малакаи ман пурра нест. Ман бояд маҳорати худро такмил диҳам». Сарватмандон касеро айбдор намекунанд. Ҳатто агар бачаҳо аз уҳдаи коре набароянд ҳам, ба онҳо дуруштрафторӣ накарда, ба онҳо ба таври содда мефаҳмонанд, ки «Ту ин корро карда натавонистӣ, зеро чӣ тавр анҷом додани онро намедонӣ». Агар шарик ба корашон ҳалале ворид кунад, онҳо бо ӯ чанчол накарда, дар ҳаққаш бадӣ намекунанд. Баръакс ба шарик кӯмак мекунанд, ки аз ин ҳолати ногувор раҳой ёбад ва дар чашми одамони наздикаш чун одами шайставу сазовор боқӣ монад. Онҳо мегӯянд: «Медонӣ, ту дӯсти манӣ ва ман меҳохам ту дониста бошӣ, ки ман туро барои ҳеч кор

айбдор намедонам, аммо агар ту тачрибаи худро такмил дода, донишҳои нав андӯзи, шояд хамаи корхоят хуб шаванд». Онҳо ҳеч гоҳ ҳеч касеро айбдор намедонанд, баръакс, талош мекунанд, ки ба дигарон кӯмак расонанд, то онҳо низ мислашон одамони муваффақи бо дарку фаҳм шаванд.

Баробари хатми мактаби миёна мо ворида олами бузург ва номаълум мешавем. Ба мо касе роҳҳои ба мақсад расидан ва чӣ гуна бартараф кардани монеаҳои сари роҳамонро ҳанӯз наомӯхтааст. Ҳар яке аз мо мувофиқи дарку зехни худ амал мекард. Касе ба мо нагуфтааст, ки бояд чӣ кор кунем, то ки муваффақ шавем ва ҳар кас тибқи салоҳиди худ амал мекард.

Ба аксар одамон паси сар кардани давраи вазнини ҳаёташон хеле мушкил меафтад. Онҳо афсурдаю рӯҳафтада гашта, аз мубориза даст мекашанд. Ҳар инсон нерӯ ва асабҳои қавӣ надорад, ки нокомиро таҳаммул карда, дубора барои расидан ба мақсад саъю талош кунад. Бисёри одамон аз орзуи худ танҳо ба он хотир даст мекашанд, ки ба имконпазир будани он боварӣ надоранд, баъзан одамон аз баҳри мақсадашон вақте мегузаранд, ки то расидан ба он ҳамагӣ як қадам боқӣ мондааст. Ниҳоят нодору камбағал, боқӣ мемонанд. Зеро онҳо аввалин нокомиро таҳаммул накарда, тахминан чунин фикр мекунанд: «Аз дусар ҳеч кори ман барор намегирад, беҳтараш, дигар кӯшиш накунам, ин кори ман нест». Аммо одами дорон тафаккури сарватмандӣ баъди шикасти аввалин ба худ мегӯяд: «Боке нест, мушкилӣ ногузир аст, бе он намешавад, чӣ хеле, ки тачрибаи ман дар ин кор камӣ кард, бояд хама чизро фикр карда аз нав шурӯъ намуд».

У худ ва дигаронро айбдор намекунад, балки вазъиятро таҳлил менамояд: «Кори ман танҳо бо як

сабаб омад накард, ки ин ҳам нарасидани малакаю маҳорат аст. Ба ман зарур аст, ки сатҳи касбии худро баланд бардорам, донишҳои заруриро азхуд намуда, сипас дубора ба кор шурӯъ кунам». Ҳолати мазкур монанди дучарха саворист муҳол, ки касе ҳангоми бори аввал ба дучарха савор шудан онро якбора идора карда бошад, зеро ин кор то ҳол ба касе муяссар нашудааст. Аз орзуи худ бояд даст накашед. Агар шумо бори аввал афтодед, бархезед ва дубора роҳатонро идома диҳед.

Бинобар ин агар бизнеси шумо мувофиқи таби дилатон пеш наравад, аз баҳри он гузаштан зарур нест. Фаромӯш накунед, ки ҳар гуна заҳмат албатта самар медиҳад. Билохир, ҳаёт аслан аз рӯи қонуни адолат сохта шудааст. Дер ё зуд саъю кӯшиши шумо кадр карда мешавад. Заҳмат бемузд намешавад, шумо бояд ба он бовар кунед, зеро ки эътиқоду боварӣ дар ҳаёт ба мо кӯмак мекунанд. Агар идеяи шумо ба касе писанд нашуд, ё ин ки дӯстон шуморо дастгирӣ накарданд, ҳеч гоҳ аз раъйи худ нагардед. Баъд чӣ. Исбот кунед, фаҳмонед, аммо агар шуморо фаҳмидан нахоҳанд, беҳтараш, вақтро беҳуда сарф накарда, танҳо ба пеш ҳаракат кунед. Ба садои дили худ гӯш бидиҳед, агар он гӯяд, ки «бояд кард!», пас ҳар қадаре бароятон вазнин бошад ҳам, амал кунед.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГҲО

Вера Фёдоровна Биндюг, маълумоташ олд, Донишқадаи давлатии педагогии шаҳри Сумск ба номи А. С. Макаренкоро аз рӯи ихтисоси «муаллими химия ва биология» хатм кардааст.

Ман баъди хатми донишқада 10 сол дар мактаб ва омӯзишгоҳи касбӣ муаллимӣ кардам. Бачаҳоро хеле дӯст медорам, бинобар ин, бо онҳо зуд-зуд саёҳат

мерафтам. (Тобистон ба соҳили рӯдхона ва чангал, зимистон-лижатозӣ, гулхан, сурудхонӣ). Ҳама чиз хеле хуб буд, аммо ман дар дил орзуи бузург надоштам, эҳтимол бо ин сабаб оилаи ман пош хӯрда, аз байн рафт.

Соли 2000-ум ман ҳамроҳи духтарчаи 8-солаам ба Қазоқистон ба минтақаи Мангистауск омадем. Худи ҳамон сол, тасодуфан, дар рӯзнамоии системаи таълимии М.С.Норбеков ширкат кардам. Таваҷҷуҳ намудам. Китобу диск гирифта, ба омӯзиш шурӯъ кардам ва чизҳои аз худнамударо дар таҷрибаи амалии худ санҷидам. Ҳаёти ман дигаргун мегашт.

Соли 2003 ман боз бо як низоми беназири омӯзиш - «Низоми омӯзишии 3, 5, 8, 9» ошно гардидам. Ман моҳи феврالی соли 2008 барои омӯзиш ба Чин рафтам, омӯзишро бо баҳои аъло хатм карда, дипломи «Лектори байналмилалии дараҷаи -1»-ро гирифтам!

Ана, ҳамин вақт орзуи бузурги ман дар шаҳри худ Актау таъсис додани мактаби наттоқии №1 дар ҷаҳон тавлид шуд. Ба шогирдони ман дар ҳар ташкилот зарурӣ пайдо хоҳад шуд. Орзу пайдо шуд, аммо дониши молиявӣ нокифоя буд.

Моҳи майи соли 2008 ба шаҳри мо барои гузаронидани тренинг аз рӯи дониши молиявӣ шогирди беҳтарини М.С.Норбеков Саидмурод Давлатов омад. Баъд аз тренинги ӯ ҳамаи даромадҳои худро ман аз рӯи формулаи пулӣ ҷудо кардам ва дар ҳаёти ман муъҷиза рух дод! Коинот ҳоло ҳама чизро, ки пештар орзу мекардам, бароям дарег наредорад. Ман соҳиби оилаи хуб, дустони муваффақ, бизнеси дустдошта, тими тавонои созгор ҳастам. Ман дар олам сайру саёҳат мекунам. Ман ба кори эҷодӣ машғул мешавам, мерақсам ва китоб менависам. Барои оила ва дӯстони худ ҳамеша вақти озод пайдо карда метавонам! Ман модари хушбахтарини ҷаҳонам! Агар ман ба ҳамаи ин чизҳо муваффақ шудаам, пас ҳар инсон низ метавонад ҳар чизро орзу кунад ва сазовори он аст, ба даст орад.

Мақсади ман: Ба одамон кӯмак кардан, то ин ки онҳо худро пайдо кунанд ва хушбахт шаванд!

Шиори ман: «Ҳар як инсон барои таҳкими маҳорату истеъдоди худ ва комёб гардидан, дорои миллион имконияти эҷодист».

Исм бемусаммо нест мегӯянд. Вера ноумед нашуда, роҳи халосиро аз ин бунбасти тақдир ҷустуҷӯ кард. Ӯ худро ҳеҷ гоҳ қурбонии тақдир намеҳисобид, барои ҳаёти нохуши худ касеро ҳам гунаҳгор намедонист ва аз паси пайдо кардани гунаҳгорон низ набуд. Ба тақдир тан дода, дар хона нанишаст. Ҳамеша дар саъю талош ва тақобл буд. Ниҳоят роҳнамо пайдо намуда, таълимоти онҳоро дастури фаъолият қарор дод ва ба мақсади пешгузоштаи худ ноил гардид.

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌ

«ДИСНЕЙЛЭНД»

Уолт Дисней – рассоми барҷастаи амрикоӣ, коргардон, продюсер, офарандаи сериали пурраметражи мултфилмҳо, ки ба ӯ шуҳрати ҷаҳониро арзонӣ доштаанд, ҳамчун бунёдгузори аввалин, ки бо номи «Диснейлэнд» машҳур аст.

Фикр сохтани боғ бори аввал ҳангоме ба сараш омад, ки вай духтарашро барои ба чархофалак савор кардан оварда буд. Оре, маҳз ҳамон вақт дар фикри ӯ идеяи сохтани кишвари афсонавӣ ва ба бачагон тухфа кардани он пайдо шуд. Ӯ, ки аз кори бисёрсолаи истеҳсоли мултфилмҳо хаста гашта буд, ба сохтани боғи дилхушкунанда бо шавқу рағбати беандоза машғул гашт.

Аммо сармоядороне, ки Дисней саъй мекард бо лоиҳаи нави худ онҳоро ба ин кор ҷалб кунанд, ба воқеияти он боварӣ надоштанд. Ҳатто бародари ӯ Рой андеша дошт, ки лоиҳа даромад намеорад, аз ин рӯ

шӯрои мудирон ва чанд тан банкдоронро розӣ кардан мехост, ки дархости Уолтро барои маблағгузорӣ рад кунанд. Дар ҳақиқат, Дисней аз ҳамаи он шахсоне, ки ба хотири маблағгузориҳои лоиҳаи худ ба онҳо муроҷиат мекард, ҷавоби рад мегирифт.

Аммо ягон монеа, тавре монеаҳои филмҳои тасвирӣ доштанд, вайро дилхунук карда натавонист. Дисней касро айбдор накард. Бо касе мочаро ҳам накард, аммо тасмим гирифт, ки боғро бо пули худаш месозад. Ҳуҷҷати суғуртаи худро ба гарав гузошта, бар ивази он Уолт 100 ҳазор доллар қарз гирифт. Ба ин миқдор пули мазкур аллакай метавонист ба кор шурӯъ кунад, аммо барои татбиқи гаштани лоиҳа ин маблағ ҳанӯз кофӣ набуд.

Вазъиятро омӯхт ва дарк кард, ки барои амалӣ гардондани нияти худ бо одамоне бояд бо тарзи дигар муомила кунад. Уолт Дисней тасмим гирифт, ки доираи ҷустуҷӯи худро вусъат диҳад ва барои ҷалби маблағ ба симои то ҳол начандон бонуфуз муроҷиат кунад. То ин замон Дисней аз ҳамкорӣ бо онҳо рӯй мегардонд, барои худ дар он ҷо кор карданро то андозае таҳқиқомез меҳисобид, акнун ӯ ба ҳар ҳол розӣ шуд, ки бо «Эй-Би-Си», аз ҳама навтарин ва аз ҳама хурдтарин ширкати телевизионӣ, корхонаи муштарак барпо созад. Эҳтимол, ӯ дарк кард, ки ин кор идеяҳои навро тақозо мекунад, аммо аз назари маҳорат ба ӯ таҷрибаи пурқиммат медиҳад. Ба ивази 5 миллион доллари барои сармоягузориҳои боғи бачагона Дисней розӣ шуд, ки дар телевизион мултифилми нави «Микки Маус»-ро ба намоиш гузорад.

Лоиҳаи мултипликатсионӣ хеле муваффақ баромада, сатҳи маҳорати касбии ӯро хеле боло бардошт ва дар як муддати кӯтоҳ Дисней бонуфузтарин сарватдори телевизионӣ гардид. Боғи «Диснейлэнд», ки бунёди он соли 1955 шурӯъ гардид, 50 километр ҷанубтари Голливуд дар Анаҳайм сохта шуд. Маҳз дар ҳамон ҷо бори аввал «Кишвари Дисней» бо боғи аттракцион ва дигар таҳҷизоти гуногуни ҳайратангезу тааҷҷубовар дарҳоя-

шро ба рӯи кӯдакон кушод, ки тасаввуротро бо вусъати тахайюлот ва ихтироъкорӣ мавҳ мекард.

Ба шарофати бунёдгузори худ «Диснейлэнд» зуд ба маҳалли дӯстдоштаи истироҳати миллионҳо одамон табдил ёфт. Ҳар сол боғро бештар аз 5 миллион одамон тамошо мекунанд. Ҳамин тавр боз як орзуи аҳли фарҳанг, ки ба назар ғайриимкон менамуд, амалӣ гардид.

ХУЛОСА. Агар ин ё он кори шумо барор нагирад, барои пеш овардани сабабу баҳона саъю талош накунад, онҳоро метавонед ҳамеша пайдо кунед, дигаронро дар нокомиҳоятон айбдор накунад, ин чиз ба шумо кӯмак намекунад, аммо танҳо вазъиятро пуршиддат мегардонад, зеро шумо гунохро бар дӯши касе гузошта, минбаъд худатон аз амал кардан бозмемонед. Бехтаранш, дониши нав андӯсед, дар баробари ин идея ва имконияти нав пайдо мегардад. Агар ҳама чиз якбора ба табъи дили шумо, тавре ки мехостед, нашуд, худро айбдор нахисобед. Агар ҳамаи хостваҳоятон якбора иҷро нашуданд, ноумед нашавед, аз орзуи худ танҳо бо сабаби онро дастгирӣ накардани касе даст накашед. Ҳамеша худатонро рӯҳбаланд гардонед, худатон муттақои худ бошед. Боке нест, агар ҳама гӯянд: «Ту наметавонӣ, ё кӯшишҳоят ҳосил намедиханд». Аммо вақте ки худи шумо ҳамин суханонро ба худ мегӯед, хеле даҳшатангез аст: «Ман наметавонам». Баъзан кор тавре, ки худи мо мехоҳем, намешавад, зеро ба анҷоми муносиби он малакаву маҳорати мо намерасад. «Ман ин корро худам анҷом дода метавонам» - барои ин ҳамеша далелу асос ҷустуҷӯ кунед. «Ман нақшаи худ, маҳорату малакаи худро такмил медиҳам ва аз нав шурӯъ мекунам». Фаромӯш накунад, шахсе, ки ба кӯмаки шумо эҳтиёҷи зиёд дорад, он «худ»-и шумо ҳастед!

ФАРҚИ ДАҲУМ

Аз оянда наҳаросед ва ба гузашта арҷ гузored.

Нокомиҳо, боиси аз нав оғоз кардан ва оқилона амал кардан мешаванд.

Генри Форд

Одамони камбағал тибқи категорияи «одамон бо иштибоҳи худ тавъаманд», одамони сарватманд бошанд тибқи категорияи «рафтору кирдорро аз шахсият чудо бояд кард» андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «одамон бо иштибоҳи худ тавъаманд», вале одамони сарватманд тибқи категорияи «рафтору кирдорро аз шахсият чудо бояд кард» андеша мекунанд. Шумо тасаввур мекунед, ки ин то чӣ андоза оқилона садо медиҳад ва то чӣ дараҷа дарки ин тафоввут муҳим аст? Биёед, ин ду фаҳмишро таҳлилу муқоиса мекунем.

Бингаред, одамони камбағал мувофиқи принсипи «одамон бо иштибоҳи худ тавъаманд» амал мекунанд. Агар шумо нодуруст рафтор кардед, ба ин маъност, ки худатон мехостед чунин рафтор кунед. Бинобар ин дар аксари мавридҳо эҳсосоти онҳо аз болон ақлашон ғолиб меояд ва ин гуна одамон то ҷое мерасанд, ки ба дигарон дод мезананд, чанҷол мекунанд, онҳоро озор медиҳанд, гунаҳгор медонанд ва ғайра.

Одамони сарватманд чунин рафтор намекунанд. Онҳо тибқи категорияи «иштибоҳ кардан хоси ҳамаи одамон аст ва ҳамаи мо одамом» фикр мекунанд. Бояд гуфт, ки аз инсон ҳуқуқи иштибоҳ карданро касида гирифтани ғайри имкон аст. Хушбахт касест, ки ин ҳуқуқро аз дигарон ба зӯр намегирад. Аслан, одамони идеалӣ вучуд надоранд. Намедонам, шояд касе худро идеалӣ ҳисобад, аммо ман ҳар рӯз хато мекунам. Чӣ қадаре, ки бештар ба корҳои зиёде оғоз намоед, барои чизе талош кунед, ҳамон қадар бештар иштибоҳ мекунад. Ин иштибоҳҳоро ислоҳ карда, шумо ба ҳулосае мерасед ва рушду камол меёбед. Охир, ҳикмати халқӣ мефармояд: «Касе, ки кор намекунад, ҳеч гоҳ иштибоҳ намекунад». Вале касе, ки кор мекунад, иштибоҳ мекунад, зеро вай амал мекунад.

Дидед, аз иштибоҳҳо ҷои гурез нест. Фақат онҳоро бояд чун сабақ фаҳмид. Иштибоҳ метавонад шуморо аз роҳатон боздорад, инчунин метавонад барои шумо манбаи иттилоот ва ё сабақ ва таҷрибаи фоиданок бошад. Бинобар ин одамони сарватманд маҳз ба таври зайл андешаронӣ мекунанд: «Иштибоҳ кардан ба ҳар гуна инсон хос аст, бе иштибоҳ таҷрибаи бебаҳо ба даст намеояд, онро дуруст қабул бояд кард ва аз касе бояд наранҷид».

Бо миллиардери муваффақ чунин ҳодиса рух медиҳад. Яке аз роҳбарони шуъбаи маркетинг идеяи нав пешниҳод мекунад. Идея хатарзо буд, аммо роҳбар онро ҷонибдорӣ кард, барои амалӣ кардани он идея чандин солҳо гузашт ва бештар аз 10 миллион доллар харч гардид. Бо вучуди ин, идея қобили кор нагардид. Рӯзе ба шаҳр роҳбари ширкат меояд. Ҳамаи кормандони рӯҳафтадаву афсудахотир андеша доштанд, ки аввалин кореро, ки ӯ анҷом медиҳад,

аз кор хориҷ кардани ҳамаи ҳайати роҳбарикунанда аст.

Саркор аввал ба назди худ роҳбареро даъват кард, ки ин идеяро пешниҳод карда буд. Ҳама ҳолати ўро дарк мекарданд, ўро чун одами бетолеъ мекунанд ва бисёриҳо аллакай дар хаёлашон бо вай худохофизӣ мекарданд ва фикр мекарданд, ки ў дигар дар ин ҷо кор нахоҳад кард. Ў нигоҳҳои дилсӯзонаю таассуфмези ҳамкоронро эҳсос мекард, аммо худро чунон вонамуд мекард, ки гӯё ҳодисае нашудааст. Саркор ўро ба назди худ даъват кард. Вақти ворид шудан ба назди ў дар остонаи кабинет қарор гирифт ва гуфт: «Ман медонам, ки шумо ҳозир маро аз кор озод мекунед, аммо мехоҳам шумо доништа бошед, ҳамаи кори аз дастам омадаро кардам... Афсӯс, чунин шуд».

Дар ин лаҳза миллиардер ба рӯи ў нигоҳ карда гуфт: «Шумо гуфтед, ки ман шуморо аз кор озод мекунам... Ҳа, ман бояд девонаи ҳақиқӣ бошам, ки баъд аз ин бар ивази барои омӯзиши шумо 10 миллион доллар харҷ кардан боз шуморо аз кор озод кунам!»

Ҳолати ин одамро тасаввур кунед. Баъд аз ин ҳодиса ў дар ин корпоратсия чун корманди вафодортарин фаъолиятро идома дода, ба он чандсад миллион доллар фоида овард.

Агар мо чун одамони сарватманд андеша карданро омӯзем, ҳаёт хеле беҳтар мешавад. Бачагонро рӯҳбаланд кардану илҳом бахшидан осон мешавад, барпо сохтани муносибати созгори оилавӣ роҳат мебарорад, ба хочатмандон ёрӣ додану ба кормандон дастгирию кӯмак намудан фараҳу шодмонӣ мебахшад.

Рафтор, гуфтор, кирдор, иштибоҳ, хулқу хӯ нишондиҳандаҳои ҳамешагини ҷавҳари моҳияти инсон буда наметавонанд.

Агар ба гузаштаи ҳар яки мо назар афканем, дар он мо нобарорӣ, иштибоҳ, нофаҳмӣ ва мушкилиҳоро мебинем. Аммо ин нуқтаи охирини рушди шахсият нест. Шояд одаме вучуд надошта бошад, ки гузаштааш ҳамвору суфта, софу беғубор ва хубу гуворо бошад. Агар чунин одам вучуд дошта бошад, пас ӯ пеш аз ҳама ноком буда, ҳастии худро ҳамчун инсон исбот накардааст. Охир, танҳо душворию сахтӣ, иштибоҳ, мушкилот ва мағлубият одамро тарбия карда, гавҳари суфтаи ботини шахсияти ӯро мекушоанд.

Ин гавҳар танҳо баъд аз он чило медиҳад, ки инсон ҳолати ғайриимкони аз сар гузаронда, монеаи мушкилро рафъ кардааст. Маҳз дар ҳамин вақт ирода мустаҳкам мешавад, худи инсон бошад, метавонад зарбаҳои тақдирро таҳаммул кунад, ӯ дорои устувории зехнӣ ва равонӣ мегардад, зеро ӯ идора кардани эҳсос ва рафтори худро омӯхтааст.

Чунин одамон сазовори ҳурмату эҳтироми беандоза мебошанд. Агар мо аз рӯи иштибоҳҳои онҳо тасмим гирем, ё ин ки аз рӯи гузаштаи онҳо хулоса барорем, мо худ иштибоҳи ислоҳнопазир мекунем. Одамон кодиранд, ки беҳтару меҳрубонтар шаванд. Танҳо бо онҳо дуруст муомила кардан зарур аст. Ба зоти худ мо - инсонҳо ҳама меҳрубонем, мо орзу мекунем, ки накӯӣ кунем. Аммо моро озору, ранчиш, мухтоҷӣ, густохӣ - бадқаҳр ва ҳасис кардаанд, мушкилиҳо рӯҳу равони инсонро дардманд месозанд. Сипосгузорию миннатдорӣ дардро сабук мегардонад, донишҳои андӯхтаю ба нақша даровардани корҳо бошад мухтоҷиро бартараф мекунад.

Шахсиятро аз рафтору кирдораш чудо кунед. Охир, ҳар як шахс меҳодад, ки мардум дар симои ӯ одами хубро бинад. Ба мо дар зиндагиамон ақлу идрок намерасад, шояд ҳамеша нарасад. Бинобар ин мо ҳамеша барои худ дӯст чустучӯ мекунем ва касе,

ки моро мефаҳмад, ӯро ба занӣ мегирем, ё ба вай ба шавҳар мебароем. Рафтору кирдорро аз шахсият чудо намуда, мо ба худамон ва дигарон кӯмак мекунем, ки беҳтар шавем. Дарвоқеъ, одами некӯкор бояд шуд. **Охир танҳо ба одами меҳрубону накӯкор, одамони дигар некӣ мекунанд.**

АНДЕШАИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГҲО

«Шумо мақсад доред?» - пурсид Саидмурод Раҷабович. Бо қатъият гуфтам: «Бале». Аммо сипас зуд ба ёд овардам, ки мақсади ман дар ҳамин маврид чӣ буд, оҳо, боз хоҳиши беандоза бояд бошад, онро дар кучое фаромӯш кардам, дар ҷойи кор, дар ғалладони миз мондааст... Чӣ гуна? Ман метавонам гӯям, ки ҳар чизеро, ки хоҳед, онро дорам, аммо ин нодуруст аст-ку. Қуввати ман на барои мақсади бузург кифоя аст ва на барои андешаи беандоза. Маъзарат мехоҳам, муаллимро ба зӯр мешунавам. Ба ӯ нигариста, фикр мекунам: «Вай инсони аҷаб серҳаракатест, се моҳ пайваста машғули кор аст, вале хастагиро эҳсос намекунад». Барои ҳамин ман ин ҷо нишастам. Иродаамро машқ медиҳам. Ин хуб аст, охир! Масофаи 24 км роҳро тай карда, ба кор меоям. Вақти корӣ аз соати 9 субҳ то 6 бегоҳ, баъд 5 соат дар курси омӯзишӣ. Дасти модаркалонам шикаст. Дар бораи ӯ фикр мекунам. Вай дар канори дигари шахр, 20 км аз ин ҷо дуртар зиндагӣ мекунад. Имрӯз ба аёдаташ меравам. Дар корхона корҳои зиёде болоиҳам хобидаанд. Шавҳарам, ки барои ман ҳам падар ва ҳам модар буда, дур аз шаҳри мо кор мекунад, ба кор рафтааст. Рӯзҳои аввали ба кор рафтаниш занг мезад, акнун на занг мезанад ва на менависад. Чӣ бояд кард?

Мавзеи майдони парвоз то ҳол тоза карда нашудааст. Ҳавопаймо омодаи парвоз аст, аммо ҳанӯз барвақт

аст. Муҳаррики ҳавопайморо ба кор медарорам ва аз ҷой бармехезам... То ки ба ҳама худоҳофизӣ кунам. Боздиди расмии сарвари кишвари дӯст бо сабаби техникӣ мавқуф гузошта шуд. Барои чӣ? Барои он ки то ҳол дар ватанаш фурсате наёфтааст, ки гӯяд: «Ман туро дӯст медорам, ман мутаассифам, маро бубахш, ба ту ташаккур мегӯям». Яъне чӣ? Ин ҳамин хел, як суруди мардуми Гавайя аст, ҳамту онро месароӣ ва ҳама гуноҳат бахшида мешавад. Мавзеи хати парвозро тоза мекунам.

Ҳеҷ гоҳ бояд фикр накунед, ки чаро амале ё воқеае мувофиқи хости дили шумо сурат нагирифт, кӣ гунаҳгор ва киро ҷазо бояд дод. Бояд андешид, дар ин ҳолат ва дар ҳамон лаҳзаҳо изҳори норозигӣ ва хафагӣ кардан маҳз барангезандаи дарду алам аст. Бояд эътироф кард: бале, маҳз ҳамин ҳозир барои ман хеле аламовару дарднок аст, маро бубахш, ман ҳамаашро фаҳмидам, бояд дигар шавам. Агар шумо ба ҳама чиз содиқона муносибат кунед, кор мувофиқи хостаи дили шумо анҷом хоҳад шуд.

Шумо касеро ҷазо додед? Инро шумо чӣ тавр амалӣ кардед? Ҳо, масалан, саги дӯстоштаи шумо камзӯлатонро бо меҳрубонӣ лойолуд кард, сагон муҳаббати худро ҳамин тавр изҳор мекунанд, ё боз як мисоли беҳтар: гурба кафши меҳмони шуморо ифлос кард. Бо гурба чӣ кор бояд кард? Онро ба дор меовезед? Барвақт аст. Боз фурсат меёбед. Беҳтараш, чораҳои тарбиявӣ гузаронида, ҷонварро бахшед.

Ҳамчунин, бо мо - инсонҳо чунин рафтор кардан зарур аст. Мо чизеро чуноне мебоист, анҷом дода натавонистем, яъне иштибоҳ кардем, фикр накардем, шитоб кардем, бо тарзи дигар натавонистем, пешло хӯрдём. Ва моро чун гурба бояд камтар ҷазо дод, чунон ки далели вайрон кардани тартибот ба қайд гирифта шудааст ва дараҷаи ҷазо аз дараҷаи дарки иштибоҳ аз ҷониби мо вобастагӣ дорад. Фарз кардем, гурба инро нафаҳмид

ва бори дигар чунин кард, ислоҳ нашуд, яъне то он замоне, ки дарк накунад шумо ҷазоро пурзӯртар мекунад, аммо як умр дар хона ба рафтори ноҷояш тоқат намекунад ва онро хатари ба кӯча рондан таҳдид мекунад. Агар ба мо чизе рух диҳад, ин иштибоҳи худӣ мост. Қоидаи бозие аст, ки онро мо фикр накардаем, аммо баъзеи мо агар онро қабул накунем, он гоҳ боҳти якумра насибамон мегардад. Ин ҳам интиҳоб аст. Қоидаро ёдрас мекунам: барои ҳаёти худ худӣ мо масъулиятро 100% бар дӯш дорем.

Дар масеҳият ҷашни хубе аст, он «Якшанбеи бахшиш» ном дорад. Бояд назди шахсе рафт ва гуфт: «Маро бубахш». Ин шахс бояд дар ҷавоб гӯяд: «Худованд бубахшад, ман туро бахшидам».

Ва вақте шумо «Маро бубахш, ман хеле афсӯс мекунам» гуфта тавонед, он гоҳ аз қалбатон сухани «Ман туро дӯст медорам ва аз ту сипосгузорам» чун паррандае аз қафас раста, ба берун парвоз мекунад ва шумо эҳсос мекунад, ки чӣ гуна кӯрпаи нарм бозувони шуморо мепӯшонад ва шумо ба худ мегӯед: «Инак, ман дар лонаи худ ҳастам».

Акнун шумо аз ман пурсед: «Чӣ? Андешаҳои ту дар маршруткаи кӯмакати карданд?»

«Албатта, агар ман дар ин бора нависам» - дар ҷавоб садо мерасад: одамоне ва иштибоҳҳои онҳо якранганд. Агар шумо чунин андеша кунед, пас ҳанӯз бахшиданро наомӯхтаед ва илҳомӣ меҳрубонӣ интизори шумост, шумо бояд бахшиданро омӯзед. Худованд бахшандааст ва бахшандагонро дӯст медорад. «Ҳар инсон ҳуқуқи иштибоҳ кардан дорад». Ва ин чунин маъно надорад, ки шумо ва атрофиёнатон ба ҳама чиз чашм мепӯшед ва ба ҳамаи иштибоҳҳои дар атрофатон ба амал омада гӯё бетафовут бошед. Сухан дар бораи он меравад, ки мо ба эҳсосоти манфӣ зиёд эътибор надидем. Мо ба воситаи бахшидан мавзие хатти парвози худро тоза мекунем ва кӣ медонад, ҳатто шояд одамо-

неро, ки шарики иштибоҳи мо буданд, дигар набинем. Ин одамон ва ин ҳодисаҳо ноаён аз ҳаёти мо нопадид мегарданд.

Рафтори ношоиста ва нораворо бахшида, ё узрхоҳӣ карда, мо нерӯеро хунсо мекунем, ки моро аз амали некӯ бозмедорад. Қонуни қозибият. Эътиқоду боварӣ дар дараҷаи донишанд. Мо худро аз ахлоқи ношоиста дур мекашем. Ҳикмати мардуми Гавайя чунин садо медиҳад: «Олам аз ман шурӯъ мешавад». Агар дар хо-наи шумо гурба зиндагӣ кунад, пас маълум мешавад, ки шумо онро дӯст медоред, агар шумо ба ҳаёти хеш одамонро роҳ додед, сипас бояд дӯст доштани онҳоро омӯzed. Ниҳоят, дар хотир доред, ки ин мавзеи хатти парвози шумо - Муҳаббат ва Бахшидан аст.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

БИЛЛ ХҶУЛИТТ ВА ДЕЙВ ПАККАРД

Билл Хюлитт ва Дейв Паккард, ду муҳандис, хатмкардаи донишгоҳи Стэнфорд, дар айнаи ҳол таъсисдиҳандаи ширкати дар ҷаҳон машҳур ба ҳисоб мераванд. Маҳз онҳо бо кушодани ширкат дар гаражҳо пояи суннатҳои аслии водии маъруфи силикониро гузоштанд. Билл ва Дейв ба фаҳмиши классикии калима бизнесмен набуданд, аммо ҳарду пеш аз ҳама худро бо одамон тавре муаррифӣ мекарданд, ки барояшон аз бизнес дида робита ба мардум ҳамеша муҳимтар буд.

Паккард ва Хюлитт - ду муҳандиси беҳад бо-истеъдод тасмим гирифтанд, ки ҳаёти худро бо пешрафти техникӣ мепайванданд. Ҳамин тавр 1 январи соли 1939 ширкати «Hewlett-Packard» (HP) таъсис дода шуд. Дар солҳои сангини ҷанг ширкат худро ҳеҷ нишон дода натавонист.

Ҳама чиз баъди ба охир расидани ҷанги ҷаҳонӣ ди-гаргун шуд. Бисёр ширкатҳо он замон ғайр аз ширкати НР, ки он вақт ба кор гирифтани беҳтарин муҳандисонро оғоз намуда буд, ба ихтисори ҷойҳои кори шурӯъ карданд. Дар ширкат чунин тасмим гирифта шуд: бояд беҳтарини беҳтаринҳоро гирифта, онҳоро бо коре, ки ҳақиқатан онро дӯст медоранд, таъмин кунанд. Дар он сурат метавонанд ба комёбӣ даст ёбанд. Ҳамаи кормандони ширкат дар чунин шароит кор мекарданд - корҳоеро анҷом медоданд, ки дарвоқеъ ба онҳо писанд буд. Бар замми он, фикри онҳо ҳамеша, ҳатто ҳангоми ороиши биноҳои дохилии муассиса ба инобат гирифта мешуд. Чунин фазои осудаву озод ва хайрхоҳона дар ширкат ба кормандон имконият медод, ки ҳамаи қобилияти худро беандоза нишон диҳанд.

Тадриҷан тарзи нави роҳбарӣ дар натиҷаҳо ифодаи худро ёфт, ширкат ба корпоратсияи бузург мубаддал шуд. Беҳтарин муҳандисони ИМА мехостанд дар корпоратсияи НР, ки бисёр молҳои беназир истеҳсол мекард, фаъолият кунанд. Чунончӣ, аввалин калкуляторҳои илмиро, баъдтар аввалин маротиба дар ҷаҳон калкуляторҳои барномадорро низ маҳз ҳамин ширкат истеҳсол карда буд. Ва дар бахши истеҳсоли принтерҳои ширкат аз ҳама бештар машҳур аст.

Комёбии НР бевосита ба асосгузори он алоқаманд аст. Онҳо дар дохили ширкат дуруст ташкил кардани сохторҳоро тавониста, дар ин ҷо романтикаи муҳандисиро амалӣ гардонданд. Ва саъю кӯшиш мекарданд, ки дар сурати тасмими нодуруст ва хато кардани коркунонашон онҳоро мазаммату сарзаниш наку-нанд, дуруст дарк мекарданд, ки иштибоҳ хоси инсон аст ва аз он метавон бисёр чизро омӯхт. Аз ҳама муҳим он аст, ки дар НР одамони кори писанди дилашонро иҷро мекарданд. Ва ҳар корманд ҳамеша медонист, ки дар ҳаёти ширкат нақши намоёнро иҷро мекунад. Ҳатто сvari аз ҳама хурди муҳандис аз ҳурмату эҳтиром бар-

хурдор буд. Билл ва Дейв ҳамеша муносибати инсониро дар миёни кормандон аз ҳама чиз боло медонистанд ва дар ҳаққи кормандони худ ғамхорӣ мекарданд. Дар аксари мавридҳо ширкат ба онҳо нафақаи беморӣ медод ва ҳатто оилаи кормандонро дар он даврае, ки кор карда наметавонистанд, парасторӣ мекард.

Ин чиз хеле ҳайратангез аст, ки ҳарду асосгузори HP бо вучуди миллиардер будан зиндагии хоксорона доштанд. Онҳо хонаҳои оддӣ ва назарногир доштанд. Онҳо ҳеҷ гоҳ дар ҳалқаи шукӯҳу шаҳомат набуданд ва ин чиз барои онҳо зарур набуд.

ХУЛОСА. Бояд одамонро чунин қабул кард, ки чунон метавонанд бошанд ва ба онҳо ёри дод, то ки беҳтар шаванд. Ҳамаи одамон иштибоҳ мекунанд. Баъзан аз рӯи ният ва орзуҳои нек низ метавон иштибоҳ кард. Иштибоҳ барои баҳра гирифтани аз таҷрибаи рӯзгор ба мо дода мешавад. Бидуни онҳо дарки ҷаҳон ва дарки худ имконнопазир аст. Ба воситаи онҳо фаҳмиши ҳаёт интиқол мешавад. Аз ҳама тоҳо хулоса бароварданро биомӯзад ва онҳоро такрор накунад.

ФАРҚИ ЁЗДАҲУМ

Боигарӣ - вақте ки барои мо хизмат мекунад, хеле хуб аст ва вақте ки моро фармонравой мекунад, хеле бад аст.

Ф. Бэкон

Тарзи фикрронии одамони камбағал «ба ақиб партофтан, ба пагоҳ гузоштани кор» аст, аммо тарзи фикрронии одамони сарватманд «пайдо кардани роҳи ҳалли кор» ва «ҳарчӣ зудтар, ҳамонқадар беҳтар» мебошад.

Одамони камбағал тибки категорияи «баъд» андеша мекунанд. Одамони сарватманд бошанд, тибки категорияи «азму нияти қатъӣ» фикр мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Албатта, шумо бо ин чизҳо рӯ ба рӯ шудаед, бештар ман худам чунин будам. Ва пештар бештар вақт бояд ман ягон корро анҷом меодам, аммо онро ман барои «баъд» мемондам. Худ ба худ мегуфтам: «Пагоҳ анҷом медиҳам, хайр, ин корро баъди пагоҳ иҷро кардан мумкин аст». Ва ҳамаи ин корҳо чамъ мешуданд, баъзан ба сарам чунин фикр мерасид: «Ин корро тамоман накардан ҳам мумкин аст».

Бинобар ин аксар одамони камбағал аз пайи орзуи худ рафтано оғоз накарда, ба ҳар кучое, ки ҳолат онҳоро тела медиҳад, равон мешаванд. Яъне онҳо мегӯянд: «Ман нияту мақсад дорам, ҳоло муваққатан ба дигар корҳо машғул ҳастам, то ин ки зиндагии худро таъмин кунам. Чун имконият фаро расад, ҳатман ба кори худ машғул мешавам, барои расидан ба

орзуи худ чаҳд мекунам». Аммо дарвоқеъ рӯз то рӯз онҳо аз мақсади худ, аз орзуи худ дур мешаванд. Ва рӯз то рӯз барои онҳо амалӣ кардани нақшаҳояшон мушкилтару вазнинтар мегардад.

Бинобар ин фикри доимии тибқи категорияи «баъд» инсонро ноухдабаро намуда, билохир табоҳ месозад. Имрӯз аз қабилӣ «фурсат наёфтам», «нашуд», «пайдо накардам», «натавонистам занг занам», «дастам нарасид, ки занг занам», «монда шудам» ва ғайра ҳазору як узр ёфт мешавад.

Ҳамаи ин далелҳо аломати баръалои мавҷуд будани тафаккур тибқи категорияи «баъд» мебошад. Мо гуё мегуфта бошем: «Ман имрӯз ба муваффақият омода нестам». Дар асл бошад, метавон чунин гуфт: «Ман имрӯз сазовори муваффақият нестам», ман ҳозир боварӣ надорам, ки ин кор мешавад, ман ҳамаи ин корро карда наметавонам, имрӯз аздусар ягон кор намешавад».

Дар ҳақиқат, баҳонаҳое монанди «пайдо накардам», «занг зада нашуд», «нашуд», «фурсат наёфтам», «монда шудам» ҳама нишонаи категорияи «баъд» мебошанд. Биёед, чунин маслиҳат мекунем: аз ҳамин рӯз шуруъ карда, шумо то як моҳ чизе намехӯред ва «баъд» мехӯред. Ё ин ки дар муддати 10 рӯз нафас намекашед, «баъд» нафс мекашед. Ман фикр мекунам, ки ин таҷрибаи бад аст, аммо мисоли аёнӣ аст. Бояд ба андешае расид, ки ҳамаи чизро барои баъд мондану зиндагӣ кардан ғайриимкон аст. Махсусан орзуро, ки он як қисми муҳими ҳаёти мо аст.

Комёбӣ низ қисми ҳаёти мо аст. Ҳеҷ кас кафолат дода наметавонад, ки мо 50 ё 100 сол ҳаёт мебинем. Одами мушаххас чанд сол умр мебинад, инро низ касе намедонад. Мо танҳо як чиз - миранда будани худро медонем, аммо мо намедонем, ки

кай мемурам. Бинобар ин аз рӯи қоидаи «баъд мекунам» амал кардан мумкин нест.

Охир, чунин сифатро монанди мардонагӣ - мавқуф гузоштан ғайриимкон аст. Гуфта наметавонед, ки «Ман баъд мард мешавам».

Одамони сарватманд инро дарк кардаанд, онҳо мегӯянд: «Агар имрӯз ман ин масъаларо ҳал накунам, фардо вазъият ду маротиба мураккаб, пасфардо бошад, боз мураккабтар мегардад. Масъалаи имрӯзаро ҳуди ҳамин рӯз бояд ҳал кард, зеро ки барои фардо аллакай масъалаи нав мавҷуд аст. Пасфардо бошад, масъалаҳои нав пайдо мешаванд».

Амалу таҷрибаи одамони зиёд исбот мекунад, ки кадом амалеро, ки имрӯз бояд анҷом диҳем, онро барои рӯзи дигар монем, шояд қувваи мо аллакай барои анҷоми он амал нарасад. Масалан, ман амали муайяно анҷом дода, имрӯз медонам, ки кадом масъаларо ҳал кунам. Агар ман дар вақташ ин корро накунам, баъд аз як ҳафта бо ин ҳаракати худ онро аллакай ҳал карда наметавонам.

Бо ифодаи пулӣ ин маънои онро дорад, ки агар масъалаи мазкурро имрӯз ман дар 1000 доллар ҳал карда натавонистам, баъд аз як сол аллакай шояд 10000 кифоя накунад. Вазъият зуд тағйир меёбад, бинобар ин ҳама корро сари вақт анҷом додан зарур аст.

Дар китоби машҳури Чорч Клейсон «Одами аз ҳама сарватмандтарини Бобулистон» як тоҷир саргузаши ибратомӯзро нақл мекунад, ки то чӣ андоза қомебӣ ба инсон наздик мешавад ва ӯ беҳунаро ба он имкон медиҳад, ки аз дасташ рафта, барои вай дарки ноҷо ва пушаймонӣ боқӣ гузорад. Дар ин саргузашт давраи ҷавонии тоҷир, замони хонадоршавӣ ва ҳуб даромад ба даст овардани ӯ нақл карда меша-

вад. Боре ба назди точир падараш меояд ва исроркорона аз ӯ хоҳиш мекунад, ки сармоияи дар даст доштаашро ба як кори муҳим гузорад. Ба гуфтаи падар, писари яке аз дӯстони хуби ӯ нақшаи хариди заминҳои минтақаи беҳосили начандон дур аз девори беруни шаҳр ҷойгиршударо таҳия кардааст. Минтақаи мазкур болотар аз ҷӯйбор ҷойгир буд ва ба он об намебаромад. Мувофиқи нақшаи ӯ бояд се чархи калони обкашӣ сохта мешуд, ки онҳоро барзаговон ба ҳаракат мебароварданд ва ба ҳамин тариқ об ба боло мебаромад ва онро бо воситаи ҷӯй ба ин минтақа меоварданд. Баъд аз анҷом додани ин корҳо тасмим гирифта шуд, ки тамоми минтақаро ба қитъаҳои хурд тақсим намуда, барои парвариши алаф ва сабзавоту растаниҳои шифобахш ба аҳолии шаҳр фурушанд.

Ӯ барои анҷом додани ин икдоми худ пули кофӣ надошт, аз ин рӯ барои амалӣ кардани нақшаи худ дувоздаҳ одамро ҷалб намуд, ки ҳар кадоме бояд аз даҳ як ҳиссаи даромади худро то вақти тайёр кардани замин барои фуруш ба кори обёрӣ сарф мекард. Ӯ ният дошт, ки ҳамаи даромади бадастовардаашро мутаносибан байни шариконаш ба андозаи маблағи гузошташон тақсим мекунад.

Падар аз писар хоҳиш кард, ки вақтро ганимат доништа, зуд рафта, барои ширкат дар ин икдом розӣ буданаашро гӯяд. Падар ҳамчунин таъкид кард, ки ин гуна шароити муносиб барои сарватманд гардидан нодир буда, ба ӯ даст додааст.

Сарфи назар аз таъкиду қарори падар, точир муддати дуру дароз шакку шубҳа дошт. Илова бар он, савдогарон аз Шарқ либосҳои зебои нав оварданд. Ӯ ба ҳавою ҳавас дода шуда, барои худ ва ҳамсараш аз ҳар кадоми ин либосҳо яктоӣ харид кард.

Оқибат дар гирифтани тасмим таъхир кард ва корро то ба дараҷае ба дарозо кашонд, ки аллакай дер шуда буд ва оқибат хеле пушаймон гардид. Ин иқдом назар ба он, ки тахмин шуда буд, бештар фо-идаовар баромад. Агар тоҷир ба ҳарфи падараш сари вақт гӯш меод, он гоҳ ӯ даромади худро дахҳо маротиба афзун намуда, барои худ рӯзгори осудаву обод барпо мекард.

Боз як саргузашти дигар аз ҳамон китоб, ки он аз забони ҷаллоби бозори ҳайвонот нақл шудааст. Боре ӯ бегоҳ, баъд аз сафари даҳрӯзаи пурмашаққати ҷустуҷӯи шутурон ба шаҳр наздик расид, вале каме дер кард ва рӯ ба рӯи худ дарвозаҳои бастаи шаҳрро дид. Барои шабро рӯз кардан, ба ҷуз назди девор задани чодар ва субҳи барвақт вориди шаҳр шудан илочи дигар надошт.

Ҳангоми сайру гашт бегоҳӣ бо чорводори солхӯрдае вохӯрд, ки ӯ низ аз ворид шудан ба шаҳр дер карда буд. Ҳангоми суҳбат чорводор ба вай пешниҳод менамояд, ки рамаи гӯсфандони ҷавонашро харид кунад. Тавре аз суҳбаташ маълум шуд, ҳамсари ӯ бемори вазнин будааст ва аз ин рӯ мехост, ки ҳарчи зудтар ба хона баргардад. Азбаски вай шитоб дошт, нархи хеле арзонро барои харидор эълوم кард. Ҷаллоб розӣ шуд ва ба гуломони худ фармони овардани машъалро дод, то ки дар рӯшноии онҳо рамаро ҳисоб кунанд. Аммо шабона ҳисоб кардани чорво мушкил буд. Тавре чорводор мегуфт, рама аз нӯҳсад сар гӯсфанд иборат аст.

Бинобар ин ҷаллоб пешниҳод кард, ки рамаро рӯзона, дар рӯшноӣ ҳисоб карда, сипас маблағашро ҳисобӣ кунад. Соҳиби рама дигар тоқати истодан надошт ва ҳарчи зудтар баргаиштан мехост, аз ин рӯ пешниҳод кард, ки харидор ҳеч не аз се ду ҳиссаи нархро пардошт намояд, маблағи боқимондаро

бошад, баъди ҳисоби пагоҳирӯзӣ ба дасти ғуломи эътимоднок дода фириштад.

Аммо чаллоб одами якрав буд ва шабона бо чорводор барои ҳисобӣ кардани рама розӣ нашуд. Субҳидам пеш аз он, ки ӯ аз хоб бедор шавад, дарвозаҳои шаҳр аллакай кушода шуданд ва чаҳор чаллоби моли чорво бо тамоми хушу ғӯш дар чустучуи рама буданд. Онҳо хеле шитоб доштанд ва омода буданд, ки бештар пул диҳанд, чунки ба шаҳр муҳосира таҳдид мекард, аммо захираи ғизоӣ нокифоя буд. Оқибат соҳиби мол рамаи худро бо нархе фурӯхт, ки ду маротиба аз он нархи ба чаллоб пешниҳод намудааш зиёдтар буд. Ин ҳамон воқеияти нодире буд, ки гоҳе худи комёбӣ ба назди инсон меояд. Аммо чаллоб авчу барори кори худро аз даст дод ва худро хеле маломат кард.

Ана, барои чӣ «баъд» сабаби аз ҳама маъмули нокомист. Он кореро, ки имрӯз анҷом дода метавонед, барои пагоҳ нагузоред. Ин мушкилӣ ба ҳама маълум аст. Онро худи ҳозир бартараф кунед. Интизор нашуда, зудтар шурӯъ кунед. Мо инро таъхир карданом мебарем. Ҳамаи инро метавон ба таври оддӣ фаҳмонид. Маълум мешавад, ки агар дар муддати 72 соат баъд аз шунидани иттилооти муҳим тасмим нагирифта, амал накунед, иттилооти мазкур панҷ соли наздик ба шумо даст намедиҳад. Тибки одат иродаатон имкон намедиҳад, ки шумо зуд амал кунед. Боз ҳама корро барои «баъд» вогузор мекунад.

Росташиро гӯед, охир, бисёриҳо дар бораи чӣ тавр сарватманд шудан фикр мекунанд. Ва андеша дар ин бора хеле пеш пайдо шудааст. Касе дар ин бора 20 сол орзу мекунад, каси дигар 15 сол, аммо қадом шахси дигар дар ин бора тамоми ҳаёт мегӯяд. Аммо шумо барои ин чӣ кор кардед? Кору борро ба «баъд»

мондан мумкин нест. Таъхир яке аз сабабҳои асосӣ аст, ки аз рӯи он бисёрии одамон ноком мемонанд.

Бинобар ин агар идеяе дар фикри шумо пайдо шуд, нақша созед ва ба амал кардан шурӯъ кунед. Аз 72 соат бешар таъхир накунад. Дар муддати ин вақт ба шумо ҳатман зарур аст, ки ба амале иқдом намоед, ё кореро анҷом бидиҳед. Баъд аз он суръатро суст накарда, дар 72 соати дар пеш истода боз тасмим бигиред ва кӯшиш кунед, ки онро амалӣ гардонед.

Фаромӯш накунад. Одамон на барои он сарватманд мешаванд, ки онҳо донотару зеботаранд, на барои он, ки аз ҷиҳати ҷисмонӣ пурқувваттаранд, балки барои он сарватманд мешаванд, ки онҳо устуворона ва бардавом амал мекунанд.

Ана, барои ҷӣ одамони сарватманд тибқи категорияи «катъият» андеша мекунанд. Масъалае агар пайдо шавад, онро бояд ҳал кард. Барои одамони сарватманд мушкилии ҳалнашуда вучуд надорад. Муҳим нест, ки онҳо пул доранд ё на.

Феълан, мо на дар бораи сарватмандон ё камбағалон, на дар бораи сарватмандӣ ва нодорӣ, балки дар бораи сохти тафаккур суҳбат мекунем. Ҳар гуна одам, ҳатто агар дар ҷайби худ пул ҳам надошта бошад ҳам, метавонад тибқи категорияи одами сарватманд андеша кунад. Агар дар назди шахс проблема гузored, ӯ лаҳзаи мувофиқро интизор нашуда, даст болои даст нанишаста, балки дар бораи ҷӣ гуна ҳал кардани он ҳуди ҳамон лаҳза фикр мекунад ва онро ба замони дигар намегузорад. Ин маънои онро дорад, ки ӯ монанди одамони сарватманд андеша мекунад.

Ин тафовутро боз як саргузашти дигари ибратамуз аз китоби Ч.Клейсон «Одами аз ҳама

сарватмандтарини Бобулистон» тасдиқ мекунад. Онро фурушандаи шутурон Дебасир нақл кардааст. Вай овони чавонӣ дар устохонаи чилдбандии падари худ кор мекард ва бо мурури замон оиладор шуд. Чавон буду таҷрибаи кофии зиндагӣ надошт ва чандон пули зиёде ҳам кор намекард. Даромади ӯ танҳо барои бағоят хоксорона таъмин намудани ҳамсараш кифоят мекард. Аммо базудӣ пай бурд, ки соҳибони устохонаҳо ба ӯ бовар мекунанд ва ба вай иҷозат медиҳанд, ки маблағро дертар пардохт намояд. Ба ҳавою ҳавас дода шуда, ба харидани либосҳои дабдабанок ва ашёи пурқиммат барои худу ҳамсараш шурӯъ кард ва аз ҳадди даромади воқеии худ берун қадам гузошт. Сари чанд вақт хангоме, ки пул дар даст дошт, ҳисобӣ мекард ва ҳамааш хуб мегузашт. Аммо бо гузашти вақт фаҳмид, ки даромадаш ба рӯзгор ва пардохти қарзҳо намерасад. Қарзхоҳон дунболаш шуда, аз ӯ баргардонидани пулҳои худро талаб мекарданд. Мачбур шуд, ки аз дӯстони худ қарз гирад, аммо ӯ ба онҳо қарзҳоро баргардонда наметавонист. Оқибат ҳамсараш ба хонаи падараш рафта, барои зиндагӣ қардан бо ӯ дигар барнагашт, Дебасир бошад, тасмим гирифт, ки Бобулистонро тарк намуда, ба шаҳри дигар, ҷое равад, ки барои худ имконияти беҳтарро пайдо карда тавонад. Ду сол ҳаёти ноором ва бебарорро аз сар гузаронда, барои савдогарони қорвонӣ кор мекард. Баъд аз он ба дастаи ғоратгарон, ки дар давутози пайдо қардани қорвониёни беяроқ дар биёбон мегаштанд, ҳамроҳ мешавад. Дар натиҷа ба асирий афтода, дар Димишқ ба ғуломӣ фурухта мешавад.

Бештар аз як сол Дебасир ғулом буд ва бо ғуломон якҷо ҳаёт ба сар мебард, аммо натавонист, ки яке аз онҳо бошад. Боре яке аз ҳамсарони хоҷааш, ки Сирани ном дошт, аз ӯ пурсид, ки барои чӣ вай бо дигарон

хурсандӣ накарда, дар гӯшае танҳо менишинад. Дар ҷавоб ӯ саргузашти худро нақл кард.

Сира аз ӯ суол кард:

- Оё ту хоҳиши пардохти қарзҳои дар Бобулистон доштаи худро дорӣ?

Дебасир ба ӯ ҷавоб дод:

- Бале, ман чунин хоҳиш дорам, аммо ман ғуломам ва чӣ тариқ анҷом додани ин корро намебинам.

- Қарзҳои ту душманонат мебошанд. Онҳо туро аз Бобулистон рондаанд. Ту онҳоро танҳо гузошти ва онҳо бар зидди ту қувваи беҳад бузургро ба воя расондаанд. Агар ту ба онҳо ҳамчун одами озод мубориза мебардӣ, метавонистӣ ба онҳо ғалаба кунӣ ва байни сокинони шаҳр одами соҳибэҳтиром бошӣ. Аммо аз тахти дил ту нахостӣ бо онҳо муҳориба кунӣ, аз ин рӯ дар Сурия ғулом шудӣ, - афзуд Сира.

Баъд аз ин ӯ вазъияти худро дарк кард ва тасмим гирифт, ки бояд худро маҷбур кунад, ки ба Бобулистон баргашта ба одамони ба ӯ боваркарда пулхояшонро баргардонад, ҳамсарашро, ки ӯро самимона дӯст медорад, хушбахт гардонад, ба хонаи волидонаш сулҳу сафо оварад.

Бо кӯмаку мадади Сира Дебасир аз асорат фирор кард, бо машаққати зиёд биёбонҳоро паси сар карда, ба шаҳри азизи худ баргашт.

Агар тасмим гирифта шуда бошад, он гоҳ мумкин аст, ки маблағ низ пайдо шавад. Пеш аз ҳама Дебасир ба назди он одамоне рафт, ки аз онҳо қарздор буд ва хоҳиш кард, ки дар муносибат бо ӯ раҳмдил бошанд ва муддате саб-ру таҳаммул кунанд, то ӯ пул пайдо карда, қарзхояшонро баргардонад.

Аксариати қарзхоягон ӯро бо хушнудӣ пеш-воз гирифтанд. Фақат баъзеашон норозигии худро изҳор карданд ва ӯро дашном доданд. Аммо дигарон ҳатто кӯмакӣ худро ба ӯ пешниҳод намуданд. Яке аз онҳо

судхӯр Матон фаҳмид, ки Дебасир дар Сурия роҳба-
лади корвониён будааст, ӯро ба назди тоҷири шинос,
ки шоҳ харидории шутурони бисёрро барои юриши
бузург ба ӯ фармуда буд, фиристонид. Дар ин кор
таҷриба ва дониши ӯ истифода гардид. Дебасир
тадричан даромади хуб ба даст овард. Дар охир та-
моми қарзхояшро пардохт кард ва тавонист, ки са-
рашро баланд бардорад, ҳамчунин одами соҳибэҳти-
роми шаҳр гардид.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГҲО

Шояд дар ҳаёти ҳама низ чунин ҳодиса рӯй дода
бошад. Вақте ки кас бо кадом сабабе наметавонад ба
қавли додаи худ вафо кунад. Дар ҳаёти ман чунин
ҳодиса борҳо рух додааст, ки беҳад пушаймонӣ меку-
нам. Ман ҳамагӣ 19 сол дошта, донишҷӯи муқаррарии
коллеҷи бадеӣ мебошам. Аз рӯи хислат ман улфату
одамдӯст буда, бо одамон муомилаи хуб дорам, Худо-
ванд ба ман истеъдод насиб гардондааст ва шахси
эҷодкорам. Дар дурнамои ҳаётам ғурур ва мақсадҳои
наҷиб дорам. Аммо ман хулқе дорам, ки доимо маро ба
пас мекашад ва он то имрӯз ба ман ҳалал мерасонад,
аммо ман оҳиста-оҳиста аз он раҳо мешавам. Ин ҳамон
танбалии маъмулӣ аст, ки бо сабаби он зуд-зуд қорҳои
имрӯзаро ба фардо мегузорам. Ба назарам мудом чу-
нин менамояд, ки фардо ҳатман вақт пайдо карда, ба
қавли додаи худ вафо мекунам. Аммо нарасидани
вақтро зуд-зуд эҳсос мекунам. Бо ҳамин сабаб баъзе аз
шиносҳоям ба ман ҳамчун одами беаҳду вафо муноси-
бат мекунанд.

Ман дӯсте дорам, ки маро ба бизнеси усулӣ ҳамроҳ
намуд, барои ин ман аз ӯ хеле миннатдорам. Маҳз ба
шарофати ҳамин дар ҳаёти ман тағйирот оғоз гардид.

Дар хислат, ҷаҳонбинии худ аллакай дигаргуниро ҳис мекунам. Арзишҳо ва мақсадҳои нав низ пайдо шуданд.

Дар дили яке аз дӯстонам хоҳиши харидани ноутбук пайдо шуд. Ман аз чарм ашёи ороишӣ амсоли ҷабба, киф, тасма ва ғайра медӯзам. Дӯстам хоҳиш кард, ки барои ноутбуки ояндааш кифи чармӣ сохта, онро бо нақшу нигори миллӣ ва нақши оҳанӣ ороиш диҳам.

Пешниҳодашро пазируфтам, аммо ба ӯ фаҳмонидам, ки дар айни замон чарм надорам ва барои анчоми ин хоҳиш вақт зарур аст. Вақт мегузашт; ман сабабҳои гуногун пеш оварда, иҷрои фармоишро ба замони дигар мегузоштам. Мегуфтам, ки устохона банд аст, мошинаи дарздӯзӣ кор намекунад, ба ӯ ваъда додам, ки дар вақти тайёр кардани кори дипломӣ фармоишашро анҷом медиҳам. Ҳамин тавр ман корро доимо ба вақти дигар монда, коллеҷро хатм кардам, устохона дигар барои ман дастнорас шуд, дӯстам кифи ваъдагиро нигоҳ накарда, барои компютери худ кифи маъмулӣ гирифт. Ман то ҳол худро дар назди ӯ барои ба қавли худ вафо накардан шарманда меҳисобам.

ХУЛОСА. Ҳаёт ноаён ва тез мегузарад. Аммо дар назари мо ҳамеша чунон менамояд, ки гӯё ханӯз барои анчоми ҳар кор фурсат дорем. Аз ҳама бадтар он аст, он корхоро, ки ба вақти дигар мегузорем, онҳо метавонистанд ҳаёти моро ба самти беҳбудӣ тағйир диҳанд ва аз ҳама қимматтарин чизи моро муайян мекунанд. Мо одатан он корхоро сари вақт иҷро мекунем, ки ҳеҷ арзиши кирой надоранд, барои чунин корҳои камарзиши телевизор тамошо кардан, ҳамаи бозингарон ва муаллифони барномаҳои гуногуни телевизионро шинохтан, дар кор ғайбат карда нишастан, сардоронро танқид кардан, барои ноқомии худ бахонаҷӯӣ кардан ва ғайра фурсат меёбем.

Оё саломатӣ барои шумо омили асосии ба даст овардани муваффақият ба ҳисоб меравад? Ба фикрам, шумо ҷавоб медиҳед: «Бале». Мо фақат барои он вақт ёфта наметавонем. То вақте, ки беморӣ моро аз пой наафтанад, ба духтурон мурочиат намекунем. Аммо, охир, мо на барои он ба назди табиб меравем, ки ҳамеша сиҳату саломат бимонем, балки барои он меравем, ки аз дард ва аз ҳолати беморӣ раҳой ёбем. Барои он ки ба саломатиатон ғамхорӣ намоед, бояд ирода дошта бошед. Ба варзиш машғул шавед, парҳезро риоя кунед, камаш ду маротиба дар як сол ба назди духтури оилавӣ равед, ташҳиси пурра гузаронида, тадбирҳои пешгириро фаромӯш накумед. Ачиб аст, ки мо мошин ва хонаи худро таъмир мекунем, аммо дарк намекунем, ки ҷисмамон низ ба таъмири саривақтӣ эҳтиёҷ дорад. Яке аз одамони бузург фармудааст: **«Агар ту барои истироҳат вақт пайдо карда натавонӣ, дар он сурат барои табобат ба зудӣ вақт пайдо мекунӣ».**

Чизи пурқимматтарини мо оиламон аст. Муносибат бо бачагон, хизмат ба волидон - ҳамаи инро мо ба замони дигар вогузор мекунем. Мо гумон мекунем, ки пайвандон моро мунтазир шуда меистанд ва ин ҳеч бадие надорад. Ин кор бад аст, мо онро чунин қабул кардаем: гӯё ки бояд чунин бошад. Ҳатто эҳсоси пушаймонӣ намекунем. Бовар кунед, кӯдакҳои мо муддати дуру дароз кӯдак боқӣ намемонанд. Замоне ҳамин дарвоза ба рӯи мо ба таври абадӣ пӯшида мешавад. Маҳз ҳар чизе, ки замони бачагӣ ба онҳо додаем, тамоми умр бо онҳо боқӣ мемонад.

Волидайнӣ худро ба хотир меорам ва барои ман калимаю ибораҳо барои дар рӯи коғаз ифода кардани он чизе, ки эҳсос мекунам, камӣ мекунанд. Солҳо чунон зуд мегузаранд, ки бисёр чизҳоро дарк намекумед. Рӯзҳо паси ҳам гузашта, пириро наздик меку-

нанд. Аз паси ташвишҳои ҳаррӯза онҳоро то хеле вақт фаромӯш мекунем ва то он даме, ки занг назананд, ба хотир намеорем. Дар бачагӣ мо ваъда медодем, ки дар пириатон ба шумо мададгор мешавем. Он ҳама ваъдаҳо кучо шуданд?

Мегӯянд, ки дар ҷаҳон се кори муҳим аст:

1) Дар вақти муқарраргашта хондани ҳар намоз. Мо омодаем, ки ҳама корро анҷом диҳем, аммо намедонам, ирода ё фаҳму дарки мо камӣ мекунад, ки ба тарбияи худ вақт ҷудо кунем. Охир; намоз шахсро ҳам тарбият ва ҳам боинтизом намуда, маънавиятро рушд дода, моро хирадманд гардонида, ҷисми моро кавитар мегардонад.

2) Хизмати шоиста ба волидайн. Алалхусус дар вақти бемориашон. Бовар мекунад, дар вақти навиштани ин сатрҳо ашки чашмонам равон аст. Мо як қатор тадқиқот гузаронидем ва натиҷаи он маълум сохт, ки ягон фарзанд либосҳои беҳтарини худро ба волидайн намедодааст. Одатан, ин амалро вақте анҷом медодаанд, ки либосҳо аз мӯд баромаданд, ё ин ки дар назарашон барои пушидан фарсуда менамоянд.

Ягон фарзанд беҳтарин гизои худро ба волидайн намедиҳад. Ҳатто он гизо, ки рӯи мизи шумост, эҳтимол, волидайнатон муҳтоҷи он бошанд. Агар соли пеш ба волидайнни худ каме пул дода бошем, барои ҷӣ, дер боз онро дар хотир нигоҳ медорем. Вале он чиро, ки ба ҳамсар ва фарзандон медиҳем, зуд фаромӯш мекунем. Ҳоло ки фарсат доред, ба падар ва модари худ хизмат кунед. Баъдтар ҳатто миллионҳо шумо дар ин амали нек ба шумо ҳеҷ кӯмак намекунанд. Кӣ медонад, онҳо чанд соли дигар умр мебинанд? Агар муҳаббату садоқати худро ба онҳо дар вақташ ҷаҳор накунем, агар он амалеро, ки онҳо шомиставу сазовори онанд, анҷом надида, ба рӯзи ди-

гар монем, ё ин ки онро фаромӯш созем, барои ин ҳеч гоҳ худро бахшида наметавонем.

3) Дар вақташ қарзро баргардонед. Одатан қарзхоҳон дар он лаҳзаҳое пайдо мешаванд, ки шумо имконияти баргардонидани қарзро надоред. Аммо вақте ки пул пайдо мешавад, ташвишу тараддуди дигар сар мезанад ва фикр мекунад: «Даставвал ин масъаларо ҳал мекунам ва баъдтар, вақте ки вазъияти молиям каме беҳтар шуд, қарзро бармегардонам». Дар ҳақиқат чӣ қадаре, ки корро дар канор гузоред, ҳамон қадар анчоми он сангинтар мешавад. Худи ман бо хоҳиши худ ба қарз гирифта нашудаам. Ҳеч кас намехоҳад, ки дар ин вазъият биафтад, аммо ин ҳолат баъзан рух медиҳад.

Агар бо корд ба об зарба занед, баъди сонияе аз он нишоне наметавонед. Аммо агар тасодуфан рӯи худро бо корд буред, чароҳат пайдо мешавад, баъдан он шифо меёбад, аммо доғи захм боқӣ мемонад. Қарзҳо ҳамсоли чароҳатанд. Агар аз касе қарз гирифта бошед, то андозае мутеи вай мегардед. Қарздиҳанда ба сари шумо қудрат пайдо мекунад. Ҳатто агар қарзро баргардонед ҳам, мудом вобастаи вай боқӣ мемонед. Ҳангоми ҳар вохӯрӣ бо қарздиҳанда ба назар чунин менамояд, ки ӯ шуморо дар ин бора хотиррасон мекунад. Ҳеч гоҳ аз касе қарз нагиред. Агар барои бизнес ба шумо пул зарур бошад, ба банк равед ва аз он ҷо қарз гиред. Бигзор маблағи гирифтаи шумо чанд миллион доллар бошад, аммо дар ин бора касе чизе намегӯяд. Агар шумо аз касе 1000 доллар қарз гирифта бошед, дар ин бора ними сокинони шаҳр аллакай медонанд.

Имконияти бузургро интизор нашуда, бояд ба ҳалли корҳо аз ҳамин рӯз оғоз кунед, то он замоне, ки аз имконияти кӯчак дуруст истифода бурданро ёд нагирем, имконияти назаррас ҳаргиз пеш нахоҳад

омад. Дар ин чаҳон танҳо ба андозаи кофӣ зиндагӣ кардан кам аст, бояд дуруст зиндагонӣ карданро омӯхт. Он соҳаҳое, ки дар ҳаёт моҳияту арзишро ба вучуд меоваранд, масъалаҳоро дар навбати аввал бояд ҳал кард. Ибодати Худованд, оила, саломатӣ, худсозӣ, хизмат ба волидайн, тарбияи фарзандон ва рафтори нек, муносибати хешутаборӣ ва дӯстона - дар ин корҳо таъхир кардан нашояд.

Акнун иҷозат фармояд, бо овардани масале суҳбатро идома диҳем.

Иблис анҷумани байналхалқии шайтонҳоро барпо мекунад. Дар маърузаи худ мегӯяд: «Мо наметавонем одамоноро аз ибодати Худо боздорем. Чун инсонҳо иртиботро ба Парвардигор барпо медоранд, мо ҳамон фармонравоии худро дар болои онҳо аз даст медихем. Барои он ки ба ибодат машғул нашаванд, мо вақташонро меҷудем, чун ҳамеша машғул ба коре шуда, барои худ ҳеҷ вақт ҷудо намекунам ва ҲЕҶ ГОҲ иртиботи худро ба Парвардигори олам наметавонанд кавию мустаҳкам кунанд».

«Ана, шумо бояд чӣ кор кунед, - афзуд иблис. - Шумо бояд ба онҳо ҳалал расонед, ки ба Худованд иртибот карда натавонанд ва ин амалро дар давоми рӯз бояд идома диҳед». Шайтонҳо фарёд зада гуфтаанд: «Ин корро мо чӣ тавр анҷом медихем?».

«Одамонро ба корҳои беарзиш банд кунед ва боз тарзу усулҳои дигарро андеша карда, фикрашонро ба чизҳои бекоран дигар банд созед. Аз ҳама муҳим, саъю кӯшиши одамонро ба неъматҳои моддӣ, боигарӣ ва ҳарисаи равона созед. Бигзор хоҳиш ва иродаи инсонҳо ба ҳарчӣ бештар зиёдтар ва кор кардани пул андармон шавад. Бигзор барои худ мошин, хона, бӯстонсароӣ бихаранд. Бигзор ҳар чӣ бештар пул кор кунанд, то ки ба тарабхонаву кавҳонаҳо раванд. Дибҳҳои шумо мӯд харидорӣ кунанд.

манзилхоро таъмири гарон намуда, бо чихози гаронбаҳои мӯдшуда пур кунанд. Онхоро васваса кунед, ки пул харч кунанд, зиёд харч кунанд, қарз гиранд, қарзи бисёрмилиона гиранд, ҳамин тариқ зердасту мутеи бонкҳо шаванд. Замоне, ки одамон дар оташи хоҳиши сарватманд шудан месӯзанд, онхоро аз паси ҳарисӣ равон кунед, ҳамон вақт алақай ба онҳо дигар Худо зарур намешавад...

Занони онхоро розӣ кунед, ки ба кор бештар дер монанд, мардҳояшонро бошад, маҷбур намоед, ки 6-7 рӯзи ҳафта 10-12 соати рӯз кор кунанд, то ки онҳо барои вақтузаронӣ ба оила ва тарбияи фарзандон вақт пайдо карда натавонанд. Барояшон фурсати бо фарзандон якҷоя гузаронидани вақтро надихед, то ки бачаҳо аз сахар то шаб дар кӯчаҳо бекор гарданд ва бо бачаҳои бад дӯст шаванд, он гоҳ фарзандони Одам таҳсилро тарк мекунанд ва аз онҳо ҳеҷ ҳубӣ намебарояд. Дар он вақт оилаи онҳо пош хӯрда, танҳо мемонанд ва барои аз ғаму ғурбат раҳой ёфтани ба майнӯшӣ даст мезананд.

Ба ақлҳояшон ба дараҷае таъсир расонед, ки телевизорҳо ва компютерҳо дар хонаҳо доимо кор кунанд ва ҳарчи бештар вақти худро дар назди телевизор ва компютерҳо гузаронанд ва ҳеҷ вақт наёбанд, ки ибодати Худоро анҷом диҳанд.

Рӯи мизи қаҳвахонаҳо маҷалла ва рӯзномаҳои бисёр гузored. Ақли онхоро дар як шабонарӯз 24 соат бо иттилооти навин ва реклама бомбаборон кунед. Бигзор дар роҳ чашмонашон ҳеҷ гоҳ аз лавҳаи рекламаҳо канда нашавад. Сандуқи почтаи онхоро ба реклама ва феҳристҳо барои фармоиши молҳо ба василаи почта, варақаҳои иттилоотӣ ва пешниҳоди молҳои ройгон ва хизмату умедҳои бардурӯғ пур кунед.

Дар маҷаллаҳою телевизорҳо моделдухтарони хушандому зеборо нишон диҳед, то ки мардон бовар кунанд, ки зебоии зоҳирӣ чизи аз ҳама муҳимтар аст ва аз ҳамсарони худ изхори норозигӣ кунанд.

Коре кунед, ки ҳамаи занон беҳад ҳаста шуда, мардони худро аз муҳаббати шабона бенасиб гардонанд. Агар онҳо ба шавҳарони худ, ки эҳтиёҷи зиёде ба меҳру муҳаббат доранд, онро изҳор накунанд, мардон маҷбур мешаванд, ки муҳаббатро дар маҳалли дигар ҷустуҷӯ кунанд. Ин чиз оилаҳоро зуд барбод медиҳад!

Бигузор одамон ҳатто аз руҳсатӣ ҳаста шуда баргарданд. Коре кунед, ки барои ба канори табиат рафта, халлоқияти илоҳиро бошавк муддате тамошо кардан ҳеч гоҳ вақт пайдо карда натавонанд. Ба ҷои ин, онҳо ба боғҳои истироҳат, ҷорабиниҳои варзишӣ, бозиҳо ва концерту кино равон кунед.

Бигузор одамон ҳамеша банд бошанд, банд бошанд, банд бошанд!

Ба ҳаёти инсон ҷунон миқдори зиёди «корҳои зарурӣ»-ро ворид созед, ки барои аз Худованд талаб кардани нерӯву тавоноӣ вақт наёбад.

Одамон зуд ба қудрати худ бовар карда, зиндагию кор мекунанд ва саломатию оилаи худро баҳри кори худ ва пул қурбон мекунанд. Ин нақшаи олидарача аст ва кор хоҳад кард!»!

Ба ҳақиқат бағоят наздик аст, оё нодуруст аст? Ба ин чиз диққат диҳед, дар боран ҷӣ орзу мекунед ва мақсади шумо чист? Савол пайдо мешавад: «Шумо мақсади ХУДРО навиштед? Ё ин мақсад аз «берун» оварда шудааст? Ман ба ҳамин монанд мақсадиҳои «қолабӣ»-ро бисёр дидам. Ба худ амиқтар нигаред ва пурсед: «Ин ҳақиқатан ҳамон чист, ки ман дар ҳаёти худ онро мекохам, ё он чист, ки қолаби иҷтимоӣ онро сохтааст?»

Шумо чӣ мехоҳед? Дарвоқеъ, Ҷумҳурии Африқои Чанубӣ дуруст дарк кард, ки барои касеро дар ванна оббозӣ дорондан хона не, балки ванна зарур аст. Таъкид мекунам, боз аз каси дигар низ пурсед, оё ӯ дар ванна оббозӣ кардан мехоҳад? Агар дар соҳили баҳр зиндагӣ кунед, ба ванна ҳоҷат нест!

Мақсад беҳтар кардани ҳаёти падар, духтар, писар аст? Оё инҳо ҳадафи шумоянд? Оё ҳамаи онҳо ба хоҳиши падар дар бораи «бекор нишастан», ба хоҳиши писар дар бораи «манзил бун-ёд кардан», ба хоҳиши духтар дар бораи «ояндаи осоиштаро таъмин намудан» мувофиқат мекунанд? Ё, масалан, хоҳиш дар бораи «тағйир додани симои кишвар»? Вале оё мамлакат дигаргун шудан мехоҳад?

Дар хусуси «ба ман 500 000 евро зарур аст, зеро дар Итолиё зиндагӣ кардан мехоҳам». Дар кадом асос барои дар Итолиё зистан миқдори мазкури маблағ зарур аст? Ба шумо кафолат медиҳам, ки бо ин миқдор пул дар Итолиё муддати тӯлонӣ зиндагӣ карда наметавонед, зеро ба шумо 500 000 евро зарур аст, на Итолиё.

«Пули бисёр ва даромади доимӣ мехоҳам». Оё медонед, ки 1 000 сомонӣ ҳам пули бисёр аст. Дар як сол як маротиба гӯё ба навъе «доимӣ» аст. Чандон ҳайратовар ҳам нест, ки «гоҳе як маротиба об аз чашма чорӣ шуда, аммо минбаъд ҳама вақт хушк мешавад».

Ана, дар ин ҷо таззоди хеле аҷиб: «Бале, чӣ суд аз ин хайрия...» ҳамон замон «барои паноҳгоҳи хуб ба ҳайвоноти бесоҳиб ва бачаҳои бепарастор» миллион евро мехоҳем. Пас чӣ чиз мехоҳед?

«Ман муддати тӯлонӣ истифодаи техникаи се ангушт, техникаи стакани обро машқ мекунам, аммо то ба ҳол онро азхуд накардаам дар ҷое, ки будам, он ҷо боз истодаам». («техникаи се ангушт» мисол аз чуй-

бори хурдакак бо стакан чамъ кардани об аст, ки дар тренингҳои мо ба тариқи муфассал омӯзонида мешавад) Ва шумо дар кучо будан мехоҳед? Бархезед ва биравед!

Шумо, дар воқеъ, чӣ мехоҳед? Шахсан худи шумо. Аз худ суол кунед, ки шумо чӣ мехоҳед. На барои падар, духтар ё кишвар. Ва андеша кунед, дар ҳақиқат оё барои хушбахт шудани шумо 1 000 000 евро зарур аст? Дар асл барои машғул шудан ба кори хайрия 1 000 000 евро зарур аст? Худи ҳозир фикр кунед ва як бори дигар мақсади худро санҷед. Аҷаб нест, дар дилатон хоҳише пайдо шуд, ки чизеро тағйир диҳед.

Ёддошти Регина Бретти 90-сола аз Кливленд, иёлати Огайо.

Моили чашингирии 45-солагии худ шуда, 45 дарс тартиб додам, ки ба ман ҳаёт омӯхтааст. Ин сутун аз он сутунҳои дигаре, ки ман як вақтҳо менавиштам, бештар ба талабот ҷавобгӯтар ва ҷозиб буд.

Синни ман ба 90 расид, ана, боз ман ин сутунро аз нав нашр мекунам:

- Беадолатӣ дар ҳаёт зиёд аст, аммо ба ҳар навъ хуб аст.
- Агар шубҳа кардӣ, боз як қадами кӯчак ба пеш гузор.
- Ҳаёт хеле кӯтоҳ аст, ки мо онро бо бадбинӣ талаф кунем.
- Вақте ки ту бемор мешавӣ, кор дар ҳақиқи ту ғамхорӣ намекунад. Инро барои ту волидайн ва дӯстонат анҷом медиҳанд. Муносибат бо онҳоро эҳтиёт намо.
- Ҳар моҳ барои пардохти қарз пул ҷудо кун.
- Дар ҳар баҳс ғолиб омадан шарт нест. Розӣ шав, ё розӣ нашав.
- Ҳамроҳ бо касе гира кун, яқҷоя гиристан назар ба гираи танҳои бештар таъаббат мекунад.
- Аз наосиҷи аввалат барои нафақа пул ҷамъ кун.

- Вақте ки кор ба шоколадхӯрӣ расид, муқовимат маъно надорад.
- Бо гузаштаи худ оштӣ кун, то ки он ҳаёти имрӯзаи туро хароб нагардонад.
- Дар назди фарзандон, ба худ додани иҷозати ашкрезӣ равост.
- Ҳаёти худро ба ҳаёти дигарон муқоиса накун, ту намедонӣ, ки онҳо чиро аз сар гузаронидаанд.
- Агар ба пинҳон мондани муносибат зарурат мавҷуд бошад, шарт нест, ки дар он ширкат намоӣ.
- Ҳама чиз дар як лаҳза метавонад тағйир ёбад, аммо хавотир машав: «Худованд ҳеч гоҳ беҳабар нест».
- Нафаси чуқур каш, зеро нафаси чуқур тафаккурро тасалло медиҳад.
- Аз ҳама чизҳое, ки онҳоро манфиатнок, зебо ё қолиб номида наметавонӣ, даст бикаш.
- Ҳар чизе, ки маҳвукунанда нест, туро тавонотар мегардонад.
- Хушбахтии бачагона доштан ҳеч гоҳ дерӣ надорад, аммо бачагии дубора танҳо аз худӣ ту вобаста аст.
- Вақте фаро расидааст, ки аз паси чизи тамоми умр дӯстдоштаат равӣ, «не» нагӯӣ.
- Шамъҳоро рӯшан кун, аз кӯрпаҳои беҳтарин истифода намо, либосҳои зебои таҳпӯш гир, барои мавриди хос чизеро эҳтиёт накун. Ин мавриди хос, ҳамин имрӯз аст.
- Бо фаровонӣ зиндагии кун, пас харчи ба сарат меояд бигзор биёяд ин аз ту вобаста нест.
- Дар ҳоли ҳозир ғайримуқаррарӣ бош. Пириро барои пӯшидани либоси сурхи равшан интизор машав.
- Мағзи одам узви аз ҳама муҳими шаҳват аст.
- Ба ғайр аз ту касе бори масъулиятро барои хушбахтии ту бар дӯш намебардорад.
- Ҳангоми ҳар фалокат аз худат пурс: «Оё баъд аз панҷ сол ин муҳим ҳисобида мешавад?»

- Ҳамеша ҳаётро интиҳоб кун.
- Ҳама кас ва ҳама чизро бубахш.
- Он чизе, ки дигарон дар бораи ту фикр мекунад, набояд туро мушавваш хотир гардонад.
- Вақт ҳамаро табобат мекунад, ба вақт - вақт бидеҳ.
- Хуб ё бад будани вазъият муҳим нест, он тағйир меёбад.
- Чизеро ҷиддӣ напиндор, касе чунин намекунад.
- Ба муъҷиза бовар кун.
- Худованд туро дӯст медорад, зеро ӯ Худост, аммо на барои он, ки ту ҷӣ коре кардаӣ ё на.
- Ҳаётро омӯхтан шарт нест. Ту дар он пайдо шудаӣ ва ба ҳамагон андозае, ки тавонистӣ, чизеро анҷом додаӣ.
- Назар ба он, ки ҷавон бимирӣ, ба пирӣ расидан алтернативаи беҳтарин аст.
- Бачагони ту танҳо як бачагӣ доранд.
- Чизе, ки ниҳоят маъно дорад, худи ту ва муҳаббат доштани ту аст.
- Ҳар рӯз ба сайру гашт баро. Муъҷиза туро дар ҳама ҷо интизор аст.
- Мо агар ҳамаи мушкилоти худро дар як ҷо ғарам карда, онҳоро ба мушкилоти дигарон муқоиса мекардем, он гоҳ мушкилоти худро ҷобукона ва зуд бардошта мерафтем.
- Ҳасад сарфи беҳудан вақт аст. Ту аллакай ҳама чизро дорӣ, боз ҷӣ зарурат дорӣ.
- Бо вучуди ин, ҳама чизи хубтар дар пеш аст...
- Муҳим нест, ки ту худро ҷӣ таар ҳис мекунӣ. Бархез, бибуш ва ба назди мардум рав.
- Гузашт кун.
- Ҳарчанд ки ҳаёт бо банди шаддабанди зиннат оро дода нашудааст, он ба дар ҳақ тухфа аст.

ФАРҚИ ДУВОЗДАҲУМ

Пул барои одами оқил васила, барои одами нодон мақсад аст.

А. Декурсел

Одамони камбағал тибқи категорияи «ҳалвои осмонӣ», одамони сарватманд бошанд, тибқи категорияи «ҳама чиз арзиши пулии худро дорад» фикр мекунад.

Одамони камбағал тибқи категорияи «ҳалвои осмонӣ», нони муфт, аммо сарватмандон аз рӯи «ҳама чиз арзиши пулии худро дорад» андеша мекунад. Медонед, баъзан одамон намуди ройгони хизматрасониро ҷустуҷӯ мекунад, ё ин ки молҳои хеле арзонро харидан мехоҳанд, яъне орзу мекунад, ки ҳама чизро бе машаққат аз рӯи принципи «ҳалвои осмонӣ» ба даст оранд. Инсон, ғолибан, ба чизҳои бепул талош мекунад.

Шумо тассавур кунед, ки имрӯз дар рӯ ба рӯй чанд роҳ вучуд дорад. Роҳи дилхоҳро интиҳоб кунед ва ба он равед. Аммо ҳеҷ гоҳ «ҳалвои осмонӣ»-ро интизор нашавед. Барои пардохти натиҷа омода бошед. Бо устуворӣ, меҳнатдӯстӣ, нерӯ, ҷидду ҷаҳд онро ҳисоби кунед. Танҳо бо ҷунин тариқа ба мақсади худ мерасед. Бинобар ин аз хизмати ройгони одамон истифода набаред, дар акси ҳол аз хизмати шумо айнан ҳамин тавр истифода хоҳанд кард.

Ҳеҷ вақт барои чизҳои ройгон талош накунад, зеро ки ин одат ҳоси одамони камбизоат аст. Ниҳоли себ шинонда, ҳосили ангур ё анор гирифтани мумкин

нест. Чӣ тавре, ки дар зарбулмасал гуфта мешавад: «Гандум аз гандум бирӯяд чав зи чав ва ё ҳар чӣ киштӣ, ҳамон бидравӣ». Ана, барои чӣ мегуфтаанд, ки одамони камбағал тибқи категорияи «ҳалвои осмонӣ» андеша мекунанд. Онҳо мехоҳанд, ки ҳама чизро ройгон ба даст оранд.

Одамони сарватманд тибқи категорияи «ҳама чиз арзиши пулии худро дорад» фикр мекунанд, яъне онҳо бо майлу рағбати зиёд чизҳои хубро харидорӣ мекунанд, бо ҳузуру ҳаловат ҳаққи хизмати дигаронро пардохт мекунанд, бо кайфияту роҳат либосҳои гаронарзиш мепӯшанд, аз чизҳои қиммат истифода мебаранд, дар иморатҳои бисёр зебо зиндагӣ мекунанд. Зеро онҳо арзиши ҳар чизро пардохт мекунанд. Дар андешаи «ҳама чиз арзиши пулии худро дорад» будан лозим аст. Дар олам чизи бепул вучуд надорад. **Чизҳои бепул чизҳои нолизиманд. Маслиҳати ройгон маслиҳати бефоида аст. Фақат мушқилот ройгон ба даст меояд, то ки баъдтар ба ғарами пул бадал гардад. Агар ба ман маслиҳати арзиши як миллион доллар доштаро пешниҳод мекарданд, ки даҳ маротиба афзун гардидани даромадро кафолат медиҳад, банди ин маблағи заруриро пайдо мекардам, зеро ягона чизе, ки ту онро баргардонида наметавонӣ, вақт аст ва онро бояд эҳтиёт кард. Ба ҷои он, ки дақиқаҳо ва соатҳои пурқиммати ҳаёти худро харч кунед, бехтараш, бо пул пардохтро анҷом диҳед.**

Мардуми сарватманд дарк кардаанд, ки ҳамаи чиз - комёбӣ, муҳаббат, саломатӣ, маънавиёт қиммати арзиши худро доранд. Барои зиёрати ҷойҳои муборак ва хайру эҳсонкорӣ пул зарур аст. Барои падари хуб, марди ҳақиқӣ, зани хуб шудан пул зарур аст. Бинобар ин ишқу муҳаббат маъноӣ ғамхорӣ кар-

дан дар ҳаққи одамони наздикро дорад ва он ҳам пул меистад. Ҳама гуна орзу, ҳама гуна мақсад бо ҳисоби аниқ пардохт карда мешавад. Ҳеч чиз ройгон нест. Ба ҳурмату эҳтиром, муносибати хуб ва муҳаббат бояд сазовор шуд.

«Панири бепул танҳо дар мушқапақ аст», аммо муш намедонад, ки онро муҳтоҷӣ ба ин ҷо овардааст. Маълум аст, ки ин панир бисёр гаронқиммат аст. Барои маззаву бӯи он ҳаёт аз даст меравад. Айнан мисли он, ки мардуми камбағал хизматро мехоҳанд ройгон анҷом диҳанд ва чизҳои бепул ба даст оранд, ё ин ки талош мекунанд, ки пули камтар диҳанд. Бо ин амалҳо ба шахсияти худ, мутаносибан, ба тақдири худ таъсири манфӣ мерасонанд. Аз ин мисол метавон хулоса кард, ки ба даст овардани чизҳои ройгон метавонад беҳад гарон афтад. Сарватмандон хуб медонанд, ки барои ҳама чиз бояд пул пардохт кард. Агар бо пул пардохт накуни, дар он сурат маҷбур мешавӣ қиммати онҳоро бо чизи дигар монанди вақт, саломатӣ, робитаи мутақобила ва ғайра пардохт намоӣ.

Аз ҳама пардохти арзон ин пардохт бо пул аст, аз ҳама талафоти кам талаф додани пул аст, зеро онро метавонед дубора пайдо кунед. Аммо вақтро дубора пайдо кардан ғайриимкон аст. Ба ҷои он, ки оила, саломатӣ, вичдон, чанд соли ҳаёт ва муносибатро талаф диҳед, пулро талаф додан беҳтар аст. Пулро аз нав пайдо кардан аз ҳама осонтар аст.

Пулро аз даст додан нисбат ба аз даст додани номи нек ва обрӯю эътибор беҳтар аст. Номи нақӯ шояд чизи ягонае бошад, ки ягон пешво, ё одами муваффақ онро ҳеч гоҳ дар марзи хавфу хатар намегузорад.

Онҳо мефаҳманд, ки обрӯю эътиборро бо пул харида намешавад. Шумо ба касе гуфта наметавонед, ки «Ман ба ту пул медиҳам, лутфан ба ман бовар

кун». Беҳтараш, пул пардохт намуда, хама чизҳои боқимондаро нигоҳ доред. Боре модар ба ман гуфта буд: «Чизхоятро хор кунӣ, худат азиз мешавӣ, писарам!» Ин сухани модар чунин маъно дорад: «Агар ту худатро эҳтиром намоӣ ва хоҳӣ, ки мардум туро дӯстдоранд ва эҳтироматро бачо оранд, он гоҳ молу сарвати худро чандон арҷгузори нақун», яъне барои ту дар ҷои аввал бояд худат ва муносибати ту бо одамон истад. Агар ту баръакс амал намоӣ, дар он сурат мумкин аст, ки ту соҳиби молу сарват шавӣ, аммо аз хама одами камбағал боқӣ мемонӣ, зеро ки аз дигар чизҳо бенасиб мегардӣ.

Латифаро дар бораи одами камбизоат ба хотир оваред, ки Худовандро ибодат карда, аз ӯ барои ҳалолкорӣ ва ҳаёти тақводорона талаб мекунад, ки дар бозии лотерея маблағи калон бурд кунад. Вай дар намозҳои худ ин чизро доимо аз Худованд талаб мекард. Аммо бенатича... Баъд аз намози навбатӣ Худованд ба ӯ мегӯяд, ки пеш аз он, ки бурдро талаб намоӣ, ақаллан билети лотерея бихар. Барои ба даст овардани чизе бояд саъю кӯшиш кард ва кореро низ анҷом дод. Ҳатто барои он, ки дар лотерея бурд кунӣ, камаш бояд билети лотерея харидорӣ кард.

АНДЕШАИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГ

Дар китобҳои осмонӣ омадааст, ки «ҳалвои осмонӣ» ғизоест, ки Худованд Мӯсо (а) ва ҳамқабилагони ӯро ҳангоми оворагардии 40-сола баъди баромадан аз Миср хӯронида буд.

Вақте ки бани Исроил нонҳои аз Миср гирифташон-ро пурра хӯрда, тамоми карданд, Худованд ба онҳо ғизои фиристод, ки ба назар резаи хурди сафед ё монанд ба жолаи хурд менамуд. «Маннои осмонӣ» мисли донаи кашниҷ буд». Ин ғизо номи

«манно»-ро барои он гирифт, ки вақте яҳудиён бори аввал онро диданд, аз ҳамдигар пурсиданд: «Ман-гу (ин чист?)», Мӯсо (а) ҷавоб дод: «Ин нон аст, ки Худованд ҳамчун ғизо ба шумо дод». Яҳудиён ин нонро «манно» номиданд. Манно субҳи ҳар рӯз, ба ғайри шанбе, замини атрофи бошишгоҳи яҳудиёнро дар вақти сафари онҳо мепӯшонид ва то вақти чоштгоҳ аллакай об мешуд.

Таваҷҷуҳ намоед, нони худодод барои одамон дар замони оворагардӣ ва машаққати чилсолашон фиристода шуд ва аз худ танҳо ғизоро падидор менамуд. Аммо коҳилӣ ва кӯтоҳандешии молиявӣ ба ин қиссаи марғуб така намуда, муносибат ба ҳаётро чун интизории неъмате, ки гӯё аз осмон меафтада бошад, тақлид намудааст.

Дӯстам манқали газӣ харид ва барои то хонааш онро расонидан аз ман кӯмак пурсид. Манқалро ҷо ба ҷо кардем ва ман қуттии холии онро ба партовгоҳ бурдам. Дар паҳлу дар яке аз қуттиҳои партовгоҳ мардеро дидам, ки ба назарам шинос менамуд. Ман хато накарда будам, ӯ ҳамсои ман буд. Чаро ӯ дар чунин аҳвол аст? Тавре баъдтар фаҳмидам, баъди марги модари вай ҳамсараш ӯро розӣ мекунонад, ки хонаро дар бонк гарав гузошта, пул гиранд ва пулро ба касе бо фоизи бештар диҳанд. Онҳо фоидаи худро аз ФАРҚИ фоиз миданд. Табиист, ки дар чунин ҳолат одамон беҳонавудар мемонанд. Амаки Гена он замон 65 сол дошт.

Молу мулки худро аз талафот ҳифз кунед, - чӣ гуна талху ногувор садо медиҳад ин қонуни пул. Пулро ҳамсари амаки Гена ба «бизнес»-и умедбахш (намунаи тақлид – ҳама охир чунин мекунанд), дар коре, ки ӯ дар борааш заррае тасаввурот надошт, илова бар он дар синни нафақагирӣ, гузошт ва тамоми дороии худро дар зер хатар монда, умедвор буд, ки неъмат аз осмон меафтад. Худи ӯ рафт. Кадоме аз хешовандонаш барои зиндагӣ кардан ӯро дар хонааш иҷозат додааст, аммо

амаки Гена бонавбат дар хонаи дӯстонаш зиндагӣ мекунад ва баъзан дар даромадгоҳи хонае, ки замоне аз ӯ буд, шабро рӯз мекунад.

Зеро дар китобҳои муқаддас навишта нашудааст, ки аз осмон қасрҳо, ғойтунҳо, сабикаҳои тилло фурӯ омадаанд. Барои чӣ ин қадар одамони ҳозиразамон меҳоянд бовар кунанд, ки маннои осмонӣ модом дар намуди ғизои оддӣ вучуд дошта бошад, пас ҳатман аз осмон низ василае барои зиндагии осудаҳолона бояд афтад? Аммо қаллобон аз ин истифода намуда, аҳромҳои умедбахшандаи молиявӣ месозанд. Вақте ки инсон барои дарёфти неъматӣ ройгон омода аст, ӯ андеша мекунад: «Ман дар кучо ба кор дароям, ки пул бе ягон машаққат ба чайби ман ворид шавад?» ва ӯ аз рӯи қонуни ҳозира чунин қаллобро ба сӯи худ мекашад. «Андеша намо ва сарватманд шав» маънои онро надорад, ки фақат фикр кардан кифоят аст ва аз осмон неъмате меафтад, ки мо сазовори он ҳастем.

«Мо он замон андеша доштем, ки - мегӯяд амаки Гена, - аллакай азобу машаққат кашидаем ва Худованд моро ба ҳоли худ намегузорад, мо ба ҳаёти беҳтар сазовор ҳастем. Кӣ медонист, ки чунин мешавад?» Чизе, ки доштем ҳифз накардем, онро талаф додем, акнун чӣ илоҷ, гиря мекунем.

- Онҳо гуфтанд, ки бизнеси хуб доранд, одамони бисёр хоҳиши бо онҳо кор кардан доранд, аммо онҳо меҳоянд, ки моро ба хоҳири ошноии дерина ва эҳтироми зиёд кӯмак кунанд.

Ман худро дошта натавониста аз амаки Гена пурсидам: «Ақаллан медонистед, ки онҳо ба чӣ кор машғуланд?»

Не, намедонистам, колоҳи гуногунро ба Россия мебаранд, ҳама чиз ба роҳ монда шуда буд. Ҳо, барои миқдори молҳои фармоиши ғайри ҳуқуқӣ буданд, бояд танҳо онҳоро мегирифтанд ва интиқол мебаранд, пул бошад, чӣ хеле, ки гуфтанд, дар дасти харидор тайёр

буд. Дар бонк кӯмак кардем, ки ҳуҷҷатҳоро зуд омода созанд.

Мехостам, ки аз амак пурсам, вале худдорӣ кардам: «Масалан, шумо чанд сол ба ин кор машғулед, то чунин сармоягузорӣ кунед? Чунин миқдори бисёри пулҳоро дар зерин назорати худ нигоҳ доштаед? Фурӯш ва хароҷотро чӣ гуна пешбинӣ кардед? Бозътимодии муомиларо чӣ гуна баррасӣ кардед? Аз дунболи пул шудед? Ин чӣ хел харидор будааст, эҳтимол бардурӯғ аст, пешпардохт накардааст, ё ин ки фурӯшанда қаллоб аст? Агар онҳо шарикони бозътимод мебуданд, барои чӣ қисми молҳоро бо кредит надодааст?» Ҷавоби «корчаллонҳо»-ро мешунавем, он чӣ гуна метавонад бошад: «Ҷ хасис, ба касе бовар намекунад, аммо мо бошем, одамони корем, ба шумо кӯмак кардан мехостем. Савдогарони замони қадим чӣ гуна кор мекарданд? Даст ба даст мезаданд, вассалом». Бале, инҳо тоҷирон буданд, эҳтимол, аъзои ҷамъияти савдогарон низ буданд, ки сухани тоҷиронаи онҳо аз муҳр ҳам мустаҳкамтар буд. На, ҳеч ягон чунин тоҷир манзили одамони солхӯрдари дар назди судхӯр ба гарав нагузоштааст. Худи амаки Гена тамоми умр дар завод ба ҳайси усто кор мекард.

- Ҳо, дӯстонам маслиҳат доданд, ки аз ин кор даст кашам, – меафзояд амаки Гена, - аммо ман фикр кардам, ки онҳо аз омад кардани кори ман, пешниҳоди одамони корчаллон ҳасад мебаранд. Ман чунин фикр мекардам: «кор ки анҷом ёфт, онҳоро ба меҳмонӣ даъват мекунам». Ният доштам, ки соҳиби пул шуда, ба онҳо кӯмак кунам.

Ман таскину тасаллиро як сӯ гузошта, аз пирамард пурсидам: «Муомилаи шумо бо ин «корчаллонҳо» дар дафтари нотариус аз ҷиҳати ҳуқуқӣ ба расмият дароварда шуда буд?» Ӯ ба ҷои ҷавоб хомӯшона кифтҳояшро ба ҳам кашид.

- Эҳ, «Афсона дар бораи моҳигир ва моҳӣ!» Барои чӣ дар бачагӣ онро барои мо мехонанд? Дар он ҷо ба

гайр аз моҳигир ва моҳӣ, бибӣ – қаҳрамони аз ҳама аҷиб, манбаи илҳами бобо ва «муаллиф»-и талабномаҳои ӯ ҳаст, ки дар охири афсона дар назди тағораи кӯҳнаи шикаста нишастааст. Дар ин бора фикру мулоҳиза кардан зарур аст.

Оре, манно ба одамони дар хонаи духучрагии обод истиқоматдошта фиристонида нашуда буд, балки барои онҳое буд, ки чил сол дар биёбон саргардону овора мегаштанд. Барои чӣ мо интизории онро идома медиҳем? Ба ӯ чӣ ҷавоб ҳам мегӯӣ? Чизи хубе дар ҳаёти ӯ рух медиҳад? Могу мулки худро аз талафот эҳтиёт кунед...

P.S. Шир дар Яҳудистон ба одамони камбизоат ҳар рӯзи ҷумъа ба таври маҷсонӣ тақсим карда мешуд. Таваҷҷӯҳ кунед - танҳо шир!

Масал

Боре ба як писарак пешгӯӣ карданд, ки дар синни 36-солагиаш ӯ хеле сарватманд мешавад. Волидайнӣ ӯ хеле хурсанд шуда, ба ҳамаи ҳамсояҳо ин фоли некро нақл карданд. Ин пешгӯиро дар деҳа шунида, ҳама хушҳол гаштанд, ки акнун ҳамроҳи онҳо чунин як одами сарватманд зиндагӣ хоҳад кард. Волидони писарак ва гузаштагони онҳо ҳама боғбон буданд. Аммо ӯ аз омӯзиши ин касб даст кашид. Барои чӣ? Чунки ӯ сарватманд мешавад. Волидайн ӯро ба ғизову пӯшок таъмин мекарданд. Ҳамин тавр ӯ дар интизории сарвати бузург зиндагӣ мекард. Баъд волидон аз ҳаёт гузаштанд ва пул низ тамом шуд. Қаҳрамони мо маҷбур гардид, ки хона ва боғро фурӯхта, ба анборе, ки дар канори деҳа воқеъ буд, кӯчад. Акнун аҳли деҳа ба ӯ ғизо медоданд ва умед доштанд, ки ба наздикӣ ӯ сарватманд мешавад.

Вақти таъйиншуда фаро расид, ӯ 36-сола шуд, аммо аз бойигарӣ ҳеҷ хабар нашуд. Ҳамсоягони норизо ба шикояту гила даромада, дигар ӯро хӯрондан намехостанд. Қаҳрамони мо оҳиста-оҳиста роҳи ҷангалро пеш

гирифт, то меваҳои ёбой ва занбуруғ пайдо кунад, аммо чизе намеёфт. Дар роҳи бозгашт ба чуқуриё афтод. Мумкин буд, ки зинаҳо канда, аз он раҳо шавад, вале коҳилӣ ўро монеа гардид. То замони кашида баровардани барзгарони роҳгузар ў он ҷо нишаст. Қаҳрамони мо ба анбори худ омада, дароз кашид ва вафот кард.

Ҳамин тавр ў ба осмон мерасад ва ҳамоно дар назди Худованд бо иддао ҳозир мешавад: «Барои чӣ ин тавр? Ваъда шуда буд. Пулҳо дар кучоянд?» Ҳама дасту по гум карда, ба давутоз даромаданд ва китоби тақдирро ба даст гирифта, варақ заданд. Оре, дар ҳақиқат ҳама чиз мувофиқат мекунад, дар синни 36-солагӣ барои ин одам бойигарӣ навишта шудааст. Сабаби ҳодисаро муайян кардан хостанд. Нигоҳбони тиллоро даъват карданд. Ў мегӯяд:

- Чӣ хел, чӣ хел. Бойигарӣ нақд аст. Мушкилот сари дарёфткунанда аст. Вақте ки муҳлати додани бойигарӣ фаро расид, мо ўро миёни боғбонон ҷустуҷў кардем. Ҷустуҷў кардем, ҷустуҷўкардем, аммо бенатиҷа... Ўро дар рўйхати низомиён, олимон ва миёни кишоварзон ҷустуҷў кардем. Дар ягон ҷо нест. Ба хонаи волидонаш рафтем, аммо ў дар он ҷо набуд. Дар он хона одамони дигар зиндагӣ мекарданд. Қосидонро фиристодем, тамоми маҳалро дида баромаданд, вале ўро пайдо карда натавонистанд. Билохир ўро тасодуфан дар ҷангал пайдо карданд. Дар чуқурии сари роҳ бойигариро гузоштанд, девори онро каме кофтаи лозим буд. Боз коранҷом нашуд. Ва ҳамин тавр ўро дар рўи тахтаи анбор пайдо карданд, қариб буд, ки дороиро бар сараш рехта буданд, ў хеле заифу нотавон буд, тарсиданд, мабодо ўро накушанд. Аммо дар ин ҷо худ вафот кард ва ба ҳамин тартиб ин одам бойигариро гирифта натавонист.

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌЗ

МАЙКЛ ДЕЛЛ

Шавқу рағбатро ба бизнес Майкл ҳанӯз дар бачагӣ бо шарофати волидони худ: падар - духтури дандон, модар - мушовири молиявӣ пайдо карда буд. Дар хонадони онҳо суҳбат ҳамеша дар бораи пул, молия, ҳисоботи бухгалтерӣ ва иқтисодиёт мерафт, ки ин барои ӯ хеле шавқовар буд. Бинобар ин Майкл аллакай дар бачагӣ дарк карда буд, ки арзиши ҳама чиз дар ин дунё бо пул аст ва кор кардани онро бояд омӯхт.

Майкл дар Остин ба Донишгоҳи иёлати Техас дохил шуда, асосан алоқаманди компютерҳо буд ва ба фанҳои донишгоҳӣ кам мароқ зоҳир мекард, зеро аҳли амал буд ва талош мекард, ки дониши худро барои гирифтани даромад истифода барад. Дар ин маврид ҳар коре, ки Майкл машғул мешуд, ба вай писанд омада, барояш ҳузуру ҳаловат мебахшид, ин низ як омил муҳим буд. Дейл баъд аз фикру андешаи наҷандон тӯлонӣ корхонаи васлкунӣ ва савдои компютерҳои мукамалро ташкил кард. Фаъолияти амалӣ ба ӯ кӯмак кард, ки самти заифи савдои компютерҳо дар он лаҳзаҳое, ки миёнаравон аз дистрибютерҳо молҳои тайёрро харидорӣ карда, талаботи харидоронро ба инобат нагирифта, бо нархи иловагӣ онҳоро мефурӯхтанд, дарёфт кунад.

Ӯ дарк кард, ки ғалабаи осон вучуд надорад ва танҳо тавассути суботкорӣ ва меҳнатдӯстӣ ба мақсади худ расидан метавон ва барои ҳама чиз бояд пардохт кард. Майкл тасмим мегирад, ки тамоми фаъолияти худро ба бизнес бахшад. Соли 1984 маблағи аввалияро ба миқдори 1000 доллар чамъ карда, ӯ ширкати худро таҳти унвони «Dell Computer Corporation» сабти ном мекунад.

Барои он ки ба комёбӣ даст ёбад, барои ӯ таҳияи низоми фурӯш ва ҷалби харидорон зарур буд. Делл тасмим гирифт, ки бояд ними кормандонро аз телефонӣ духтарон ташкил диҳад, то ки онҳо ба қабули фармоиш машғул шаванд. Кормандони дигар ба кори васлу насби компьютерҳои барои фармоиш пешниҳодшуда машғул буданд. Илова бар ин, ӯ мутахассисони баландихтисосро интихоб мекард ва ба онҳо пули хуб медод. Ӯ медонист, ки кори хуб бояд ба подоши муносиб мувофиқат кунад ва чӣ қадаре, ки кормандонро музди кам диҳӣ, ҳамон қадар сифати кор низ паст мебардад. Натиҷа бошад, мустақиман аз кормандон вобаста аст.

Ҳамин тариқ намуди нави бизнес - фурӯши компьютерҳои аз рӯи фармоиши муштарӣ васлу насбшуда ба вуҷуд омад. Бар болои ин, васли компьютерҳо танҳо баъди гирифтани фармоиш шурӯъ мешуд. Хароҷоти фурӯш кам шуда, он дар навбати худ нархҳоро ба поён мекашид, аммо ҷозибияти молҳо боло мерафт. Бартарияти чунин тарзи муомила боиси робитаи мустақим бо мизоҷон ва таъмини нархҳо гардида, бар болои ин дар бораи талаботи хоси харидор ба ширкат комилан иттилооти ройгонро мерасонид.

Ҳамчунин Майкл принципҳои фаъолияти худро бо лоиҳаҳои нав таҳия намуд. Агар идеяро дорои дурнамои ночиз меҳисобиданд, самти ҳаракати он баста намешуд, аммо танҳо то замоне мавқуф гузошта мешуд, чуноне ки ноқомии имрӯза ҳамеша метавонад дархости фардо бошад. Барои мисол, муваққатан аз бозори ноутбукҳо рафтани Dell бисёриҳоро ба ҳайрат гузошт, чунончӣ ин самт дар якуним даҳсолаи охир зуд рушд кард.

Аммо ҳама чиз он гоҳ аниқ шуд, ки дар бозор ҳатти нави ноутбукҳои аз рӯи вақти кори батареяҳо рақибонро дасткӯтоҳкунанда пайдо шуд. Ин ба ширкат иҷозат медод, ки ба сатҳи нав боло равад.

Ҳамчунин бисёр одамон аз ин тасмим дар ҳайрат афтоданд, вақте, ки Dell ба ҷои он, ки ҳиссаи худро дар бозори компютерҳои рӯимизӣ ва ноутбукҳо зиёд кунад, қисман ба самти нав – истеҳсоли серверҳо шурӯъ кард. Соли 1996 сервери PowerEdge-ро пешниҳод намуд. Идея то андозае муваффақ гардид, ки дар тӯли чанд сол ширкат дар бозори ҷаҳонии серверҳо ҷои дуввумро ишғол карда, ҳиссаи худро қариб ду маротиба афзоиш дод. Ин мисол шоҳиди он аст, ки тасмими дуруст ҳамеша дар рӯ ба рӯй қарор надорад, дар бисёр мавридҳо фақат муносибати эҷодӣ комёбиرو муайян мекунад.

Соли 2002 ширкати Dell ба воситаи почта 35 миллиард доллар компютер фурӯхт ва 36 ҳазор ҷои корӣ ташкил дод. Соли минбаъда ҳисси Dell Computer дар бозор 22% ташкил кард, ки худи ширкат дар ҷамъбасти сол дар рӯйхати бузургтарин ширкатҳои дунё ҷои 33-юмро ишғол кард, Майкл Делл бошад, бо 18 миллиард доллар дорой ба сафи сарватмандтарин одамони ҷаҳон ворид гардид.

ХУЛОСА. Дар роҳи ба даст овардани комёбӣ устувор бошед, дар ёд доред, ки барои ҳама чиз пардохт бояд кард. Майнаи худро маҷбур созад, ки дар ҳолати зарурӣ кор кунад, он роҳи дурустро пайдо карда метавонад ва шуморо низ ба василаи зарурӣ таъмин мегардонад. Ғалабаи сабукро интизор нашавед, он аз дусар арҷгузори намешавад, ба меҳнати вазнину сангин ҳавсала пайдо кунед. Барои муваффақиятро ба даст овардан, бо сабру тамкин (вақт) ва саъю кӯшиш пардохт намоед. Барои он шуда, аз даст додани саломатӣ, обрӯй, эътибор ва муносибати оилавӣ арзанда нест.

ФАРҚИ СЕЗДАҲУМ

Ба сарват нафрат доштани баъзе одамон ба он хотир аст, ки онҳо умеди сарватманд шуданашонро аз даст додаанд.

Ф. Бэкон

Мардуми нодор мепиндоранд, ки ҳамаи мушкилот аз барои пули бадбахт аст. Одамони сарватманд мегӯянд: «Пул ба зоти худ бетараф аст, аммо нокифоя будани пул, боиси ҳамаи мушкилоти ҳаёти мо аст».

Мардуми нодор мепиндоранд, ки ҳамаи мушкилот аз барои ин пули бадбахт аст. Чунин тафаккур аз таҷрибаи манфӣ пайдо мешавад, кадом вақт касе пул қарз гирифта, натавонистааст, ки дар вақташ онро баргардонад, вале қарзхоҳон дар айни вақт, баргардонидани онро талаб кардаанд ва аз барои ин мушкилот ба амал омадааст. Мардум аз телевизор мебинанд, ки чӣ гуна ғоратгарон одамонро ғорат мекунанд, сиёсатмадорон аз барои пули калон ҳамдигарро ба қатл мерасонанд, чӣ гуна барои маблағҳои бузург ҷангҳо ба амал меоянд ва аз ин рӯ дар шуури одамони камбағал андешаи ҳамаи бадбахтиҳо аз барои пул пайдо шудааст. Онҳо фикр мекунанд, ки ҳамаи бадбахтиҳоро пул меоварад. Ва беҳтараш доро набудан аст, то ки мушкилот набошад. Аммо воқеият тамоман дигар аст. Одамони сарватманд ба ин масъала дигар ҳел, яъне бо фаҳму идрок муносибат

мекунанд. Онҳо мегӯянд: «Пул аз рӯи хусусияти худ бетараф аст, онро метавон ба нияти хайру некӯкорӣ ва ё зарару зиён, истифода кард. Нокифоя будани пул, боиси ҳамаи мушкилоти ҳаёти мо аст». Агар шумо пул медоштед, қарзро дар айни вақт мегардонед ва бо касе ҷангҷол намекардед. Агар кас пул медошт, даст ба дуддӣ намезад. Агар пул мебуд, имкони вақти бештар барои оила ҷудо кардан пайдо мешуд. Ҳамаи мушкилҳо ва масъалаҳо аз набудани пул сар мезананд.

Инсон дурӯғгӯиро оғоз карда, маҷбур аст, ки ғайри хоҳиш ва ихтиёр ба муқобили принципҳои худ рафтор кунад. Ҷӯро ҳаёт маҷбур мекунад, ки чунин рафтор кунад. Ин маънои онро дорад, ки боз ҳамаи масъалаҳо бо сабаби нокифоягии пул аст. Бояд тарзе амал кард, ки он ба миқдори басанда дар даст ҳамеша бошад. Ана, одамони сарватманд ҳамин тавр андеша мекунанд. Онҳо дар бисёр маврид воқеияти вазъиятро ҳуҷбаттар дарк мекунанд.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГҲО

Саргузашти дӯсти ман Влад шояд ҳамчун мисол боиси фаҳмиши ФАРҶИ одамони камбағал ва сарватманд гардад. Ӯ дар оилаи осудаҳол, вале начандон дорои зиёӣ ба воя расидааст. Таҳсили хуб гирифта, дар рӯҳияи анъанаҳои куҳан тарбият ёфта, аз паси пул намедавад ва барои ба даст овардани дорой саъю талош ҳам надорад. Бо як духтари ҳалиму хоксори дар чунин оилаи зиёӣ тарбияёфта издивоҷ мекунад. Фарзандонаш - як писар ва як духтар ба дунё меоянд. Хеле содаву оддӣ зиндагӣ мекарданд, бо вучуди он ба чизе муҳтоҷ набуданд.

Ҳама чиз дар як они воҳид тағйир ёфт. Ҳамсари ӯ мубталои бемории ҷиддӣ гардид, амалиёти ҷарроҳии

пурхарч зарур шуд. Азбаски имкони пасандоз кардани пул надоштан, барои амалиёт пул набуд. Илоҷе барои ба даст овардани пул ба чуз дар гарав гузоштани хона намонда буд. Хушбахтона, амалиёти қарроҳӣ бомуваффақият гузашт ва саломатии ҳамсари ӯ рӯ ба беҳбудӣ ниҳод. Аммо дар ин вақт масъалаи баргардондани қарз ба миён омад. Пули қарз хеле зиёд буд, даромади маъмулӣ барои пардохти он намерасид, фоизҳо афзоиш меёфтанд, бар замми он қарима барои сари вақт напардохтани қарз зам мешуд. Хатари аз даст додани манзил ба вучуд омад.

Ва ҳамон вақт Влад маҷбур шуд, ки чораи фаврӣ чӯяд. Тамоми имконияти мавҷударо бодикқат дида баромад ва тасмим гирифт, ки ба дӯсташ Рустам, ки ба бизнес машғул буду ба Россия молҳои баландсифати нассоҷии маҳаллиро интиқол меод, муроҷиат карда, хоҳиш кунад, ки ӯро ёрдамчи худ гирад. Замоне худи дӯсташ ба ӯ пешниҳоди кор намуда, маоши баланд низ ваъда карда буд. Рустам ба аҳволи бади дӯсти худ ошно шуда, бе ягон сухани зиёдати розӣ шуд, ки ба ӯ кӯмак кунад.

Бештар аз як сол Влад ҳамроҳи Рустам дар шаҳрҳои Россия давуғеҷ намуда, борҳоро интиқол меод, дар гуфтушунидҳо ширкат менамуд ва ҳангоми бастанӣ шартномаҳо низ ҳузур дошт. Ҳамаи пули коркардаашро ба хона, барои пардохти қарзҳо мефиристонида. Пас аз он, ки қарзҳои худро ба кулӣ пардохт кард, бо маслиҳати Рустам пулҳои зиёдати худро дар бизнеси якҷоя гузошт, зеро дарк карда буд, ки пул ба инсон озодӣ медиҳад, набудани пул масъалаҳоро ба миён меоварад.

Тадриҷан Влад шарикӣ комилҳуқуқи дӯсти худ гардида, баъзе самтҳои бизнесро ба зимми худ гирифт. Ҳоло тиҷорати дӯстон равнақ ёфта истодааст. Влад аллакай хотираи худро аз масъалаи молии гузашта пок месозад. Вай вақти озод бисёр пайдо карда, онро ба-

рои оилааш чудо мекунад. Ҳамроҳи ҳамсараш сайру саёҳат мекунад, ба мағозаҳо мераванд, ба саёҳати табиат мебароянд, хулласи калом, зиндагии ӯ хуб шудааст.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

ГАБРИЕЛ БОНХЕЕР ШАНЕЛ

Бачагии Габриел чандон осуда набуд. То 18-солагӣ дар ятимхона калон шудааст. Тамоми ҳаёти ӯ аз мушкилиҳои доимӣ, эҳтиёҷ ва маҳрумият иборат буд. Бинобар ин аллакай дар синни хурдсолӣ дарк карда буд, ки ҳамаи мушкилот аз набудани пул рух медиҳанд. Эҳтимол, комилан ҳамин мушкилиҳо дар бисёр мавридҳо дар тафаккури ин духтар хоҳишу кӯшиши ба комёбӣ расидан ва сарватманд шуданро ба вучуд оварданд. Вақте ки 18-сола шуд, ба кори аввалини худ дар мағозаи либосфурӯшӣ шурӯъ кард. Габриел ҳамчунин дар як вақт дар тарабхонаи хурди эстрададор суруд мехонд. Ин ба вай имкон медод, ки даромади иловагӣ дошта бошад. Дар бизнеси моделӣ таҷрибаи кофӣ ҳосил намуда, соли 1910 вай ба умеди амалӣ кардани орзуи худ - соҳиби мағоза шудан ба Париж меояд. Ҳатто набудани пул духтарро аз нияташ боздошта натавонист, ӯ боварӣ дошт, ки дар ҳоли доштани хоҳиш пулро метавон пайдо кард. Ниҳоят бо дастгирии ҳаводораш ӯ аввалин мағозаи худ «Шанел»-ро боз мекунад, ки дар як муддати ниҳоят кӯтоҳ дар байни олуфтаҳои мӯдпарасти маҳаллӣ шуҳрат касб мекунад.

Сирри асосии муваффақияти Габриел ҳамон либосҳое гардиданд, ки худи ӯ онҳоро медӯхт. Дар он замон занон пӯшидани домани дароз, корсет ва дигар либосҳоро авлотар медонистанд, ки бисёр калон ва

комилан нофораму бироҳат буданд. Дар мағозаи ӯ коллексияи нави либосҳо пешниҳод шуда буд, ки тамоман ба тасаввуроти занони ҳамон давра дар бораи мӯд мувофиқат намекард. Ҳамаи намудҳо аз он чизҳое, ки закон мепӯшиданд, ба назар беҳтар ва хушдӯхт намуда, зудтар ба савдо мерафтанд ва соли аввали кор савдои мағоза аз он чӣ, ки интизораш буданд, пеш мегузарад.

Қадами муҳими минбаъда гирифтани тасмим ба машғул гардидан ба кори атриёт буд, ки сабаби пайдоиши атриёти аз ҳама машҳури асри ХХ гардид. Шанел барои амалӣ гардонидани нақшаҳои худ ба аттори машҳур Эрнесто Бо, ки падараш солҳои зиёде дар назди қасри Аълоҳазрат Император кор карда буд, ошно гардида, ӯро ба кор даъват мекунад. Ин шахс мутахассиси хеле боистеъдод буд, ҳамаи сирру асрори ҳунари худро хуб медонист.

Дар он солҳо атриҳои занона бо гуногунхелии худ фарқ намекарданд, ҳамаи онҳо дорои танҳо бӯи гул буданд ва ҳеҷ кас дар истеҳсоли онҳо ақаллан чанд хушбӯиро истифода намекард. Атр бо номи лаванда хеле машҳур буд, ки бӯи гули сурх ва ёсуман мекард. Аммо касе якҷоя истифода бурдани нақҳатҳои гуногунро насанҷида буд.

Эрнесто Бо як соли дароз кор карда, ба Коко чанд намунаи атриҳоро пешниҳод кард, ки ба қавли ӯ «барои заноне, ки чун зан бӯй мекунанд» таҳия шуда буданд. Шанел намунаи панҷумро интихоб кард. Ҳамин тавр атри машҳури Chanel №5 пайдо гашт, ки 80 хушбӯиро дошта, ба бӯи ягон гули машҳур монанд набуд. Махсус барои ин атриҳо шишаи булӯрин тайёр карда мешуд, ки баъдтар ба як ашёи парастии занон табдил гардид. Ороиши он бениҳоят хоксорона буд. Дар шиша тамғакоғази начандон калон бо навиштаҷоти Chanel №5 мавҷуд буд. Аз ҳамон вақт ин атри дар тамоми ҷаҳон машҳур гардида, имрӯз ҳам яке аз серхаридор-

тарин ба шумор меравад. Габриел Бонхеер Шанел комёбро ба даст оварда, асосгузори яке аз ширкатҳои машхуртарини ҷаҳон гардид. Мушкилиҳое, ки дар баҷагӣ ба дӯши ӯ афтада буданд, хислати ӯро обу тоб доданд ва дар тафаккури ӯ орзуро дар бораи комёбӣ тавлид карданд. Ӯ ин орзуро амалӣ карда тавонист.

PS. Зане, ки тамоми ҷаҳонро ба ҳайрат овард, дар оилаи камбағал ба дунё омадааст. Волидайн вақте ки ӯ ҳанӯз кӯдак буд, чашм аз олам пӯшиданд, ӯ ҳамроҳи хоҳараш дар ятимхона тарбия гирифтааст. Ӯ барои чун дигарон будан дар «ихтиёр»- и худ сабабҳои зиёде дошт. Аммо бар хилофи ҳолати мавҷуда ӯ муваффақ шуд. То он замоне, ки ҷаҳон вучуд дорад, одамон аз намунаи либосҳо ва атриёти Шанел истифода карда, бо арзи эҳтиром аз ӯ ёд мекунанд. Ӯ дари фараҳу шодмониро боз карда, ба миллионҳо одамон рӯҳияи романтикиро тухфа кард ва инро ҳатто баъди фавти худ идома медиҳад. Кори нек ҳеҷ гоҳ интиҳо надорад.

ХУЛОСА. Доништан лозим аст, ки ҳамаи масъалаҳо ва ҷангҷолу низоъ бо сабаби набудани пул рӯй медиҳанд. Аммо ба сари худ набудани пул, масъала шуда наметавонад. Масъала дар набудани хоҳиш ва саъю талош ба меҳнат аст. Бояд меҳнат кард, агар чизе ба даст наояд, нақшаи амалро такмил додан лозим аст. Мушкилӣ дар худ инсон нест, чурми нокомӣ бисёр маврид аз нақшаи номукамал мебошад. То замоне, ки роҳи дилхоҳи худро пайдо накунем, онро танзиму ислоҳ кардан лозим аст. Бояд дарк кард, ки муваффақ будан танҳо барои худ мо судманд нест. Муваффақият ҳамеша дигар одамонро низ рӯҳбаланд мегардонад. Агар шумо одами муваффақ бошед, дар он ҳолат дигаронро бо комёбии

худ рӯхбаланд мекунед. Шумо метавонед дар замини дили миллионҳо одамоне, ки саргузашти шуморо мешунаванд, ё мехонанд, ниҳоли орзую умедро бишинонед. Бачагии худро ба хотир оваред, чӣ гуна шумо орзу мекардед монанди онҳое бошед, ки чун қахрамон дар барномаҳои телевизионӣ дар бораашон нақлҳо мекарданд. Орзуи инсон аз он мисолҳое, ки ўро ихота кардаанд, ибтидо мегирад. Ҳеч набошад барои фарзандони худ намунаи ибрат шавед, то ки онҳо аз кирдори шумо рӯху илҳом гиранд.

Комёб будан ҳамеша хуб аст. Бигзор, чуноне ки шумо саргузашти Коко Шанелро хондед, саргузашти шуморо низ хонанд. Аз самими қалб ба шумо чунин ҳаёт орзу мекунам, то он ба шумо кӯмак расонад ва ба фанонопазирию ҷовидонӣ даст ёбед. Зеро замоне, ки мо нестем, бигзор дигарон дар бораи рафтору кирдори неки мо бизӯянд.

ФАРҚИ ЧОРДАҲУМ

Пули дар дастдоштаат аслиҳаи озодӣ аст, аммо пуле, ки аз пасаш медавӣ аслиҳаи ғуломии ту мебошад.

Ж. Ж. Руссо

Мардуми нодор тибқи категорияи «бо роҳи ҳалол сарватманд шудан ғайриимкон аст» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «танҳо бо роҳи ҳалол сарватманд шудан мумкин аст, роҳи дигар вучуд надорад» фикр мекунанд.

Мардуми камбағал тибқи категорияи «бо роҳи ҳалол сарватманд шудан ғайриимкон аст» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «танҳо бо роҳи ҳалол сарватманд шудан мумкин аст, роҳи дигар вучуд надорад» андеша мекунанд. Таваҷҷуҳ намоед. Вазъияти якхела, аммо дарк ва равиши мутлақо мухталиф. Мардуми камбағал комилан ба ин боваранд, ки бо роҳи ҳалол сарватманд шудан ғайриимкон аст, онҳо тибқи категорияи даромади ростхата андеша мекунанд. Даромади ростхата чӣ маъно дорад? Агар шумо ба кор бароед, дар он сурат моҳона мегиред, яъне вақти худ, малакаву маҳорати худро бо пул иваз мекунед. Ин аст даромади ростхата, тарзи ивази саъю кӯшиши худ ба моҳона. Чанд соате, ки шумо кор кунед, мувофиқи он ҳамон қадар пул мегиред. Аммо танҳо бо

моҳона молу мулк чамъ карда наметавонед. Бинобар ин аксарияти одамон фикр мекунанд, ки бо роҳи ҳалол гӯё сарватманд шудан имконнопазир аст.

Аммо ин тавр нест. Мардуми камбағал ин асрорро ҳамту намедонанд. Охир, бо роҳи ҳалол ҳеч не, 1000 доллар сармояро чамъ кардан мумкин аст? Оре, имконпазир аст, аммо онҳо аз ҳудуди вазифаи хизмати худ баромадан намехоҳанд. Ду роҳи кор кардани пул мавҷуд аст. Якум. Шумо бо дастони худ кор мекунед, ё дуввум, шумо ба воситаи ақлу идрок кор мекунед. Одамон ду тоифа мешаванд, як тоифа бо дастон пул кор карда, ба воситаи майнаи сар онро ҳисоб мекунанд, яъне пулро тақсим мекунанд: «Акнун барои таҳсили бачаҳо пул ҷудо кардан зарур аст. Барои таъмири хона, табобати ҳамсар ва кӯмаки волидайн пул зарур аст. Ҳа, боз бояд тухфа харам». Тоифаи дуввуми одамон бо майнаи сар пул кор карда, бо дастон онро ҳисоб мекунанд. Ба шумо зарур аст, ки аз ду якеро интихоб кунед.

Барои оғози кор роҳи аввал дуруст аст, аммо шумо бояд дуртар равед. Одамони сарватманд як қадам пештар мегузоранд ва онҳо чунин андеша мекунанд: «Ин ҷо аллақай ҳад аст, аммо бояд дуртар рафт, ман наметавонам тамоми умр кор кунам, бояд сармоее чамъ кунам, ки барои ман кор кунад». Ва барои баланд бардоштани маҳорат ва малакаи худ онҳо бозомӯзӣ мекунанд, ин ба онон кӯмак намуда, пулҳояшонро маҷбур мекунад, ки ба нафъашон кор кунанд.

Дар он сатҳе, ки одамони камбағал қарор доранд, онҳо бетанаффус корро идома медиҳанд. Одамони сарватманд ба таври зайл андешаронӣ мекунанд: «Ман намехоҳам тамоми умр чунин меҳнат кунам, зеро тамоми умр пайваста кор кардан гайриимкон аст ва чун муҳлат фаро расид, бояд бознишаста шуд ва боқимондаи умрро дар факру нодорӣ гузаронид. Бо чунин тариқа ба даст овардани рифоҳу осудаҳо

ғайривоқеӣ буда, чисман низ имконнопазир аст. Ин кор он чизеро, ки ман орзу мекардам, таъмин карда наметавонад». Бинобар ин онҳо нишаста, бо майнаи сар фикр мекунад ва тарзи ҳалли онро пайдо мекунад ва мо дар ин бора дар бобҳои оянда ҳикоят хоҳем кард (филми тасвирии «Лӯлаи об» (Водопровод)-ро ба ҳатман тамошо кунед).

Бингаред, одамони камбағал фикр мекунад, ки бо роҳи ҳалол сарватманд шудан ғайриимкон аст. Аммо агар шахс бо шарофати ақлу идроки худ сарватманд шавад, оё он роҳи нодурусти давлатманд шудан аст? Магар инсонро барои он, ки аз дигарон оқилу доно мебошад, айбдор доништан мумкин аст? Тасаввур кунед, ки шумо якеро танҳо барои он, ки ӯ хубрӯйтар, дуввуминро барои он, ки ӯ нерӯмандтар ва севвумиро барои он, ки ӯ нобиға аст, айбдор медонед. Ақидаи одамони камбағал аз ин ҷо оғоз мегирад.

Аммо одамони доро муътақиданд, ки танҳо бо роҳи ҳалол ва рост сарватманд шудан мумкин аст. Ин, албатта, мутлақо назари дигар аст. Агар одамони камбағал фикр кунанд, ки давлатмандон ҳамаи дорои худро бо роҳи дуздӣ ба даст оварда, ё дигаронро фиреб дода, сарватманд шудаанд, дороён бошад, аниқ медонанд, ки сарват натиҷаи саъю кӯшиши ақлу идрок аст. Пул худ ба худ дорои нерӯи маънавӣ аст. Меҳоҳед, ки даромади шумо афзун гардад? Такаббуру ғурури худро кам карда, аз бадбинию нота-вонбинӣ халос шавед ва қодири бахшидани одамон бошед.

Худованд муқтадир аст. Бингаред, ҳамаи дорой дар олам наметавонад ҷовид бимонад, танҳо худи ӯ доиму қоим аст. Агар шумо аз таҳти дил хоҳиши сарватманд шудан дошта бошед, худро бо чанде аз сифатҳои тарбият кунед, ки онҳоро Худованд дорост. Ӯ ҳақгӯй аст, ҳақгӯй шавед, Ӯ росткору одил аст, шумо низ росткору одил шавед. Ва он вақт тамоми Қоинот дар хидмати шумост. Агар шумо ба дарки ин

чизҳо расед, тамоми бойигарии дунё, монанди дарёи васеъ, дар пеши пойи шумо чорӣ мешавад.

Ман намегӯям, ки вақти ҳамаи ин гузашт. Ҳаёти одамонро омӯхтаам, ки ҳар кадоме гӯё дар пеши чашмони ман сармояи бузург чамъ кардаанд, ман бо ин роҳ меравам, аммо интихоби шумо бошад, ба ихтиёри худ шумост. Аммо дар хотир нигоҳ доред, ки танҳо бо роҳи ҳалолу содиқона мумкин аст, ки даромадро афзун намуд. Такрор мекунам, ин ба кори боғбон хеле монанд аст, ки дарахт мешинонад ва бо араки чабин, бо меҳнати ҳалол онҳоро парвариш мекунад. Агар софдилона кор накунад дар вақташ ба дарахтон об надихад, нигоҳубин накунад ва дар ҳақи онҳо ғамхорӣ накунад, дарахтон хушк хоханд шуд.

Бойигарӣ айнан чунин аст. Шумо танҳо бо роҳи рост ва ҳалол метавонед сарватманд шавед, дигар роҳ вучуд надорад. Одамони сарватманд инро дарк кардаанд. Бинобар ин моли бегонро ҳеҷ гоҳ нагирад, мол, хизмат ва кори худро ҳатто аз будаш як тин боло нарх нагузored. Молу хизмати дигаронро бо арзиши ҳақиқии онҳо харидорӣ кунед. Ба роҳи рост ва одилона равед. Ин принсип «нуктаи тавозун» ном дорад ва ҳамеша онро риоя кунед, то ки касе бо шумо кор мекунад, бохт накунад.

Масал

Шайхе ба хилват рафт ва муддати даҳҳо сол ба хотери донишони асроре ба Худованд ибодат мекард: барои чӣ дар олам яке таваллуд шуда, сарватманд мешавад, аммо дигаре камбағал. Инсонҳои эҷодкор ва соҳибистеъод камбағаланд, аммо сарватмандон одамони оддӣ муқаррарӣ буда, фақат дар оилаи муваффақ ба дунё омадаанд. Барои чӣ чунин ноадолатӣ вучуд дорад?

Инак Худованд дар ҳақи ӯ меҳрубонӣ намуда, малоикаро ба наздаш мефиристад. Малоика ба ӯ гуфт:

- Ман чизеро ба ту фаҳмонида наметавонам. Барои оғози кор фақат чашмонатро пӯш.

Шайх чашмонашро пӯшид, аммо вақте ки онҳоро боз кард, худро дар ковокии дарахти бузурге дид. Малоика афзуд:

- Ту дар ин ҷо се рӯз мемонӣ ва воқеаҳои рухдодаи атрофро наззора мекунӣ.

Шайх ба наззора кардан шурӯъ мекунад.

Рӯзи аввал ба он ҷо саворе бо аспӣ сиёҳ, дар тан камзӯли пурчило расида меояд. Дар назди дарахт аз зин ногаҳон халтае ба замин меафтад. Рӯзи дуввум ба назди дарахт деҳқоне омада, хон ороост ва шурӯъ ба хӯрдани гизо намуда буд, ки нохост чашмаш ба халта афтод. Ӯ дид, ки халта пур аз тиллоест, беҳад шод гардида, физоро зерӣ дарахт гузошта, халтаро бардошту рафт. Рӯзи сеюм мусофири бенавое омада, физоро дид ва ҳарисона ба он даст дароз кард. Ӯ физоро ҳанӯз батамом нахӯрда, савори аспӣ сиёҳ ҳозир шуд ва аз ӯ баргардондани пулҳояшро талаб кард. Ӯ мусофирро ба азоб додан оғоз кард ва дид, ки ин як кори беҳуда аст ва ниҳоят ӯро қатл кард. Дар ҳамин асно шайхи порсо худро дошта натавониста, аз ғазаб ба дод задан даромад:

- Ту ба ман ваъда дода будӣ, ки ба саволҳои ман ҷавоб мегуӣ, аммо ман боз танҳо як саҳнаи беадолатиро мебинам!

- Малоика ба ӯ гуфт:

- Сабур бош, ман ҳозир асрори дидаатро ба ту нақл мекунам. Марди савора сарватманд буд. Ӯ мулки худро гашта, хироч ҷамъ мекард. Аз ҳамон халтае, ки гум карда буд, бисёр дорад. Фақат ҳасисию ҳарисӣ ӯро ором намегузорад, ки даст аз ин амал кашад. Ба ғайр аз тилло чизе дигар барои ӯ арзиш надорад.

Он деҳқон варшикаста гардида, дорои худро ба ғарав монда буд. Дируз мӯҳлати охирини баргардонидани маблағ буд ва агар ӯ ин халтаро намеёфт, он гоҳ аз ҳама чиз маҳрум гашта, ба зиндон меафтод. Аммо ӯ бо

тиллоҳои пайдокардааш маблағро пардохта, оилаи худ ва худро наҷот дод.

Он роҳгузари бенаво дар ҷавонӣ ҳангоми мастӣ нафареро кушта буд. Баъд аз он тамоми ҳаёт ғусса меҳӯрд, тамоми дороии худро ба камбағалон тақсим кард ва аз Худованд ба хотири омурзиши гуноҳаш марги пуразоб талаб мекард, то ин ки аз гуноҳ худро пок гардонад. Дирӯз хоҳиши ӯ иҷро гардид ва акнун нафақат гуноҳи ӯ бахшида шуд, ҳамчунин боз Ранҷури Солеҳ гардид. Саворе, ки ӯро кушта буд, акнун даҳшату сиёҳӣ ӯро таъқиб мекунанд. Ӯ тавба карда, ба камбағалон кӯмак карданро оғоз кардааст.

ХУЛОСА. Пули бо роҳи ҳаром бадастомада аз худ ягон нишона намонда, харч ва нобуд мешаванд. Он ранчи бешумор оварда, тақдири ҳар гуна одамро мешиканад. Дар ниҳоят, пардохти бисёр гаронқиммат лозим мешавад. Гоҳе вақти зиёде аз умри худ, саломатӣ, хушбахтии оилаи худ ё он чиро ки дар даст дорӣ, бояд пардохт намой. Фақат бо роҳи ҳалол метавон сармоя чамъ карда, онро ҳифзу афзун гардонид. Ин сармоя баъди шумо низ кор хоҳад кард.

ФАРҚИ ПОНЗДАҲУМ

Миқдори дорой на ба андозаи даромад, балки аз рӯи одат ва тарзи зиндагӣ муайян карда мешавад. Хасис набудан аллакай дороист, исрофкор набудан даромад аст.

Марк Тулий Ситсерон

Мардуми камбағал тибқи категорияи «дар бораи худ» ё «аз они худ» андеша мекунад. Мардуми сарватманд тибқи категорияи боадолатӣ ва нуқтаи тавозун фикр мекунад.

Мардуми камбағал тибқи категорияи «дар бораи худ» ё «аз они худ» андеша мекунад. Ин чӣ маъно дорад? Вақте ки кор ба пул дахл дорад, одамони камбағал худхоҳи ҳақиқӣ будани худро зоҳир мекунад ва танҳо дар бораи худ фикр мекунад ва ҳар тинро ба ҳисоб мегиранд. Онҳо хотири хешовандиро ҳеч гоҳ надида, хеле осон бародар, хоҳар ё дигар хешовандонро озор дода метавонанд.

Бинобар ин шахсе, ки тибқи категорияи камбағалӣ андеша мекунад, алалхусус вақте кор ба пул дахл дорад, танҳо дар бораи худ фикр мекунад. Инро фаҳмидан ва фаҳмонидан душвор аст. Ин масъала дарвоқеъ ҳамин тавр аст. Мо ин масъаларо дар бисёр коллективҳои меҳнатӣ, ширкатҳо, сохторҳои тичоратӣ омӯхтаем ва ба чунин хулоса омадем, ки дар масъалаҳои молиявӣ одамон танҳо дар бораи

манфиати худ фикр мекунанд. Гуфтан мумкин нест, ки онҳо сад дар сад худхоҳанд, аммо дар ин чо мутлақо рафтори худхоҳона зоҳир мекунанд. Бо таъбири мардумӣ «кӯрпаро ҳамеша ба болои худ мекашанд». «Бояд танҳо худам бурд кунам» ин шиори зиндагии онҳост. Ин тоифа мардум ҳеч гоҳ одил нестанд. Ҳаққи дигаронро зуд аз худ мекунанд. Агар шугли шумо тичорат ё соҳибкорӣ бошад, маро хуб мефаҳмед. Онҳо ҳамеша дар фикри манфиатҳои худанд. Чизу меҳнати худро ҳисоб мекунанд, вале пулу чиз ва меҳнати дигаронро кадр наменамоянд. Бинобар ин ин гуна одамон ҳеч гоҳ сарватманд шуда наметавонанд. Бо амри тасодуф гоҳе низ сарватманд мешаванд, аммо молу дороии онон муваққатист ва зуд аз дасташон меравад. Оқибат камбағал мемонанд. Таърихи тичорату соҳибкорӣ, варақаҳои зиёди шустае аз ашки чашмони онҳо боқӣ гузоштааст.

Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи боадолатӣ ва нуқтаи тавозун фикр мекунанд. Агар ҳатто масъала ба пул вобаста бошад ҳам, онҳо талош мекунанд, ки роҳи маслиҳатомез, нуқтаи тавозунро пайдо карда, масъаларо бо назардошти манфиати ҳамаи тарафҳо ҳал кунанд. Аммо на чуноне, ки яке бурд кунад, дигар бохт намояд. Ҳама чиз бояд одилона ва бидуни бохт бошад. Одамони сарватманд ҳаракат мекунанд, ки солеҳ бошанд. Ҳаққи касро намегиранд. Аз худ медиханд, вале ҳаққи дигаронро намегиранд. Барои ҳамин ин одамонро Худованд давлат ва иззату ҳурмат медиҳад. Солеҳ шавед. Солеҳ будан бузургист.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГҲО

Саргузаштҳои собиткунандаи тафриқии мазкур ҳеле зиёданд. Дар ҳар тренинги мустақим баъзе аз ширкат-

кунандагон ин гуна саргузаштхоро ба хотир оварда, онҳоро нақл мекунанд. Масалан, яке аз онҳо нақл кард, ки чи гуна хешованди онҳо Руслан якҷоя бо дӯсти худ картошка парвариш кардаанд. Руслан музди кори тракторчӣ ва пули тухмии картошкаро пардохт кардааст. Ба зиммаи дӯсти ӯ парвариш ва обдиҳии замини картошка вогузор шуда буд. Аммо фасли сол барои картошка-парварӣ номувофиқ омад ва замини картошка ҳосили дилхоҳ надод. Дӯсти Руслан пули барои обдиҳии картошка сарфкарда ва музди заҳматашро талаб кард. Вай танҳо ба маблағи аз даст додаи худаш таваҷҷуҳ зоҳир мекард. Вай хароҷоти Русланро ҳатто ба гӯшаи хаёл намеовард. Аз ин мисол маълум мешавад, ки одамони дорои тафаккури камбағалона вақте кор ба манфиати онҳо дахл дорад, ноадолатона рафтор мекунанд.

Ширкаткунандаи дигари тренинг нақл кард, ки чӣ гуна ӯ бо ду нафар дӯстонаш тасмими бизнеси якҷояро гирифта буданд. Ҳар кадом ҳиссаи баробари худро барои пешрафти бизнес гузошт ва онҳо миқдори зиёди тухм хариданд ва тухмхоро ба таври чакана бояд мефурӯхтанд. Ҳамаи хароҷотро ҳисоб карда, даромади бадастомадаро ба се ҳиссаи баробар тақсим мекарданд. Дар оғоз кор хуб пеш мерафт, баъд аз чанд вақт нархи тухм поён рафт, аммо онҳо дар анборҳо тухми зиёд доштанд. Тухм, ки маҳсулоти зудвайроншаванда аст, барои ҳарчи зудтар ба савдо рафтани он ба ҷуз мувофиқи нархи бозор фурӯхтан дигар чорае надоштанд.

Хароҷотро дар ҳолати поён рафтани нархҳо ҳисоб карда баромаданд. Маълум гардид, ки онҳо маблағи калонеро аз даст додаанд. Аммо ба ин нигоҳ накарда, тасмими одилона гирифтанд, яъне зарари бамиёномадаро байни шарикон баробар тақсим карданд. Зеро фаҳмиданд, ки бояд даромад ва хароҷот, аз он ҷумла зарар, байни ширкаткунандагон бо ҳисси баробар тақсим шавад. Онҳо «нуқтаи тавозун»-ро пайдо карда,

дӯстии деринаи худро ҳифз карда тавонистанд ва бизнеси якҷояро идома доданд, зеро ба ҳамдигар эътимод доранд. Онҳо баъдтар як муомилаи Бобарорро анҷом дода, тавонистанд, ки ҳамаи зарари пешинаро ҷуброн кунанд.

Масал

Боре ҳазрати Мӯсо (алайҳиссалом) Хоҷаи Хизр (алайҳиссалом)-ро вохӯрд. Баъд аз суҳбати кӯтоҳ Мӯсо (а) аз ӯ хоҳиш кард, ки чанд муддате мехоҳад ҳамсафари ӯ бошад. Аммо Хоҷаи Хизр (алайҳиссалом) дар ҷавоб ба ӯ гуфт, ки ёро ва тавони ҳамсафари ӯро надорад. Баъд аз зорию таваллои зиёде Хизр (а) розӣ шуд, ки Мӯсо (а)-ро бо як шарт ба ҳамсафарӣ мегирад. Дар давоми сафар Мӯсо аз ӯ бояд чизе напурсад ва то замоне, ки Хизр (а) ҳарф назанад, ӯ хомӯш бошад. Мӯсо (а) розӣ шуд ва қавл дод, ки шартро иҷро хоҳад кард.

Субҳгоҳон онҳо барои аз дарёе шино карда гузаштан ба киштӣ нишастанд. Аммо дар нимаи роҳ Хизр (а) якбора ба суроҳ кардани фарши киштӣ шурӯъ кард. Мӯсо (а) ин ҳолатро дида, фарёд зад: «Чӣ кор карда истодаӣ, мо охир фарқ мешавем!» Хизр (а) дар ҷавоб фармуд: «Ман туро нагуфта будам, ки сабру таҳаммули ҳамсафари маро надорӣ!» Бо як азобе то соҳил шино карда, наҷот ёфтанд.

Каме истироҳат карда, сафари худро пиёда идома доданд. Дар роҳ онҳо бо писарбачае вохӯрданд, ки пешорӯи онҳо меомад. Хизр (а) сухане нагуфта, писарбачаро кушт. Мӯсо боз тоқат накард ва фарёд зад: «Ин чӣ коре буд, ки кардӣ, ту гуноҳи азим кардӣ, тифли бегуноҳро куштӣ!» Боз дар ҷавоб шунид: «Ана, дидӣ, ту сабри ҳамсафари маро надорӣ, метавонӣ ба роҳи худ баргардӣ». Аммо Мӯсо (а) узрхоҳӣ карда, боз ваъда дод, ки минбаъд хомӯш мемонад ва онҳо сафари худро идома доданд.

Ба шахре расиданд, ки чанде пештар чангро аз саргузаронида, қисман харобу валангор менамуд. Онҳо ин чо барои дамгирӣ таваққуф карданд. Ҳарду дар кӯчаҳои шаҳр сайру гашт мекарданд. Хизр (а) хонаеро дид, ки як девораш хароб гардида, хавфи чаппа шудан дорад. Ӯ ба назди хона омада, ба кори барқарор кардани девори он шурӯъ кард. Инро Мӯсо (а) дида, бори дигар худро дошта натавонист ва аз ҳамсафари худ пурсид: «Ту кӯдаки бегуноҳро куштӣ, акнун ба таъмири девори ба касе нолозим пардохтӣ ва фикр мекунӣ, ки Худованд туро меомурзад?»

Хизр (а) аз нав он суханро такрор кард: «Дидӣ, ту тоқату сабри ҳамсафари маро надорӣ». Аммо ин дафъа ӯ афзуд: «Дар ин чо мо аз ҳамдигар чудо хоҷем шуд, аммо пеш аз ин ту бояд асрори ин рафторҳоро доништа гирӣ. Киштиеро, ки ман фарқ кардам, замоне моли моҳидорони камбағал буд, аммо ба қарибӣ шоҳаншаҳи бераҳм ин соҳилро ба тасарруфи худ даровард, ҳоло ҳамаи киштиҳо моли ӯянд ва вай онҳоро ба мақсади бад истифода мебарад. Писарбачаеро, ки ман куштам, агар ба балоғат мерасид, ба волидайнӣ худ ғаму андӯҳи зиёд меовард. Ман ин корро барои он кардам, ки Аллоҳ ба волидайнӣ ӯ фарзанди солеҳро диҳад, онҳо хеле одамони хубанд. Дар хонаи девораш вайрона ду ятим зиндагӣ мекунанд, ки волидайнӣ онҳо дар чанг ҳалок гардидаанд. Дар зери девори таъмиркардаи ман волидони фарзандони ятиммонда ҷавоҳирот пинҳон карда буданд, то ин ки бачаҳо бузург шуда, бо мақсади нав кардан деворро канда, ҷавоҳиротро пайдо карда, хонаи хубу барҳаво созанд ва осудаҳолона зиндагӣ кунанд. Аммо онҳо ҳоло хурд ҳастанд, бинобар ин ман ин деворро таъмир кардам, ки он то замони ба балоғат расидани бачаҳо пойдор боқӣ монад. Бо ҳамин мо видоъ мекунем, аммо дар хотир дор, чизе, ки дар назари ту нодуруст аст онро ту қабул надорӣ, эҳтимол, муфиду судманд бошад, аммо аз он чизе, ки ту хур-

сандӣ дорӣ, эҳтимол, зиёновар бошад, аз кучо ту ме-
донӣ, дар ин бора танҳо Аллоҳ таъоло медонад».

**ХУЛОСА. Мо замони бунёди олам ба се чиз
- Адолат, Хирад ва Ҳақиқат така кардем. Суту-
ни адолатро новобаста аз хоҳиши доро будан
ва ё аз шикваи нодорӣ устувор бидоред. Охир,
Аллоҳ ҳолати ҳар касро хубтар медонад.
(Қуръон)**

ФАРҚИ ШОНЗДАҲУМ

Мақсади ба даст овардани пул на барои ҳаёти беҳуда ва хушқу холист, балки афзункунии маблағ барои хизмати муфиду манфиатбахш аст.

Г. Форд

Мардуми нодор ҳамеша танҳо ба худ умед мебанданд. Мардуми доро ҳамеша ба идея, имконият ва робитаҳои худ такя мекунанд.

Мардуми нодор ҳамеша танҳо ба худ умед мебанданд. Мардуми доро ҳамеша ба идея, имконият ва робитаҳои худ такя мекунанд. Агар шумо дасти танҳо бошед, ҳамаи корхоро худатон анҷом дода наметавонед, чунки вақт ва қувваи шумо намерасад. Шумо чӣ андеша доред, оё ширкати «Макдоналдс»-ро як нафар ташкил карда метавонист? Ё ин ки ширкати «Майкрософт»-ро? На. Зеро барои бизнес бунёд кардану ба мақсади худ ноил шудан ва орзуи худро амалӣ кардан ба шумо чанд чиз заруранд. Дониш зарур мешавад, вақт талаб мекунад, малакаю маҳорат гирифтани зарур мешавад, муносибату робитаҳо лозим мешаванд, ки дар ин кор ба шумо кӯмак мекунанд. Ниҳоят, албатта, ба шумо пул низ зарур аст.

Одатан чизе кофӣ нест. Масалан, робитаҳо вучуддоранд, аммо пул нест. Ё ин ки пул ҳаст, муносибату робитаҳои зарурӣ вучуд надоранд, вақт ҳаст, аммо маҳорату малака нест. Бинобар ин одамони камбағал

амали худро ба нақша мегиранд, ба худ ва имкониятҳои худ умед мебаранд ва талош мекунад, ки имконияти худро барои ба даст овардани комёбӣ озмоянд.

Дар навбати худ он одаме, ки имрӯз шумо ҳастед, дар муқоиса бо он одаме, ки шумо метавонед ӯ бошед, хеле одию хоксор менамояд ва имкониятҳои низ маҳдуд мебошанд. Вақте ки инсон тибқи категорияи камбағалӣ андеша мекунад, ӯ ба худ менигарад, ба худ қиммату арзиш таъйин мекунад, дар ин бора фикр мекунад, ки имрӯз ӯ кӣ ба ҳисоб меравад. Мутобиқан, мувофиқи ҳамин мулоҳизаронӣ мекунад: «Ман пул надорам, имконият надорам, барои чӣ тавр анҷом додани ин кор дониши зарурӣ надорам». Ӯ танҳо ба худаш умед дорад.

Аммо агар шахс тибқи категорияи сарватмандон андешаронӣ кунад, ба дидани оне, ки мисли ӯ шудан мехоҳад, шурӯъ мекунад. Бингаред, дар ботини ҳар яки мо ду инсон вучуд дорад. Яке ин ҳамонест, ки шумо имрӯз ҳастед, дуввумӣ онест, ки шумо ӯ шудан мехоҳед. Бинобар ин агар шахс тибқи категорияи одамони сарватманд фикр кунад, вай метавонад дар худ онеро бубинад, ки монанди ӯ шудан мехоҳад. Ва фикр мекунад: «Барои чӣ ман чунин инсон наштавам?» Ба таври мувофиқ ӯ ба инкишоф додани қобилияти худ шурӯъ мекунад, дониши заруриро фаро мегирад, имконият ҳустуҷӯ мекунад, ҳамчунин ҳамаи имкониятҳои дар ихтиёрдоштаи худро истифода мебарад.

Агар ба омӯзиш эҳтиёҷ дошта бошад, вай устодоне пайдо мекунад, ки ба омӯзонданаш қодир ҳастанд. Агар робита лозим шавад, ӯ ҳамаи шиносҳои худро ба ёд меорад ва иртиботи заруриро барпо мекунад. Вақте ки малака ва маҳорати заруриро аз худ кард, он гоҳ

шахсонеро пайдо мекунад, ки ба ӯ дар ҳалли масъалаи пайдо кардани пул кӯмак карда метавонанд.

Одамони сарватманд ҳамеша ҳангоми анҷом додани ягон амал робитаҳо, имкониятҳо ва донишҳои худро ба назар мегиранд. Онҳо чунин мулоҳизаронӣ мекунанд: «Агар ман ин идеяро амалӣ кунам, дар он сурат ҳаёти худро дигаргун мекунам, ба мақсади гузоштаи худ мерасам ва метавонам орзуи худро амалӣ гардонам». Онҳо иттилоот ҷамъоварӣ мекунанд, иртибот барқарор мекунанд ва орзуи худро ба воқеият табдил медиҳанд. **Бинобар ин ба шумо низ зарур аст, ки ба имкониятҳои худ умед бандед ва идеяи худро омода созед. Ба онҳо тавачҷух намоед. Ва аз ҳама муҳим ин аст, ки ба он одаме такя кунед, ки шумо мисли ӯ шуда метавонед.**

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌЗ

«МАКДОНАЛДС»

Солҳои 40-уми асри гузашта «МакДоналдс» як тарабхонаи начандон калон дар шаҳраки Сан-Бернардинои Калифорния буд. Тарабхона то замони таназзули иқтисодӣ, ки даромади онҳоро бошиддат паст гардонд, ба соҳибонаш - бародарон МакДоналд дар як сол қариб 200 ҳазор доллар фоида меод ва ин талаботи онҳоро пурра қонеъ мекард. Бародарон бо мақсади дар он солҳои сангини иқтисодӣ наҷот додани бизнеси худ фикру андешаи зиёд мекарданд ва ниҳоят тасмим гирифтанд, ки тарз ва системаи нави фаъолияти муассиса ва хизматрасонии мизочонро ба роҳ монанд. Иқдоми онҳо дертар дар ин соҳа инқилобе гардид. Идея аз он иборат буд, ки тарабхона, амалан, бояд ба тарзи дигари хизматрасонӣ гузарад. Акнун ҳар як

меҳмон ғизои хостаи худро аз рӯи пештахтаи оҳанин мегирифт ва баъд аз он ба худ барои нишаста ғизо хӯрдан миз пайдо мекард.

Ба ғайр аз ин, бародарон аз баҳри қисми зиёди ғизоҳо гузашта, дар рӯйхати ғизоҳо танҳо 9 нави он - гамбургер, чизбургер, се намуд нӯшокии беалкогол - қаҳва, шир, чой, инчунин самбуса ва чипсро боқӣ гузоштанд. Баъдтар дар рӯйхати ғизоҳо боз 10 номгӯи дигар, аз он ҷумла, фрии машҳур пайдо гардид. Ба ғайр аз ин, бародарон МакДоналд речаи кори ошхонаро бозсозӣ намуда, кори онро бо тариқи хизматрасонии оммавӣ ташкил карданд. Суръати кор чун хати васлкунии завод гардид. Ба таври назаррас хароҷотро кам карда, ҳамчунин усули нави хизматрасонию роҳандозӣ намуда, МакДоналдҳо тавонистанд, ки нархи гамбургерҳоро аз 30 то 15 фоиз арзон кунанд. Арзонкунии нархҳо барои рақибонашон дар тамоми шаҳр зарбаи сахте буд.

Идеяи онҳо муваффақиятро муайян кард. Дар миёнаи солҳои 50-ум муассиса ба соҳибонаш аллакай дар як сол 350 ҳазор доллар даромад дод, ки ин миқдор аз маблағе, ки то замони таҷдидсозӣ ба даст меоварданд, қариб ду маротиба зиёд буд. Дар бораи усули нави хизматрасонӣ дар тамоми Калифорния суҳбат мекарданд, ҳатто маҷаллаи машҳур дар бораи он мақолаи мукамал ба таъб расонда буд. Дар ҳақиқат, худи МакДоналдҳо ба бизнес рағбати зиёд зоҳир накарда, барои вусъати он талаш низ нанамуданд. Бинобар ин идеяшонро ба бизнесмени ҳамон вақт ноком Рей Крок фурӯхтанд. Дар он замон ӯ аллакай 52 сол дошт. Рей мубталои бемории қанд ва илтиҳоби банд буд, талхадон ва қисми зиёди ғадуди сипаршакли ӯро бурида буданд ва ӯ сарватманд набуд, аммо ба ояндаи хуш боварӣ дошт. Вақте ки ба ӯ барои гирифтани иҷозатномаи паҳн кардани маҳсулоти «МакДоналдс» 15 ҳазор доллар зарур шуд, ба вай ягон бонк қарз надод. Маҷбур шуд, ки хона ва бимаи худро ба гарав гузорад.

Аллакай ҳамон вақт Крок чӣ гуна муттаҳид кардани бизнеси тарабхона бо амволи ғайриманқулро фикр карда буд. Тибқи идея, ӯ бояд бе сарфи ягон сент бинои тарабхонаҳои «МакДоналдс» ва замини онро тадричан мегирифт. Аммо дар ибтидо бояд ба соҳибони замин муомила мекард, ки онҳо заминро барои сохтани қаҳвахона ё ошхона ба иҷора диҳанд. Ин кори осон набуд. Ҳарчанд дар тӯли шоҳроҳҳо қитъаҳои холии замин бисёр буданд, вале онҳоро соҳибони пойгоҳҳои сӯзишворифурӯшӣ чудо карда гирифта буданд.

Он гоҳ Рэй пешниҳод кард, ки иҷорапулии қитъаи замин ва биноро мутаносибан вай на бо арзиши онҳо 7%, чуноне ки соҳибони нуқтаҳои фурӯши сӯзишворӣ пардохт мекарданд, балки бо арзиши 10% пардохт кунад. Пешниҳоди мазкур хеле мувофиқ буд, бинобар ин соҳибони замини хушҳол гардида, ҳудашон барои сохтмони «МакДоналдс» қарз пайдо мекарданд. Бар замми ин, онҳо ҳаққи дар шартнома ба таври қатъӣ сабтшударо ба муддати 20 сол мегирифтанд. Пули иҷора ба миқдори дар як моҳ 700 доллар барои бисёр соҳибони замин маблағи хеле зиёд менамуд. Аммо вақте ки нархҳои амволи ғайриманқул чанд маротиба боло рафт, онҳо аз ин тасмими кӯтоҳандешонаи худ беҳад пушаймон шуданд. Крок бо 700 доллар қитъаи замин ва биноро ба иҷора гирифта, онро ба миқдори 1000 доллар ба хӯчаинони тарабхонаҳо месупорид. Вақте ки кори муассиса пеш мерафт, ба ӯ аллакай 5 то 8,5% даромади худро пешниҳод мекарданд, ки ин ҳам даромади беҳад хуб буд.

Боз як муомилоти бобароре, ки барои анҷом додани он маблағ надоред, вале он барои хариди замин имкон медиҳад. Барои қитъаи замин пул пардохт мекарданд, вале инро соҳибони қаҳвахонаҳо намедонистанд. Соҳиби муассиса франшиз харидорӣ карда, уҳдадор буд ба муҳлати 20 сол аз 10 то 15 ҳазор доллар пасандоз гузорад. Пас аз гузаштани 15 сол нисфи маблағ

баргардонда мешуд, пас аз гузаштани бист сол бошад, қисми бақияи пасандоз баргардонда мешуд. Барои маблағҳои мазкур ягон фоизи иловагӣ муқаррар нашуда буд. Маҳз ҳамин пулҳо ҳамчун пардохти аввалин ба ҳисоби соҳибони замин ҳавола карда мешуданд. Аллакай дар даҳсоли аввал дар амалиёти амволи ғайриманқул ширкати «Франшиза Истэйт»-и таъсисдодаи Крок ва шарикони ӯ ба арзиши умумии 16 миллион доллар соҳиби амволи ғайриманқул гардиданд.

Имрӯз «МакДоналдс» ҳатто аз рӯи шумораи амволи ғайриманқули дар ихтиёри худ дошта аз Калисои католикӣ пеш гузаштааст. Соли 2007 дар тамоми дунё аллакай 33 000 тарабхонаи «МакДоналдс» ба қайд гирифта шуда буд. Ҳоло шумораи онҳо боз ҳам бештар гардидааст. Зеро ширкат дар пеши худ мақсад гузошта буд, ки дар гӯшаю канори гуногуни кураи Замин дар як рӯз як тарабхонаи нав мекушояд. Заминҳои пурарзиштарини дунё моликияти ширкат мебошанд, зеро нархи амволи ғайриманқул дар минтақаҳои сараҳолӣ аз ҳама баланд аст.

ХУЛОСА. Мағзи худро аз иттилооти муфиду судманд пур карда, ҳар рӯз фикр кунед, охир, барои сарватманд шудан ҳамагӣ як идеяи муваффақ кофист. Барои амалӣ кардани он бошад, аз робитаҳои алоқаҳои дӯстонаи худ истифода баред, дар бораи имкониятҳои сершуморе, ки қариб ҳар рӯз ба шумо пешниҳод мешаванд, вале ба онҳо шумо кам эътибор медихед, фикр кунед ва онҳоро зуд-зуд ёдовар шавед.

ФАРҚИ ҲАБДАҲУМ

Одамони камбағал тибқи категорияи «вақте ки сарватманд шудам, хайру эҳсон мекунам» андеша мекунанд. Аммо мардуми сарватманд тибқи категорияи «барои сарватманд шудан хайру эҳсон кардан зарур аст» фикр мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «вақте, ки сарватманд шудам хайру эҳсон мекунам» андеша мекунанд. Аммо мардуми сарватманд тибқи категорияи «барои сарватманд шудан хайру эҳсон кардан зарур аст» фикр мекунанд. Мо борҳо шунидаем, ки нодорон мегӯянд: «Ман ме-хоҳам, ки ба муҳтоҷон кӯмак кунам, аммо ҳоло пулам барои сарфи рӯзгори худам намерасад, худ дар муҳтоҷӣ рӯз мегузаронам». Хуб, аммо таҷриба нишон медиҳад, ки бисёр одамоне, ки чунин андеша до-ранд, ҳеч гоҳ сарватманд намешаванд. Аммо одамо-ни сарватманд ин сирро дарк карданд. Онҳо ме-донанд, ки агар шумо сарватманд шудан хоҳед, бояд худи ҳамин рӯз ба кори хайр шурӯъ кунед. Даромади шумо чандон муҳим нест, ҷӣ доштанатон ҳам муҳим нест. Ҳеч набошад, аз дастатон шояд ягон кори нек меояд.

Бештари мардумон осудаҳолона зиндагӣ ме-ку-нанд. Онҳо ғизо ва либоси зиёд дошта, соҳиби ман-зили боҳаловатанд. Пештар гузаштагони мо дар кулбаҳо зиндагӣ мекарданд ва аслан шикоятӣ гилае надоштанд. Камии норасоӣ дар майнаи сари одамо-ни нодор гузошта шудааст ва он дар сатҳи зершуур

барномарезӣ карда шудааст ва ба ин чиз коре бояд анҷом дод.

Боре як шахс ба назди пайғамбари Ислом Муҳаммад (с) омад ва гуфт: «Шумо медонед, ман гулом ҳастам, пул надорам, ки ба касе кӯмак кунам, вақт надорам, ки намоз гузорам, чӣ кори хуб анҷом дода метавонам, чӣ гуна кори нек бояд кунам»? Пайғамбар (с) дар ҷавоб фармуданд: «Саъю кӯшиш кун, ки касеро наозорӣ, ҳамин ҳам кори накӯст».

Аз ин ҷиҳат, агар шумо давлатманд шудан хоҳед, агар хоҳед, ки барору комёбӣ ёри шумо гарданд, мустақиман хайру эҳсонро аз ҳамин рӯз оғоз кунед. Зеро ҳама чиз аз кори хайр шурӯъ мешавад. Дарахт аз реша месабзад. Агар инсон фоизи муайяни даромади худро ба муҳтоҷон диҳад, ӯ ба зинаҳои ҳаёт боло рафтано сар мекунад. Хайру эҳсонро худи ҳозир оғоз кунед. Муҳим нест, ки чанд сӯм хайр мекунад, бигзор як сӯм бошад, аммо бояд шумо ин корро анҷом диҳед.

Мисол, яке аз бойтарин одамон дар таърихи Амрико, аввалин амрикоии миллиардер Чон Рокфеллер одами хеле саховатпеша буд. Ӯ аз солҳои бачагӣ даҳ дарсади даромади худро ба калисо меод. Соли 1905 ин маблағ сад миллион долларро ташкил намуд. Ба шарофати хайру эҳсони ӯ соли 1892 Донишгоҳи Чикаго, соли 1901 Донишқадаи тиббии ба номи Рокфеллер, баъдтар Шӯрои умумии таълиму тарбия ва соли 1913 Фонди Рокфеллер таъсис дода шуд.

Дар охири умраш Рокфеллер қариб ним миллиард долларро ба мардум тақсим карда дод, писари ягонаи ӯ Чон Д. Рокфеллери хурдӣ бошад, сарвати бисёрмиллионаро мерос гирифта, ҳамчунин 500 миллион долларро барои корҳои хайрия харҷ кардааст. Ба ғайр аз ин ба сохтмони Маркази Рокфеллер, барои

саноати алоқа дар Нью-Йорк пул чудо кард, боз 9 миллион доллар барои сохтмони бинои СММ чудо кардааст.

Асосгузори «Трести пӯлод» Эндрю Карнеги, ки бо шарофати ӯ Амрико аз рӯи гудохтан ва истехсоли пӯлод дар ҷаҳон пешсаф гардид, низ шахси инсондӯсту соҳиббӯсон буд. Ӯ 2811 китобхонаи оммавӣ бино карда, ба созмонҳои калисо 7689 арғунун тухфа кардааст. Дар Нью-Йорк «Карнеги-холл»-ро сохт. Дар Вашингтон Донишкадаи Карнегиро таъсис дод, аввалин сандуқи хайриявии ҳозиразамонро бо маблағи аввалияи 25 миллион поягузорӣ кард. Дар даҳ соли охири умри худ Карнеги ба мақсади хайрия 350 миллион долларро харч кард.

Ин суҳанро метавон дар ҳақиқи сарватмандони муосири мо низ гуфт. Масалан, Билл Гейтс ва ҳамсари ӯ Мелинда ва сармоягузори машҳур Уоррен Баффетт ҳанӯз моҳи июни соли 2010 дар таърихи Амрико бузургтарин мавриди хайрияро ба миқдори 37 миллиард доллар анҷом дода, ба маъракаи TheGivingPledge - ҳусни оғоз бахшида, миллиарддерҳоро даъват карданд, ки 50 дарсад ё бештари сармояи худро ба корҳои хайрия харч кунанд. Бо вучуди ин, ҳар кас бояд мактуб ирсол намуда, сабаби ширкати худро дар ин маърака баён мекард. Гейтс ва Баффетт иқрор карданд, ки мехоҳанд онҳоро на ҳамчун аз ҳама доротарин, балки ҳамчун саховатмандтарин одамон ёдоварӣ кунанд.

Ин идеяро 57 миллиардер дастгирӣ карданд, аз он ҷумла Дэвид Рокфеллер ваъда кард, ки 1 миллиард долларро хайр мекунад, миллиардери 26-сола ва асосгузори шабакаи машҳури иҷтимоии Facebook Марк Сукерберг ният дорад, ки бештар аз нисфи дорони худро, ки 6,9 миллиард ҳисоб шудааст, ба корҳои хайрия бахшад.

Худи Билл Гейтс аллакай ба сандуки хайрия 28 миллиард доллар гузарондааст. Уоррен Баффетт тасмим гирифтааст, ки 99% дороии худро ба сандукҳои гуногуни хайрия ва созмонҳо, аз он ҷумла The Giving Pledge бахшад. Ҳамчунин бисёре аз ширкаткунандагони ин маърака қавл додаанд, ки беш аз 50% сармояи худро хайр хоҳанд кард. Созмондиҳандагони иқдоми мазкур ният доранд, ки барои ширкат дар он мултимиллионерҳо ва миллиардерҳои Чин ва Ҳиндро низ даъват кунанд.

МАСАЛИ БУДДОӢ

Марди хирадманд ва олиҳиммате чаъбаи нодир ва пурқиммати зарқории аз ҷӯби дарахти сандал сохташударо ба даст овард ва эълон кард:

-Ман ин чизи қимматбаҳоро ба одами аз ҳама нодортарини дунё медиҳам.

Камбағалону нодорони бисёр барои ин чаъба ба наздаш омаданд, аммо ӯ ҳамеша дар ҷавоб мегуфт:

- Ту дар ҷаҳон шахси аз ҳама бенаво нестӣ.

Одамон ҳайрон мешуданд ва аз ӯ мепурсиданд, ки оё ӯ дар ҳақиқат ният дорад чаъбаро ба касе диҳад.

Одами наҷиб ҳамеша мегуфт:

- Бале, ман онро ба одами камбағалтарини дунё медиҳам.

Танҳо боре пас аз пурсуҷӯи бисёре афзуд:

- Ман ба шумо номи бенавотарин одами дунёро мегӯям. Кашшоқтарин одами ҷаҳон на каси дигар, балки шоҳи мо Прасенҷит аст.

Суханони марди наҷиб ниҳоят ба гӯши шоҳ Прасенҷит расиданд ва ӯҳашмигин шуд:

- Чӣ тавр? Охир, ман шоҳ ҳастам! Чӣ тавр ман аз ҳама одами нодортарини ҷаҳон шуда метавонам? Шитобед, ҳамон мардро пайдо карда, ба назди ман ҳозир кунед!

Фармони шоҳ иҷро шуд. Мардро шоҳ ба хазинаи худ дароварда, аз вай пурсид:

- Медонӣ, ин чӣ хел ҷой аст?

- Мард ҷавоб дод:

- Хазина аст, ки шумо дар он симу зари худро нигоҳ медоред.

- Ин чист? - пурсид шоҳ.

- Ин хазинаест, ки шумо нуқраҳои худро нигоҳ медоред.

- Ин чист? - пурсид шоҳ.

- Ин хазинаест, ки шумо сангҳои қимматбаҳои худро нигоҳ медоред.

Он гоҳ шоҳ Прасенҷит бадқаҳрона дод зад:

- Пас ту дидӣ, хазинаҳои ман пур аз симу зар аст, ман чӣ қадар сарват дорам! Ту чӣ гуна метавонӣ ба ман туҳмат зада, аз ҳама бенавотарин одами дунё ном гузорӣ?

Марди баландҳиммат гуфт, ки агар шоҳ сарвати зиёдеро дар ихтиёр дошта бошаду эҳтиёҷоти мардуми қаламрави худро таъмин накунад ва бойигарии худро ба мақсади нақӯкорӣ истифода бурда натавонад, пас магар ӯ қашшоқтарин одам нест? Сарватманд одаме аст, ки сарвати худро дуруст саришта карда метавонад.

ХУЛОСА. Ягон одами камбағал дар ин олам чизеро тағйир наодоаст, инчунин чизи арзишманде насохтааст. Бо шарофати одамони хирадманд ва доро - илм, фарҳанг, таълиму тарбия ва тамаддуни мо рушду инкишоф меёбад.

ФАРҚИ ҲАЖДАҲУМ

Одамони камбағал одатҳои бад доранд. Яке аз маъмултарин одати бади онҳо номи хубе дорад: «Аз маблағи пасандозкардаи худ пул гирифтани мумкин аст». Сарватмандон медонанд, ки пасандоз барои пардохтани ҳисобҳо набуда, балки барои зам кардани пул аст.

Роберт Кийосаки

Одамони камбағал тибқи категорияи «агар дар охир чизе монад, ман пасандоз мекунам» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд чунин мулоҳиза мекунанд: «Агар ман пеш аз ҳама пасандоз накунам, дар охир аниқ аст, ки чизе боқӣ намемонад».

Одамони камбағал тибқи категорияи «агар дар охир чизе монад, он гоҳ пасандоз мекунам» андеша меронанд. Сипас онҳо чӣ кор мекунанд? Вақте ки даромад ба даст оварданд, бо ҳамон пул зиндагонӣ мекунанд. Ғизо мехаранд, пули хизмати коммуналӣ ва хизматҳои дигарро пардохт менамоянд ва ашёи зиёд харида, умедвор мешаванд, ки дар охир чизе боқӣ мемонад. Бо вучуди ин фикр мекунанд: «Саъй карда, сарфа менамоям ва чизи сарфакардаамро пасандоз мекунам». Ҳамин тавр аз моҳ ба моҳ мо одамонро вомехӯрем, ки 2, 30, 40 сол кор карда, то ҳол чунин фикру андешаронӣ мекунанд. Аз ҳама ачиб он аст, ки онҳо ба худ қавл медиҳанд, ки пасандоз мекунанд, аммо ин корро намекунанд. Ҳар бори навбатӣ ба худ

мегӯянд: «Моҳи оянда ҳарчанд, ки маблағ кам ҳам бошад, ҳатман пасандоз мекунам». Ҳамин тавр тамоми умр давом мекунад.

Баъзе камбағалон дар бораи пасандоз кардан барои ояндаи худ умуман тасаввурот надоранд. Онҳо мегӯянд: «Барои чӣ пасандоз кунам, охир, сарватмандон ҳам мемиранд, ҳамин тавр хуб аст, аз он чизе, ки имрӯз даромад мекунам, хуб зиндагӣ мекунам». Онҳо чунин меҳисобанд, ки дар оянда пул зарур намешавад. Онҳо намефаҳманд, ки дар воқеъ ҳатто аз имрӯза дида, он вақт бештар ба пул эҳтиёҷ пайдо мешавад.

Бинобар ин онҳо ба ин масъала се тарзи расидагӣ доранд: 1) агар бисёр даромад кунам, пасандоз мекунам; 2) агар камтар сарфа кунам, пасандоз мекунам; 3) агар кори дорои музди баланд ё манбаи иловагии даромад пайдо кунам, пасандоз мекунам. Дар ин ҳолат ман имконият пайдо карда метавонам, аммо ҳозир наметавонам, зеро бе ин ҳам маошам ҳатто барои хароҷоти ҳаррӯзаам намерасад. Ин ақида дар майнаи онҳо чун фаҳмиш ташаккул ёфтааст. Мувофиқи чунин андешаи худ онҳо ҳеҷ вақт ба пасандоз кардан оғоз намекунанд.

Одамони сарватманд бошанд, чунин фикр мекунанд: «Агар аз аввал пасандоз накунам, аниқ дар охир чизе боқӣ наместонад». Барои он ки онҳо ин сабақхоро аллакай чанд маротиба гузаштаанд. Ана, барои чӣ вақте онҳо даромад ба даст меоранд, дар навбати аввал камаш 10 фоизи онро барои ояндаи худ пасандоз мекунанд ва ҳеҷ гоҳ ба пули пасандоз даст намерасонанд.

Ҳамин пасандоз бо мурури замон метавонад манбаи асосии даромади нав гардад. Ба ҳамин тарик, сармояи аввал таъсис дода мешавад, ки даромадро

дар оянда таъмин мекунад. Шояд ин маблағи чандон калон набошад, аммо он хеле муҳим аст. Барои ману шумо дар оғози кор ташаккул додани фонди захиравии ба худ хос зарур аст, ки ҳангоми пайдо шудани имконият ба мо кӯмак кунад. Вагарна имкониятҳо мисли абрҳои осмон дар пеши назари мо шино мекунанд ва мо бо онҳо коре карда наметавонем.

ЁДДОШТ аз китоби Д. Клейсон «Одами аз ҳама сарватманди Бобулистон»

Омӯзиши Аркад

Дар солҳои ҷавонӣ Аркад ба атрофи худ менигарист ва бисёр чизҳои хубро медид, ки метавонистанд ба инсон хушбахтӣ ва қаноатмандӣ ато кунанд. Боре дарк кард, ки дорой ба инсон имконияти номаҳдуд медиҳад. Метавон хонаро бо асбобу анҷоми зиёд зебу зиннат дод, дар баҳру бар сайру саёҳат кард, аз ширавориҳои кишварҳои дур ҳаловат бурд, зару зевар харидорӣ кард.

Аркад инро дарк карда, тасмим гирифт, ки барои сарват талош мекунад, аммо фарзанди оилаи савдогари аёлманди камбағал буд. Ӯ медонист, ки барои ба мақсад расидан вақт ва дониш зарур аст. Бо ҳамин сабаб ӯ дар бойгонии сардори шаҳр, қори котибиро пайдо кард ва ҳар рӯз соатҳои дароз нишаста, бо хати меҳӣ лавҳаҳои гилиро пур мекард.

Боре судхӯр Алгомиш ба хонаи онҳо омад ва хоҳиш кард, ки барояш нухсаи гилии Қонуни нӯҳумро тайёр кунад ва қавл дод, ки агар кор дар муҳлаташ анҷом дода шавад, вай ба Аркад ду тангаи мисӣ медиҳад. Аммо сарфи назар аз меҳнати миёншикан, кор сари вақт иҷро нашуд ва судхӯр аз ин ҳолат саҳт ба ғазаб омад. Ӯ дарк кард, ки ин қонун барои Алгомиш хеле зарур аст ва пешниҳод кард, ки муомиларо ба охир мерасонад ва

қавл дод, ки то баромадани офтоб фармоишро бар ивази як чанд сабақ дар бораи роҳҳои сарватмандшавӣ тайёр мекунад. Алгомиш розӣ шуд. То субҳ корро анҷом дода, Аркад майлу рағбати судхӯрро ба даст овард ва маслиҳате шунавид, ки метавонист ўро сарватманд гардонад.

- Қисми муайяни ҳамаи пули коркардаатро ту бояд пасандоз намой, новобаста аз он, ки то чӣ андоза кам аст, ин қисм бояд на камтар аз даҳ як ҳиссаи пули коркардаи ту бошад. Яъне аввал ҳаққи худатро пардохт намо. Маблағи бисёрро барои харид сарф накун, чизеро, ки метавонӣ, аз қисми боқимондаи пулҳо ба таври кофӣ барои ғизо, хайру эҳсон ва ҳамчунин барои худодён садақа кун. Бойигарӣ монанди дарахт аз донаи кӯчак месабзад. Аввалин тангаи мисии пасандоз кардаат ҳамон донаест, ки аз вай дарахти бойигарии ту бояд рушду нумӯ кунад.

Ў ин суханонро гуфту лавҳаҳои гилини худро гирифта рафт. Аркад ин маслиҳатро ҳамаҷониба фикр карда баромад ва тасмим гирифт, ки кӯшиш мекунад ин амалро дақиқан анҷом дода, аз даҳ тангаи мисии даромадкардааш яктои онро пасандоз намояд. Мумкин аст, аҷиб ба назар расад, аммо ин чандон душвор нест ва ба ҳеч ваҷҳ зиндагии ўро таҳти таъсир қарор наметод.

Ҳамин тариқ Аркад маблағи муайянеро чамъ карда, онро ба устои гилкор супорид. Ў ба сафари баҳрҳои дур баромада буд ва ваъда дод, ки барои ў ороиши финикӣ меоварад. Чунин ороишотро бо нархи фоидаовар фуруҳтан мумкин буд. Ин кирдори Аркадро судхӯр Алгомиш фаҳмида, ўро барои рафтори бемулоҳизааш сарзанишу маломат кард ва ба ў фаҳмонд, ки ба дониши гилкор дар бораи ҷавоҳирот ва ҷиҳози ороишот набояд бовар кард. Ба суоли дилхоҳ бояд ба онҳое муроҷиат кард, ки дар ин ё он ришта фаҳмишу дониши казоӣ доранд. Ҳамин тавр ҳам шуд. Гилкор зеварҳои қалбакӣ овард, ки ҳеч арзише надоштанд.

Ба ин нокомӣ нигоҳ накарда, Аркад боз аз нав ба пасандоз кардани 10 фоизи даромади худ шурӯъ кард. Ӯ маблағи заруриро чамъ карда, онро ба устои сипарсоз барои хариди нуқра дод, дар ҳоле ки ҳар чор моҳ ӯ фоизи муайянеро аз даромади худ ба Аркад медод.

Вақте ки ӯ дар ин бора ба Алгомиш нақл кард, ӯ хеле хушнуд шуд ва гуфт: «Тарзи пул ба даст овардану онро чамъ кардан ва роҳҳои истифодаи пулҳоро худи Аркад аллакай омӯхтааст». Сипас аз писаронаш шиква кард, ки онҳо танҳо дар бораи харҷ кардани пул фикр мекунанд ва аз Аркад хоҳиш кард, ки дар идоракунии заминҳояш ба вай кӯмак кунад. Бар ивази ин кораш қавл дод, ки ӯро дар ин кор шарикӣ худ мегирад ва ҳиссае аз доройҳои худро ба ӯ медиҳад.

Аркад таклифи судхӯр Алгомишро пазируфт ва масъулияти заминҳои ӯро, ки дар ҳақиқат хеле бисёр доманвасеъ буданд, ба зимма гирифт. Азбаски ӯро андешаи шуҳрату иззатталабӣ беҳад фаро гирифта буд ва ӯ аз се сабақи аввали бо муваффақият ба даст овардани сарват бархурдор буд, ҳамаи инҳо ба ӯ кӯмак кард, ки ба таври назаррас масоҳати мулки судхӯрро васеътар кунад.

Баъди марги судхӯр Аркад қисми муайяни доройи ӯро, ки дар васиятнома дар назар дошта шуда буд, азони худ кард ва дар воқеъ шахси сарватманд гардид. Ва ҳамаи инро худи ӯ ба даст оварда буд.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

ФРАНКЛИН КЛЕРЕНС МАРС

Франклин Клеренс, асосгузори империяи машҳури шоколадӣ, дар оилаи камбағал ба дунё омада буд. Бинобар ин ӯ маҷбур шуд барвақттар ба балоғат расад ва ба кор шурӯъ кунад, то ин ки ба волидайнӣ худ кӯмак

кунад. Дар синни 19-солагӣ ӯ аллакай савдои равнақдори ширинворӣ дошт. Маҳз ҳамин машғулият тақдири ояндаи ӯро муайян кард. Ҳамчун корманди кушодарӯ ва серғайрату покизакор тадричан ба зинапояхои хизматӣ боло мерафт ва даромади хубу кофӣ ба даст меовард. Ӯ хоксорона ҳаёт ба сар мебурд, вале соҳиби хонаи худ буд ва бо Этел ном хонуме издивоҷ кард, ки дар оянда шарикӣ асосии ӯ дар бизнес шуд.

Франклин дар бораи соҳибкорӣ орзу мекард ва медонист, ки барои бизнес пул зарур аст ва ӯ аз ҳисоби моҳонаи худ фоизи муайянеро пасандоз мекард. Бо вучуди мушкилиҳо ӯ ин қонидаро қатъиян риоя мекард. Дар муддати чанд сол ба Френк муяссар шуд, ки маблағи заруриро пасандоз кунад ва ин чиз ба ӯ имконият дод, ки дар синни 28-солагӣ аз баҳри ҷойи кораш гузашта, ба касбу кори худ шуруъ кунад. Ҳамроҳи ҳамсараш ӯ мағозаи қаннодии худро дар хонаи худ мекушояд, ки ҳамаи савдо тариқи тирезаи ошхона сурат мегирифт. Савдо зуд равнақ ёфт ва зану шавҳар соли 1911 ширкати худро бо номи Mar-O-Vag таъсис доданд. Орзуи Френк дар бораи бизнеси худ, ки ба ӯ имкон медод аввалину охирин маротиба шуғли кироҷро фаромӯш кунад, ба амалӣ шудан оғоз намуд.

Дар он замон навъҳои асосии оилаи шириниҳои Марс конфетҳои гуногун бо тафҳои полудаҳои мухталиф буданд. Идеяи тамоми ҳаёти Френкро дигаргункунанда ба сараш комилан ногаҳон омад. Боре ҳангоми сайру гашт писар аз падар хоҳиш кард, ки барояш шоколад бигирад. Он вақтҳо шоколадро танҳо дар тарозу бар кашаида мефурӯхтанд. Ин тарзи шоколадфурӯшӣ хеле нобоб буд, бачаҳо ҳамаи либосҳояшонро зуд бо шоколад олуда мекарданд. Дар ҳамин лаҳзаҳо Френк чунин фикр кард: барои чӣ пораи шоколад дар фолга печида фурӯхта нашавад? Ин идея дар назари ӯ ояндадор менамуд.

Баъд аз суҳбат бо ҳамсараш Франклин ба хулоса омад, ки санҷидани ин кор барояш арзиш дорад. Идея чунон бомуваффақият расид, ки батони шоколади онҳо MilkyWay дар рӯзҳои башумор шухрати беандоза касб кард. Аллакай соли 1925 ин чиз моли эътирофгардидаи пеши бозор буд. Фурӯши маҳсулот рӯз то рӯз афзоиш меёфт, ширкат бошад, барои худ бозорҳои нав мекушод. Дар солҳои 20-ум Фрэнк соҳиби фабрикаи худ мешавад ва ҷойҳои корӣ дар ширкат бештар мегарданд. Ҳамаи ин барои пайдо шудани маҳсулоти нав таъсири худро мегузоранд, ки дар ин миён батони шоколади овозадори Snickers низ арзи ҳастӣ кард. Тадричан ширкат ба истеҳсолкунандаи бузурги шириниҳо ва ширкати беҳамтои шахсӣ дар ҷаҳон мубаддал мешавад. Даромади ширкат дар соли 2007 2,5 миллиард доллар буд. Оғози ҳамаи ин як пасандози начандон зиёд ва як идеяи муваффақ буд.

ХУЛОСА. Ҳар гуна, ҳатто пасандози ночиз вазъияти молиявии шуморо беҳтар мекунад. Пасандоз барои истифодаи имконияти мусоид, амалӣ кардани идеяи хуб, ки шуморо муваффақ мегардонад, кӯмак мекунад. Пасандоз кунед, то ки фурсатро барои комёби аз даст надихед.

ФАРҚИ НУЗДАҲУМ

Ҳар касе, ки дар фақр зиндагӣ кардааст, медонад то кадом андоза камбағал будан гарон аст.

Цеймс Болдуин

Одамони камбағал тибқи категорияи «дар танҳой» ва қоидаи «худам корро анҷом медиҳам» фикр мекунанд. Сарватмандон бошанд, тибқи категорияи «самаранокии ақлу хиради дастҷамъона (ҳамкорӣ ва фаъолияти якҷоя) - ро наметавон дар танҳой ба даст овард», андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи танҳой ва қоидаи «худам мекунам» фикр мекунанд, яъне онҳо ба дигарон боварӣ надоранд. Одамони камбағал чунин меҳисобанд, ки дигарон корро мисли ҳуди онҳо хуб анҷом дода наметавонанд. Бинобар ин онҳо чунин фалсафа доранд: агар хоҳӣ, ки кор хуб анҷом дода шавад, онро худат анҷом бидеҳ. Оё як нафар ба ҳама кор расида метавонад?

Тасаввур кунед, дар ширкате, ки ба тамоми ҷаҳон автомобил мефурӯшад, раиси он автомобил фурӯшад. Ё агар дар ширкати «Coca-Cola» ҳуди таъсисдиҳанда ба истехсолот, рекламаи маҳсулот ва фурӯши он машғул мешуд, дар он сурат ҳеҷ гоҳ муваффақияти ҷаҳонӣ касб намекард. Бинобар ин

тафаккури навъи «ман ҳама чизро худам мекунам» танҳо хоси одамони камбағал аст.

Инсон наметавонад аз ҳадди имконияти шахсии худ берун равад, аз ин рӯ бояд имконияти дастчамъиро истифода барад. Одамони сарватманд мегӯянд: «1 фоиз саъю кӯшиши доштани ҳазор одам нисбат ба 100 фоиз саъю кӯшиши доштани як одам беҳтар аст». Мувофиқи қоидаи «самаранокии хиради дастчамъонаро наметавон дар танҳой ба даст овард» амал мекунанд.

Барои ҳамин онҳо сабру таҳаммул пеша мекунанд, тими худро ташкил менамоянд ва дигар одамонро меомӯзонанд. Барои онҳо ин кор вазнину мушқил аст, аммо сабру тоқат карда, кормандони худро то он замоне меомӯзанд, ки коллективи тифок ва бозътибор ташаккул ёбад. Сарватмандон мегӯянд: «Донандаи ҳамаи асрор Худованд аст, ҳеч гоҳ ман ҳамаи он корхоеро, ки якҷоя анҷом медиҳем, танҳо карда наметавонам, ман танҳо аз ҳамаи мо дар якҷоягӣ донотар буда наметавонам, «ман» ҳеч гоҳ назар ба «мо» бузургтар буда наметавонад, зеро як одам назар ба коллектив донотар буда наметавонад». Сарватмандон инчунин медонанд, ки танҳо ақлу хиради дастчамъона имкониятро муайян ва таъйин карда наметавонад. Бинобар ин онҳо тамоми фикру зикрашонро барои эҷоди тими қавӣ ва тавоно равона мекунанд.

Дар навбати худ тафаккури дастчамъона омилҳои хеле муҳими ба даст овардани қомеъӣ аст. Вакте коллективи дӯстона ташаккул меёбад, дар он сурат тафаккури дастчамъона пайдо мешавад ва шумо имкониятҳои нав ва монеаҳои амсоли «сангҳои зеринӣ»-и қаблан ба назаратон ноаёнро мебинед. Аммо агар шумо тасмим гиред, ки ба сӯи мақсад мустақилона

равон мешавед, дар он сурат ҳатто имкониятро бинед ҳам, «сангҳои зеробӣ»-ро дида наметавонед. Вақте ки мушкilot пайдо мешаванд, ҷи гуна сарришта кардани онҳоро фаҳмида наметавонед. Шояд аз орзуи худ даст кашед, зеро ҳалли дурусти масъаларо намеёбед ва боварии шумо ба оянда низ намемонад.

Аммо ақлу идроки дастҷамъона метавонад як тарҳи аниқ ва устодонаро омода созад, ки шумо онро амалӣ гардонид, ҳамаи масъалаҳои худро ҳал мекунед, тамоми имкониятҳои додашударо истифода мекунед ва «сангҳои зеробӣ»-ро убур мекунед, он гоҳ ҳама бурд хоҳанд кард.

Ба гайр аз ин дар бизнес интиҳоб карда тавонишани шарикон хеле муҳим аст. Онҳо бояд одамони лоиқу сазовор бошанд, то ки шумо бо онҳо самаранок кору ҳамкорӣ карда тавонед. Ҳамаи соҳибкорон аҳли амал ва корозмуда буда, ҳар рӯз масъалаи кадриро ҳал мекунанд.

Як мултимиллиардер маслиҳат медиҳад, ки бояд одамонро ба кор оҳиста-оҳиста гирифт, вале зуд-зуд озод кард. Аммо ман маслиҳати ӯро зуд дарк накардам, маънояшро баъдтар фаҳмидам. Фақат дар ибтидо барои кормандон бояд чанд монеа сохт. Бигзор онҳо ин монеаҳоро гузаранд ва шумо хоҳед фаҳмид, ки онҳо ҷи гуна мушкilotро эътино мекунанд. Дар ҳолати мушкил онҳо бояд худ ва сифатҳои беҳтарини худро нишон диҳанд. Аз ҳама муҳим ин аст, ки кормандон аз нуқтаи назари инсонӣ худро нишон дода тавонанд.

Медонед, агар инсон одил, ростқавл, меҳрубон ва покқандон бошад ва саъю кӯшиши кор кардан дорад, ӯро ҳама чиз омӯختан мумкин аст. Беҳтарин кадрҳо он кормандоне мебошанд, ки худ шумо онҳоро тарбия кардаед.

Ба ин далел, вақте ки шумо мутахассисони тайёр ва пуртаҷрибаро киро мекунад, маҷбуред, ки ба онҳо моҳонаи хеле баланд диҳед. Ҳатто дар ин ҳолат ҳам шумо ҳатман натиҷаи баланд ба даст намеоваред. Бисёрии онҳо мегӯянд: «Ман даҳ сол дар ширкати муваффақ кор кардам, роҳбари фалон шуъба будам ва моҳонаи ман фалон қадар буд». Шумо чунин моҳонаро барояшон таъин мекунад, аммо шуморо бовар мекунонам, ҳангоми аввалин мушкилиҳо чунин мутахассисон шуморо ба ҳоли худ гузошта, мераванд. Шумо бо он мушкилиҳое як ба як мемонед, ки бе ширкати онҳо пайдо нашуда буданд. Шумо маҷбуред, ки онҳоро худатон ҳал кунед.

Ҳайати коркунон барои он зарур аст, ки масъалаи пешгузошташударо ҳаллу фасл намояд, на ин ки мушкилот эҷод кунад. Аммо, мутаассифона, бештар вақт баръакс мешавад, кормандон онҳоро эҷод мекунанду мераванд. Ба умеди ба даст овардани натиҷаи дилхоҳ шумо моҳонаи баланд додед, аммо ин тавр нашуд. Ва ин зухуроти зуд-зуд ба чашм расанда дар бизнес аст.

Албатта, бояд мутахассисони хуб ва баландпояро киро кард. Аммо дар ин ҳолат чунин ба назар мерасад, ки шумо ба онҳо на барои натиҷа, балки барои саргузаште, ки мутахассис дар бораи худ накл кард, яъне барои хизматҳои гузаштааш моҳона додаед. Бинобар ин вақте ки шумо тими хуб сара карда мегиред, ба ҳар кадомашон бигӯед: «Ман ба шумо барои натиҷаи дар корхона бадастовардаатон музд медиҳам, на барои муваффақияте, ки дар ширкати дигар замоне ба даст оварда будед». Аммо агар кормандон дар амал қобилияти ғайриоддии худро исбот кунанд, ба меҳнати онҳо бояд одилона арҷгузорӣ намуда, мувофиқи он ба онҳо ҳақ диҳед.

Масалан, асрори муваффақияти асосгузори «Трести пӯлодӣ» Эндрю Карнеги аз рӯи гуфтаи худ ӯ дар он будааст, ки вай дар тими худ шарикони хуб, мутахассисони хуб ва баландпояро сара карда мегирад. Ӯ ҳатто шӯҳӣ мекард, ки дар лавҳи мазораш чунин катиба ҳаққокӣ карда шавад: «Дар ин ҷо шахсе ба хоби абадӣ рафтааст, ки одамони бештар аз худ донотарро дар атрофаш чамъ карда тавонист». Аъзои тими худро ҳатто назар ба заводҳо ва конҳои худ бештар кадр мекард ва ҳамеша талош менамуд, ки дар ҳаққашон ғамхорӣ намояд. Баъдтар баъзе аз онҳо ҳудашон низ миллионер мешуданд.

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌ

ЛАКШМИ МИТТАЛ

Лакшми Миттал сарвари бузургтарин корхонаи пӯлодгудозӣ дар ҷаҳон аст. Ӯ магнати мустақил буда, хулқи ба худ хос дорад ва ҳар рӯз ба тарбияи худ машғул мешавад. Бар замми ин, ӯ шахси хеле доно мебошад, ки худ асрори комёбии худро на танҳо дар мудирият, балки аз диди техникий кор кашф карда, идеяи дар истеҳсолот азхуд кардани намуди хоси оҳанро амалӣ кардааст.

Вай 15 июни соли 1950 дар шаҳри Калкутта дар оилаи соҳибкор Махан Лал Миттал, ки авлоди марвар аст ва аз қадим онҳоро яҳудиёни ҳиндӣ меноманд, ба дунё омадааст. Деҳае, ки оилаи онҳо зиндагӣ мекард, дар қанори аз ҳама дурдасти Ҳинд, дар паҳлӯи яке аз биёбонҳои бешумор ҷой гирифтааст. Ҳаёт дар ин ҷо қашшоқона ва бе ҳеҷ гуна дурнамо мегузашт. Вақте ки оила ба Калкутта омад, вазъият тағйир ёфт. Дар ин ҷо падари Лакшми якҷоя бо шарикони худ заводи пӯлодпрокаткунии зарароварро гурра харид ва

истеҳсоли маҳсулоти пӯлодиро барои эҳтиёҷи сохтмон ба роҳ монд. Даромади оила имкон дод, ки Лакшмиро барои хондан ба муассисаи таълимии бонуфуз фири-станд. Соли 1969 Лакшми дараҷаи магистрии савдоро дар колледж соҳиб шуд. Дар синни 25-солагӣ Лакшми Миттал мудирӣ калонтарин заводи падар таъйин гардид, ки ба истеҳсоли масолеҳи симину оҳанӣ тахассус дошт. Аз ин ҷо таърихчаи империяи металлургии ӯ оғоз ме-гардад. Вазъиятро дар бозор бодикқат таҳлилу тадқиқ карда, ӯ нақшаи амали худро интихоб кард. Корхонаҳои зараровар ва камдаромадро харидорӣ карда, онҳоро ба корхонаҳои пешрафту муваффақ табдил додан асоси идеяи Лакшми буд. Бо ҳамин мақсад Миттал ҳаёти мудирӣ худро, ки иборат аз мутахассисони хуб буданд, ба корхонаҳои тоза харидашуда мефири-стод, онҳо вазъиятро таҳқиқ карда, дурнамои аз бухрон баровардани ширкатро таҳия менамуданд. Дар ҳолати зарурӣ ҳамаи таҳҷизоти техникий ин гуна корхонаҳо нав карда мешуд.

Яке аз сирри муваффақияти Миттал интихоб карда тавонишани тими хуби ҳирфавии мутахассисон буд, зеро ки танҳо ақлу хиради дастҷамъӣ қобилияти ҳалли ҳамаи масъалаҳоро дошта, ширкати зарароварро муваффақ карда метавонад. Бар замми ин ӯ саъй мекард, ки кормандони худро дар ҳолати гирифтани тас-мими нодуруст сарзаниш накунад, зеро чунин меҳисо-бид, ки хатоҳо барои андӯхтани таҷриба хизмат меку-нанд, чизи муҳим ин аст, ки аз хатоҳо сабақ гирифта, онҳоро набояд такрор кард. Миттал корхонаҳои беҳад зиёде дорад, ки ҳар кадоми онҳоро худ бевосита идора карда наметавонад. Бинобар ин ӯ мудирони соҳиб-стеъдод, мутахассисони дорои тахассуси олиро қадр-донӣ намуда, медонад, ки масъалаҳои аз ҳама мурак-кабро метавон танҳо бо саъю кӯшиши дастҷамъона ҳал-лу фасл кард.

Миттал даҳҳо корхонаҳои металлургио дар тамоми олам харида гирифта, яке аз доротарин шахсони дунё шудааст. Ӯ мақсаднокии ҳайратангезро соҳиб буда, та-вони қадрдонӣ намудани кормандони худро низ дорад. Ӯ боз орзу дорад, ки як суперконсерни умумичаҳониро созмон диҳад ва ҳамаи монеаҳоро паси сар карда, ба-рои расидан ба орзуи худ талош варзад. Вай нақшаҳои навро дар назар гирифта мегӯяд: «Ман фикр намеку-нам, ки ягон вақт мо метавониста бошем ба худ бигӯем: кофист». Ҳатто дар ҳамин чо ҳам ӯ тими худро дар назар дошта, «мо» мегӯяд.

ХУЛОСА. Имрӯз чaxon хеле тағийр ёфтааст ва шумо дар танхой муваффақ шуда намета-вонед. Мисоли барчааста барои шумо Билл Гейтс аст. Даромади ширкати «Майкрософт» хамагя 5 фоиз ба ӯ мансуб мебошад, аммо дар он бештар 12 000 мултимиллионер, 44 милли-ардер фаъолият доранд. Ана, чя чиз аст «та-факкури дастчамъона», «хиради дастчамъ-она».

ФАРҚИ БИСТУМ

Олам беандоза бузург аст, то ки эҳтиёчи ҳар гуна инсонро қаноатбахш кунад, аммо низ хеле кӯчак аст, то ки ҳариси одамиро қаноат кунонад.

М. Гандӣ

Одамони камбағал тибқи категорияи «худӣ» ё «ба худ наздик» андеша меку-
нанд, одамони сарватманд бошанд, тибқи кате-
горияи «пул миллат надорад, комёбӣ ватан
надорад, хушбахтӣ сарҳадро намедонад ва
муҳим нест, дар кучо ту пул кор ме-
кунӣ» андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «худӣ» ё «ба худ наздик» фикр мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Аксарияти одамони камбағал мехоҳанд, ки бизнеси худро дар ватани худ, умуман хуб мешуд, дар назди хона, ҳеч набошад, дар ноҳияи худ ба роҳ монанд ва намехоҳанд, ки дуртар ҳаракат кунанд. Онҳо мегӯянд: «Кор кардан дар кишвари бегона шубҳанокӯ кам эътимод ва хеле душвор аст. Ин корро дар ватани худ ба роҳ мондан хубтар аст. Барои чӣ? Зеро дар ин ҷо ҳамаро мешиносед, аҳду паймон кардан, идора ва назорат карданосон аст...»

Аммо одамони сарватманд дигар хел фикр меку-
нанд: «пул миллат надорад, комёбӣ ватан
надорад, хушбахтӣ сарҳадро намедонад ва
муҳим нест, дар кучо ту пул кор мекуня». Онҳо
дар фаъолияти худ аз ин фалсафа истифода меку-

нанд. Бинобар ин бештари ширкатҳои бузург ба монанди «Сникерс», «Марс», «Дирол», «Кока-Кола», «Мерседес-бенс», «Тойота», «Малборо», «Адидас», «Пума» дар ҷое ҳастанд, ки мо ва шумо он ҷо зиндагӣ мекунем. Аз кучо онҳо ин ҷо пайдо шудаанд? Соҳибони ширкатҳои мазкур медонанд, ки дар кучо пул қор қардан муҳим нест. Пул ватан, миллат, мазҳаб надорад, чизи асосӣ барои он шароити мусоид, имкониятҳои густурда ва ҳолати устувор аст.

Масалан, ширкати Wrigley, истехсолкунандаи сақичҳои машҳури резинӣ Wrigley's Spearmint, JuicyFruit, Doublemint, Orbit дар тамоми ҷаҳон фаъолият мекунад. Таърихчаи ширкат ин мубориза барои вусъати бозори фурӯш аст. Бар иловаи корхонаҳои кӯҳнаи ҳанӯз то замони ҷанг дар Чикаго, Канада, Бритониё ва Зеландияи Нав сохташуда, баъдтар намояндагҳои нави тиҷоратӣ дар Осиё ва Аврупо низ кушода шуданд.

Барои каноатманд гардонидани талаботи рӯзафзун аз маҳсулоти ширкати Wrigley дар даҳсолаи охир боз як қатор фабрикаҳо дар шаҳрҳои Манила (Филиппин), Бисхайм (Франсия), Залсбург (Австрия), Найроби (Кения), Тайпей (Тайван) сохта шуданд. Дар айни замон ба ин ширкат 15 фабрика, ки дар тамоми қунҷу қанори олам ҷой гирифтаанд, мансуб мебошанд. Охиринаи онҳо фабрика дар шаҳри Санкт-Петербург (Россия) аст, ки он соли 1999 сохта шуд.

Дар айни замон сақичи резинии Wrigley дар 100 кишвари ҷаҳон маълуму машҳур аст ва бешубҳа, дар ин соҳа пешсаф мебошад.

• САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌ

SELA

Ширкати SELA бузургтарин шабакаи тиҷоратии либосдо дар ҳудуди ИДМ ба ҳисоб меравад. Ин ном аз

иврит «сахра» (харсанг) тарҷума мешавад, ки пурра ба вазъияти ширкат мувофиқат мекунад.

Ҳа, ҳамааш аз соли 1990 - гузаштаи наҷандон дур оғоз шуда буд, вақте ки Борис Остроброд, аз рӯи таҳсил муҳандис, чанд муддат аз рӯи тахассус кор карда, ба хотири ҳаёти хуб ба Исроил кӯчид. Аммо бизнес ӯро маҷбур кард, ки баргардад. Ҳамроҳи бародараш Александр Пекарский ӯ дар Россия ба фуруҳтани либосҳои исроилӣ шурӯъ кард. Дар як муддати кӯтоҳ савдои майдари универмағҳо дар Санкт-Петербург иваз карданд. Вақт барои таъсиси ширкат фаро расид ва ин ширкат бо номи SELA дар Британияи Кабир сабти ном шуд.

Баъд аз он онҳо ҳамкориро бо соҳибкорони чинӣ шурӯъ карданд. Дар нимаи аввали солҳои 90 Чин бо соҳибкорони рус ба шарти бениҳоят сабук ҳамкорӣ мекард. Аз он ҷумла, молу колоро насия мегирифтанд ва баъди фуруш пули онҳоро пардохт мекарданд. Аз бисёр ҷиҳат маҳз ба туфайли ҳамин тариқи ҳамкорӣ барои SELA имконияти хариди молҳои чинӣ пайдо гардид.

Бо вучуди ин корҳо на чандон мувофиқи табъ буданд. Маҳсулот на ҳамеша дорои сифат ва умуман ба Борис Остроброд на чандон мақул буданд. Маҳз дар ҳамон вақт ӯ тасмим гирифт, ки барои ба даст овардани навҳои хуби мол ва пурра назорат намудани сифат бо-яд куллан тамоми раванди истеҳсолотро ба дасти худ гирифт.

Қарор доданд, ки истеҳсоли молҳои дар Чин оғоз мекунад. Якум, ин беҳад арзон буд, дуввум, чинӣҳо ҳама чиз доштанд. То ин вақт онҳо аллакай бо як қатор брендҳои машҳури ҷаҳонӣ ҳамкорӣ мекарданд, аз ин рӯ бисёр фабрикаҳо метавонистанд дар муддати кӯтоҳ дилхоҳ модели либоси рағбатдоштаи фармоишгарро дӯзанд.

Кори ширкати SELA омад кард, дар он замон истеҳсолкунандагони чинӣ барои муштариён мубориза

мебурданд. Имрӯз вазъият баръакс аст - таҳвилкунандагон байни худ мубориза мебаранд, то ин ки ба як қатор фабрикаҳои беҳтарини Чин, ҷое ки ҳақиқатан ҳама гуна кори олидараҷаро ба анҷом мерасонанд, даст ёбанд.

Ҳоло барои SELA даҳҳо фабрика кор мекунанд, ҳамин тавр интиҳоб ва таъмини бима ҳамеша мавҷуд аст. Аввалин мағозаи ширкат дари худро соли 1996 кушод. Воқеаи мазкур замоне ба амал омад, ки гардиши молии ширкат аллакай қариб ба 100 ҳазор доллар баробар буд. Ширкати SELA комёбиро бо туфайли интиҳоби дурусти муштариёни асосии худ, одамоне, ки аз бозор либос мехаранд, ба даст овардааст. Ҳоло ширкат худро дар самти нави фаъолият - истеҳсоли пойафзол ва атриёт санҷидани аст.

Ҳамин тавр ширкати дар Британияи Кабир сабти номшуда, ки маҳсулотро дар Чин истеҳсол карда, онҳоро дар кишварҳои ИДМ ба фурӯш мебарорад, яке аз ширкатҳои муваффақу пешрафта гардид. Зеро бародарон фаҳмиданд, ки пул миллат надорад, комёби ватан надорад ва ин муҳим нест, ки ту дар кучо даромад ба даст меоварӣ.

ХУЛОСА. Ба шаҳри худ, ҳатто ба кишвари худ пойбанд нашуда, ба бизнес машғул шавед. Дар ҳар гушаи дилхоҳи кураи Замин шароити мусоид ва имкониятҳои навро ҷустуҷӯ кунед. Дар асри суръати кайҳонӣ ва интернетӣ беҳадду ҳудуд шумо метавонед дар кучо, ки хоҳед, пул кор кунед. Танҳо ин барои шумо хубу нафърасон бошад, кифоя аст.

ФАРҚИ БИСТУЯКУМ

Одамон асосан аз мушкилии молиявӣ барои он шикоят мекунанд, ки онҳо солҳои дарози таҳсил дар мактаб ҳанӯз ҳам дар мавриди пул ҳамин хел чизеро наомӯхтаанд. Дар натиҷа одамон барои пул ба кор шурӯъ мекунанд, аммо наметавонанд пулро маҷбур созанд, ки барояшон кор кунад.

Роберт Кийосаки

Одамони камбағал тибқи категорияи «худи инсон манбаи асосии даромад аст» андеша мекунанд. Одамони сарватманд бошанд, тибқи категорияи «манбаи асосии даромад пул аст» фикр мекунанд.

ФАРҚИ минбаъда одамони камбағал тибқи категорияи «худи инсон манбаи асосии даромад аст» фикр мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Одатан, онҳо аз субҳ то шом кор мекунанд ва бар замми ин чунин фикр мекунанд: «Агар ман хоҳам, ки пули бисёр кор кунам, бояд кори иловагӣ пайдо кунам». Бинобар ин баъзе одамони камбағал дар ду ҷо кор мекунанд ва ҳатто гоҳо дар ҷои сеюм низ ба кор мебароянд, аммо ҳеч бой намешаванд. Барои чӣ? Зеро чунин фикр мекунанд: «Имконияти ягонаи кор кардани пул, ин дар чанд ҷой кор кардан аст». Аммо ин тавр нест. Ин қоида дар асри гузашта хуб кор мекард: ман кор мекунам, моҳона мегирам, агар бештар кор кунам, бештар мегирам, яъне ман чӣ қадаре кор кунам, ҳамон қадар маош мегирам.

Ин дараҷаи тафаккури камбағалон аст. Вақте инсон фикр мекунад, ки танҳо худи ӯ манбаи даромад ба ҳисоб меравад, он гоҳ саломатии худро дарег надошта, кор мекунад, ин ба заифию камқувватии ҷисм оварда мерасонад, зеро он наметавонад бета-наффус кор кунад. Чун саломатӣ аз ҳастии худ моро огоҳ месозад, даромади мо ба паст шудан оғоз мекунад. Дар пиронсолӣ, вақте ки пул ҳатто бештар назар ба даври ҷавонӣ зарур мешавад, имконияти пайдо кардани он аллақай аз даст меравад. Аммо он чӣ, ки чамъ кардед, бо мурури замон онро инфлятсия (беқурбшавии пул) меҳӯрад, пул беқурб мешавад, нархи молҳо боло мераванд. Он чизе, ки имрӯз мо бо 100 сомонӣ харида метавонем, баъд аз 10 сол хеле қиммат мешавад. Ҳамаи чизе, ки мо чамъ мекунем, то расидани синни нафақа гарави ояндаи осудагӣ ва серию пурӣ шуда наметавонанд.

Бинобар ин одамони сарватманд тарзи дигари таъмини пиронсолии худро пайдо кардаанд, чунки онҳо дигар хел андеша мекунаанд. Сарчашмаи асосии даромад барои онҳо пул аст. Онҳо пулро маҷбур месозанд, ки барояшон кор кунад. Онҳо ин корро чӣ тавр мекунаанд? Таваҷҷуҳ кунед, хеле формулаи одӣ аст. Оё инсон дар як ҳафта ҳафт рӯз 24-соатӣ кор карда метавонад? Албатта не. Аммо пул чунин кор карда метавонад. Оё инсон метавонад тамоми сол бе танаффус ва истироҳат дар шабонарӯз 24 соат кор кунад? На. Аммо пул метавонад.

Чадвали «Пул чӣ гуна кор мекунад»

Ин мисол, метавон гуфт, ки ҳақиқати бузургро бароямон кушода медихад. Фарз кардем, мо як солро барои санҷиш мегирем. Он вақт мо мебинем, ки пули мо метавонад назар ба мо даҳ маротиба бештар кор кунад. Истироҳат ба кӣ лозим аст? Он ба инсон зарур

аст, аммо пул метавонад бе истироҳат кор кунад. Кӣ бемор мешавад? Кӣ хоҳиши зиёд кардани маошро мекунад? Одамон. Аммо пул на бемор мешавад ва на хоҳиш мекунад. Кӣ намехоҳад дар вақташ кори худро кунад, дер меояд, барвақт меравад, вақте ки табъаш хуш аст, хуб кор мекунад, вақте димоғсӯхта аст, умуман ба ҳеч кор даст наметезад? Бо кӣ мушкилӣ ва ҷанҷол мешавад? Бо одамон, вале бо пул ҷанҷол намешавад. Ҳеч кас то ҳол бо пул пархош накардааст.

Фақат ба таври оддӣ одамони сарватманд фаҳмиданд, ки сарчашмаи асосии даромад пул аст. Ва мувофиқ бар ҳамин ақида пул аз ҳама беҳтарин коркуну ходим аст. Ана, чиро онҳо фаҳмидаанд! Ба мо лозим аст, ки идора кардани пулро омӯзем, то ки он даромад оварад, на ин ки дар зери болин хоб кунад. Набояд дар пул танҳо ҳалли мушкилиҳоро дид. Дар симои пул бояд он коркунеро дид, ки барои амалӣ кардани орзуи худ ба шумо кӯмак мекунад. Бинобар ин набояд ба тақдирӣ он безътиной карда, онро сабукфикрона фармонравой карда, бефоида харч кард.

Устодам боре ба ман гуфта буд: «Агар ту ба фурӯшгоҳ даромада, мехостӣ костюмро бо 50 доллар харид кунӣ, аввал аз худат бипурс: «ту онро дар 500 доллар мегирифтӣ?» Агар ҷавоб диҳӣ, ки «бале», пас онро бигир. Охир, ин 50 доллар метавонад 500 доллар гардад. Ба шарте, ки ту онро дар коре истифода намой. Муҳим аст, ки тарзи анҷом додани корро бояд донед. Аммо пули беҳадаф харчшуда аллакай чизе намеоварад».

Бинобар ин идора кардани маблағҳои худро омӯzed, ҳамин тавр, агар шумо онҳоро идора накунад, ин маъноӣ онро надорад, ки ба ин кор дигарон машғул намешаванд. Пулҳои шуморо бо воситаи реклама, мӯд, тахфиф, фурӯши бо имтиёз, аксияҳо идора мекунанд. Ё

шумо идора кардани пулҳои худро меомӯсед, ё ин корро ба ҷои шумо дигарон анҷом медиҳанд. Дар он сурат дар хонаи шумо ҷизҳои нодаркору нолозим ва гоҳо зараровар пайдо мешаванд.

Одатан одамони камбағал дар пул фақат ҳалли масъаларо мебинанд. Аммо одамони давлатманд дар пул имконияти расидан ба мақсади худро пайдо мекунанд.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГ

Шиноси ман Динора дар се ташкилот кор мекунад. Ӯ муаллима буда, дар яке аз мактабҳо аз фанни забони русӣ дарс медиҳад, аммо ба ғайр аз ин бегоҳӣ ба омӯзиши бачагон машғул мешавад, боз фарши даромадгоҳи хонаи маро рӯбучин мекунад. Ӯ ба ин бовар аст, ки фақат бо чунин роҳ метавонад даромади оилавиरो афзун намояд ва дар навбати худ ҳаёти худ ва фарзандонашро беҳтар кунад. Вай ду фарзанд дорад. Аммо ӯ ҳарчанд саъю талаш кунад ҳам, боз пул намерасад. Дар ҳақиқат тарзи тафаккури ӯ камбағалона аст. Ӯ мепиндорад, ки худи инсон сарчашмаи даромад аст, аз ин рӯ ба маънои асли калима, миёни чанд кор пора-пора мешавад.

Шиноси дигари ман Анварбек медонад, ки дасташ ба ҳама кор намерасад. Ӯ ҳайвони хонагӣ харида, ба ҳешовандонаш, ки дар деҳот зиндагӣ доранд, барои нигоҳубин месупорад ва барои паро ӯ ба онҳо музд медиҳад. Сол то сол саршумори ҳайвонот зиёд мешавад. Қисме аз ҳайвонотро фурӯхта, аз ин пул яклухт коло харида, бо мошин ба нуқтаҳои савдо бурда, тақсим мекунад. Дар чанд сол Анварбек маблағи кироӣ ҷамъ карда, амволи ғайриманқула (ошхона, мағоза ва ғайра) гирифт ва онҳоро ба иҷора дода, ҳамаҷунин ҳар моҳ даромад мегирад. Дар айни замон ӯ бизнеси худро вусъат

одода, аз Чин ва Россия молу коло меоварад. Барои ӯ манбаи асосии даромад пул аст.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌЗ

УОРРЕН БАФФЕТ

Баффет дар оилаи брокери биржа таваллуд ёфтааст. Эҳтимол, худи фазои хонаводагӣ ба ӯ бетаъсир набуд, ки аллакай дар бачагӣ Уоррен талош мекард, ки худаш пул кор кунад. Ҷанӯз дар синни 8-солагӣ дар китобхонаи падар ба хондани китобҳо дар бораи савдои коғазҳои қимматбаҳо шурӯъ карда буд. Дар синни 11-солагӣ бошад, вай ба савдо тавачҷуҳ зоҳир кард ва тамоми таътилно дар биржа мегузаронд ва дар тахта бо бӯр дар навиштани нархҳои саҳмияҳои гуногун кӯмак мерасонд. Ин таҷрибаи фоиданок буд, ки дар оянда ба ӯ зарур шуд.

Дар синни 13-солагӣ Баффет дар идораи рӯзномаи «Вашингтон пост» ба ҳайси қосид ба кор даромада, рӯзномаҳоро ба муштариён мерасонид. Дар моҳи аввал вай 175 доллар маош гирифт. Ин пул Уорренро чунон рӯху илҳом бахшид, ки ӯ ба хонаводаи худ қавл дод, ки дар синни 30-солагӣ миллионер мешавад ва изҳор дошт, ки агар ба ин чиз нарасад, он гоҳ аз болои боми бинои аз ҳама баланд ба поён меҷаҳад. Барои ӯ чаҳидан пеш наомад. Баффет туфайли иродаи устувор ба мақсади худ дар ҳақиқат бо каме таъхир расид. Ӯ аввалин миллиони худро дар синни 31-солагинаш ба даст овард.

Аммо вай ба кори ҳақиқӣ дар синни баркамолияш машғул шуд. Дар фаъолияти биржавӣ таҷрибаи хуб ҳосил кард ва дарк кард, ки манбаи беҳтарини даромад пул аст ва дар соли 1965 ӯ ширкати холдингии «Беркшир Хатавей»-ро бо портфели саҳмияҳои чунин ширкатҳои машҳур «Кока-Кола», «Жиллет», «Америкэн Экспресс» ва ғайра созмон дод. Ба ғайр аз ин ширкати

вай ба сахмияҳои муассисаҳои начандон калон, ки ба тиҷорати ҳама чиз - аз ҷиҳози хона сар карда то конфет машғул буданд, маблағҳои худро мегузошт. Ба туфайли қобилияти дуруст дарк кардани болою поён рафтани қиммати сахмияҳо, баъд аз сенздаҳ сол маблағгузори саҳомон ба ширкати Баффет аз 10 ҳазор доллар ба 80 миллион доллар расид. Даромади саҳомони худро зиёд гардонда, худ баффет бештар аз 12 миллиард доллар кор кард ва аз рӯи дорой дуввумин одам дар Амрико гардид. Ин буд мисоли беҳтарини тасдиқунандаи қоидаи «беҳтарин коркун ва ходим пул аст». Ҳангоми маблағгузорӣ кардан ба коғазҳои қимматнок онҳо шабонарӯзӣ кор карда, ба хӯҷаини худ даромади бардавом меоваранд.

Ҳама пайдо карда тавонистани бозори ояндаро афзалияти барҷастаи Баффет меҳисобанд. Ӯ бозорро бодикқат омӯхта, ба хотири пайдо кардани ширкати дорой активҳои ҷиддӣ, вале нархи сахмияҳояш ҳанӯз боло нарафта, ба маънои асли калима дар ҳисоботҳои молиявӣ ғӯта мезанад. Ҳисобу китоб оддӣ аст, дер ё зуд, рӯзе бозор ин коғазҳоро аз рӯи шаъну эътиборашон баҳо хоҳад дод. Стратегияи асосии Баффет хариди ширкати камарзиш аст.

Ӯ тими хуб дошта, чунин меҳисобад, ки ба одамони ҳамроҳ коркунанда бо ҳусни тавачҷуҳ ва хайрхоҳӣ муомилаю муносибат бояд кард. «Мо ба коре машғулем, ки он ба мо завқу фараҳ мебахшад. Мо бо одамоне кор мекунем, ки барои мо дилнишину ҷозиб ҳастанд», - меғӯяд ӯ.

ХУЛОСА. Роҳи ягонаи сарватманд шудан омӯзиши идора кардани маблағҳои худ аст, то ки пул барои шумо кор кунад. Маблағгузори муваффақ метавонад, ки шахсро сарватманду муваффақ кунад. Ҳама чизро дониши шумо ва дуруст истифода бурдани он ҳал мекунад.

ФАРҚИ БИСТУ ДУЮМ

Камбағал будан бад аст, зеро он тамоми вақти шуморо тасарруф мекунад.

Виллем де Конинг

Одамони камбағал вақт ва пулро дар алоҳидагӣ баррасӣ мекунад. Одамони доро чунин меҳисобанд, ки вақт пул аст.

Одамони камбағал вақт ва пулро дар алоҳидагӣ баррасӣ мекунад. Ин ҳолат дар ҳаёт чӣ тавр ба амал меояд? Онҳо барои 10 дирам арзонтар харидани чизе омодаанд, ки дар бозорҳову мағозаҳо гарданд. Бештари одамон вақтро омили муҳим намеҳисобанд ва ба ҳисоб намегиранд, ки вақт пул меофарад. Такрор мекунам, одамони камбағал вақт ва пулро дар алоҳидагӣ баррасӣ мекунад. Шахсе, ки тибқи категорияи нодорӣ андеша мекунад, фаҳмида наме-тавонад, ки ӯ камбағал аст, зеро вақти худро беҳуда сарф мекунад. Чунин одам вақти худро ба осонӣ сарф карда, ҳамаи оқибати онро дарк намекунад. Ин дар охир ба нодорӣ оварда мерасонад.

Вақт сармояи асосӣ аст, пул доштан ӯ надоштани шумо аз он вобаста аст. Одамони камбағал бошанд, пулро қадр мекунад, аммо вақтро не. Онҳо вақтро бо гуфтугӯҳои пуч, хоби бисёр, танаффуси дуру дароз аз даст медиҳанд, ба меҳмонӣ мераванд, ҳар рӯз бо дӯстон ва дугонаҳояшон во-мехӯранд, аз кор барвақт мераванд, онҳо бар зарари саломатии худ доимо сигор мекашанд, дар бораи

чизе фикр намекунанд ва ғайра ва ҳоказо. Аммо, **мо дар ҳаётамон ҳар дақиқаи умрамонро метавонем ҳамагӣ як маротиба истифода барем.** Он такроран дода намешавад, ки боз дубора зиндагӣ кунем.

Одамони сарватманд чунин меҳисобанд, ки вақт миқдори пулҳои даромадкардаро муайян мекунад. Дар навбати худ онҳо дарк мекунанд, ки вақт ва пул чун ду пой инсон аст. Бо як пой дур рафта ва дуру дароз истода наметавонед. Агар шумо вақт дошта бошед, аммо пул не, ё пул доред, аммо вақт не, бароятон зиндагӣ вазнин хоҳад буд. Одатан ҳоло, ки мо чавонем, фикр мекунем, ки вақти мо бисёр аст, ҳатто беҳад бисёр аст, аммо пул нест. Ва мо вақтро дар саргармию вақтхушии беохир, ракс, кино, суҳбатҳои бефоида дар бораи чизҳои беарзиш ва ғайра беҳуда сарф мекунем. Вақте ки ба синни 50-60 мерасем, пул пайдо мешавад. Аммо, акнун вақт намерасад, зеро чавонӣ гузаштааст, чавонӣ бо худ таруфаи номаҳдуди ҳар соат, ҳар моҳ ва ҳар солро низ бурдааст.

Мушкилӣ аз он иборат аст, ки агар мо бо шумо ҳазор сол ҳаёт меидедем, он гоҳ мумкин буд, дусад соли онро барои омӯхтани тарзи дурусти зиндагӣ сарф мекардем. Аммо ба назар чунин мерасад, ки акнун танҳо дуруст зистанро омӯхтаем, аз мушкилиҳои ҳаёт раҳо шуда, аз ихотаи ғаму ғусса берун омадаем, ана, ҳамин лаҳзаҳо замони марг фаро мерасад.

Сарватмандон ҳамин асрорро дарк кардаанд. Онҳо фаҳмидаанд, ки агар вақтро дуруст истифода барем, пулро мачбур мекунем, ки барои ҳуди мо кор кунад, агар пулу вақт муштарак амал кунанд, он гоҳ шумо якчанд маротиба зудтар сарватманд мешавед. Бинобар ин хоҳиш мекунам, вақти худро ба корҳои беҳуда сарф накунад.

Агар хоҳед, ки ҳамеша пул дошта бошед, агар хоҳед, ки сарватманд шавед, то ки орзуҳои худро

амалӣ гардонед, агар хоҳед, ки рӯҳан нерӯманд бошед, ҳар рӯз, ҳар соат, ҳар дақиқаро аз идора кардани вақти худ оғоз кунед. Дар он сурат, мутаносибан, ҳаёти шумо дар ҳукми шумо мемонад. Агар шумо ин корро накунад, он гоҳ ҳодисаҳои ногаҳонӣ, мушкилиҳои ҳаёт, масъалаҳои майишӣ, бухрони иқтисодӣ ба идора кардани шумо оғоз мекунад.

Бисёри одамон соатҳои зиёде дар бозорҳо гашту гузор мекунад, вақти тӯлониро дар меҳмонӣ бо чойнӯшӣ мегузаронанд, ё дар чойгаҳ дуру дароз ба хоб мераванд. Солҳои ҷавонӣ, замони зӯру тавоно будан вақти худро ҳамин тавр мегузаронанд. Баъдтар, вақте ки ҳаёт мушкил шуд, шикоят мекунад, ки бетоланд ва корашон ҳеч омад намекунад. Ҳамаи одамон аз рӯзи ба дунё омадан ба ҳамдигар шабеханд. Ҳеч кадоми онҳо пул надоранд, вале вақти якхела ва миқдори умри ба ҳам монанд низ доранд, ки аз 60-70 сол иборат аст. Ҳамчунин як шабонарӯз барои ҳамагон як хел 24 соат аст. Ба гуфтае, вақти шумо ва шахси миллиардер яксон аст. Сирру асрори комёбӣ дар идора кардани вақт аст. Вақте ки ман дар мактаб мехондам, инро ба ман муаллими математика Одинаев Мирзоюсуф хеле хуб фаҳмонида буд ва банда як умр аз ӯ миннатдорам. Маҳз ин сир, ҳаёти маро тағйир дод. Идора кардани вақти худро ёд гиред.

• САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

ГЕНРИ ФОРД

Генри Форд дар тамоми ҷаҳон бо гузоштани пояи саноати автомобилӣ машҳур аст. Волидайнӣ ӯ барзғарони одӣ буданд, аммо Форди ҷавон ба зудӣ дарк кард, ки дар дили ӯ хоҳиши тамоми умри худро дар корҳои саҳроӣ гузарондан ҳеч вучуд надорад. Генри дар бачагӣ ба механика шавқ пайдо карда, ба таъмири соатҳо рағбат дошт. Соли 1879 вай хонаро тарк карда, дар яке

аз заводҳои Детройт ба кор даромад ва шабона таъмири соатхоро идома меод. Он замон вай ҳафтае 3 доллар кор мекард. Генри фақат 16 сол дошт, аммо ба зудӣ дарк карда буд, ки танҳо аз қобилияти ғайримуқаррари худ истифода бурда, муваффақ шудан мумкин аст.

Дар синни 28-солагӣ Генри Форд ба ширкати Томас Эдисон, ки аввалин таҷрибаҳои худро бо муҳаррикҳо мегузаронд, ба кор омад. Вақте Генри ба синни 36 қадам гузошт, ӯ аввалин ширкати автомобилҳои худро кушод, ки «DetroitAutomobileCompany» ном дошт. Баъди ду сол аз таъсиси ширкат гузаштан варшикаста шуд. Сипас яқоя бо шарикҳои худ Леланд Форд ширкати «HenryFordCompany»-ро таъсис доданд, аммо шарикон байни худ пархош карданд ва ширкат ба зудӣ пош хӯрд. Инак, дар синни 39-солагии ҳаёти худ Форд аллакай дар ҳисоби худ ду кӯшиши нобарори оғоз кардани кори худро дошт.

Генри Форд танҳо аз сеюмин ширкати таъсисдодааш дар соли 1903 комёб гаштанро мунтазир буд. Бар замми ин, вай фаҳмид, ки пешрафти техникӣ суръати ҳаракатро тезонда, ба васитаҳои интиқол, ки соатҳо, ҳатто рӯзҳоро сарфа мекунанд, ҳатман дархосту талаботи зиёд пайдо мешавад. Салтанати капитализм вусъат меёфт ва шиори «вақт-пул» хеле оммавӣ шуда буд.

Дар он солҳо барои истеҳсоли як автомобил вақти бисёр ва заҳмати даҳҳо коргарон сарф шуда, арзиши автомобилҳоро барои аҳоли беҳад баланд мегардонд. Барои ба мардуми дорое, ки даромади миёна доштанд, дастрас намудани автомобилҳо вақти сохтани автомобилҳоро то ҳадди имкон кам кардан зарур буд. Форд тамоми раванди истеҳсолотро бозсозӣ карда, истеҳсоли зудамал ва самараноки муттасилро дар ҷаҳон ташкил кард. Бар замми ин, ӯ аз бартарияти тафаккури дастҷамъӣ истифода бурда, сеҳи истеҳсолиро ба майдони таҷриба табдил дод. Муҳандис Густав Свифт идеяи васлкунии конвейериро пешниҳод кард. Сэмюэл Колт ва

Генри Лиланд истифодаи чузъҳои мутақобил ивазшавандаро пешниҳод карданд, Форд бошад, ин идеяҳоро дар истеҳсолоти оммавӣ қорӣ мекард. Дар натиҷа вақти васлкунии автомобилҳо аз 728 то 93 дақиқа кам карда шуд. Нархи автомобилҳо аз 1000 доллар то 345 доллар поён рафт. Автомобил аз ашӣи шукӯҳу шахомат барои давлатмандон ба як абзори муқаррарии синфи миёна бадал гашт. Оре, асосгузори ширкати «Форд моторс» яке аз одамони доратарини дунё гардид. Дидед, қиммати вақтро мумкин аст, ки дар пул муайян кард. Ҳар касе, ки ин насихатро фаҳмад, муваффақ хоҳад шуд.

P.S. Аз рӯзи ба дунё омадан ҳамаи мо вақти баробару яксон дорем. Аммо ҳама соҳиби маблағи баробари нақд нестанд. Вақт ва пул ду маводи аввалия ва асосӣ барои расидан ба муваффақият аст. Ҳамаи мо яксон, писар ё духтар таваллуд мешавем. Ҳамаи мо дар бачагӣ орзу мекардем, ки муваффақу доро бошем. Ягон кӯдак орзу намекунад, ки нодору ноком шавад. Аммо ба ҳар ҳол ин ҳолат рух медиҳад. Барои чӣ? Ҷавоб якто аст: Барои кадом коре, ки шахс вақти худро чудо кунад, дар он натиҷа ба даст меоварад.

Агар шумо 10 сол ронанда шуда, кор кунед, ронандаи хуб мешавед, агар шумо 15 сол муҳосиб шуда, кор кунед, муҳосиби хуб мешавед. Одамон дар як рӯз камбағал намегарданд. Муносибати исрофкорона ба пул ва вақт инсонро ба нодорию нокомӣ мерасонад. Вақт муҳимтарин абзор барои сармоягузори дар ҳар қисмати зиндагӣ аст.

Барои расом, бастакор, ё математики хуб шудан, бо як калима мутахассиси хуб шудан дар ин ё он соҳа бояд бо вақт «маблағгузори» ё, аниқтараш, «вақтгузори» кунед. Вақт арзиши пулро дорад. Аммо мардуми камбағал ҳамин тавр дарк намекунанд, ки сабаби доимо нарасидани пул исрофкорона сарф кар-

дани вақт аст. Вақти яке хеле пурқиммат аст, вақти дигаре арзон аст.

Масалан, дар чое, ки шумо кор мекунед, одамоне хастанд, ки назар ба шумо бештар пул мегиранд. Барои чӣ вақти онҳо назар ба вақти шумо қимматтар аст? Дар гумон аст, ки онҳо 12 соат кор кунанд, аниқаш, баробари шумо кор мекунанд, вале онҳо аз шумо чанд маротиба бештар пул мегиранд. Арзиши вақт аз малакаву маҳорат, аз шумораи амале, ки дар як воҳиди мушаххаси вақт анҷом медиҳед, вобастагӣ дорад. Яъне бештар бештар. Фақат азбар кардани дониши нав малакаи шуморо боло мебардорад ва ин ба зиёд гардидани қиммати вақти шумо омили асосӣ шуда метавонад. Агар шумо баланд бардоштани арзиши вақти худро омӯзеду ёд гиред, он гоҳ пул назди шумо меояд. Ана, чанд тафрика дар муносибат бо пулу вақт аз одамони тафаккури навъи мухталиф дошта.

Одамони камбағал вақт ва пули худро мефурушанд, сарватмандон вақт ва пулро харидорӣ мекунанд.

Камбағалон пулу вақтро харч мекунанд, сарватмандон вақтро «маблағгузорӣ» ва пулро пасандоз мекунанд.

Камбағалон вақт ё пулро интиҳоб мекунанд ва билохир харду аз даст медиҳанд, сарватмандон вақту пулро якҷоя истифода мебаранд.

Камбағалон борҷомаи калони афсӯсу маломат ва таърихчаи нокомии худро доранд, сарватмандон пасандози хуб доранд.

Камбағалон бештар пул ва вақтро барои айшу ишрат харч мекунанд ва ба пул ҳамчун сарчашмаи фараҳу шодӣ муносибат мекунанд, сарватмандон бошанд, пулро барои он истифода мебаранд, ки пули

нав кор кунанд ва ба он чун имконияти нав назар мекунанд. Аммо онҳо вақтро барои ёд гирифтани ин ё он чизи беҳтар назар аз пештара истифода мебаранд. Ҳамин ки вақти холи пайдо шавад, онҳо онро барои такмили маҳорати худ «маблағгузорӣ» мекунанд.

Камбағалон пул дода, хизмат ва маҳсулот меҳаранд, сарватмандон маҳсулот ва хизмат расонида, пул харидорӣ мекунанд.

Камбағалон ба кор мебароянд ва вақти худро мегузаронанд, сарватмандон дигаронро барои кор киро мекунанд ва ҳамин тариқ вақти худро афзун мегардонанд.

ХУЛОСА. Вақт ва пулро ҳифз кунед. Вақтро барои рушду такмили маҳорати худ «маблағгузорӣ» кунед, пулро бошад, барои ҷазб намудани имкониятҳои наву тоза, ки ҳаётро дар рӯи замин беҳтар мегардонанд, истифода баред.

ФАРҚИ БИСТУСЕЮМ

Одами пулро лаънаткунанда онро нопок ба даст меоварад. Инсони ба пул эҳтиромдошта ба он арзанда аст.

Айн Рэнд

Одамони камбағал тибқи категорияи «бо роҳи чамъ кардани пул доро шудан мумкин аст» андеша мекунанд. Одамон сарватманд фикр мекунанд, ки бо роҳи зиёдкунӣ ва афзункунӣ доро шудан зудтару осонтар аст.

ФАРҚИ дигар: «Одамони камбағал тибқи категорияи «бо роҳи чамъ кардани пул доро шудан мумкин аст» андеша мекунанд». Онҳо чунин мулоҳизаронӣ мекунанд: «Агар ман сарватманд шудан хоҳам, медонам, ки ин корро чӣ тавр анҷом диҳам, фақат пулро бояд сарфа кунам». Онҳо ҳамин тавр фикр мекунанд. Ҳа, хуб чамъ кардани маблағи муайяно санҷидан мумкин аст, аммо то вақте, ки шумо ин корро мекунед, вазъият тағйир меёбад. Миёнаи солҳои 90-умро ба хотир оред, хонаҳо он замон 1000-долларӣ арзиш доштанд. Шумо, фарз кардем, 200 доллар доштед. Вақте, ки шумо 1000 доллар чамъ кардед, нархи хонаҳо боло рафт, арзиши онҳо ба 10 000 доллар расид. Вақте, ки шумо 10 000 доллар чамъ кардед, нархи хонаҳо то 20 000 доллар баланд шуд. Боз каме ғайрат карда, шумо 20 000 доллар чамъ кардед, аммо хонаҳо то панҷоҳ ҳазор доллар гарон шуданд.

Ана, дидед, бо роҳи чамъ кардан доро шудан хеле мушкил аст. Барои чӣ? Зеро пул беқурб мешавад, нархҳо боло мераванд, беқурбшавии пул ҳамаи пулҳои андӯхтаи шуморо «меҳӯрад». Бинобар ин агар имрӯз мо ба пасандоз кардан, масалан, дар фонди нафақа оғоз кунем, замони ба нафақа баромадан, эҳтимол, наметавонем бо пули мазкур як кило чой харидорӣ кунем. Бисёри одамони камбағал чунин фикр мекунанд: «Ман бояд кор кунам ва барои ояндаи худ пасандоз намоям». Аммо онҳо намедонанд, ки ин танҳо марҳилаи аввали амали онҳо аст.

Одамони доро тибқи категорияҳои дигар фикр мекунанд, онҳо бар ин андеша ҳастанд, ки хеле роҳат ва зудтар бо роҳи афзоиш додан, сарватманд шудан мумкин аст. Онҳо босаброна пасандоз мекунанд ва онро ҳифз намуда, интизор мешаванд. Маблағи муайяно чамъ карда, онро чанд маротиба афзун мекунанд. Сарватмандон барои рушди зеҳн ва ақли худ малакаву маҳорат ба даст меоваранд, то ки дар идора кардани пул ба онҳо кӯмак кунад. Идоракунии оқилона ин маблағгузори манфиатнок дар амволи гайриманқул, дар коғазҳои қимматнок, дар бизнеси дорои даромади устувор аст.

Аммо идоракардани пулҳоро пеш аз пайдо кардани онҳо бояд омӯхт. Агар шахс дар бораи идора кардани маблағи худ тасаввурот надошта бошад, агар донишу малакаи зарурӣ нагирифтааст, дар он сурат ҳама гуна сармоя, ҳатто сармояи хеле калони пасандозшуда ё ба меросгирифта хеле зуд аз байн меравад, гӯё аслан ин чизҳо вучуд надошта буданд. Пулро харч кардан хеле роҳат аст, аммо ҳар як долларро чамъ кардан, пасандоз кардан мушкил аст. Бинобар ин бояд пеш аз ҳама, то замони пасандоз кардани ин ё он маблағи муайян ин корро омӯзед. Дар хотир нигоҳ доред. Агар шумо идора кардани пули

худро ёд гиред, хеле зуд ва осон сарватманд шудан метавонед.

Тасаввур кунед, ки чавон ҳамагӣ 22 сол дорад, дар як моҳ вай чӣ қадар метавонад даромад ба даст оварад? Биёед, андоза – нишондиҳандаи миёнаро мегирем. Ба гумонам, он имрӯз аз 200 то 500 долларро ташкил мекунад. Ба ҳисоби миёна ин маблағ 350 доллар мешавад. Китобро дар бораи комёбӣ хондам, ки дар он навишта шудааст: «На камтар аз 10 фоизи музди корро барои ояндаи худ пасандоз кунед». Ӯ ҳисоб мекунад, ки агар дар як моҳ 35-долларӣ пасандоз кунад, дар як сол 420 доллар мешавад. Манзили духонагӣ айни замон 50 000 доллар арзиш дорад, пас $50\ 000 : 420 = 119$. Мувофиқи ин ҳисоб барои чамъ кардани маблағи зарурӣ ба ӯ 119 сол лозим аст. Агар ӯ илова бар он автомобил гирифтани бошад, мошини хуб, масалан, 10 000 доллар арзиш дорад, дар ин сурат боз вақти зиёд лозим аст. Биёед, ҳисоб мекунем: $10\ 000 : 420 = 23$ -солу 8-моҳ мешавад. Пас, ӯ андеша мекунад, вақте ки ман ба синни 142 солу ҳашт моҳ расидам, метавонам оиладор шавам. Аз чунин ҳисобу китоб ӯ махву мот гардида, хулоса мекунад: «Худи фалсафаи пасандози пул нодуруст аст. Бинобар ин пасандоз кардан маъно надорад».

Умуман, ин хулоса то дараҷае дуруст аст, принципи «бо роҳи пасандоз кардани маблағ комёб шудан мумкин аст» алақай кӯҳна шудааст. Волидайн ба мо омӯхтаанд, ки бояд барои манзил, тӯйи арӯсӣ ва ғайра пул пасандоз кунем. Аммо дунё бо суръати ҳаёти муосир чандин маротиба зудтар тағйир меёбад. Мо фурсат намеёбем, ки навъи нави таҷҳизоти маиширо омӯзем, ҳамоно дигараш пайдо мешавад, ки боз бештар такмил дода шудааст. Барои комёб шудан бояд шитоб кунед, вагарна дарвоқеъ қафо ме-

монед. Муваффакият дар забони русӣ бо калимаи «успех» ифода мешавад, ки аз калимаи «успеть» маънои дар вақташ иҷро кардани амал ё расидан ба онро дорад. Масалан, идея танҳо дар фикратон пайдо шудааст, шумо нақшаи амалро тартиб медиҳед, аммо нохост мебинед, ки касе алақай онро амалӣ кардааст.

Замони муосир талаб мекунад, ки мо фаъолу уҳдабаро бошем. Агар шумо афзун кардани пулро омӯзед, дар шароити имрӯза сарватманд шудан мумкин аст. Одамоне чӣ гуна миллиардер мешаванд? Онҳо фаҳмиданд, ки пул коргари хубтарин аст. Инсон дар як шабонарӯз 8 соат кор мекунад, аммо 16 соатро барои корҳои дигар, аз ҷумла, хоб сарф мекунад. Аз ин 8 соат ҳамагӣ фақат 2 соату 40 дақиқаро самаранок истифода мебарад. Вақти боқимондари ба давуғеч, ҷустуҷӯи иттилоот, роҳ, интизорӣ ва ғайра сарф мекунад. Пас пул дар як шабонарӯз 10 маротиба, дар як моҳ 300 маротиба, дар як сол бошад 3650 маротиба бештар аз одам дида самараноктар кор мекардааст. Ана, барои чӣ баъзеҳо дар муддати 10-15 сол, вақте ки дигарон тамоми ҳаёт аз субҳ то шом кор мекунанд, вале нодор мемонанд, миллионер, ё ҳатто миллиардер мешудаанд. Баъзеҳо худашон кор мекунанд, аммо барои дигарон пул кор мекунад.

• САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

ИНГВАР КАМПРАД

Ингвар дар шаҳри начандон калони Шведсия - Элмулт ба дунё омадааст, ҳанӯз ҳангоми бачагӣ ба тижорат рағбат зоҳир карда буд. Ҳамин тавр, дар 5-солагӣ гӯгирд мефурӯхт ва дар синни мактабӣ гоҳо

моҳӣ, гоҳо тухмӣ ва гоҳе меваи брусник ва ҳатто рукъаҳои мавлудии Исо (а)-ро мефурӯхт.

Соли 1943 таҷрибаи заруриро андӯхта, каме пул чамъ кард ва ширкати «IKEA»-ро таъсис дод. Дар ибтидо самти асосии фаъолияти ширкат савдои авторучка буд, аммо он даромади хеле кам мебуд. Ба мақсади пайдо кардани соҳае, ки ӯро сарватманд гардонад ва сармояи камашро бештар кунад, Ингвар бозорро омӯхта, ба он аҳамият дод, ки дар Шведсия ҷиҳози хонафавқулода қиммат буда, бо ҳамин сабаб барои бисёр сокинони кишвар қариб ба ашён шукӯху шахомат табдил ёфтааст.

Ҷаме фикр карда, фаъолияти IKEA-ро тағйир дода, мағозаи фурӯши ҷиҳози хона (мебел) кушод. Ӯ аниқ кард, ки дар мамлакат, дар куҷо, барои хона ҷиҳози оддӣ ва арзон истеҳсол мекунад ва ба харидани курсиҳои аз ҳама арзон, мизҳо ва қаҳваҷӯшонак шурӯъ кард. Бар замми ин Кампрад ба ҳар ашён ном мегузошт, ки ин корро дар он замон касе накарда буд. Хабар дар бораи мағозаи ҷиҳози арзони хона дар тамоми кишвар бениҳоят зуд паҳн гардид ва савдои ӯ рушд кард. Кампрад дарк кард, ки фақат аз хариди фурӯхтан сарват ба даст даровардан мушкил аст, барои ин кор пеш аз ҳама истеҳсолот зарур аст, то ки баҳри чанд карат афзун гардидани даромад кӯмак кунад. Ингвар дар Шведсия корхонаи начандон калон сохта, ба истеҳсоли ҷиҳози боз ҳам арзонтар оғоз мекунад. Аммо Анҷумани миллии воридкунандагони ҷиҳози хона таҳвилдиҳандагони маҳаллии бо IKEA ҳамкорӣ доштаре зеро фишор қарор дод. Анҷуман аз нуфузу эътибори худ истифода бурда, тавонист, ки онҳоро аз ҳамкорӣ кардан бо ширкати ҷавон боздорад.

Ин зарбаи вазнин буд. Агар ба ҷои Кампрад каси дигар мебуд, эҳтимол, фаъолияти ширкати қатъ мекард. Аммо барои Ингвар ҳама гуна мушкилоти сангин сабаби андеша кардан ва пайдо кардани имконияти нав барои

рушд буд. Ү ба чамъовариин иттилоот дар бораи истеҳсолкунандагон шурӯъ карда, бозори аврупоии чиҳози хонаро меомӯзад. Дар натиҷа қисми зиёди ашёрро барои сохтани чиҳоз аз Лаҳистон (Полша), зимнан, бо нархи аз пештара арзонтар харидорӣ мекунад. Ин имконият дод, ки хароҷотро кам карда, пас сарфи назар аз хароҷоти интиқол, нархи маҳсулотро арзон намояд. Даст кашидани корхонаҳои маҳаллӣ аз ҳамкорӣ ба Ингвар ба ӯ кӯмак кард, ки шарикони нав ва бештар фойдарасон пайдо кунад.

Дидед, комёбию, фатҳу зафар дар мушкилот печонда шуда буд. Кампрад тавонист, ки ба сатҳи нав барояд. Чанд қадам то комёбӣ монда буд, ки қариб Ингвар аз он даст мекашид. Қатъият ва устуворӣ ба ИКЕА кӯмак карданд, ки хеле зуд дар дунё ба бузургтарин истеҳсолкунандаи чиҳози хона табдил гардад.

Ба туфайли афзун кардани сармояи аввалия ҳоло дороии Ингвар Кампрад 18 миллиард доллар мебошад.

ХУЛОСА. Пасандоз фақат сармояи аввалӣ шуда метавонад, аммо худ аз худ шуморо наметавонад сарватманд гардонад. Барои афзун гардонидани дороии худ бояд дониши молиявиро азхуд намуда, пулро дар бизнеси ҳақиқӣ сармоягузорӣ намоед. Дар ин ҳолат пул барои шумо шабонарӯзӣ кор карда, дороии шуморо боз бештар мегардонад.

ФАРҚИ БИСТУЧОРУМ

Бойигарӣ натиҷаи қобилияти фикр кардани инсон аст.

Айн Рэнд

Одамони камбағал тибқи категорияи «барои он ки ба бизнес машғул шавед, пул зарур аст» фикр мекунанд. Сарватмандон ме-донанд, ки «барои ба бизнес машғул шудан пул чизи асосӣ набуда, дониш, имконият, робитаҳо ва алоқаҳо заруранд».

Одамони камбағал тибқи категорияи «барои он ки ба бизнес машғул шавед, пул зарур аст» андеша мекунанд. Ин яке аз ҳама сабабҳои маълуму маъруф аст, зеро бисёрии одамон кори хусусии худро надоранд. Онҳо одатан чунин мегӯянд: «Агар ман пул медоштам, бизнеси худро таъсис меодам ва одами сарватманд мегардидам».

Медонед, эҳтимол, баъд аз хондани ин сатрҳо дар сари баъзе аз хонандагон чунин андеша пайдо шавад: «Барои чӣ онҳо фақат дар бораи пул мулоҳизаронӣ мекунанд, аммо дар бораи некӯӣ, поквичдонӣ, одамгарӣ чизе намегӯянд?» Тадқиқоти мо баъзе чизҳои шавқангезро нишон дод. Аксари одамон то вақте, ки ҳанӯз кор ба пул нарасидааст, худро поквичдону хуб нишон медиҳанд. Шумо метавонед бо ягон кас даҳбист сол кор карда, ўро ҳамчун одами хуб шиносед, аммо вақте, ки кор болаи пул омад, ў худро чунон вонамуд мекунад, ки ба ҳайрат афтада, ҳатто ба худ таъавбури карда наметавонед, ки чунин одамони амсоли ўро ягон вақт дар синамо дида будед?

Баъзан ба чунин воқеа рӯ ба рӯ мешавед - инсон ба хотири пайдо кардани кори музди хубдошта ҳазорҳо километрро тай мекунад. Аммо масофаи бузургро паси сар карда, ӯ кор пайдо намекунад, ба яъсу ноумедӣ меафтад, ғамгину парешонҳол дар кӯчаҳо мегардад, намедонад, ки чӣ кор кунад ва чӣ чора андешад. Сабаби асосии ба ин аҳвол афтодани вай дар айни замон пул надоштани ӯст. Ӯ ба пештахтаи мағозаҳои бузург менигарад, ба чеҳраи одамони хушбахт нигоҳ мекунад, ки назар ба ӯ хеле муваффаку хушбахтанд ва пасиҳам аз ҳама ҳасад мебарад. Ба одамони хушсарулибос нигариста, худро одами хеле кӯчак, паст ва залил эҳсос мекунад.

Аммо барои озмоиш ба ӯ як маротиба пули бештар диҳед, ё дар чайби вай маблағи хубро ноаён гузоред, ӯ ҳамоно дигар хел фикру андеша мекунад. Дар бораи тағйири қиёфаи ӯ чизе намегӯем, ҳатто рафтори ӯ дигаргун мешавад. Ана, дидед, чӣ гуна пул ба рӯҳияи инсон таъсир мерасонад. Шумо шояд аз фикри худ нагашта, ҳоло ҳам бар он андешед, ки пул сабаб шуда наметавонад?

Ба таҷриба ва тадқиқоти мо бовар кунед, пул дар ҳаёти инсон аз он чӣ, ки шумо тасаввур мекунад, бештар аҳамият дорад.

Бештари одамони мискин аз орзуи худ даст мекашанд, зеро онҳо сармояи ибтидоӣ надоранд. Онҳо фикр мекунанд: «Ман мехоҳам ба бизнес машғул шавам, ман идея дорам, аммо пул надорам». Ҳазорон одамоне ҳастанд, ки мегӯянд: «Ба ман пул диҳед, ман худам чӣ кор карданамро медонам!» Ҳатто онҳое, ки ҳеч гоҳ ба бизнес сару кор надоштанд, низ чунин мегӯянд.

Аммо мушкил он аст, ки онҳо ханӯз асрореро дарк накардаанд, ки онро одамони муваффақ медонанд. Оё медонед, дар ин ҳолат одамони

сарватманд чӣ гуна фикр мекунад? Онҳо мегӯянд: «Барои он ки ба соҳибкорӣ машғул шавед, пул чизи асосӣ нест, он то чое, яъне 15 фоиз муваффақиятро муайян мекунад. Имкониятро истифода бурдан тавоништан муҳим аст». Омили асосӣ барои бомуваффақият пеш бурдани соҳибкорӣ муносибат ва робитаҳо мебошанд. Барои пайдо кардани робита мақом, обрӯ, ном зарур аст, яъне шумо кистед? Дар чомеа чӣ гуна мавқеъ доред ва кӣҳо атрофи шуморо иҳота кардаанд. Таҷриба нишон медиҳад, ки сантехникро сантехник мешиносад, вакили дифоъ (адвокат) бо вакилони дифоъ робита дорад, одами камбағалро одамони худаш барин мискину бечора иҳота кардаанд. Барои он ки ин давраи бастаро бишканед, бояд доираи шиносҳои худро васеъ кунед. Бар замми ин бо намояндагони соҳаҳои мухталиф иртибот барқарор намудан зарур аст.

Дар хотир нигоҳ доред, ки барои бомуваффақият пеш рафтани бизнес се чиз зарур аст. Якум, шахсе будан зарур аст, ки доираи васеи шиносҳои худро дошта бошед. Дуввум, малакаю маҳорат зарур аст. Шумо бояд донед, ки чӣ кор мекунад ва чӣ гуна онро анҷом медиҳед, иттилооти заруриро оиди он соҳае, ки мехоҳед ба он машғул шавед, чамъ карда, онҳоро бештар омӯzed, самти худро дар он чун моҳӣ дар об муайян кунед. Саввум, бояд пул пайдо кунед. Дидед, ки пул дар навбати охир зарур аст. Бинобар ин пеш аз он, ки ба соҳибкорӣ машғул шавед, бештар бо одамони зиёд муносибат барқарор кунед, дониш омӯzed ва пас аз ҳама, дар бораи чӣхати молиявии бизнес фикр кунед.

САРГУЗАШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГҲО

Ман, Галина Андреевна Юн, парастори дараҷаи олӣ, шавҳарам духтур, ҷарроҳи дараҷаи олӣ, Валентин Леонтевич Юн, ӯ одами соҳибэҳтирому машҳури вилоят буда, Аълоҷии тандурустӣ ва ташкилотҷии собиқадор аст. Мо дар шаҳри Оқсойи вилояти Қазоқистони Ғарбӣ зиндагӣ мекунем.

Ману шавҳарам то соли 1996 дар беморхонаи марказии ноҳиявии шаҳри Оқсой кор мекардем. Ин ҳамон даврае буд, ки шаш моҳ додани маош ва нафақаро ба таъхир гузошта буданд. Вазъияти молиявӣ бениҳоят сангин буд. Ҳамон сол ҳукумати мо иҷозати кушодани муассисаҳои таълимӣ хусусиро дода буд. Мо дер боз дар ин бора орзу мекардем ва ба набудани пул нигоҳ накарда, дар назди худ мақсад гузоштем, ки дармонгоҳи хусусӣ таъсис медиҳем.

Дар навбати аввал аз робитаҳои худ истифода кардем. Бо мадади ҳаммаслакони худ, табибоне, ки мехостанд бизнеси худро кушоянд ва дӯстон ҳама чизро, ки барои кори дармонгоҳ лозим аст, чамъ кардем. Табибон аз Оренбург, Уралск ва дигар минтақаҳо, ки дар он вақт бемористонҳои онҳоро баста, таҷҳизоту абзори онҳоро аз эътибор соқит карда буданд, ба мо дасти мадад дароз карданд.

Бародари хурдиам қаҳвахонаро баста, ба мо курсӣ, миз, зарфҳо ва ҷевонҳоро дод. Нимкати мизи ҷароҳатбандӣ ва масҳро писарон ва набераҳоям сохтанд, ки ороиши онҳо аз маҳсулоти фабрикавӣ фарқ намекард. Инчунин бемороне, ки онҳоро Валентин Леонтевич ҷарроҳӣ карда буд, кӯмак расонданд. Ашӯи нарм ва саҳтро ҳама яқдилона чамъ кардем, сачоқ, ҷойпӯш, парпечҳоро худамон дӯхтем.

Баъд аз он дар бораи пул фикр кардем, он барои сабти ҳуҷҷатҳо, пардохти иҷора ва дигар харҷҳо зарур

буд. Нақша—бизнес ва чадвали чойҳои кориро тартиб дода, аз хоҳари бузурги ҳамсарам пул дархост кардем. Ҷ дар он замон ба тиҷорат машғул буд. Беҳтарин мутахассисони ноҳия ба назди мо ба кор меомаданд. Мо ним сол кор карда, тавонистем, ки пул чамъ карда, қарзҳои худро ҳисобӣ кунем ва муассисаи табобатии дорои 15 катро кушоем. Беморхонаи хусусии «Тансиҳатӣ» соли 1997 кушода шуд, ки аввалин маротиба дар вилояти Қазоқистони Ғарбӣ муассисаи табобатӣ ва дармонгохро дар як ҷо муттаҳид карда буд.

Дар дармонгоҳ ба қабул ва табобати дардмандон табибони ҷарроҳ, гинеколог, терапевт, алерголог, қалбшинос, табиби пӯст, табиби кӯдакона ва дандонпишик машғул буданд. Дар муассисаи табобатӣ беморҳои терапевтӣ, риштаи ҷарроҳӣ ва баъзан бачаҳо табобат мегирифтанд. Ҷарроҳии нақшавӣ дар узвҳои маҳватаи ишқам гузаронида мешуд, омоси безарари бофтаҳои мулоим ҷудо карда шуда, ҳамчунин ҳуҷраҳои ёрирасон фаъолият мекарданд.

Соли 1998 раёсати тандурустии вилоят барои мо фармоиши давлатӣ пешниҳод кард, дармонгохро ба аҳолии маҳаллӣ вобаста намуданд ва ба сари ҳар кас маблағи муайянеро ҷудо намуданд. Мо ҳамон вақт тавонистем, ки дастгоҳҳои ҳозиразамони ташҳисӣ харидорӣ кунем. Чехҳо ба мо электрокардиографи ғайрсайёр тухфа карданд. Утоқҳои ташҳиси ултраовозӣ, ЭКГ, озмоишгоҳи клиникӣ ва биохимикӣ фаъолият мекарданд. Ташҳиси ректороманоскопӣ, гастродуоденоскопӣ, компютерӣ гузаронида шуда, ҳамчунин ташҳиси тарзи ғайрихаттӣ дар дастгоҳи «Оберон», таҳқиқи рентгенологӣ дар дами патологияи устухон низ гузаронида мешуд. Ҷамчунин утоқҳои физиотабобат, КВЧ ва Су-Чок-терапия кушода шуда буданд.

Соли 2002 вазири тандурустии Қазоқистон ба беморхонаи мо ташриф овард. Таъриҳчан беморхонаи мо дар китоби «Тандурустии Қазоқистон» оварда шудааст.

Принсипҳои асосии фаъолияти мо хушмуомилағӣ, ғам-хорӣ, хизматрасонии сифатноки тиббӣ, ҳирфияти воло мебошанд. Бинобар ин беморхона шуҳрати зиёд касб кардааст. Ва барои мо даромади устувор меоварад.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌЗ

МАРК СУКЕРБЕРГ

Марк Сукерберг соли 1984 дар шаҳри Доббс-Фэрри таваллуд ёфтааст. Аллакай дар синфи 6-ум диққати ўро дунёи ҳайратовар ва фарогирандаи барномасозии кампютерӣ ба худ ҷазб кард. Дар синфи 9 бозии начандон калони худро бо номи «Хатар» пешниҳод карда буд. Аммо комёбии ҳақиқӣ ба Марк камтар дертар, вақте ки дар мактаб-интернат, дар шаҳри Нью-Хэмпшир таҳсил дошт, муяссар шуд. Ў барои медиаплеери Windows маводи иловагӣ навишт.

Ширкатҳои бузург зуд ба он ҳусни тавачҷух зоҳир карданд. Ҳатто ба Марк барои таҳияи барнома 2 миллион доллар пешниҳод карданд, аммо ў ин пешниҳодро рад карда, барои таҳсил ба Гарвард рафт. Ў хуб дарк мекард, ки барои комёбии ҳақиқӣ ҳанўз дониши кофӣ надорад.

Маҳз дар давраи таҳсил идеяи таҳияи Facebook ба майнаш омад. Дар аввал ў бо гурӯҳе аз бачаҳо дар барномае кор мекард, ки аз рӯи моҳият тимсоли он буд. Аммо ў боре ба шарикони худ эълон кард, ки корро дар болои сайт ба анҷом расонда наметавонад. Баъд аз чанд вақт Facebook пайдо шуд, ки сабти он барои тамоми донишҷӯён ва мактаббачагон озод буд.

Ба зудӣ сайт аз марзи (сектор) таълиму тарбиявӣ берун рафта, рӯз то рӯз шуҳрати бағоят зиёд касб мекард. Баъд аз таъсис додани он аз як сол камтар вақт гузашта буд, ки ин шабакаи иҷтимоӣро аллакай бештар аз 1 миллион одам истифода мебарданд. Аммо барои

рушди барнома пул зарур буд ва он ба зудӣ ба Facebook омада мерасид. Дидед, дониш, малака, идеяи барҷаста ибтидои комёбӣ гардид. Бо мурури замон маблағҳои пулӣ худ аз худ омадан мегирифтанд ва масъалаи ҷалби маблағҳои иловагӣ низ аз байн рафт.

Вақте ки шумораи истифодабарандагон аз 50 миллион бештар гардид, ширкатҳои бузург пасиҳам дар бораи харида гирифтани лоиҳа таклиф пешниҳод мекарданд. Ба ҳамин минвол як вақт «Yahoo» барои шабакаи мазкур 900 миллион доллар пешниҳод кард. Соли 2007 ширкати Microsoft 1,6% саҳмияҳои Facebook-ро ба маблағи калон, ки аз 240 миллион доллар иборат буд, ба даст овард. Бисёр коршиносони риштаи молия ин муомиларо ба таҳлилу баррасӣ гирифта, тахмин мекарданд, ки арзиши умумии Facebook 15 миллиард долларро дарбар мегирад. Барои ширкате, ки даромади солонаш аз 200 миллион доллар боло нарафтааст, ин натиҷаи ночиз нест!

Ба тӯфайли имкониятҳои наво, ки Facebook ба ҳамсинфон додааст, акнун онҳо баъди хатми мактаб аз назари якдигар ғоиб намешаванд, сарфи назар аз масофа ҳамаи дӯстон ба ҳамдигар наздиканд. Зеро иртибот байни одамон ба василаи сайт танҳо аз мукотиботи мустақим иборат нест. Бо кӯмаки сурату видео ҳама гуна иттилоот ва чизҳои дигарро шумо мекунед, ки дӯсти шумо чӣ гуна зиндагӣ мекунад. Истифодабарандагони Facebook рӯз то рӯз зиёд мешаванд.

ХУЛОСА. Бо пул маҳдуд нашавед, вақте ки зарур шуд, он ба миқдори зарури пайдо мешавад. Диққати худро ба идеяҳои сермаҳсулу самаранок ҷалб намоед, аз ҳамаи имкониятҳои мусоид истифода баред, вусъат бахшидани доираи шиносҳои муфидро фаромӯш накунед, зеро робитаҳо дар марҷаи амалӣ шудани орзуҳо ба шумо кӯмак карда, бисёр масъалаларо ҳал мекунад.

ФАРҚИ БИСТУПАНЦУМ

Камбағалӣ муттасил инсонро аз
ҳама гуна нерӯи равонӣ ва
накӯкорӣ маҳрум мекунад. Ҷуволи
холиро рост мондан мушқил аст.

Б. Франклин

Одамони камбағал тибқи категорияи «гарчанде ман пул надошта бошам ҳам, аммо одами накӯкору меҳрубонам!» фикр мекунанд. Одамони сарватманд тибқи категорияи «дорой ба ман имкон медиҳад, ки бештар накӯкорӣ кунам» андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «гарчанде ман пул надошта бошам ҳам, аммо одами некӯкору меҳрубонам!» фикр мекунанд. Онҳо пул надоштани худро таъкид мекунанд, гӯё бо ин ифтихор мекарда бошанд. Мегӯянд: «Хуб аст, ки ман пул надорам, агар ман пул медоштам, чунин одами бовичдон набудам». Равиши чолиб - агар ман пул медоштам, эҳтимол, чунин одами хуб намешудам!

Одамони сарватманд тибқи категорияи «дорой ба ман имкон медиҳад, ки бештар накӯкорӣ кунам» андеша мекунанд. Ин ҳамин тавр аст. Медонед, накӯие, ки дар интизори чавоби он анҷом дода мешавад, ин некӣ нест. Накӯие, ки аз рӯи принципи «ман ба ту, ту ба ман» аст, аллакай шартнома дар шароити мутақобила аст, на некӣ.

Мо хеле зуд-зуд мешунавем, ки одамон мегӯянд: «Медонед, ман фалону фалон одамонро кӯмак кардам, аммо онҳо инро надонистанд, ба ҷои миннатдорӣ ана чунин карданд». Ин мулоҳизаронии ноду-

руст аст. Агар шумо одами накӯкор бошед, новобаста аз он, ки он баргардонида мешавад ё не, накӯӣ кунед. Ҳеч гоҳ дар ин бора ёдрас накунад, касеро барои носипосӣ ва кӯрнамакӣ таънаву маломат назанед. Вақте ки шумо дар интизори амали мутақобила чизеро анҷом медихед, он аллакай шартномаи муфид аст.

Худованд дар дар Куръон мефармояд: «Хайру эҳсон ва амалҳои неки худро бо миннат гузоштан бо-тил накунад» ва ё дар ҷои дигар омадааст: «Мисоли одамоне, ки хайру эҳсонашонашонро миннат меку-нанд ба харсанге мемонад, ки дар болои он чангу губор нишастааст ва ҳангоми боридани борон, ҳамаи он аз байн меравад ва харсанг тоза мешавад».

Одамони сарватманд тибқи категорияи «агар ман пул ба даст оварам, метавонам бештар корҳои хайр-ро анҷом диҳам» андешаронӣ мекунанд. «Ман метавонам пули таҳсили ҷавонони қобилиятнокро, ки бо сабаби надоштани пул маълумоти олий гирифта наметавонад, пардохт кунам. Ман метавонам пули табобати одамони камбизоатро пардохт кунам, ба муҳтоҷони бисёр ёрӣ кунам». Ин чизро дар бораи шумо низ метавон гуфт. Шумо метавонед роҳ, мактаб, беморхона созед. Шумо метавонед дар ҳаққи пи-ронсолон ғамхорӣ кунед, шумо метавонед дар соҳаи илм тадқиқотҳои навинро сармоягузорӣ кунед, то ки ҳаёти одамон рӯ ба беҳбудӣ оварад.

Ана, дидед, агар шумо пул дошта бошед, агар шумо сарватманд шавед, метавонед барои одамон корҳои бисёр хуб анҷом диҳед. Ҳамаи одамони доро ва муваффақ чунин мекунанд.

• САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

АЛФРЕД НОБЕЛ

Ба Алфред Нобел - олим ва изтироъкори машҳури шведӣ 350 патент (шаҳодатномае, ки ҳуқуқи ишти-

роъкорро ба чизи ихтироъкардааш тасдиқ мекунад) таллуқ дорад. Аз он ҷумла, патентҳо барои ихтирои об-ченкунак, барометр, дастгоҳи яхкунонӣ, сархонаи газ, тарзи такмилдодашудаи гирифтани кислотаи сулфат, конструксияи мушакҳои ҷангӣ ва ғайра. Бойигарии асосиро барои Нобел истехсоли динамити ихтироъкардаи ӯ овард, ки патенти он 7 майи соли 1867 ба вай супурда шуд. Корхонаҳои асосии Нобел дар 20 кишвар ҷойгир шудаанд ва моддаҳои гуногуни тарканда, ки аз ҷониби ӯ ихтироъ карда шудаанд, дар 100 завод дар рӯи ҷаҳон истехсол карда мешаванд.

Аз афташ, Нобел гуноҳро барои ихтирои динамит эҳсос кард, ки он ба мақсади ҷарбӣ ба таври васеъ истифода мешуд. Ӯ гуфта буд: «Меҳоҳам, ки модда ё машинае ихтироъ кунам, ки ҷунон нерӯи харобкунандае дошта бошад, ки ҳама гуна ҷанг ғайриимкон гардад». Алфред Нобел одами раҳмдилу меҳрубон ва сулҳдӯст буд. Ӯ ҳангоми дар қайди ҳаёт будан барои баргузор кардани конгрессҳо бахшида ба масъалаи сулҳ пул ҷудо мекард ва аксар вақт худ низ дар кори онҳо ширкат мекард.

Ба даст овардани пул барои ӯ ҳеҷ гоҳ мақсади асосӣ набуд. Бинобар ин ӯ аз имкониятҳои худ ба осонӣ истифода намуда, қисме аз дороии худро барои дастгирии шахсиятҳои барҷастаи тамоми дунё равон мекард. Ӯ ҳақиқатан кори худро дӯст медошт ва кор ӯро сарватманд кард. Вай ба электрохимия ва оптика, биология, тиб машғул буд, ҳамчунин тормози худкор ва дегҳои буғии бехатарро сохт ва саъю талош дошт, ки резин ва пӯсти маснӯӣ тайёр мекунад. Нитроселлюлоза ва абрешими маснӯиро таҳқиқ карда, хӯлаи сабукро бори аввал истехсол кардааст. Ӯ, бидуни баҳс, яке аз донишмандтарин одамони замони худ буд. А. Нобел китобҳои бисёре оид ба техника, тиб, таърих, фалсафа ва адабиёти бадеӣ мутолиа карда буд. Бо шоҳону вазирон, олимону соҳибкорон, рассомону нависандагон, аз он ҷумла бо Виктор Гюго ошно буд. Дониши васеъ ва

муҳаббат ба илм, ҳамчунин меҳнатдӯстии беандоза ба ӯ комёбӣ оварданд. Аз ҳисоби ихтирооти худ маблағи бисёр ба даст оварда, дар охири ҳаёташ Нобел қисме аз пулҳои худро барои ҷоиза, ҳамчунин ҷоизаи сулҳ, ки ба олимони ва сиёсатмадорони барҷаста дода мешавад, васият карда буд. Аз рӯи васиятнома ҷоиза «ба онҳое дода мешавад, ки дар соли гузашта ба инсоният манфиати бештар овардаанд». Бо мурури замон Ҷоизаи Нобел мукофоти бозътибортарин барои муваффақият дар риштаи илм, фарҳанг ва фаъолияти ҷамъиятӣ гардид.

Имрӯз миқдори Ҷоизаи Нобел 10 миллион крони шведиро (1,5 миллион доллари ИМА) ташкил медиҳад. Дар ҳар номгӯи маблағ метавонад байни барандагони ҷоиза тақсим шавад, аммо шумораи ҷоизагирон дар ҳар номгӯи бояд аз се нафар зиёд набошад. Аз соли 1901 то соли 2011, 830 нафар одамон ва 23 созмон барандаи Ҷоизаи Нобел гардидаанд. Онҳо дар якҷоягӣ қисми хеле бузурги таърихи илм ва фарҳанги ҷаҳонро муаррифӣ мекунанд. Дар қатори онҳо аз он ҷумла Вилгелм Конрад Рентген - кашфкунандаи нурҳои рентгенӣ, Мария Склодовская Кюри барои тадқиқот дар соҳаи радиоактивӣ, Александр Флеминг барои кашфи пеницилин, ки ҳаёти миллионҳо одамонро дар нимаи дуввуми асри XX наҷот додааст, ворид мешаванд. Ҷоизаи Нобелии сулҳро чунин арбобони барҷаста ба монанди Мартин Лютер Кинг, Нелсон Мандела ва Барак Обама сазовор гардидаанд. Миёни муаллифони ба ҷоиза сазоворгардида дар риштаи адабиёт Эрнест Хемингуэй, Тони Маррисон, Редьярд Киплинг, Дорис Лессинг ва бисёр дигарон ҳастанд.

ХУЛОСА. Пул имконияти шуморо барои рафтори нек кардан муайян мекунад. Агар шумо худ камбағал бошед, дар гумон аст ба онҳое, ки ба кӯмак ниёз доранд, мадад расонда тавонед. Аз ҷама бештарин кӯмак ба одамони нодор ин яке аз онҳо набудан аст.

ФАРҚИ БИСТУШАШУМ

Барои зиндагӣ кардан, бояд пул кор кард. Аммо барои сарватманд шудан чизи дигареро бояд фикр кард.

Алфонс Карр

Одамони камбағал тибқи категорияи «танҳо бо меҳнати вазнину доимӣ доро шудан мумкин аст» фикр мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «барои доро шудан фикр кардан зарур аст» андеша мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «танҳо бо меҳнати вазнин ва муттасил доро шудан мумкин аст» фикр мекунанд. Бовар кунед, дар тренингои худ ман зуд-зуд мешунавам, ки мегӯянд: «бояд меҳнат кард ва боз меҳнат кард». Ман намегӯям, ки бе ягон шугл сарватманд шуда метавонед. Биёед, тарзи зиндагии ҳам одамони камбағал ва ҳам сарватмандро тасаввур мекунем. Вақте ки мо «одами камбағал» мегӯем, дар сари мо чӣ гуна тасаввурот пайдо мешавад? Турушрӯю гамгин, рӯи пур аз ожанг, дар дастҳо обида, дар бар либосҳои нимдошт, ким-кучое дар завод, фабрика, ё сохтмон кор мекунад, субҳидам барвакт ба кор меравад, шони торик бармегардад.

Акнун биёед бубинем, вақте ки ибораи «одами сарватманд»-ро талаффуз мекунем, дар пеши назари мо чӣ гуна образ пайдо мешавад. Либосҳои зебо дар тан пушида, савори яхта ё лимузин аст, голф ё би-

лярд бозӣ дорад, дар ҳавлии шахсии худ зиндагӣ мекунад. Ачиб аст. Агар мантиқан андеша ронем, бояд чунин набошад. Касе, ки аз субҳ то шом кор мекунад, бояд сарватманд бошад. Аммо баръакс ва ғайри мантикист. Барои чӣ ғайримантикист? Зеро сарватманд бояд касе бошад, ки бештар кор мекунад, аммо на он кӣ бештар истироҳат мекунад.

Аммо дар ин ҷо асрори дигар нуҳуфтааст. Одамони камбағал муътақиданд, ки танҳо бо меҳнати сангини ҷисмонӣ пул кор кардан мумкин аст. Дарвоқеъ, онҳо фақат ба меҳнати ҷисмонӣ одат кардаанд ва фикр мекунанд, ки агар бештар заҳмат кашанд, хубтар зиндагӣ мекунанд.

Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «барои доро шудан фикр кардан зарур аст» андеша мекунанд. Онҳо ин асрори муҳимро хуб дарк кардаанд. Пул дар ҳаёти мо на барои он пайдо мешавад, ки кори зиёд мекунем. Он танҳо бо як сабаб пайдо мешавад пул натиҷаи тафаккури эҷодӣ аст, маҳз фикр ба пули нақд мубаддал мегардад. Бояд бисёр фикр кард, пул туфайли ҳамин қобилияти мо пайдо мешавад. Агар шумо ба фикр кардан оғоз кунед, имконият пайдо шуда, ба шумо кӯмак мекунад, ки дар ҳақиқат пул хуб кор кунед.

Дар марҳилаи аввал саъй кунед, ки вақти бештари худро на ба кор, балки дар андешаи чӣ гуна мақсади худро амалӣ кардан сарф кунед. Дар ин амал на кам аз шаст фоизи вақти шумо бояд масраф гардад. Ба ҷамъоварии иттилоот машғул шуда, андеша кунед. Маҳорату малакаи худро боло бардошта, фикр кунед. Қобилиятро инкишоф диҳед, ки барои амалӣ гардидани орзу ба шумо кӯмак мекунад.

Пул на натиҷаи меҳнати сангини ҷисмонӣ, дар натиҷаи эҷод ва нерӯи тафаккур дар

китъаи замини худ, дар завод ва дар фабрика аст . Он натиҷаи корест, ки роҳу усули дигар дорад, яъне кори тафаккур ба ҳисоб меравад. Он арзиши гарон дошта, назар ба ҳама гуна кори ҷисмонӣ манфиати бештар ва даромади бисёр меорад. Пул дар натиҷаи истифода бурдани нерӯи ақлонӣ пайдо мешавад.

Аксарияти мардуми мо на бо ақлу зехн, балки бо даст кор карда метавонанд. Агар дар мо китобхонӣ, туро одами бекору коҳил меҳисобанд. Фикр мекунанд,ки ту ба ғайр аз китобхондан дигар коре надорӣ ва кореро ҳам анҷом дода наметавонӣ. Мардуми мо фикр мекунанд,ки касе китоб мехонад, вақти зиёд дорад. Мутассифона, касе ки бо дасту панҷа бисёр кор мекунад, одами бозътибор ва соҳиб-эҳтиром шинохта мешавад. Бинобар ин мо танҳо анҷом додани кори ҷисмониро омӯхтаем. Масалан, мо «бардор», «фурор», «биёр», «бурда расон», «бирӯб», «бичин» ва ғайраро анҷом дода метавонем. Бароямон гӯё касе зарур аст, ки пешакӣ чӣ кор кардани моро ба нақша гирад ва мо он корро анҷом диҳем, танҳо гӯяд чӣ кор кунем, дигар басанда аст. Дар вақти начандон тӯлонӣ ҳамаи гуфтаи корфармо сад дар сад иҷро мешавад. Аз ин рӯ дар дигар кишварҳо, аз ҷумла дар Россия 95% «корҳои сиёҳро» мардуми Осиёи Миёна аз он ҷумла тоҷикон ҳам анҷом медиханд. Барои ҳалосӣ аз меҳнати сангин ва бекадру қиммат бояд бисёр хонд ва омӯхт. Хондан суръати фикру ҳушёрӣ зехн ва ҳамчунин фаросату ҳисси пешбинӣ ва дарк карданро беҳбудӣ мебахшад. Бештар китоб хонед!

МУЛОҲИЗАИ

ширкаткунандаи тренинг дар мавзӯи «Барои сарватманд шудан фикр кардан зарур аст»,

Замоне, ки ман дигар тавони кор кардан надоштам собиқаи кориам аллақай аз бисту панҷ сол гузашта буд. Давраи меҳнати сангин ва бардавом дар дунёи молиявии ҳаёти ман бо дигаргунии назаррас анҷом нашуд, аммо овози гувори Саидмурод Давлатов «Камбағалон дар дараҷаи «фақат бо меҳнати сангин ва бардавом...» садо доду ман якбора як қад паридам - ин дарс бораи ман аст.

Дуруст аст, пас аз давраи омӯзиш ман фикр кардам, агар бо меҳнати сангини ҷисмонӣ набошад, пас аниқ бо меҳнати бардавоми зеҳнӣ ман метавонам ҳаёти шоиста ба сар барам ва шояд сарватманд низ шавам, аз ҳама муҳим кор кардан аст ва баъд маълум мешавад эҳтимол, «сим-сим» дарро кушояд. Ман барои саёҳат пул мехостам, аз телевизор барномаи «Сафарномаҳои номақбул» бо ДК»-ро тамошо кардам, аммо фаҳмида наметавонистам, ки ин чиз чӣ тавр ба дигарон даст медиҳад. Ман андеша мекардам: «Ин тухфаҳои тақдир аст, ин ба онҳо дода шудааст, насиби онҳо чунин будааст».

Ман дар синни чаҳордаҳсолагиам бори аввал пул кор кардам. Аз ин пул барои худ пирохани тарзи дӯхти классикӣ харидам ва онро ба таври худ зебу зиннат додам, ин чиз ба одамон писанд омад ва ин кор барои ман даромади кӯчак меовард, илова бар ин корро чунон моҳирона иҷро мекардам, ки касе гумон намекард, ки пирохан дар фабрика дӯхта нашудааст. Ин кор хеле шавқовар буд, аммо дилхушии бачагона буд ва баъд аз ин барои ман ба манбаи даромад табдил ёфт. Ман дар синни 28-солагиам хонаи аввалини худро харидам.

Одамони сарватманд тибқи категорияи «барои сарватманд шудан фикр кардан зарур аст» андеша ме-

кунанд. Чӣ хел фикр кардан зарур аст? Оё ман фикр намекунам? Аз ин бармеояд, ки кори муҳимро ман чандон дуруст анҷом надодам!

Ҳамчунин фаҳмидам, ки зеҳни ман, ки бо он ифтихор мекунам, академикӣ ном дошта, дар беҳтарин ҳолат ба ман имконият медиҳад, ки зарбдори меҳнати коммунистӣ бошам, аммо маҷаллаи «Форбс» на дар бораи зарбдорон, балки дар бораи соҳибони зеҳни хуби молиявӣ менависад, он абзорест, ки бидуни он пул пайдо кардан ҳақиқатан мушкил аст. Ман пул кор мекунам, аммо онро бояд афзун намоям, боз онро аз рӯи нақшаи пургиреҳ чамъ карда, ҳамчунин «посбонӣ» кунам, то ин ки аз ман «нагурезад». Ба ҳар навъ бо Шарқ метавон иддао кард, вале кори молия бениҳоят нозук аст. Афзалияти инро ман хеле зуд фаҳмидам, ин пасандози пурсамари вақт аст. Эҳтимол, ҳамаи шумо ба варзиш машғул шудаед, ана, ба ин чиз хеле монанд аст: натиҷа ва эҳсоси қувва. Ҳама гуна меҳнат боиси ифтихор аст, аз он ҷумла ин ҳам.

Ман ба омӯзиши ҳаёти одамони муваффақ шурӯъ карда, дақиқаҳои рӯҳбаландии онҳоро якҷоя паси сар кардам. Фаҳмидам, ки онҳо кореро ё чизеро бешуурона анҷом надодаанд. Бояд ҳамеша дар ҷараён буд. Пул нерӯи зеҳнӣ аст. Набояд ба фикре фирефта шавед, ки чунин нерӯи зеҳнӣ чӣ гуна кор мекунад. Воқеаи муназзам ва мувофиқ, одамон, лоиҳаҳо худашон пайдо мешаванд. Ман чунин суолҳо доштам: «Ҳо, ман инро чӣ гуна метавонам? Чӣ гуна? Шояд зарур набошад?»... ва хуб мешуд, ки хайрбод накарда, ба тарзи англисӣ равам, зеро ман боварӣ доштам, ҳар чизе, ки дар ин лаҳзаҳо аз худ нишон медодам, ба таври муштарак қобилияти маро ташкил медоданд.

Ниҳоят он иқтидор аст, яъне он чизе, ки ба ман расидааст, «бойигарии ҳаётии ман, оби ширин ва кони тилло». Аммо иқтидори ман дар зерин бори «меҳнати бешуурона» заиф шудааст ё онро тасодуфан мавзеи

хузуру ҳаловат «фурӯ» бурдааст. Эъломияи ҳуқуқи меҳнаткашон фармудааст: «Роҳ ба зеҳни молиявӣ!»

Як нафар бизнесмен бо пули ниҳоят гарон аз Аврупо айғирҳои хушзоти англисӣ мехарад. Бизнесмени дигар дар сар нақшаи кори навро дорад: байтали ҳамин зотро дар Осиё арзонтар харида, ба парвариши аспҳои даванди гаронбаҳо машғул мегардад. Соҳибкори мазкур мегӯяд: «Танҳо бо соҳиби аспҳои нар қарордод бастан боқӣ мондааст, дар натиҷа баъд аз се сол ман ҳам соҳиби ҳамин хел аспҳо мешавам». Ана, баъзан одамоне чунин фикр мекунад. Ин воқеаи ҳаёт аст, онро ман шояд, нодуруст нақл кардам, зеро дар бораи «аспҳо» зиёд наметонам.

ХУЛОСА. Ҳамаи ашӣи моро ихотакарда - автомобилҳо, хавопаймоҳо, асбобу анҷоми рӯзгор, хонаҳо, либосҳо - замоне фикру хаёли ашҳосе будаанд.

• САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

КИНГ КЕМП ЖИЛЛЕТ

Кинг дар оилаи тоҷири хурд ба дунё омадааст, аз ин рӯ дар синни 16-солагӣ ба ҳайси омил (агент) корро шурӯъ кард. Аммо ба ғайр аз савдо падар шавқу завқи дигаре дошт: дар вақти ғайрикорӣ ба ихтироъкорӣ машғул мешуд. Дар овони бачагӣ ҳамеша ҳангоми ба кор машғул будани падар Жиллет ўро наззора карда, орзу мекард чизеро худаш созад, ки он нефърасон буда, талабгори зиёд дошта бошад ва ўро сарватманд гардонад. Бар замми ин ният дошт, ки ихтироъкорӣ-фаволияти асосии ӯ бошад. Аммо, афсӯс, то замони амалӣ шудани мақсадаш беш аз 30 сол гузашт ва ӯ ав-

валин ихтирооти ҷиддии худро анҷом дод, ки он ба ӯ миллионҳо доллар даромад овард.

Идеяи сохтани дастгоҳи ришгириро ба Кинг сардори ӯ талқин карда буд. Ӯ ҳамеша маслиҳати пурарзиш дода, мегуфт, ки дар андешаи сохтани чизе бошад, ки бе истифодаи он инсон илоҷи дигар надошта бошад ва ягон чизи оммавие созад, ки зуд вориди ҳаёти ҳама гуна америкой гардад. Жиллет ҳар рӯз барои мулоҳиза намудани ин матлаб вақти муайян ҷудо мекард.

Аммо тавре дар бисёр маврид пеш аз кашфиёти бузург рух медиҳад, ин идея комилан ногаҳон дар майнаи ӯ пайдо шуд. Як субҳи барвақт Кинг барои гирифтани риш ба назди оина омада, дар ҳамин асно дид, ки теги поку кунд шудааст. Вай маҷбур шуд, ки аз баҳри риштарошӣ гузашта, барои дами теғашро тез кардан назди усто равад. Дар ин лаҳза Жиллет фикр кард, ки бо пешниҳоди риштарошаки як маротиба истифодашавандае, ки теғҳои арзони ивазшаванда дошта бошад, мумкин аст ҳаёти аксари мардони оламро сабуктар гардонид. Оре, риштарошак, вале он бояд арзон бошад!

Идеяи мазкур дурнамои хуб дошт, аммо роҳи амалӣ гардонидани он тахту ҳамвор набуд. Танҳо барои ҷустуҷӯи таъминкунандаи пӯлоди мувофиқ 6 сол сарф гашт. Қисмати техникӣ низ қабули тасмими ғайримуқаррариро талаб мекард. Масъала баъд аз вохӯрӣ бо ихтироёкор Уилям Никерсон ҳал шуд, ки технологияи заруриро дар ихтиёр дошт. Ба зудӣ бо пӯлоди таҳиянамудаи Никерсон дастгоҳи ришгирии Т-шакл омода гашта, барои истеҳсоли он шаҳодатномаи тасдиқкунандаи ихтироёро гирифтанд.

Соли 1903 аллакай истеҳсоли мурағаб ва пайвастаи дастгоҳи ришгирии Gillette шурӯъ шуд. Фурӯш бениҳоят нокифоя буд ва он боиси ташвиши сармоягузoron гашт. Аммо соли 1904 ҷаҳише ба мушоҳида расид, ки онро Кинг Кемп дербоз интизор буд. Ширкат бештар аз 100 ҳазор дастгоҳи ришгирӣ фурӯхт. Амрико ба риштарош-

акї нав хеле зуд одат кард ва дар баробари он ширкат баъд аз 5 сол 13 миллион доллар даромад ба даст овард.

Барои равнақ додани ихтирои худ Жиллет аз навї нави бизнес истифода кард. Дастгоҳҳои ришгирї аз арзиши аслии худ арзонтар фурӯхта мешуданд. Муассисони ширкат мепиндоштанд, ки дастгоҳро фурӯхта, бозорро тасхир мекунанд ва баъди фурӯхтани теғҳо даромад ба даст меоваранд. Имрӯз ин навї бизнес «хӯр-хӯрак-чанг» номида шуда, аз ҷониби бисёр ширкатҳо истифода мешавад. Масалан, Sony приставкаи Play Station-ро аз арзиши аслиаш арзонтар фурӯхта, аз ҳисоби фурӯши литсензияи бозї даромад ба даст меорад. Бизнеси аксари истеҳсол кунандагони принтерҳо низ бо ҳамин усул ба роҳ монда шудааст. Ин гуна ширкатҳо аз ҳисоби фурӯши картриҷ ва ранг даромад ба даст меоваранд.

ХУЛОСА. Ояндаи шумо ба фаъолияти пурсамари мағзатон алоқаманд аст. Бинобар ин бештар мутолиа кунед, танҳо мутолиа зехро тақвият бахшида, инкишоф медиҳад ва имконияти шуморо вусъат бахшида, идеяи навро ҳосил мекунад. Саъй кунед, ки ҳар рӯз барои фикру андеша кардан вақт пайдо кунед. Идеяи хуб шуморо сарватманд карда метавонад.

ФАРҚИ БИСТУҲАФТУМ

Агар ашёеро харид кунед, ки ба шумо зарур нест, ба зудӣ ашёи бароятон зарурро мефурӯшед.

Б. Франклин

Одамони камбағал тибқи категорияи «рақобат» андеша мекунанд. Одамони сарватманд тибқи категорияи «беназирӣ» фикр мекунанд.

Одамони камбағал тибқи категорияи «рақобат» андеша мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «беназирӣ» фикр мекунанд. Ин чӣ маъно дорад? Одатан, бисёр одамон аз шурӯъ кардани кори худ ва ташкил кардани бизнеси худ меҳаросанд, зеро рақибон беҳад зиёд мебошанд.

Дар таҷрибаи ман чунин воқеа низ рух дода буд. Дар шаҳри Иркутск шахсе бо нияти кушодани нонво барои пухтани чанд навъи нон ба ман мурочиат кард. Ман ба вай гуфтам, ки дар шаҳр чунин корхонаҳо ҳеҷ зиёданд. Аммо ӯ фикрашро чунин фаҳмонд: «Медонед, ман бештар аз чил сол нонфурӯшӣ кардаам. Шумо ба ман чой диҳед, ман худам медонам чӣ гуна корро ба роҳ монам. Агар ҳатто ҳазор нафар одам нонфурӯшад ҳам, ман ҳазору якуминии онҳо мешавам ва одамон нони маро хоҳанд харид».

Ман хайрон шудам. Ана, ин аст категорияи тафаккури одами сарватманд. Аз ӯ бори дигар пурсидам: «Ту боварӣ дорӣ, ки ин корро карда метавонӣ?» Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба ман имконияту фурсат диҳед».

Ман ба \bar{u} ин имкониятро фароҳам кардам. Ва медонед, расо баъд аз ним сол \bar{u} дар шаҳр аллакай бист нуқтаи нонпазӣ дошт! \bar{U} дар ҳақиқат ҳақ баромад. Барои чӣ? Зеро \bar{u} кори худро мефаҳмид. \bar{U} тибқи категорияи «беназирӣ» андеша мекард.

Беназирӣ аз рақобат чӣ фарқ дорад? Фикру андешаро бо кадом роҳ ба категорияи беназирӣ машғул доштан мумкин аст? Ҳар гуна шахс аз ҳар гуна рақобат, ба шарте, ки \bar{u} қобилияти тибқи категорияи беназирӣ андешаронӣ кардан дошта бошад, бурд ба даст оварда, пул кор карда метавонад. Одамони сарватманд дарк кардаанд, ки одами тибқи категорияи беназирӣ фикркунанда бояд қобилияти амалӣ кардани андешаҳояшро низ дошта бошад. Ба замми ин донишгари се дараҷаи арзёбии маҳсулоте муҳим аст, ки ба истехсоли он машғулест.

Якум, бояд дарк кунед, ки одамон танҳо барои он ба шумо пул медиҳанд, ки онҳо худашон ҳамон молро сохта ва ё ҳамон корро ҳамонхел хуб карда наметавонанд. Танҳо дар ҳамин ҳолат онҳо ашёи истехсолкардаи шуморо ё хунари шуморо харидорӣ мекунанд.

Дуюм, одамон барои мол ё хизмат дар он ҳолат ба шумо пул медиҳанд, ки агар онҳо худ ба ин кор машғул нагардида, вақташонро сарфа кунанд.

Сеюм. Одамон танҳо дар ҳолате молатонро харидорӣ мекунанд, ки дар бозор аз он беҳтарашро пайдо карда натавонанд. Аммо ҳамеша интиҳоб вучуд дорад. Агар колои шумо сифати беҳтар ва нархи дастрас дошта бошад, онҳо моли шуморо мегиранд. Дидед, аз ин хулоса кардан мумкин аст, ки бояд дар бораи рақибонатон фикр накунад. Шумо бояд дар бораи беназир будани маҳсулоти худ фикр кунед. Агар шумо ба ин се шарт такя кунед, ҳама чизро метавонед фурӯшед. Такрор мекунам, одамон пул пардохт мекунанд: 1) агар худашон он корро анҷом дода натаво-

нанд; 2) агар он вақташонро сарфа кунад; 3) агар беҳтарашро пайдо накунад.

Агар мо ҳамин се шартро риоя кунем, ба ҳар кор даст зада, ҳар гуна хизматро пешниҳод карда, ҳар гуна мол истеҳсол карда метавонем ва пули хуб ҳам кор мекунем. Аммо маълум мешавад, ки сармояи асосӣ пул нест. Сармояи асосӣ аниқу дақиқ ташкил кардани кор, қобилияти сохтани сохтор, тартиби кор ва муҳити солим аст. Ин маънои онро дорад, ки сармояи асосӣ манбаи инсонӣ аст. Қобилияти шумо комёбиरो муайян мекунад, ба он бештар аҳамият диҳед.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУҶ

ИСААК ЗИНГЕР

Исак Зингер дар оилаи камбизоат ба дунё омада, дар синни 12-солагӣ аз оила фирор мекунад ва ба ово-рагардӣ машғул шуда, ба корҳои гуногун даст мезад, аммо ба тӯфайли истеъдоди механикиаш бо як ихтирои худ мултимиллонер гардид. Соли 1851 ӯ дар Бостон дар устохонаи механикӣ кор карда, мошинҳои дарздӯзиро барои таъмир қабул мекард. Ҷиҳатҳои хубу арзанда ва норасоҳои таркиби механизмҳои навро омӯхта, Зингер ба андеша расид, ки агар сӯзан на ба таври уфуқӣ, балки ба таври амудӣ ҳаракат кунад, мошин беҳтар кор мекунад ва моку аз давра берун намеравад. Ҳамагӣ дар ёздаҳ рӯз ӯ нақшаи навъи такмилёфтаи мошини дарздӯзиро тайёр кард. Сипас барои истеҳсоли мошини дӯзандагии намунаи нав бо соҳиби устохона ширкати муштаракӣ «И.М.Зингер ва К» таъсис дод.

Назар ба мошинаҳои дарздӯзии навъи дигар намунаи мазкур баҳадӯзии дарозрӯяро иҷро карда, бо ҳамин восита вақт сарфа мешуд, ҳамчунин ин корро хеле хубу босифат иҷро мекард. Ба тӯфайли тавсифоти техникий

худ, ҳамчунин саъю талоши шарики нави худ Эдвард Кларк, мудирии боистеъдод, ташкилкунии маъракаи бомуваффақияти реклама мошинаи дарздӯзии Зингер ба зудӣ машҳуртарин мошинаи дарздӯзии хонагӣ дар ҷаҳон гардида, ихтироъкори худ ва шарики ӯро сарватмандони ҳақиқӣ гардонид.

ЭДИСОН

Соли 1878 ихтироъкори машҳур Эдисон тасмим мегирад, ки пурра ба масъалаи рӯшноии барқӣ машғул шавад. Барои муваффақ гаштан ба истифодаи умумии лампочкаҳои барқӣ дар найчаи газӣ дурахшони муносибро нигоҳ дошта тавонистан, ҳамчунин дар рақобати нархҳо истодагарӣ кардан зарур буд. Ӯ дар рӯи коғаз тарҳи пойгоҳи маркази барқ ва нақшаи хатти интиқоли он ба манзилҳо ва корхонаҳоро таҳия менамояд. Сипас ӯ арзиши масолеҳро ҳисоб мекунад, ки барои тайёр кардани чароғ ва пайдо кардани нерӯи барқи бо ёрии динамомошини буғӣ зарур аст. Ҳамаи иттилооти ба дастовардашро омӯхта, ба ӯ на танҳо андозаи лампаро аниқ карда тавонист, инчунин нархи онро низ муайян намуд, ки ҳамон замон тахминан 40 сент буд. Танҳо баъд аз ин ӯ ба сохтани лампаи тафсон шурӯъ намуд, ки акнун дар колбаи шишагии он риштаи ангиштӣ насб шуда, ҳавои дохили колба кашида гирифта мешуд. Идеи мазкур, албатта, нав набуд, пеш аз ӯ низ идеяро одамони дигар аллакай истифода карда буданд. Аммо аз рӯи сохту таркиб лампаи Эдисон аз моли пешиниён фарқ дошт. Муваффақияти асосии Эдисон он буд, ки вай дар фосилаи ниҳоят кӯтоҳи вақт барои сохтани риштаи тафсиш моддаи таъсираш бештарро пайдо кард.

Қаблан риштаҳои тафсишро аз риштаҳои одии дарздӯзии бо ангишт пӯшондашуда месохтанд. Чунин лампаҳо дар муддати 40 соат беҳад тафсон мешуданд, ки ин ҳолат боиси кам шудани муддати истифодаи онҳо

мегардид. Одамони зиёде ин масъларо ҳал кардан ме-хостанд, аммо ин кор ба ягон нафари онҳо муяссар нагашт. Эдисон барои намунаи муносиби риштаи тафсиши муддати истифодаи он тӯлонӣ пайдо кардан тамоми моддаҳои дар таркиби худ карбондошта - маҳсулоти ғизоӣ, қатронҳо - зиёда аз 6 ҳазор намудҳои гуногуни нахҳои растаниро озмуд. Озмоиши бамбук, маҳсусан ҳамон намуди бамбуке, ки аз он барои бодбезаки бамбукии чопонӣ ҷилд месохтанд, натиҷаи беҳтар дод. Ӯ қариб ду солро пайваста барои тадқиқ ва таҷриба сарф карда, ниҳоят ба мақсадаш расид. Рӯзҳои охири соли 1879 дар қатораҳои маҳсус фармоишдодаи Эдисон беш аз 3 ҳазор нафар одамон ба тамошои садҳо лампаҳои барқие омада буданд, ки дар устохонаи ӯ сохта шуда, дар канори роҳҳо, мошинҳои маркази динамикӣ дурахшон мегардиданд ва нерӯи барқ ба воситаи ноқилҳои зеризаминӣ интиқол дода мешуд. Аз ҳамон замон сар карда, дар олам замони ғалабаи пурраи чароғи барқӣ оғоз гардида, ба ихтироъкор даромади доимӣ меоварад.

Аммо ихтирои асосии Эдисон бо номи «фабрикаи ихтироъ» машҳур гардида, иборат аз муҷтамеи бузурги озмоишгоҳҳо, сеҳҳои фабрикӣ, дафтарҳои корӣ, китобхона мебошад. Ҳамаи ин барои гузаронидани корҳои илмию таҳқиқоти бузург сохта шуда буданд. Барои кор ӯ ҳазорон одамони соҳибистеъдод ва иштиёқмандро ҷалб намуд. Дар бораи рӯзи кори қандавӣ касе фикр намекард, ҳама, аз он ҷумла худи Эдисон то дами аз пой афтодан заҳмат мекашиданд. Қобилияти кори ӯ ҳайратангез буда, дар як шабонарӯз 17-19 соат кор мекард ва танҳо дар синни шастсолагӣ рӯзи кори худро ҳамагӣ 1,5 соат кам кард. Ӯ маълумоти касбии расмӣ надошт ва ҳатто математикаи олиро азхуд накарда буд. Ӯ тамоми умр ақида дошт, ки барои ихтироъ кардани чизи дар ҳақиқат имконнопазир баъзан онро надонистан хуб аст, аммо мутахассисон андешаи

ӯро ғайриимкон мепиндоштанд. Эдисон аз ҳисоби ихтирооти худ пул кор карда метавонист. Бизнеси ӯ беҳад гуногун буд. Баъзан ӯ аз рӯи ихтирои худ ширкати таъсис медод, ки аз он пул ба даст овардан мумкин буд. Сипас ин ширкат ба корхонаи дигар табдил дода мешуд, ё ба ширкати дигаре муттаҳид мегардид. Машҳуртарини онҳо ширкати «Эдисон генерал электрик» мебошад. Эдисон ба шукӯҳу шаҳомат бепарво буд ва шуғли дӯстдоштаи гаронбаҳо надошт, беҳад кам истироҳат мекард ва ҳамаи пулҳои худро барои кор маблағгузорӣ мекард, зеро ихтироъкорӣ шавқу рағбати ҳақиқии ӯ буд. Мароқу кунҷковӣ ба соҳаҳои мухталифи зиндагӣ, ки дар он истеъдоди худро зоҳир кардан мумкин буд, ӯро ҳатто дар замони пиронсолӣ тарк накарда буд.

ХУЛОСА. Қобилияти худро инкишоф диҳед, зеро танҳо он комёбии шуморо таъмин карда метавонад. Одами оддӣ ҳеч гоҳ сарватманд шуда наметавонад, то замоне, ки аз пайи тараккиёт ва такмилу инкишофи илму ҳунараш нашавад. Ҳамаи одамони муваффақ ба василаи истеъдоди худ ба ин мартаба расиданд. Фаромӯш накунед, ки дар ҳар инсон истеъдоди нухуфтааст, ки он метавонад ӯро сарватманд кунад ё шояд ҳамчун ганчи нокушода пинҳон бимонад.

ФАРҚИ БИСТУҲАШТУМ

Пеш аз сармоягузорӣ фикр кунед ва баъд аз сармоягузорӣ фикр карданро фаромӯш накунад.

Ф. Дойл

Одамони камбағал тибқи категорияи «зарар» фикр мекунанд. Одамони сарватманд дар бораи афзоиши даромад андеша мекунанд.

ФАРҚИ дигар. Одамони камбағал тибқи категорияи «зарар» фикр мекунанд. Икром шудан бамаврид аст, ки хислатҳое, ки дар бораи онҳо ба шумо нақл мекунам, ҳамаашро худӣ ман доштам, ман ҳамаи онҳоро дар мисоли худ омӯхтаам. Баъдтар гузаронидани тадқиқотро дар дигар одамон оғоз кардам. Ҳамин тавр, яъне қоидаи «одамони камбағал тибқи категорияи зарар фикр мекунанд» дурӯст аст. Онҳо зуд-зуд дар бораи зарару зиёни худ мегӯянд, бисёр шиква мекунанд: «Ман бо ин одам кор карда, пулҳоямро аз даст додаам, ин тавр карда, танҳо вақтро беҳуда аз даст додаам, ба маслиҳати вай гӯш дода, муштариёни худро гум кардам».

Ё, масалан, одами камбағал медонад, ки ин моҳ дар интиқоли барк нукс пайдо мешавад, ё хонаро бо яд таъмир кунад. Вай маҷбур мешавад, ки симҳои интиқоли баркро иваз кунад ва ғайра. Ин талафи пул аст, яъне зиён аст. Вай дар бораи зарар фикр мекунад ва ба азият кашидан ва гусса хӯрдан шурӯъ мекунад, ногаҳон мошини ӯ вайрон мешавад, баъд са-

ломатиаш халалдор мегардад, синас дар кор ва чойҳои дигар нохушиҳо пайхам сар мезананд.

Аммо ҳамаи кор аз он иборат аст, ки дар зершуури вай чунин ҳолат ташаккул мегирад, он вақт ҳарчоти ғайриҷашмдоште пайдо мешавад, касе ӯро фиреб медиҳад, нархҳо боло мераванд, қурби асбор тағйир меёбад ва ғайра. Ё ӯ як миқдор коло мехарад, аммо онҳоро фурухта наметавонад. Агар инсон гирифтори чунин дом гардад (хатто ба он сарватмандон, соҳибкорони муваффақ ва боақлу фаҳм низ афтоданашон мумкин аст), он гоҳ дар давраи сарбаста мисли калламуш ба даву ғеч медарояд. Вакте ки бизнеси мо дучори бухрон мешавад, чунин ҳодиса рӯй медиҳад: фаъолияти корӣ рӯ ба таназзул мениҳад. Бисёр одамон ба доми чунин тафаккур меафтанд ва барои онҳо аз ин дом раҳой ёфтани хеле сангин аст.

Бинобар ин агар шумо чизеро ба монанди ин эҳсос кунед, ҳамоно таваққуф карда, фикр кунед ва бояд он чиро, ки аз даст додаед, фаромӯш кунед. Ба худ гӯед: «Ман чизеро аз даст надодаам!» Ғаму ғусса хӯрданро аз худ раҳо кунед ва шумо танҳо бурд мекунад, ба шарте, ки аз онҳо ҳалос шуда тавонед. Танҳо сари вақт бояд таваққуф карда, аз тарзи тафаккури аз даст додан ба тарзи тафаккури дорой гузаштан зарур аст. Худро барои чун одамони сарватманд андеша кардан маҷбур созед. Худро бовар кунед, дар бораи даромади худ ба фикр кардан шурӯъ кунед. Дар бораи чизҳои аз дастдодаатон ҳаргиз фикр накунад. Тамоми диққататонро ба даромад равон созед. Дар бораи чӣ гуна даромад ба даст овардан андеша кунед. Ниҳоят, шумо тадричан аз кирдори худ ба вачд меоед, зеро даромади шумо афзун мешавад ва талаф доданҳо катъ мегарданд.

Дидед, одамони камбағал дар бораи талафот фикр карда, ғаму ғусса мехӯранд, диққаташонро ба онҳо равона сохта, ҳамин

тавр нохушиҳои навро чалб менамоянд. Аммо сарватмандон ба талафот чун ҳолати ногузир муносибат мекунанд, ки он кирои аҳамият додан нест ва андешаҳои худро пурра ба имконият ва афзун намудани даромад равона мекунанд. Ҳамин тафовут дар тафаккур якеро сарватманд, дигареро нодор мекунад.

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

АДОЛФ ДАССЛЕР

Ана, аллакай бештар аз ним аср номи ин ширкат вирди забони одамон буда, яке аз ширкатҳои бузургтарини истеҳсолкунандаи пойафзол, либос ва дигар ашёи варзишӣ мебошад. Асосгузори ширкат Адолф Дасслер ба шумор рафта, вай 3 ноябри соли 1903 дар шаҳри Ҳерсогенаурахи Олмон ба дунё омадааст. Оилаи Адолф сарватманд набуд, падараш нонпазӣ мекард, модараш бошад, дар чомашӯйхона кор мекард.

Бо мақсади бо ҳар роҳи имконпазир паси сар кардани солҳои баъдиҷангӣ Дасслер тасмим гирифт, ки ба дӯхтани пойафзол машғул шавад. Шугли мазкур на танҳо барои аз қашшоқӣ раҳо шудан имконияте буд, инчунин он заминаи хуби осудаҳолии оила низ гардид. Занон барои дӯхтани пойафзол катон мебуриданд, мардҳо бошанд, аз он ҷумла худи Адолф, ки ўро Ади меномиданд, ба дӯхтани он машғул буданд. Дар як муддати нисбатан кӯтоҳ пойафзолҳои дӯхтаи оила хеле маълуму машҳур гардиданд. Талабот ба шиппакҳои хо-бравии дӯхтаи Ади хеле калон буд. Дар пешравии бизнеси оила хизмати бародари ў Рудолф, ки соҳиби истеъдоди олии фурӯшандагӣ ва бозоршиносӣ буд, шонста ва бениҳоят назаррас аст. Оилаи Дасслер баъд аз чор сол ширкати худро таясис дода, ба он «Фабрикаи пойафзолдӯзии бародарон Дасслерҳо» унвон мегузо-

рад. Дар ширкат ҳамон замон ҳамаи аъзои оила ва 20 коргари кироя фаъолият мекарданд.

Соли 1925 ҳодисаи бениҳоят муҳим рух дод, ки он тақдири минбаъдаи бародаронро муайян кард. Ади идеяи инқилобиро амалӣ гардонд — дар ҷаҳон аввалин шуда, бутсии дандонадор сохт, ки дандонаҳои онро оҳангари шинос кӯфта тайёр карда буд. Бутсиҳо ба зудӣ, монанди шиппакҳои гимнастикӣ, ба маҳсулоти асосии ширкат табдил ёфтанд.

Бутсии дандонадорро футболбозони касбӣ ба зудӣ қадр карданд. Фармоишҳо мисли борон мебориданд, бинобар ин «Фабрикаи Дасслер» вусъат меёфт ва аз ҳавлии хонаи худ ба бинои калони иҷора кӯчид, ҳамчунин 25 коргари навро ба кироя гирифтанд. Дар як рӯз фабрика 100 ҷуфт пойафзол истеҳсол мекард.

Соли 1932 дар Олимпиадаи Берлин аксари варзишгароне, ки дар мусобиқаҳои варзишӣ ҷойҳои ҷоизадорро соҳиб шуда буданд, дар пой пойафзоли ин ширкатро доштанд. Мусобиқаи олимпӣ барои боз ҳам бештар маъруф гаштани маҳсулот нақши калидӣ бозид. Ҳамон сол бародарон Дасслерҳо аз фурӯши пойафзол 400 ҳазор доллар ба даст оварда, имкон пайдо карданд, ки фабрикаи дуввумашонро кушоянд.

Ҷанги дуҷуми ҷаҳон ба рушди минбаъдаи бизнеси оилавӣ монеа гардид. Баъд аз ҷанг бародарон ҷудо шуда, ҳар яке ширкати худро таъсис дод. Ҳамин тавр соли 1948 ду ширкат «Адидас» (Ади Дасслер) ва «Пума» (Руди Дасслер) арзи вучуд карданд.

Соли 1949 ширкати «Адидас» навъи нави бутсии дандонадор сохт, ки туфайли он дар бозори пойафзолҳои варзишӣ мавқеи худро устувортар гардонд. Сипас навъҳои дигар пайиҳам пайдо мешуданд. Аксарияти варзишгарон дар Олимпиадаи дар шаҳри Хелсинки барпошуда пойафзоли «Адидас»-ро авлотар шумурданд, ки ин барои ширкат ҷаҳиши бузурге гардид.

Баъд аз Олимпиада ширкат ба истеҳсоли либос ва сумкаи варзишӣ шурӯъ кард. Онҳоро корхонаи

нассочии Вилли Зелтенрайх медӯхт, ки ба хотири фурӯши беҳад рӯзафзун танҳо минбаъд бо ин ширкат ҳамкорӣ мекард. Бо шарофати идеяҳои навоварона ва суботкориҳои Дасслер ширкати онҳо дар олам ба яке аз ширкатҳои муваффақтарин табдил ёфт.

Асосгузори «Адидас» соли 1978 вафот кард. Дар тамоми давраи фаъолиятҳои ширкат на танҳо комёбиҳо, ҳамчунин бебарориҳои марҳилаҳои мушкили мавҷудияташро паси сар кард, бо вучуди ин то ҳол он яке аз серхаридортарин ва бренди машҳури либосу ашӯи варзишӣ дар ҷаҳон ба шӯмор меравад. Дар ҳамин ҳол ба ширкат муяссар гардид, ки ба ҷаҳони футбол рақибии асосии худ ширкати «Найк»-ро роҳ надиҳад.

Бозоршиносон тадқиқот гузаронда, аниқ кардаанд, ки 86 фоизи аҳолии кураи Замин калимаҳои «либосҳои варзишӣ» ё «пойафзоли варзишӣ»-ро шунида, пеш аз ҳама дар бораи «Адидас» фикр мекунанд. Маҳз ҳамин ширкат аз рӯи шумораи мизочон дар тамоми ҷаҳон дар ҷои аввал меистад. «Адидас»-ро мактаббачагон ва нафақахӯрон яксон медонанд. Ширкат замони ҷанги дуҷуми ҷаҳон давраи мушкили ҳаёташро аз сар гузаронидааст. Аммо маҳорати ба даромад аҳамият додан ва маҳсулоти беназир истеҳсол кардан ба «Адидас» имкон дод, ки то имрӯз пешсафии худро дар бозор ҳифз намояд.

ХУЛОСА. Мағзи худро бо фикрҳои манфия дар бораи талафот пур накунад, дар фикри афзун намудани даромад шавед. Он гоҳ шумо мебинед, ки имкониятҳои беҳтар кардани неқӯахволиатон беҳад кофӣ аст, маҳз ғаму гуссаи мушкилотии ногузир шуморо ба худ ҷазб кардааст, аз ин рӯ имкониятро намебинед.

ФАРҚИ БИСТУНЌУМ

Агар пули дар ҷайб доштаатонро ба мағзатон гузоред, онро ҳаргиз касе аз шумо гирифта наметавонад.

Б. Франклин

Одамони камбағал тибқи категорияи «бояд сарфа кард» фикр мекунанд, одамони сарватманд бошанд, тибқи категорияи «бояд пулҳои худро идора кард» фикр мекунанд.

ФАРҚИ минбаъда. Одамони камбағал тибқи категорияи «бояд сарфа кард» андеша мекунанд. Чун волидайн ба бачаҳо пул дода, доимо таъкид мекунанд: «Пулро беҳуда харч накун, сарфа кун, бачам». Эҳтимол, ҳамон вақт чунин ҷаҳонбинӣ ташаккул ёфтааст. Ман намегӯям, ки одамони доро сарфа намекунанд, аммо бояд оқилона сарфа кунед.

Масалан, шумо вориди мағоза мешавед ва мебинед, ки як костюм 300 доллар, дигараш 50 доллар арзиш доранд. Кадоме аз онҳо арзонтар аст? Албатта, дар назари аввал костюми нархаш 50 доллар арзон менамояд. Аммо дар асл бошад, ин тавр нест. Костюме, ки 50 доллар аст, шумо онро ним сол ё як сол мепӯшед, он шакли аввалин худро зуд гум мекунад ва шумо дар вақти ба тан гирифтани он нороҳатиро эҳсос мекунад. Маҷбур мешавед, ки онро ҳар моҳ ё ҳар сол ба ҷомашӯйхона диҳед, ё ин ки ҳар нимсола костюми нав бихаред.

Аммо костюме, ки шумо бар ивази 300 доллар гирифтаед, онро метавонед се сол пӯшед. Ачиб аст, ки

шумо ин костюмо дар бар намуда, худро хеле бештар дилпур эҳсос мекунад. Он барои шумо корро шурӯ карда, пул меоварад. Костюми арзишаш 50 доллар фақат тани шуморо аз хунокию сармо ҳифз мекунад. Костюми қимматбаҳо барои шумо симо месозад.

Ана, ман боварӣ дорам, костюми арзишаш 300 доллар дар ниҳоят назар ба костюми арзишаш 50 доллар даҳ маротиба арзонтар меафтад. Бинобар ин категорияи тафаккури «бояд сарфа кард» хоси одамони камбағал аст. Ба мақсади сарфа кардан онҳо ашён арзон харидорӣ мекунанд, ки ба зудӣ мешикананд ва баъд онҳоро ба таъмир медиҳанд ва ҳар бор аз ин кор азият мекашанд. Чизҳои хубро харидорӣ кунед, зеро онҳо мустаҳкам мебошанд. Маҳсулоти ғизоии хушсифати гаронарзиш харидорӣ кунед, зеро табобат аз маҳсулоти бесифат қиматтар меафтад. Либосҳои хуб харидорӣ кунед. Ба ҷои даҳ ё бист пирокан, беҳтараш, як куртаи хубтар бигиред. Либоси пурқиммат барои шумо кор карда, шуморо дилпур гардонда, симои шуморо месозад.

Дидед, одамони камбағал тибқи категорияи «бояд сарфа кард» фикр мекунанд, аммо одамони доро тибқи категорияи «бояд пулҳои худро идора кард» аңдеша менамоянд. Барои чӣ? Барои он ки ҷунин мулоҳизаронӣ мекунанд: «Агар ман костюми гаронбаҳо харидорӣ кунам, ба ман зарур нест, ки ҳар моҳ онро ба хушкшӯӣ супорам, ё ин ки ҳар сол костюми нав бихарам. Бар болои ин, чизи хуб барои ман кор хоҳад кард». Ин аст идора кардани пул.

Костюми бо 50 доллар харидаам масрафест, ки барнамегардад, ин чиз фақат фарсуда мешаваду ҳалос. Костюми бо 300 доллар харида аллақай харҷ аст. Масраф ва хароҷот чизҳои гуногунанд. Масраф чист? Хароҷот чист? Хароҷот барқарор карда мешавад. Масраф бошад, барнамегардад. Ко-

стюми қимматбаҳо барои ман кор мекунад, он ба ман эҳсоси дилпур будан ба худро медиҳад, симои маро ба вучуд меорад ва ба ман кӯмак мекунад, ки даромадмаро афзун намоям. Ба ҳамин далел ин чизи харида хароҷот ҳисоб карда мешавад, на масраф. Бинобар ин одамони сарватманд тибқи категорияи «бояд пулҳоро идора кард, на масраф» андеша мекунад.

Биёед, ин мафҳумҳоро ҳамчун «актив» ва «пассив» баррасӣ мекунем. Ба андешаи Р. Кийосаки, **актив чизест, ки ба чайби шумо пул меорад, аммо пассив чизе аст, ки аз чайби шумо пул мегиринад.** Ва ӯ боз меафзояд, ки одамони сарватманд актив харидорӣ мекунад. Синфи камбағал ва миёна пассивҳо ба даст оварда онҳоро актив меҳисобанд.

Актив чист? Инро мо тавзеҳ медиҳем. Зери мафҳуми дороиҳо монанди саҳмияҳо, вомбарӣҳо, забонхат барои гирифтани пул, амволи ғайриманқул, моли зеҳнӣ ва ғайра дар назар дошта мешавад. Дар оянда онҳо дивиденд (фоидаи саҳм, фоидаи саҳмдорон, ки мувофиқи сармояи худ аз ширкат мегиранд), фоизҳо, даромад аз иҷора ва ҳаққи қалам барои ҳуқуқи муаллиф ва ғайра медиҳанд. Аммо пассив масрафи доимӣ, андозҳо, гаравхат ё гаравнома, қарзҳо, харидаи ғизо, сафар, тафреҳ ва ғайра мебошад.

Масалан, харидаи автомобил, ки барои саворшавӣ аст; харчи сӯзишворӣ, рағани мошин, қисмҳо, таъмир, андоз, ҳатто барои истгоҳ пул ҷардохт кардан талаб мекунад. Яқину возеҳ ин пассив аст.

Агар автомобил ба мақсади кашонидани молу қолаҳои барои бизнес зарурӣ, ё ки барои кори иловагӣ ҳамчун таксӣ гирифта шуда бошад, дар ин сурат он аллакай даромад меорад. Бо вучуди ин дар хотир нигоҳ доред, ки чун мошин аз автосалон харидорӣ шуда, аз дарвозаи он берун ояд, ҳамоно 10% аз арзиши аввалааш арзон мегардад, ҳол он ки мошин

тамоман нав аст. Баъд аз як сол автомобил нархи аввалаи худро қариб 25% гум мекунад.

Ё, масалан, компютер. Онро танҳо барои бозӣ, филм тамошо кардан ва барқарор кардани иртибот ба василаи интернет харидорӣ кардан мумкин аст. Дар ин ҳолат мо соҳиби пассив ҳастем. Бар замми ин, он рӯз то рӯз арзон шуда, хароҷоти изофа аз қабилӣ таъмини барнома, харидани бозиҳо, филмҳо, пардохти маблағ барои барқ ва истифодаи интернет ва ғайраро дар пай дорад. Аммо он барои кор, масалан, барои анҷом додани ҳисобдорӣ, навиштан ва тарҷумаи матнҳо, сохтани барномаҳо ё ороиши компютерӣ ва ғайра истифода шавад, аллақай пассив набуда, балки слоти кории манфиатнок аст.

Аксари одамон бо чидду ҷаҳд кор карда, талош мекунанд, ки аз ин вазъияти ногувори хароҷот ҳалосӣ ёбанд. Онҳо пул кор мекунанд, аммо барои чӣ тамоми ҳаёт ба ҷои актив пассив мегиранд? Пули бисёрро барои тафреҳ, гирифтани амволи ғайриманқул, автомобил ва қарз гирифта баҳри харидани асбобу анҷоми рӯзгор сарф мекунанд. Ҳамаи пассивҳои мазкур дар оянда масрафро ба вучуд меоваранд.

Аммо одамони сарватманд дар навбати аввал барои актив маблағгузорӣ мекунанд. Хотиррасон мекунем. Актив ин саҳмияҳо, вомбаргҳо, забонхати қарз, амволи ғайриманқул, моли зеҳнӣ мебошад. Активҳо дар сурати ҳаққи саҳм, фоиз, ичорапулӣ, ҳаққи қалам ва ғайра даромад меоваранд. Ниҳоят, хароҷоти пассив ҳамеша нисбат ба актив бештар аст.

САРГУЗАШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГҲО

Чинора Усмоновна Сатторова, номзоди илми тиб, мудири факултати тибби оилавӣ филиали Ҷамубии КГ-МИП ва ЛК, сардӯхтури дармонгоҳи хусусии «Оқ-Қуҷ».

Рушди созгори бизнес ба туфайли оқилона идора кардани пул мумкин буда, натиҷаи он ба таври доимӣ амалӣ гардонидани нақшаи молиявӣ, афзун намудани неъматҳои моддӣ ва аз ҳама муҳим, ба даст овардани боварӣ ба кор бо пул аст.

Соли 2008 ману оилаам ба ҳавою ҳаваси даромади калон афтода, фирефтаи қаллобон шудем ва 15-16 ҳазор евро маблағамонро аз даст додем. Он замон ин миқдор пул маблағи калон ҳисобида мешуд. Мо пулро аз ҳисоби гарав гузоштани хонаи волидайн гирифта будем. Азбаски ба қуз моҳона манбаи дигари даромад надоштем, намедонистем, ки ин маблағро чӣ гуна пардохт кунем. Ману шавҳарам хизматчиёни одии маошгир будем. Мани духтур 200-250 доллар, шавҳарам иқтисодчӣ 400-450 доллар моҳона доштем.

Тавре, ки Брайан Трейси мефармояд: «Мушкилиҳо на барои шикастани мо, балки барои оқилтар кардани мо меоянд. Дар ҳар як нокомӣ ё монеа тухми пурбаракати фоида, ё имконият гузошта шудааст». Мо хеле мехостем, ки аз вазъияти баамаломата ҳарчӣ зудтар раҳо шавем ва роҳи дурусти халосиро ҷустуҷӯ мекардем, инчунин барои ба даст овардани муваффақияту комёбӣ дар ҳамаи самтҳои зиндагӣ назари хуб доштем. Ҳамчун зану шавҳар мо ҳамдигарро хеле дастгирӣ мекардем, ин қарз моро бо ҳам бештар қарин кард. Оҳиста-оҳиста мо ба соҳибкорӣ шурӯъ кардем. Бо кадом сабабе кор гоҳе хуб мешуд ва гоҳе начандон омад мекард. Ҷое даромад мекардем, ҷое хароҷот бештар мешуд. Мо тадричан зарурияти дониши тахассусии идора кардани пулро дарк мекардем.

Норасоии дониш ва нокофӣ будани малакаи ба роҳ мондани бизнес боиси дар тренинго аз рӯи маълумоти молиявӣ ширкат карданамон гардид, ки онро дар Маркази рушди инсон «Само» бизнес-тренери байналхалқӣ, доктори илми равоншиносӣ Саидмурод Давлатов мегузаронид. Ҳангоми вохӯрии аввалин бо ӯ мо тасмим ги-

рифтем, ки аз паси ӯ меравем, дар ҳамаи тренингҳои ӯ ширкат мекунем, ҳама чизи пешниҳодшударо меомӯзем, ҳамаи корро, тавре ки ӯ тавсия медиҳад, иҷро мекунем.

Мо ба туфайли дониши андӯхтаамон аз рӯи идоракунии пул на танҳо сари вақт қарзи худро пардохт кардем, инчунин амалисозии чанд идеяи беназирро барои Баткен оғоз кардем, ҳамчунин дуруст ташкил ва идора кардани бизнесро роҳандозӣ намудем. Бо шарофати дониш мо на танҳо аз рӯи маълумоти молиявӣ, балки аз рӯи пешрафти шахсият ва рушди маънавӣ ба кашф ва ташаккули истеъдод ва қобилияти худ оғоз кардем. Дар натиҷаи чор соли омӯзиш дар маркази «Само» тавонистем, ки даромади худро борҳо афзун гардонем, вазъи моддии худро беҳтар кунем, аз нигоҳи мазҳабӣ эътиқодамон низ бештар гардид, муҳимтар аз ҳама, ба имконпазирии мақсадҳои ҳаёти ва воқеӣ гардидани орзуи асосии худ боварӣ ҳосил кардем.

Тавре, ки Саидмурод Давлатов мегӯяд: «Пул кор кардан истеъдод аст. Сарфаи пул бошад, сарват аст. Идора кардани пул санъат аст». Мо хоҳиши зиёде барои рушди истеъдоди худ дорем, то ки сарватманд гардида, имконияти ба дигарон кӯмак карданро пайдо намоем. Мо аз идеяҳои нав илҳом гирифта, барои фатҳи қуллаи комёбӣ омодаем. То боздид дар қуллаи мурод!

ХУЛОСА. Корҳои молики худро оқилона идора намуда, метавонед ҳамаи мушкilotи пулики худро ҳал карда, сатҳи осудаҳои худро то дараҷаи аз ҳама баланд бардоред. Аммо барои идора кардани пул дониш зарур аст. Нодонӣ дар ин масъала метавонад ба мағлубият ва варшикастагӣ оварда расонад. Барои гирифтани илму дониш ҳеч гоҳ пулро дарег надоред, вагарна сахву хато барои шумо беҳад гарон меафтад.

ФАРҚИ СИЮМ

Аз пул дурӣ чустану канорагирӣ кардан нашоёд ва пулро ҷое бояд гузошт, ки сазовору лоиқи он аст.

Юрий Мороз

Одамони камбағал тибқи категорияи «ба ғайр аз пул ба ҳама чиз» ё «камтар пардохтани пул» андеша мекунанд. Аммо одамони сарватманд тибқи категорияи «аз ҳама пардохти арзон пардохт кардан бо пул аст» фикр мекунанд.

ФАРҚИ навбатӣ. Одамони камбағал дар дараҷаи «ба ҳама чиз ба ҷуз пул» ё «камтар пардохтани пул» фикр мекунанд. Ин чӣ маънӣ дорад? Ин яке аз категорияҳои маъмултарин буда, аксарияти одамони камбағал маҳз ҳамин тавр андеша мекунанд. Онҳо омодаанд, ки барои бо пул пардохт накардани муомилае онро ба хотири дӯстӣ баробар кунанд, ҳамчунин омодаанд, ки онро бо сарфи вақт пардохт кунанд, то ки дар вақти савдо пул сарфа кунанд ва бештар вақтро дар роҳҳои дохили бозорҳо ва мағозаҳо сарф мекунанд, то чизеро 10 тин арзонтар бихаранд. Бинобар ин вақте кор бо пул меанҷомад, онҳо бо тамоми қувва талош мекунанд, ки маблағро сарфа кунанд. Ба хотири ин муносибати хуб бо дӯстон, бо хешовандон ва ҳатто ҳамдигарфаҳмиро дар оила қурбон мекунанд.

Барои пул шуда, бо одамони наздик, хусусан агар шумо шарик бошед, бизнеси якчоя дошта бошед, чангчол маънӣ надорад. Ба хотири кам кардани хароҷот муносибатро бо хешовандон вайрон кардан мумкин нест. Аз ҳисоби оила сарфакорӣ накунед, зеро созгории оилавӣ беҳад муҳимтар буда, аз ҳама гуна пуле, ки шумо ба даст оварда метавонед, пуларзиштар аст.

Аммо одамони сарватманд тибки категорияи «аз ҳама пардохти арзон пардохт картан бо пул аст» фикр мекунанд. Пулро метавонед дубора пайдо кунед, нисбат ба он, ки дӯстиро аз даст диҳед, пулро аз даст додан хубтар аст, аз оила дида пулро аз даст додан беҳтар аст, хубтар он аст, ки пул аз даст равад, аммо эҳтиром боқӣ монад, нисбат аз даст додани одамият аз даст додани пул беҳтар аст. Одамони сарватманд инро мефаҳманд. Онҳо пулро ба осонӣ меҷиҳанд, аммо бойигариҳои дигар мисли одамгариро ҳифз мекунанд.

Бинобар ин дӯстӣ, шаъну эътибори худ, номи худро ҳифз кунед. Чӣ қадаре, ки хоҳед, пул азони шумо мешавад. Дигар ҳамаро як сӯ гузошта, таваккал карда, ба сӯи пул наравед. Назар ба он, ки саломатӣ ва одами дӯстдоштаи худро аз даст диҳед, беҳтараш он аст, ки пулро аз даст диҳед. Барои ҳифз кардани ин арзишҳо тамоми корро анҷом диҳед. Беҳтараш, ҳаётро сарфа намоед, ба қадри вақти бароянтон ҷудогардида расед. Малакаву маҳорати мутахассисони хубро харидорӣ кунед, таҷрибаи одамони дигарро бихаред, то ки соатҳо, рӯзҳо ва ҳатто моҳҳоро барои корҳои беҳтар муҳим ҳифз намоед.

ЁДДОШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГҲО

Дар саргузашти ҳар як инсон воқеаҳоеро ба зудӣ пайдо кардан мумкин аст, ки онҳо барои ин навъи тафаккур чун мисол хизмат мекунад. Масалан, яке аз ширкаткунандагони тренинг нақл кард, ки чӣ гуна шиноси ӯ Эрик дӯсти худро барои таъмири хонааш даъват кардааст. Тарафайн дар пардохти кор, ки 20000 сом муқаррар шуд, мувофиқат карданд. Ҳамаи корхоро худӣ дӯсташ анҷом дод, ҳарчанд ки мувофиқи маслиҳаташон соҳиби хона бояд дар лаҳзаҳои аз кор фориғ буданаш ба ӯ кӯмак мекард. Вақте ки таъмири хона ба охир расид, Эрик фақат 5000 сом пул пардохт карда, қавл дод, ки пули боқимондари дертар пардохт хоҳад кард. Аз байн ду сол гузашт, вале Эрик бо баҳонаи пул надоштан ба қавли худ вафо накард. Дар натиҷа дар байни дӯстон мочаро бархост ва минбаъд бо ҳам вохӯрданро қатъ карданд. Эрик чизи асосӣ - дӯстӣ ва эътиодно аз даст дод, ки онро бо пул харида наметавонад.

Ширкаткунандаи дигар якбора ба хотир овард, ки ӯ чӣ гуна дар бригааи сохтмончиён кор карда буд. Онҳоро соҳиби мағоза Айдар ном шахс барои дар ҳавлиаш сохтани анбор киро мекунад. Дар вақтҳои фориғ аз кори худ ӯ ба онҳо кӯмак карда, мувофиқат кардани сохтмони биноро ба лоиҳа назорат мекард. Баъд аз анҷоми кори сохтмон худӣ ӯ биноро қабул карда, аз кори кардаи устоҳо хушнуд шуд. Аз ин рӯ пули ҳамаро мувофиқи шартнома пардохт карда, ҳатто ба онҳо барои босифат бунёд шудани анбор мукофотпулии наҷандон калон низ дод. Баъд аз ин Айдар бригадаро боз чанд маротибаи дигар киро кард ва одамон ҳамеша бо қаноатмандӣ ба назди ӯ меомаданд, зеро медонистанд, ки музди хуб мегиранд. Бар замми ин, ҳамаи аъзои бригада софдилона меҳнат мекарданд, то ин ки муносибати хуби Айдарро арҷгузорӣ кунанд.

■ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЌ

GOOGLE

Асосгузори ширкати беназири Google ду нафар математикҳои соҳибистеъдод Сергей Брин ва Ларри Пейч ба ҳисоб мераванд, ки онҳо ин манбаи иттилооти дар интернет сохтаанд.

Сергей аз бачагӣ худро одами устувор, бомақсад ва доно нишон медод. Ӯ шавқу рағбати беандоза ба математика ва илми компютерӣ дошт. Вай ҳанӯз дар мактаб доимо бо муаллимон баҳс мекард. С. Брин аллакай дар 19-солагӣ бакалаври донишгоҳи Мэриленд гардид, ки падари вай дар он ҷо кор мекард. Сипас ӯ ба Стэнфорд раҳсипор шуд, то ки тахассуси «технологияи компютерӣ»-ро омӯзад.

Ларри Пейч дар оилаи муаллим ба воя расидааст. Падари ӯ Карл Винсент Пейч дар Донишгоҳи иёлати Мичиган аз фанни компютер дарс мегуфт. Дар ин ҷо модари ӯ низ кор мекард. Вай фанни «барномасозӣ»-ро ба шогирдон меомӯхт. Дар донишгоҳи худ бакалаври илми компютерӣ гардида, Ларри барои донишомӯзӣ ба Стэнфорд раҳсипор шуд, ки аллакай Сергей ду сол боз дар ин ҷо буд. Онҳо ин ҷо бо ҳам шинос шуданд ва дар як муддати бениҳоят кӯтоҳ бо ҳам дӯст гардиданд.

Соли 1997 аллакай Ларри Пейч, Сергей Брин ва Раҷив Мотвани намунаи аввалин, вале ҳанӯз одии системаи ҷустуҷӯи худро таҳия карданд. Он BackRub ном дошт. Система хеле зуд рушд намуд ва он номи нав – Google гирифт ва баъдтар мошини ҷустуҷӯи донишгоҳ гардид. Тадриҷан қариб тамоми донишҷӯён ва устодон дар кори худ ба истифодаи ин система оғоз мекарданд. Барои ороиши хуби барнома Ларри ва Сергей пул надоштанд, бинобар ин дар ибтидо саҳифаи асосии

Google беандоза одӣ буд. Аммо ҳоло он барои дигар мошинаҳои ҷустуҷӯӣ намунаи тақлид қарор гирифтааст.

Дере нагузашта Ларри ва Сергей талош карданд, ки Google-ро ба чунин ширкатҳои муътабар AltaVista ва Yahoo! ба 1 миллион доллар фурӯшанд. AltaVista пешниҳодро рад кард ва дар охир ба рақобат тоб наоварда, варшикаста гардид. Yahoo! низ пешниҳодро қабул накард ва ба саҳв роҳ дода, акнун бо тамоми қувва талош дорад, ки Google-и зуд рушдкунандаро дарёб бикунад, гарчанде ки ҳамагон медонанд, ин кор аллакай ғайриимкон аст. Пейҷ ва Брин барои лоиҳаи худ харидор пайдо накарданд ва тасмим гирифтанд, ки ширкати хешро таъсис диҳанд. Дар ҳар сурат онҳо муносибати дӯстонаи худро ҳамеша аз пул боло мегузоштанд, аз ин рӯ бе ягон мушкилӣ ҳарду дар бизнес шарик гардиданд ва дар ҳама чиз ҳамдигарро бовар мекарданд ва дарк мекарданд, ки назар ба боварии мутақобилаи байни худро аз даст додан пулро нобуд кардан беҳтар аст.

Имрӯз ширкати Google на танҳо манбаи ҷустуҷӯии интернетӣ аст. Он боз яке аз муосиртарин хизмати e-mail буда, аз ҳама машҳуртарин дар ҷаҳон видео-сервис, веб-замима барои дафтари корӣ, навғониҳо ва унсурҳои дигар мебошад. Ширкат рушди худро идома дода, дар шабакаи интернет рӯз то рӯз нуфузи зиёд касб мекунад.

Сергей ва Ларри дарк кардаанд, ки кадрҳо муваффақияти ояндаро муайян мекунанд, бинобар ин коллективи дӯстонаи ҷавонони боистеъдодро таъсис доданд. Фазову муҳит дар ширкат аз ҳама бештар шаҳраки доғишҷӯиро мекӯнад. Ҳар як корманд ҳар ҳафта як рӯзро метавонад барои лоиҳаи худ ҷудо кунад, ки ҳангоми рушди зарурӣ метавонад боиси баланд гардидани мартабаи муаллифи худ гардад. Кормандон дар вақти корӣ дар дафтари корӣ бо самокатҳо ва сегвейҳо гашту гузор мекунанд. Ба ғайр аз ин онҳо имкон доранд, ки дар ин ҷо волейбол ё футбол бозӣ кунанд ва дар ҳуҷраи

махсус масъх бигиранд. Ҳа, аллакай дар бораи ошхонаи ширкат қиссаҳо паҳн гардидаанд. Ғизои ин ҷо аз ғизои тарабхона камӣ надорад, илова бар ин дар корхона речаи озоди кор ҷорист. Хоҳед, шабона кор кунед, хоҳед, рӯзона. Пул ин ҷо дар мадди мақсад нест, мувофиқи амалӣ кардани қобилият он худ аз худ ҳамроҳ бо комёбӣ меояд.

ХУЛОСА. Муносибат бо инсонхоро аз пул дида бештар кадр кунед, пулро шумо метавонед кор карда, ба даст оваред, аммо эҳтиром ва муҳаббатро шумо бо ҳеч гуна пул харида наметавонед.

ФАРҶИ СИЮ ЯКУМ

Соатҳои муҳтоҷиро фаромӯш
кунед, аммо чизи ба шумо омӯхтаи
онро фаромӯш накунад.

С. Геснер

Одамони камбағал тибқи категорияи «барои сарватманд шудан бояд кори бисёр кунед» андеша мекунанд. Аммо одамони сарватманд фикр мекунанд, ки «бояд соатҳои барои кор муайяншударо зиёд накарда, роҳи баланд бардоштани даромади худро пайдо кунед».

Одамони камбағал фикр мекунанд, ки барои даромади калонтар ба даст овардан онҳо бояд дар як вақт дар чанд муассиса кор кунанд. Аммо одамони сарватманд дар он боваранд, ки «бояд соатҳои барои кор муайяншударо зиёд накарда, роҳи баланд бардоштани даромади худро пайдо кунед». Пурсед, ки ин кор ба онҳо чӣ тавр даст медихад? Он хеле ҷолиб аст. Онҳо фишангҳои молиявиро ба эътибор мегиранд, ки ба онон дар ҳалли масъала кӯмак мекунад. Фишангҳои молиявӣ метавонанд вақт ва пул бошанд. Низоми муайяноро ташкил карда, вақтро сарфа ва пулро афзун намуда, сарватманд шудан мумкин аст.

АНДЕШАҲОИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГХО

Ҳунари истифода бурдани фишанги қувваи иловагӣ имконият медиҳад, ки дар ҳамон давраи замон натиҷаи беҳтарин ба даст оред, аммо маҳорати пайдо кардани фишанги мазкур танҳо хоси тафаккури одамони ҷӯянда аст.

Биёед, ҳисоб мекунем. Масалан, моҳи феврал ба бозор рафта, гӯсфандони бордор, чӣ тавре ки падари ман мегуфт, "гӯсфандҳои дар рухсатии декретӣ" бударо харидорӣ мекунем. Дар ин фасли сол ғизои ҳайвонот боз гарантар мешавад, бо ҳамин сабаб корро бояд дар тобистон оғоз кунед, яъне ему хошоқро барвақттар захира кардан зарур аст. Дар охири моҳи март мо насл мегирем, баъзан як сар гӯсфанд метавонад ду сар насл диҳад. Инак, мо на як сар гӯсфанд, балки ду-се сар гӯсфанд дорем. Агар мо се сар гӯсфанди дубаҳра ва як гӯсфанди нар харидорӣ карда бошем, пас фасли тирамоҳ рамаи мо аз 7-8 гӯфанд иборат мешавад.

Фишанги асосӣ ва дараҷаи якум дар мисоли мо фишанги табиӣ аст. Мо дар бораи чӣ тавр афзоиш ёфтани гӯсфандон фикр намекунем. Мо барои онҳо шароити мусоид омода карда, ҳар бегоҳ мувофиқи «фармоишашон» мусиқӣ мешунавонем ва соли оянда се гӯсфанди калони мо 3-4 барра медиҳанд, аммо гӯсфандҳои ҷавон бигзор 2 сар барра диҳанд. Инак, баъд аз як сол мо ба ҳисоби миёна: $4+4+4+2=14$ гӯсфанд дорем. Дар ин ҷо, албатта, наметавон гуфт, ки вақти нигоҳубин як хел аст, аммо ҳиссаи активи мо аз ҳиссаи хароҷот калонтар аст. Эҳтимол, дар баробари ин буз низ парвариш карда, мо ширу панир мегирем ва агар аз шири буз нон пазем, он хароҷоти моро ба таври назаррас кам мекунад.

Баъд мо ферма сохта, коркунонро киро мекунем - ин алақай фишанги иловагии сохташуда мебошад, ки барои хоҷагии муқаррарии фермериро то мучтамеи

парвариши чорво тараққӣ додан имконият фароҳам мекунад. Ё боғ месозем, нақша низ чунин амалӣ мешавад.

Тафсир. Комилан табиат намунаи афзоиши сармояи гузоштаро нишон медиҳад. Масалан, дар сахро картошка шинондед, дар вақташ нигоҳубин намуда, об додед, назар ба он чӣ, ки дар замин шинондаед, шумо даҳ, ҳатто понзаҳ маротиба бештар ҳосил мегиред. Аз як донаи офтобпараст 200-300 маротиба бештар дона, аз як донаи гандум 35-50 дона ҳосил гирифтани мумкин аст.

Муҳим аст, ки дониш ва малакаву маҳорати заруриро азбар намуда, аз тахти дил ва суботкорона меҳнат кунед, дар ин сурат пули сармоягузоришуда чанд маротиба афзоиш меёбад. Табиат оқил буда, принсипи афзоиши даромадро меомӯзонад, онро дар соҳибкорӣ истифода бурда метавонед. Пул, ба шарте, ки онро дар лоихаҳои ғоиданок дуруст маблағгузорӣ кунед, чун дона метавонад якчанд маротиба афзоиш ёбад.

• САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

ФРЭНК ВУЛЛВОРТ

Дар асри XIX одамоне чӣ будани «супермаркет»-ро намедонистанд, хусусан мафҳуми «наrxнома»-ро намефаҳмиданд. Савдо ба монанди бозор анҷом ёфта, дар пояи муносибати фурӯшанда ва харидор сурат мегирифт. Фурӯшанда ҳудаш бо кадом наrx фурӯштани молашро муқаррар менамуд, дар ин ҳол наrx вобаста ба натиҷаи хариду фурӯш ва имконияти молиявии харидор метавонист паст ё баланд шавад. Ин ҳолат то замоне идома кард, ки ҷавони амрикоӣ Фрэнк Вуллворт ба молҳо наrxномагузориро оғоз кард.

Фрэнк Вуллворт сокини маъмулии деҳа буд. То замони 21-солагӣ дар замини волидаини худ кор кард, аммо ҳамеша дар бораи ҳаёти тамоман дигар андеша мекард. Ана, барои чӣ ӯ хонаи волидаинро тарк карда, ба шаҳри Ланкастери иёлоати Пенсилвания рафт.

Фрэнк вақти зиёде барои худ кор ҷустуҷӯ кард ва, ниҳоят, дар дукони ҷаноби Мур ба ҳайси ёрдамчии фурушанда ба кор пазируфта шуд. Азбаски истеъдоди тоҷирӣ надошт, хеле кам савдо мекард. Бахусус шармгиниаш ба ӯ дар ин кор халал мерасонид, ки барои намояндагони ин касб мақбул набуд. Соҳиби дукон ба ӯ музди ночизе меод, илова бар он шикоят карда, мегуфт, ки мактаббачагони оддӣ бо музди аз ин ҳам камтар моли бештар мефурушанд.

Чунин ба назар мерасид, ки гӯё толеъ аз Фрэнк рӯй гардондааст ва ӯ тамоми умрашро дар қашшоқӣ мегузаронад. Аммо ҳамааш дар як рӯзи нек тағйир ёфт. Боре Мур аз паси корҳои худ рафт ва шогирдро дар дукон танҳо гузошт. Ин ҳолат Фрэнкро ғамгин кард, савдоталошӣ он тараф истад, ҳатто ӯ намехост ба мизочон муомила кунад. Ана, дар ҳамин вақт дар сари ӯ идеяи ба молҳо гузоштани нархнома пайдо шуд. Коғазро гирифта, дар он нархи ҳар колоро навишт.

Ӯ ба ғайр аз ин чизҳои таҳмонда - неликвид (молҳое, ки дар вақташ ба фуруш намераванд) номгирифтаро болои миз дар як ҷо гирд оварда, дар паҳлӯяшон нархномае гузошт, ки чунин мазмун дошт: «ҳамагӣ бо 5 сент». Лавҳаи болояш ҳамин ибора навишташударо дар пештахтаи дукон низ овехт. Дар натиҷа Фрэнк он рӯз назар аз пештара, яъне тамоми ҳафта бештар савдо кард, ки соҳиби дуконро хеле ба ҳайрат овард. Идеияи кушодани бизнеси худ шояд ҳамон рӯз ба сараш омад, зеро ӯ дарк карда буд, ки дар корхонаи шахси бегона кор карда, бой шудан мумкин нест. Бинобар ин Фрэнк хоҳиши Мур барои бо ӯ монданро рад намуда, ҷиҳозашро ҷамъ карда, баромада рафт.

Аллакай ҳамон вақт ӯ тасмим гирифта буд, ки барои сарватманд шудан дар намуди шабакаи якхелаи мағозаҳо бояд низомро ташкил кунад. Ҳамаи монеаҳоро Фрэнк паси сар карда, маблағи заруриро (зеро аниқ медонист барои чӣ) чамъ кард ва соли 1886 аввалин мағозаи Вуллворт «Пансента»-ро кушод. Охири асри XIX Фрэнк аллакай соҳиби 30 мағоза буд, соли 1900 бошад, шумораи мағозаҳо ба 50 адад расид. Дидед, шабака таъсисдода, вақти барои корӣ муқарраргаштаре зиёд накарда, сарватманд шудан мумкин аст. Андешаи нархномагузори ба ҷавони одии деҳотӣ сарвату молу мулки чандмиллиона овард. Номи ӯ ба таърихи бизнес ворид гардид. Ба Фрэнк тафаккуре, ки инсонро сарватманд мегардонад, кӯмак кард. Дар мағозаҳои худ вай идеяҳои инқилобиро амалӣ кард: дар онҳо бори аввал системаи худхизматрасонӣ ҷорӣ карда шуд, харидорон акнун худашон молҳои дилхоҳашонро аз мағоза пайдо карда, ҳаққи онро дар касса пардохт менамуданд. Ҳамаи молҳо нархнома дошта, барои ба харидорон дастрас будан дар ҷойҳои намоён гузошта шуда буданд. Дар айни замон ин тарзи хизматрасонӣ ба назар оддӣ менамояд, он замон чизи нав буд. Билохир шабакаи мағозаҳои Вуллворт дар тамоми ҷаҳон паҳн гардид.

ХУЛОСА. Имрӯз миқдори соатҳои барои кор муқарраргаштаре афзун накарда, аз тарзу усулҳои бисёр истифода бурда, даромади калон ба даст овардан мумкин аст, ҳама чиз имконпазир аст. Барои инро дарк кардан, нобинга будан шарт нест. Агар имконият мавҷуд бошад, бизнеси худро кушодан мумкин аст. Агар имконият вучуд надошта бошад, малакаву маҳорати худро бояд инкишоф диҳед, то ин ки имконият пайдо шавад. Дар олам пул бисёр аст. Дар даст надоштани сар-

моџи аввалиџа боџад барои расидан ба џадаф монса нагардад.

Ба маркетинги шабакаџи машѓул шудан мумкин аст. Ӟоло ширкатџои дорои маџсулоти џуб ва стратегияи маркетинги ба кадри кофџа вучуд доранд. Шумо ба ин кор машѓул мешавед ё не, фарк надорад, каси дигар ин корро анџом медџадад. Дарвоќеъ, ин имќонияти бе-назир аст. Даромадро бо роџи таъсис додани тим ва кори џаќоџа афзун кардан мумкин аст. Ин кор ба афзоиш ёфтани шумораи амал дар даври муџџяни ваќт оварда мерасонад, ки шумораи соатџои кориро зиёд накарда, имќони афзун намудани даромадро медџадад. Ӟамин тавр дуруст ташќил кардани кори худро омўзад.

ФАРҚИ СИЮДУЮМ

Қаноатмандӣ аз бойигарӣ на бо далели оддии соҳиби он будан, ё имконияти исрофкорона хароҷот кардани он, балки бо қобилияти оқилона истифода бурдани он муайян карда мешавад.

Сервантес

Одамони камбағал вақт ва пули худро мефурӯшанд, ки фишанги асосии бойигарӣ ба ҳисоб мераванд. Одамони сарватманд вақт ва пули одамони дигарро харидорӣ мекунад.

ФАРҚИ дигар. Одамони камбағал вақт ва пули худро мефурӯшанд, ки фишанги асосии бойигарӣ ба ҳисоб мераванд. Онҳо ин корро чӣ тавр анҷом медиҳанд? Масалан, агар шахс ба чое ба кор равад, ӯ вақти худро мефурӯшад ва барои ин дар намуди моҳона пул мегирад. Вақте ки пул гирифт, онҳоро ба бонк оварда, ба амонат мегузорад. Ҳамин тавр, бонк аз ӯ ин пулҳоро меҳарад. Агар шахс ба мағоза равад, ӯ мол харидорӣ мекунад, яъне пулҳои худро мефурӯшад, онҳоро ба ашӯ, молу маҳсулот ва ғайра иваз мекунад.

Одамони сарватманд ин корро ба тарзи дигар анҷом медиҳанд. Онҳо вақт ва пул меҳаранд ва кормандонро барои ширкати худ киро мекунад. Баъд ба бонк рафта, қарз мегиранд ва ба соҳибкорӣ

машғул мешаванд. Дидед, одамони сарватманд вақт ва пули дигаронро мехаранд. Барои сарватманд шудан ду чизи асосӣ – вақт ва пул зарур аст. Онҳо мутаносибан бояд дар паҳлуи ҳамдигар ба таври баробар қарор гиранд.

Вақт аз ҳисоби коллектив бурд карда мешавад. Чӣ қадаре, ки одамон бештар барои шумо кор кунанд, ҳамон қадар шумо бештар вақт доред. Ин фишанг аст. Мутаносибан, чӣ қадаре, ки шумо бештар пул дошта бошед, ҳамон қадар бештар имконият доред. Маҳорати коллективро бо мақсади кори якҷоя муттаҳид карда тавоништан сармояи асосӣ ба ҳисоб меравад. Бинобар ин одамони сарватманд пул ва вақт мехаранд. Аз онҳо ибрат гирифта, шумо низ метавонед сарватманд шавед.

Мо дар бораи стратегияи тафаккури одамони сарватманд ва камбағал мегӯем. Имрӯз шумо камбағал, сарватманд, ё соҳиби дорой ба ҳисоб меравед, ин муҳим нест, он аҳамият низ надорад. Аммо фаромӯш накунед, ки дар пеши шумо ду роҳ аст. Агар шумо сохти нави тафаккурро ташаккул надиҳед ва монанди одамони сарватманд фикр накунед, пас бо роҳи тафаккури одамони камбағал рафта, дер ё зуд ба камбағалию подорӣ мерасед. Агар шумо ҳоло камбағал бошед, аммо тафаккури худро тағйир дода тавонед ва чун одами сарватманд андеша кунед, зуд ё дер дороиро ба даст меоваред.

Барои ба шумо фаҳмо шудани ин чиз мисоли зеринро баррасӣ менамоем. Тасаввур кунед, ки дар ҳарду паҳлуи шумо - чапу рост ду оташ аст. Ҳар рӯз ба шумо як тарошани ҳезум дода мешавад. Ин як рӯзи ҳаёти шумо аст. Гулхани тарафи рост оташи сарват аст, дар тарафи чап оташи факру подорӣ гузошта шудааст, вале масъалаи дар қадоме аз ин ду гулхан гузоштани ҳезуми худро шумо худатон интихоб ме-

кунед. Яъне шумо имрӯзро ба кадом кор бахшиданиед, ба фикру андеша дар бораи камбағалӣ ё дар бораи сарват? Агар шумо ҳезумро ба оташи сарватмандӣ гузоред, он фурӯзон гашта, оташи камбағалӣ тадричан хомӯш мешавад. Аммо агар шумо ҳар рӯзро барои ҳал кардани масъалаҳои кӯчаки маишӣ чудо карда, онҳоро очилӣ ва муҳим шуморед, пас шумо оташи камбағалиро аз хомӯш шудан нигоҳ медоред ва мутаносибан оташи бойигарӣ зуд ё дер хомӯш мегардад. Муҳим нест, ки шумо ҳамчун мутахассис ва шахсият дар кадом поя истодаед. Ҳамаи одамон имконияти сарватманд шудан доранд. Ҳамеша, чун дар имрӯз, ҳаргиз имконияти ба муваффақият осон расидан мавҷуд набуд. Дар замони мо ҳама чиз воқеӣ гардид. Дар муқоиса ба одамони аз мо пешгузашта тақдирӣ мо хеле баланд аст. Назар ба онҳое, ки дар замон сангинӣ чанг ва баъдичангӣ ҳаёт ба сар бурдаанд, мо хеле хушбахтем. Шояд инро дарк накардаем.

Пештар чунин либосҳои зебо, асбобу анҷоми рӯзгор, чунин имкониятҳои васеъ вуҷуд надоштанд. Дар замони мо метавонед бе ягон монеа дар ҷаҳон сайру саёҳат кунед. Ҳатто агар дар айни замон барои саёҳат пул надошта бошед ҳам, вале дар бораи кишварҳои дур ва қораҳо тавассути телевизион, интернет, видеодискҳо ва китобҳои иттилоотӣ бештар ғирифта метавонед. Ҳоло барои амалӣ гардонидани қобилиятҳои имкониятҳои беҳадду ҳудуд мавҷуданд.

Бинобар ин ҳеч гоҳ ба ҳеч ваҷҳ ба камбағалии худ созиш накунад!!! Ҳаргиз чизе баробари бепулияти азият намеорад. Камбағалиро ҳарчанд ҳақ шуморанд ҳам, он ҳаргиз мақоми сарватро нишона карда наметавонад.

ФИКРУ АНДЕШАИ ШИРКАТКУНАНДАИ ТРЕНИНГХО

Камбағал то ҳол ғизо ва либос харида ва рӯз гузаронда, мунтазири нони худодод аст, сарватманд бошад, ба соҳибкорӣ машғул гашта, технология меҳарад, онро азхуд менамояд, яъне амал намуда, зиндагии шоиста барпо мекунад.

Агар сарватманд тарзи амал карданро надонад, ӯ таваккал намекунад, аммо аз коршинос маслиҳат меҳарад. Агар ба кадом кор машғул шудани худро надонад, он гоҳ аз нафаре, ки натиҷаи воқея ба даст оварда, технологияи комёбии худро фурӯхтани аст, технология меҳарад ва бо ҳамин роҳ бизнеси худро такмил медиҳад ва ин дуруст аст. (Чунин қонун ҳаст).

Оё шумо боре шунидаед, ки ягон нафар соҳиби бонки муваффақ, ё соҳиби тарабхона сирру асрори касбашро ба нафаре бе ягон мақсад нақл карда бошад? Барои шунидани чунин ҳикоя ҳатто саъй намудан манфиат надорад!

Латифа дар мавзӯи мазкур.

Замони аз олам гузаштани Мойшаи куҳансол - соҳиби дукони калони тиҷоратӣ фаро мерасад, писаронаш сари бистари бемориаш гирд меоянд. Мойша бо овози паст ва нимшунаво мепурсад:

- Авраам, ту ҳамин чой, писарам?
- Ҳамин ҷо, - ҷавоб медиҳад Авраам.
- Ҷабраил, ту ҳамин чой, писарам?
- Ҳамин ҷо, падар, - ҷавоб медиҳад Ҷабраил.

Овози падар хиррос мекунад.

- Даниил, ту ҳам дар ҳамин чой?!
- Бале, падар.
- Чӣ, Михей ҳам дар ин ҷост?!!
- Бале, падар.

- Дуконро ба кӣ мондед, бачаҳои нофаҳми ман?! –
гӯён Мойша аз чой яқбора бармеҳезад.

Наход шумо то ҳол андеша доред, ки Мойша ба шумо сирру асрори дӯкандории худро кушода медиҳад, хато кардаед! Китобро пӯшед ва то вохӯрии оянда. Технология нест? Пас, онро БИХАРЕД!

Технология дастури қадам ба қадам фаъолият кардан аст. Фарз кардем, ки шумо ба шаҳри ношиносе омадед ва бояд ба маркази савдои он шаҳр равед. Раҳгузарон ба шумо мегӯянд: «Ба тарафи рост равед, ба тарафи чап гардед, ду гузар ё маҳалларо гузаред, сипас он сӯи роҳ гузаред...» Ин аст дастурамал. Агар шумо мегӯед: «Ана, ман метавонам рост равам, аммо, ба тарафи чап ҳеҷ гоҳ гашта наметавонам», ё «Ҳа, ин кӯча зебо нест, мумкин аст, ки ман ду маҳалларо нею як маҳалларо гузарам...» Оё, шумо ин маркази савдоро ёфта метавонед? Хеле шубҳаовар аст. Дар кӯчаҳои ношинос роҳгум зада, саргузашти гароиб пайдо мекунед...

Дар бизнес ҳам комилан чунин аст. Технологияро гирифтед, ҳамаи корро аз рӯи дастурамал иҷро кунед, корро монанди он нафаре анҷом диҳед, ки соҳиби НАТИҶА шудааст. Чизеро аз худ илова кардан зарур нест. Ана, сарватманде, ки пул пардохт кардааст, ҳаргиз аз пеши худ кореро анҷом наметавонад.

Лаҳзаи дигар. Дониш нерӯ аст! Хеле зебо садо медиҳад, аммо он ҳамеша ба кор намеояд.

Дониш замоне нерӯ шуда метавонад, ки агар амал вуҷуд дошта бошад. Дониш нафас гирифтани аст, амал бошад, нафас баровардан. Идея ё технология харидорӣ кардед, АМАЛ КУНЕД!

Зарур нест, ки панҷ солро барои азхудкунӣ сарф кунед. Зинда аз он, шумо барои маълумоти олии гирифтани аълақай панҷ солро сарф кардаед. Сипас аксари одамон муайян намудаанд, ки таҳсилашон чандон ба кор намеояд, ниҳоят тасмим мегиранд, ки бо-

яд ягон кореро анчом диҳанд, бори дигар ба умеди дар ҳаёташон тағйироте ба амал омадан, ба гирифтани таҳсилоти олии дуввум мераванд, аммо тағйирот худ аз худ ба вучуд намеояд. Бояд амал кард! Ҳар чизе, ки ба чашм менамояд, ҳаргиз худ ба худ натиҷа намедиҳад. Чунин фикр хатост. Маъмулан (чунин меъёр барои соҳибкорони пешқадам вучуд дорад) барои идеяро амалӣ намудан 24 соат вақт чудо мешавад. Сарватмандон аз камбағалон донотар нестанд. Оё шумо надидаед, ки чӣ қадар одамони доно камбағаланд? Барои чӣ? Онҳо аз амал кардан тарсида, дуру дароз андеша мекунанд.

Ин мавзӯ низ методикаи худро дорад. Чустучӯ кунед. Роҳи ба даст овардани тарзу усул ва дастури чунин доноён вучуд дорад, онро бо нархи комилан муносиб харидан мумкин аст. Мулоҳиза кардан ҷоиз аст, фикр кардан низ мумкин аст. Аммо ана ин хел дуру дароз фикр кардан зарур нест.

Роҳи аз ҳама наздик ҳамроҳ шудан бо касе аст, ки усулҳои сарватманд шуданро медонад. Қадам ба қадам ақлу зеҳни молиявии худро инкишоф медиҳем. Тавассути интернет ҳам устод пайдо кардан мумкин аст, агар шумо чунин инсонро аз наздик шиносед, боз беҳтар аст. Устодон метавонанд чанд нафар бошанд.

Ин тавр ҳам мешавад: «шикасти як қисми кӯчаке дар автомобил, боиси дар як ҷой мондани шумо мегардад».

Мардуми Шарқ мефармоянд: «Барои як кайк ҷомаро намесӯзанд». Барои аз ҳаёти худ безор шудан шитоб накунед. Чизе нофахмост, дар як ҷой наистед, чустучӯи роҳи баромад ҳам амал аст, ин маънои онро дорад, ки шумо бо роҳи дуруст рафта истодаед. Зуд амал карданро омӯзед. Аз кам шурӯъ кунед. Дарди дандон азоб медиҳад - БАРХЕЗЕД, назди духтури

дандон равед. Тутма канда шуд - ОНРО ГИРЕД ва дар чояш дӯзед. Пул зарур аст - раведу ПУЛ КОР КУНЕД.

МИСОЛИ КУТОҲ

Дар марҳилаи таъсиси бизнес

1. Якум идея аст. Барои аз идея ба амал гузаштан 24-72 соат вақт чудо карда мешавад. Бисёр дуру дароз фикр кардан зарур нест. Барои фикр ду-се рӯз кофист, аммо беҳтараш як рӯз аст. Майна об кардед. шуд. Акнун ба пеш!

2. Лоихаи таҷрибавӣ.

Ин таҷриба барои он аст, ки чӣ гуна идеяи шумо кор мекунад. Барои оғози он пул зарур аст. Гирифтани қарз ё дафтари кории қиммат-тдор қатъиян манъ аст. Дастхоро ба чайб мегузорем, агар пул бошад, фарёд мекунем: «Ура!» ва амал менамоем. Агар пул нест, низ фарёд мекунем: «Ура!» ва дигар идеяро ҷустуҷӯ мекунем, ки мувофиқи чайби мо бошад. Идея пайдо мешавад. Охир, идея чизе нест, ки монанди шиноснома барои тамоми умр дода шавад. Воқеан, идея монанди орзуст, бояд бисёр ва хеле бисёр бошад.

3. Корро тахт карда, лоихаро ба даст мегирем ва қорамон танҳо ҳамон вақт пеш меравад.

4. Бо маҳсулот кор мекунем, онро тақмил медиҳем.

5. Ниҳоят маҳсулотро ба бозор мебарорем.

Бизнесро на аз дафтари қарӣ, балки бояд аз мизочон шурӯъ кунед. Бо вучуди ин шумо чунин лаҳза-ро чун далел бояд дарк кунед. Он ҳамон лаҳзаест, ки шуморо «дакка» медиҳанд. Масалан, вақте шумо мебинед, ки нафаре савори мошини олидараҷае меояд, ки шумо барои харидани он имконият надоред ва ин ҳолат барои шумо аламангез аст ва он ботини

шуморо месӯзад. Ё шумо дар гулгашт болои харак нишастаед ва ба хотир меоред, ки аз гирифтани мӯзаҳои поятон чанд сол гузашт. Ҳамин лаҳза аз назди шумо шиносатон гузашта, мегӯяд, ки дар бинои бехтарини наздик хона харидам ва шумо худро ноҳинҷор ҳис мекунед ва дарун-дарун месӯзед. Ана, маҳз ҳамин лаҳзаро дар худ бояд боздошт кард. Ин ҳолат бад нест, он маҳз ҳамон чизест, ки шуморо барои амал кардан водор месозад. Он эҳсоси дуруст аст. Онро ба ҳарзагӯӣ ё ғайбат сарф кардан, ё бо майнӯшӣ хомӯш намудан зарур нест. Амал бояд кард!

Мағзи худро омӯзонед, ки дуруст фикр кунад - он манбаи аслии нерӯи шумост. Худро бо мусолиҳаи равонӣ (психологӣ) азият додан зарур нест, ки он бояд чӣ гуна кор кунад. Он бе ягон мушкилӣ КОР МЕКУНАД.

САРГУЗАШТИ ШИРКАТКУНАНДАГОНИ ТРЕНИНГҲО

Ман ду хоҳар дорам, яке 28 сол, дигаре 27 сол дорад, онҳо ҳарду оиладор буда, соҳиби фарзанданд, аввалин ду, дуввумӣ се фарзанд дорад. Ҳардуи онҳо хоҳарони бисёр хубанд, дар ҳаққи волидайнӣ худ ғамхорӣ мекунанд ва хеле меҳнатдӯсту меҳрубонанд.

Аммо дар тафаккури онҳо тафриқае вучуд дорад, ки ба ҳаёти онҳо таъсир мерасонад. Хоҳари хурдӣ тамоми вақти пурқиммати худро ба корҳои бепоёни хона сарф мекунад. Бо вучуди он ягон кори хона албатта ба анҷом нарасида мемонад, зеро кор ҳамеша бисёр аст. Бачаҳо ба нигоҳубин эҳтиёҷ доранд, либосҳояшонро зуд-зуд ифлос мекунанд, ашён хонаро ба чор тараф пош медиҳанд. Бинобар ин барои рӯбучин ва шустушӯӣ вақти хеле бисёр сарф мешавад. Муҳимтар аз ҳама, бо вучуди аз субҳ то шом кор кардани шаваҳар, пулашон

кам аст. Бинобар ин оила маҷбур мешавад, ки ҳамеша сарфакорӣ кунад.

Аммо хоҳари бузург ба тарзи дигар амал мекунад. Ӯ ҳамроҳи бачаҳо дар хона нанишаста, онҳоро ба кӯдакистон бурд, илова бар он, духтари аммаамонро, ки донишҷӯ аст, ба хона барои кӯмак расондан дар корҳои хона даъват кард ва ба вай маблағи хизматашро медиҳад. Худи ӯ бошад, ба соҳибкорӣ машғул буда, даромади муносиб ба даст меорад. Ҳоло вай аллакай одами аз ҷиҳати молиявӣ озод аст. Ӯ хона, мошина, қитъаи замин, ҳамчунин бизнеси худро дорад, аз ҳама муҳим, ӯ дар оилаи хушбахту осоишта умр ба сар мебарад. Аз ин мисол ман фаҳмидам, ки одамони сарватманд аз дигар одамон вақт ва пулро харидорӣ мекунад, то ки фишангҳои молиявиро самаранок истифода баранд.

▪ САРГУЗАШТИ ИБРАТОМУЗ

«НОКИА»

Таърихчаи ин ширкат аз гузаштаи дур, яъне аз соли 1865 оғоз мешавад. Он замон Фредерик Идестам, муҳандиси корҳои кӯҳии финӣ дар шаҳри Ноккиа фабрикаи начандон калони коркарди чӯбро сохта буд.

Соли 1920 бошад, корпоратсия таъсис дода шуд, ки ба ҳайати он се ширкати истеҳсолкунандаи қоғаз, резин ва нимноқилҳо дохил шуданд. Баъд аз ҷанг ширкат ба кори электроника машғул гардид, аммо баъдтар самти бештар ояндадорро қорбаст кард. Ширкат қисми бештари вақти худро ба бахши тадқиқотӣ барои коркарди алоқаи электронӣ сарф мекард.

Дар асоси технологияи корпоратсияи Nokia соли 1981 андозаи алоқаи рақамии NMT сохта шуд, ки он барои ҳамаи истеҳсолкунандагон ва истифодабарандагон

дастрас аст. Ин навъи алоқа дар Скандинавия ба таври кофӣ зуд паҳн гардид ва сипас ба дигар минтақаҳои Аврупо расид. Он замон аввалин телефонҳои дастии ҳанӯз калону вазнин пайдо шуданд.

Солҳои 80-ум барои ширкат чандон солҳои маъмулӣ набуданд. Мушкилоти онҳо ба бухрони иқтисоди ҷаҳонӣ алоқаманд буд. Одамон, ҳатто коркунони худии ширкат, ҳанӯз ба ояндаи алоқаи рақамӣ ва телефонҳои мобилӣ боварӣ надоштанд. Самти фаъолиятшон беандоза хатарнок буд. Аммо бо вучуди он роҳбарият тасмим гирифт, ки электроникаро мавриди амал қарор диҳад. Дар ширкати Nokia ба ояндаи телефони мобилии алоқаи электронӣ хеле эътимод доштанд.

Охири солҳои 80 бо иштироки як қатор ширкатҳо, ки дар байни онҳо Nokia низ буд, андозаи нави алоқаи рақамӣ – GSM пешниҳод карда шуд. Худи ҳамон солҳои охири 80-ум Nokia иҷозатномаҳо барои стандарти GSM ба ширкатҳои финӣ фурухт. То соли 1996 стандарти GSM боз дар 9 кишвари Аврупо пайдо шуд, аммо баъд аз як сол стандарти GSM аллакай дар 31 кишвар кор мекард. Соли 1998 ширкат тадричан аз рӯи суръати тараққиёт баробари чунин ширкатҳои бузург, монанди Ericsson-и шведӣ ва Motorola-и америкоӣ гардид.

Шакли зоҳирии телефонҳои дастии Nokia зебо ва дилкаш буда, боэтимод ва мустаҳкам мебошанд. Истифодабарандагон дар тамоми олам онҳоро хеле зуд ҳамчун меъёри алоқаи рақамӣ эътироф кардаанд. Охир, одамон телефонҳоро аз рӯи салиқаи худ харидорӣ мекунанд, Nokia бошад маҷмуи бештар пурраи навъҳоро молик аст, ки қобилияти қаноатманд кардани ҳар гуна одамон - аз соҳибкор шурӯъ карда, то духтари наврасро дорад.

Финниҳо тавонистанд, ки ба дили истифодабарандагон роҳ ёфта, яке аз бузургтарин ширкатҳои ҳозиразамонро созмон диҳанд. Имрӯз дар Nokia бештар аз 66 ҳазор нафар одамон кор мекунанд, даромади солони

корпоратсия бошад, соли 2007 аз 51 миллиард доллар гузашт. Ҳоло Nokia дар бозори телефонҳои мобилӣ ҳиссаи аз ҳама бештарро соҳиб аст.

ХУЛОСА. Фишангҳои молиявиро барои расидан ба комёбӣ истифода баред. Агар шумо идеяи худро надошта бошед, онро аз дигарон харидорӣ кунед. Агар вақт нарасад, вақти дигар одамонро тариқи киро кардани ҳайати кормандони маъмурӣ харидорӣ кунед. Агар пул нарасад, бо роҳи қарзгирӣ аз бонк пули бегонагонро истифода баред. Агар донишу таҷриба нарасад, мутахассисони олидараҷаро пайдо кунед. Ин фишангҳои молиявӣ ҳамаи саъю талоши шуморо чандқарата афзун гардонида, имконият медиҳанд, ки чону саломатии худро дар корҳои шабонарӯзӣ нахоҳонда, орзуи худро амалӣ гардонед.

МОНЕАХО ДАР РОҶИ КОМЁБӢ **дар фаҳмиш ва шуури мардум**

Муҳтоҷӣ - таҳқири ҳамаи
қобилияту маҳорати мост.

Я. Княжнин

Дар ҷаҳон бисёр одамон мехоҳанд, ки бойигарию комёбӣ ба даст оваранд ва талош мекунанд, ки мақсадҳои худро дар ҳаёт амалӣ гардонанд. Аммо ин чиз ба онҳо хеле кам даст медиҳад, зеро дар сатҳи шуурашон монеа вучуд дорад, ки ҳуди онҳо онро намедонанд. Шумо диққат додаед, ки боғбон чӣ кор мекунад ва ӯ чӣ гуна кор мекунад? Пеш аз он, ки боғбон дарахтхоро об монад, аввал аз роҳи об ҳар гуна монеахоро бартараф мекунад, обро бо воситаи ҷӯй ба ҷои зарурӣ раван мекунад ва об ба сӯи дарахтон раван мегардад, боғбон мачбур нест, ки зӯр зада, онро бар дӯши худ кашад. Ин нуқта бисёр муҳим аст.

Ба ҳамин тартиб, мо агар монеаро дар фаҳмиши мардум бартараф кунем, боварии онҳо афзунтар мегардад ва имконият фароҳам оварда, онҳоро илҳом мебахшад. Ҳатто кӯчактарин натиҷаи шумо гайрату қувваро ду, се ва даҳ маротиба афзун мекунад.

Шояд шумо одами хубу таҳсилдида бошед. Аммо баъзан нақшаҳоятон амалӣ намешаванд. Медонед, бо кадом сабаб? Бингаред, умед уҳдадорист, ки орзуҳои шуморо ба воқеият табдил медиҳад. Ин чӣ маъно дорад? Орзую амал моро метавонанд барои расидан ба комёбӣ роҳнамун гарданд. Мо бояд барои ҳифз кардани он: ҳамеша саъю талош кунем. Дар ҳаёти мо ҳар воқеае, ки рух надихад, мо бояд ноумед нашавем ва бовар кунем. Умед бояд дар ботини

мо ҳамеша боқӣ монад. Ҳар қадаре, ки мушкил набошад, мо бо шумо бояд бовар дошта бошем, ки роҳи ҳалосӣ ҳамеша вуҷуд дорад.

Дар хотир нигоҳ доред, агар шумо ба об афтед, ғарк нахоҳед шуд, аммо шумо замоне ғарк мешавед, ки агар дар як чой беҳаракат истед. Айнан ба монанди ин, агар дар ҳаёти шумо мушкиле пайдо шавад, бояд дар муқобили он беҳаракат қарор наистед. Бояд роҳи ҳалро ҷустуҷӯ кунед. Пайваста ва мудом ҷустуҷӯ кунед, он гоҳ шумо ҳатман роҳи ҳалли онро пайдо мекунад. Зеро ҳама чиз - ҳам рӯзи вазнин ва ҳам мушкилот, ҳатто рӯзҳои хуш ҳам гузараидаанд. Чизе абадӣ нест.

Ирсияти бад

Сабаби ягонае, ки дар роҳи комёбӣ бартараф қардани он мушкил аст, ирсияти бад аст. Аммо дар ҳоли рушди имрӯзаи илм, бо кӯмаки ақлу тафаккури дастҷамъона ҳатто ин масъалаи ҷиддиро ҳал қарда, комёбӣ ба даст овардан мумкин аст. Ҳоло одамони бемори Дауна ҳунарманди маъруф мешаванд, одамони саломатнашон нохуб ҳам рассомони машҳур мешаванд. Аутизм бошад, бемории нобигағони компютерин водии силиконӣ аст.

Ин маънои онро дорад, ки пештар одамон дар бораи имконияти ақлу тафаккури дастҷамъона чизе наметодистаанд. Дидед. Бо қадом сабаб мо ин монетаро баррасӣ мекунем? Барои чӣ мо дар ин бора ба шумо мегӯем? Меҷӯем мутмаин бошем, ки ҳар гуна монетаро бартараф қардан мумкин аст. Ҳаёти муосир ба ин иҷозат медиҳад.

Масалан, ман одами нобиносро медонам, ки бо дафт забон озодона гуфтуту мекунанд. Тасаввур мекунед, ки чашмони ӯ аз рӯзи ба дунё омаданиаш нобино мешаванд, аммо дафт забон медонад.

Дар ҳаёт бемақсад будан

Медонед, маълум шуд, ки 98 ғоизи одамони бегола ва бадбахт дар ҳаёташон мақсади мушаххас надоранд. Ин яке аз сабабҳои асосии шикасту нодорӣ онҳост. Аксарияти одамон барои он муваффақ нашудаанд, ки онҳо танҳо мақсади мушаххас надоштанд. Аммо, охир, ҳамаи бачаҳо дар дилашон ягон орзуе мепарваранд. Барои чӣ дар ботини баъзеи онҳо бо мурури синну сол мақсад ташаккул наёфтааст? Эҳтимол барои он бошад, ки таҷрибаи манфии одамонро бештар дидаанд, ба балоғат расида, таърихи манфиро мефаҳманд, мисолҳои манфиро мебинанд.

Бо ҳамин сабабҳо одамон ба худ эътиמוד надоранд, нерӯ ва қобилияташонро аз даст медиҳанд. Ба воқеҳои ногаҳонӣ рӯ ба рӯ шуда, онҳо аз дунё пурра дилсард мегарданд. Вақте ки инсон эътимодро аз даст медиҳад, дар навбати худ вай аз барномарезии ҳаёташ низ даст мекашад. Дар ҷумҳуриҳои собиқи СССР одамон ба кори банақшагирии ояндаи худ одат надоштанд, зеро дар замони шӯравӣ мақсад мегузоштанд, ки ҳарчи зудтар таҳсили хуб гиранд. Агар шумо соҳиби маълумоти олии мешудед, ҳаёти хуб ба шумо кафолат дода мешуд. Аз ҳама асосан, кор ҷустуҷӯ намекардед, дар ҳама соҳаҳо ҳамеша ҷои кори холи мавҷуд буд. Хонаи бепул медоданд, бепул меомӯзонданд, бепул табобат мекарданд.

Аммо ҳамаи он гузашт. Танҳо дар асри ХХ шумо муҳандис, духтур, муаллим шуда, хеле хуб зиндагӣ карда метавонистед. Имрӯз ҳаёт комилаи тағйир ёфтааст. Метавонед маълумоти хуб гиред, вале кор пайдо карда наметавонед. Панҷ соли ҳаётро сарфи таҳсил намуда, аз рӯи ихтисос, вале бо маоши ночиз кор карда, дар факру муҳтоҷӣ ҳаёт ба сар мебаред. Ана, барои чӣ ташаккул додани мақсад ва банақшагирии амали худ хеле муҳим аст.

Ба тартиб додани нақшаи ояндаи ҳаёти худ оғоз кунед. Бевосита аз худӣ имрӯз шуруъ кунед. Ҳар касе, ки ояндаи худро ба нақша намегирад, бояд назди ҳолате сар хам кунад, ки ба ҷои ӯ дигарон ҳаёташро ба нақша мегиранд. Агар худӣ мо ҳаёти худро ба нақша нагирем, ин маънои онро надорад, ки дигарон ба ин кор машғул намешаванд.

Камбудӣ ё норасоии дониш .

Норасоии сатҳи дониш ба амалӣ гаштани мақсадхоямон ҳалал мерасонад. Аммо бартараф кардани ин нуқсон осон аст. Зеро онро бо роҳи худомӯзӣ бартараф кардан мумкин аст. Барои бомаърифат шудан хатм кардани коллеч ва муассисаи таҳсилоти олии кофӣ нест. Маърифат на танҳо ҳосили ҷамъи дониш аст, балки маҳорати то қадом андоза донишно амалӣ кардан мебошанд. Бояд низоми ҷе зинаи таҳсилро истифода кунед: таҳсил дар мактаби миёна, сипас дар муассисаи олии таълимӣ, ва ниҳоят худомӯзӣ. Ҳар рӯз камаш бояд як соат китоб хонед.

Агар шумо ин қондаро, ки дар бораи он мо мегӯем, истифода баред, он гоҳ дар ҳақиқат бо роҳи худомӯзӣ хеле зуд натиҷаи самарабахш ба даст оварда метавонед. Бисёрини одамон ҳамин ки қори хуб пайдо карданд, аз рушду пешравӣ ва тақвими ёфтани бозмемонанд. Онҳо аз рӯи нақшаи хона - қор, қор - хона ҳаёт ба сар мсбаранд ва ҳамин тавр ҳар рӯз... ҳа, боз мағозан озукавориро илова кардан мумкин аст. Ана, ҷе нуқта, ки ҳаёти инсон дар атрофи онҳо ҷарх мезанад. Қор, хона, мағоза, вассалом.

Баъзе одамон китоб намехонанд ва аз илқишофу пешрафти худ кафо мемонанд. Аммо мо ҳосили ҷамъи он ҷизе ҳастем, ки онро мехошем. Зеро тафаккури мо дар асоси хондани китоб таъшакул меёбад. Агар инсон китоб нахонад, ҷе воқеа ба сари ӯ рух

медихад? Дар сари ӯ ҳамеша фикру андешаи манфӣ, шубҳа, ҳаяҷону изтироб ва ғайра чарх мезананд ва бесабаб нест, ки мардуми китобхон умри бештар мебинанд.

Агар инсон дар бораи комёбӣ китоб нахонад, дар ботини ӯ майли беморию ошфтахолӣ пайдо мешавад. Зеро китоб доруи асосӣ ба шумор меравад. Ҳар донише, ки аз муассисаҳои таҳсилоти олии мегирем, барои мо ҳанӯз кофӣ нест. Дар мактаби олии мо танҳо иттилооти илмии мураттабшударо мегирем. Муассисаҳои мазкур ба мо фикр карданро намеомӯзанд, балки дар чойи муайян, дар вазифаи муайян кор карданро меомӯзонанд.

Диплом гирифтани шахс ҳанӯз маънои бомаърифат шудани ӯро надорад. Инсоне нав ба дунё меояд, вале ба дунё омадани вай ҳанӯз маънои инсонии ҳақиқӣ шуданаширо надорад. Ташаккули шахсият ин раванди дуру дароз ва мураккаб аст. Агар инсон дар кӯчаҳо озодона гардад, ҳаргиз чуниин маъно надорад, ки вай инсонии озод аст, бо вучуди он нисбат ба одамони паси панҷара нишаста онҳоро озод гуфтан мумкин аст. Дар ҳақиқат, инсонии озод ин шахсест, ки худро сохтааст, орзуҳои худро дар амал татбиқ карда, ба мақсади худ расидааст.

Бинобар ин, зинаи сеюм - худомӯзӣ хеле муҳим мебошад. Дар ин сатҳ ба шумо зарур аст, ки ҳар рӯз ақалан як соат вақтатонро барои баланд бардоштани сатҳи ақлобии худ сармоягузорӣ кунед, пайваستا омӯzed. Медонед, бадбахт шудан хеле осон аст. Чӣ хел? Як муддат ягон кор накунад ва шумо ба таври автоматӣ ба зер мелағжд.

Ҷаҳони муосир гирифтани ҳар гуна маълумотро ба шумо иҷозат медиҳад. Ба ғайр аз мактабҳои олии курсҳои кӯтоҳмуддати зиёде мавҷуданд. Ҳар рӯз мустиқилона ба худомӯзӣ машғул шавед. Ин кор хеле

муҳим аст. Ҳар рӯз як соат вақтатонро барои хондани китоб ҷудо кунед. Бехтараш бегоҳӣ, пеш аз хоб. Субҳ 20 дақиқа чизҳои хондаи худро такрор кунед. Агар шумо бегоҳӣ хонед, субҳ чизҳои хондагии худро нависед, ин самаранокии омӯзиширо 2-3 маротиба афзун мекунад.

Беғурурӣ

Беғурурӣ ба мо ҳалал мерасонад. Он сабаби ҷид-дист. Зеро инсон дар ҳаёташ бе хоҳиш дар вақташ барои иҷрои амал саъю талош намекунад. Бо кадом сабаб баъзе одамон ба осонӣ ба факру бенавой мутеъ мешаванд? Мо дуру дароз сабабҳои онро ҷустуҷӯ кардем. Шумо медонед, сарватманд шудан назар ба камбағал шудан осонтар аст. Шумо медонед, муваф-фак шудан нисбат ба толеъ гардидан осонтар аст. Шумо метавонед бовар накунад, аммо ҳамин тавр аст.

Арзиши нокомӣ ҳатто нисбат ба комёбӣ гаронтар аст. Дар сурати нокомӣ шахс рӯҳафтада мешавад, бе-пул мемонад, ӯро таҳқир мекунанд, ӯ ошӯфтаҳол мешавад. Вақтро аз даст медиҳад. Дар ҳолати комёбӣ - шумо пул, шухрату эътироф ва эътимоду саломатӣ ба даст меоред. Комёбӣ ба кас кӯмак мекунад, ки зудтар шифо ёбад. Мо гуфтем, ки камбағал будан назар ба сарватманд шудан сангинтар аст. Шумо мепурсед, ки барои чӣ? Медонед, чӣ гуна системаи асаб боад дошт, ки муҳтоҷӣ ва нестиро тамоми ҳаёт таҳаммул кунед? Мушкулотро аз сар гузаронда, бо факр мутеъ шудан бениҳоят сангин аст.

Барои чӣ хоҳини одамон бо мурури замон нест мешаванд? Эҳтимол фарзанди шумо рӯбӯҷи кардани хонаро дақиқ медонад, ё ки қамани чӣ гуна ба тартиб овардани қучран қудро сарқисоб меронад. Аммо ӯ ин қорре намекунад. Барои чӣ? Зеро ҳақин назорат

Бехоҳишӣ ба чӣ оварда мерасонад? Ба танбалӣ, таҷрибаи манфии атрофиён. Ношукрию носипосии дӯстон, ошноён низ ҳиссаи худро дар ин раванд мегузорад. Агар мард кореро анҷом диҳад, аммо аз ҳамсараш калимаи ташаккуро сипосгузорино напунавад, рағбати вай ба кораш тадричан аз байн меравад.

Агар бачаҳо бинанд, ки ҳама чунин мекунанд, онҳо низ чунин рафтор мекунанд. Мову шумо бошем, бояд иро дарк кунем. Дар атрофи худ одамони хубу боғурур, зиндадилу хушбахтро гирд оваред. Барои фаҳмидани ин принцип номи даҳ нафареро нависед, ки бо онҳо ҳар рӯз вохӯред. Ин рӯйхатро ҳафта, дар хотир нигоҳ доред, дар панҷсоли наздик ҳаёти шумо мисли ҳаёти онҳо мегардад.

Агар онҳо давлатмандона зиндагӣ кунанд, шумо низ сарватманд хоҳед шуд. Агар онҳо ноком бошанд, шумо низ ноком хоҳед шуд. Агар онҳо дар ҳаёти оилавӣ хушбахт бошанд, шумо ҳам хушбахт мешавед. Агар аксарияти онҳо одамони муваффақ бошанд, шумо низ муваффақ хоҳед шуд. Бинобар ин атрофиёни шумо дар ташаккули ояндаи шумо нақши бузург мебозанд. Онҳо ба тасмимگیرӣ, ҷаҳонбинӣ, одат ва тарзи ҳаёти шумо таъсир мерасонанд. Дар атрофи худ одамони боғурури бомақсаду орзуро гирд оред, ки барои ба самти беҳтар тағйир додани чизе дар ҳаёти худ омодаанд.

Надоштани иродаи кофӣ

Барои бисёриҳо дар дастрасӣ ба комёбӣ интизомнокии худӣ намерасад. Бо мақсади паси сар кардани ин мушкилӣ ба мо зарур аст, ки назорат ва идора кардани худро омӯзем. Вақте ки мо дар корхона кор мекунем, каси дигар барои интизомнокии мо ҷавоб негӯяд. Барои рушдӣ интизомнокии худӣ бошад,

ирода зарур аст. Бо нияте маслиҳат медиҳем, ки ба варзиш машғул шавед. Агар инсон дорои ирода набошад, боинтизом буда наметавонад. Ӯ метавонад ба худ гӯяд: «Пагоҳ варзишро оғоз мекунам» ё «Баъди фардо ба худомӯзӣ шурӯъ мекунам», аммо ин корро намекунад, ҳамеша ба нақша мегирад, аммо ҳамаи нақшаҳош рӯи коғаз мемонанд.

Аммо бояд шумо донед. Агар хоҳед, ки худро дар рӯҳияи интизомнокӣ тарбия намоед ва комилан интизомнокии худӣ метавонад шуморо ба комёбӣ расонад, марҳамат карда, дар худ боирода буданро тарбия намоед. Барои ин, такрор мекунам, ба варзиш кардан шурӯъ кунед, ҳолати ҷисмонии худро хуб гардонед. Барои ба комёбӣ расидан нерӯи ҷисмонӣ зарур аст. Зеро боинтизомӣ ин ҳолати анҷоми он амалест, ки мо бояд онро бечуну чаро иҷро намоем. Новобаста аз он, ки ин ба мо писанд аст ва ё не. Бояд корро ба истиснои «наметавонам» анҷом диҳед. Бояд корро бидуни «намеҳоҳам» иҷро кунед.

Одатан одамони зиёде, ки ба онҳо интизомнокӣ бегона аст, тибқи категорияи «меҳоҳам - намеҳоҳам», «аз ман аст - аз ман нест» (ин аз ман нест, пас онро анҷом намедиҳам), «меравам - намеравам», «писанд аст - писанд нест» (ба ман ин чиз писанд нест, ман ин корро намекунам), «дуруст - нодуруст», «дӯст медорам-дӯст намедорам» ва ғайра ва ҳоказо фикр мекунанд.

Аммо одамони муваффақ бо қудрати интизомнокии худ тибқи категорияи махсус фикр мекунанд. Тафаккури онҳо аз рӯи принципи «зарур аст – зарур нест» амал мекунад. Вассалом.

Агар коре зарур бошад, ғайри хоҳиши худ раведо ҳамон корро анҷом диҳед. Агар орзуягон тақозо кунанд, агар кор барои ба мақсад расидан шарту зарур бошад, дар ин сурат

муҳим нест, ки писанд аст ё писанд нест, зеро он машғулият аст, раведи онро анҷом диҳед. Ин ҳолат монанди қоидаи қаҳрамонони олимпӣ аст - то охири масофа варзишгар чунон ҳаста мешавад, ки гумон мекунад, ду қадам гузошта наметавонад, аммо бо вучуди он ба воситаи «наметавонам» масофаро то ба охир тай мекунад. Ана, ин аст категорияи тафаккури одамони муваффақ!

Агар қореро қардан зарур бошад, марҳамат, раведи онро анҷом диҳед. Китоб хондан зарур бошад, китоб гиреди мутолиа кунед. Маълумот гирифтани зарур бошад, раведи таҳсил кунед. Барои сарватманд шудан пул пасандоз қардан шарт аст, бо ҳар роҳе, ки набошад пасандоз кунед. Пулро идора қардан зарур аст, омӯзеди идора кунед. Новобаста ба он, ки амалҳои маъмур ба шумо писанданд ё не, онҳоро бачо оред. Барои муваффақ шудан бояд тибқи категорияи «зарур аст – зарур нест» фикр қарданро азхуд кунед. Танҳо бо чунин роҳ иродаро тарбия қарда, натиҷа ба даст оварда, орзуи худро амалӣ қардан мумкин аст.

Саломатии бад

Монеаи дигар саломатии ноҳуб аст. Агар шумо худназоракунӣ ва худидоракунӣ ҳолати ҷисмонии худро омӯзед, сабабҳои бисёри носолими, ҳолати кайфияти бадро баргараф қарда, қомилан солиму бардам мегардед. Носолими пеш аз ҳама одатҳои бад, майлу ҳавасу рағбат ба гурӯҳӣ, одати дар бораи чизҳои бад фикр қардан, нарасидани ҳамаи тоза, носозгории шахвонӣ мебошанд.

Асосан барои саломатӣ чанд чизи муҳим мавҷуд аст, ки бояд ба онҳо таъқиб қард. Якум, бояд речани муайяно хамеша риоя кунед. Ҷане худро хамеша назорат кунед. Барвақттар ҳобида ва субҳи барвақт

баробари офтоб аз хоб бархезед, яъне дар созгорӣ бо табиат бояд аз рӯи речаи он зиндагӣ кунед.

Дуюм. Сифати маҳсулоти ғизоиро назорат кардан зарур аст. Ин хеле муҳим аст. Агар шумо дуруст ғизо хӯред, мутаносибан ба саломатӣ, авзои бадан ва кайфияти ҳоли шумо таъсири мусбат мерасонад. Чунки аксарияти бемориҳо натиҷаи ғизои камсамар буда, ба чамъшавии зардоб дар ҷисми одам оварда мерасонад.

Сеюм, бояд бештар ҳаракат кард, то ин ки қаду қомататонро хуб нигоҳ дошта тавонед. Ҳикмати қадима мефармояд: **«Агар замони солимӣ надавидӣ, вақти беморӣ медавӣ»**. Бинобар ин ҳатман барои варзиш вақт чудо кунед ва он гоҳ носолимиро мумкин аст ба саломатӣ иваз намуд. Дар айни ҳол мустаҳкам кардани саломатӣ маънои рафту омад ба назди духтурон ва табобатро надорад. Дар назди духтур мо талош мекунем, ки аз ҳолати бад ва беморӣ халос шавем. Мо барои он дору мехӯрем, ки аз натиҷаи тарзи зиндагии нодуруст раҳо шавем. Тани сиҳат ҳолатест, ки дар ҳақиқат чизе шуморо нороҳат намекунад, аммо шумо онро тақвият мебахшед ва тану андоми худро хуб нигоҳ дошта метавонед.

Ба ғайр аз ин камбудии хулқи худро бояд бартараф кунед. Аз одатҳо халос шудан мумкин аст, имконияти хулқро ислоҳ кардан вучуд дорад. Ин аз он вобаста аст, ки шумо чӣ гуна илму маърифатро барои рушду густариши шахсии худ гирифтаан мехоҳед. Аз ҳамаи хоҳишҳо дида хоҳиши ба самти беҳтар тағйир ёфтаан муҳимтар аст.

Муҳити номусоиди атроф

Монеаи дигар муҳити номусоиди атроф, баҳусус дар давраи бачагист. Барои ғалаба ба таъсири муҳити ҷинӣ, оилаи бад ва ба ин монанд омилҳои манфӣ

иродаи бузург доштан зарур аст. Намунаи муваффақи бартараф кардани чунин мушкилот имрӯз ба кадри кофӣ бисёр аст. Агар шумо дар оилаи камбағал таваллуд шуда бошед, гумон накунед, ки он гӯё ҳукм барои шумо аст ва тамоми умр камбағал боқӣ мемонада бошед. Агар шумо дар он оилае таваллуд шудаед, ки волидайн аз ҳамдигар чудо гаштаанд, ин маънои онро надорад, ки шумо оиладорӣ карда наметавонед, ё ҳатман аз ҳамсари худ чудо мешавед. Агар шумо дар یتимхона ба воя расида бошед, ин маънои онро надорад, ки шумо бояд аз орзуҳо ва максуди олии худ даст кашед.

Дарки ин чиз хеле муҳим аст, ки таъсири номусонди мухити бачагии шуморо тағйир додан, ҳамчунин бартараф кардан мумкин аст. Фаҳмидан зарур аст, ки бачагӣ алақай дар қафо, дар гузашта аст ва акнун онро баргардонда намешавад. Ин муҳим нест, ки дирӯз шумо кӣ будед, акнун муҳим аст, ки фардо шумо кӣ шудан мехоҳед. Рӯзи гузаштаро тағйир дода наметавонед, аммо мо имрӯзу фардоро тағйир дода метавонем.

Ба фардо гузоштан

Монеаи дигаре, ки дар шуури одамон вучуд дорад, одати ба фардо гузоштани амале аст. Ин сабаби аз ҳама паҳншудатарини нокомӣ аст. Ин мушкилот ба ҳама ошноост. Онро фавран бартараф намоед. Интизор нашавед, фавран амал кунед. Мо дар ин мавзӯ алақай суҳбат карда будем. Мағзи сари инсон чунон сохта шудааст, ки агар дар муддати 72 соат баъд аз шунидани иттилоот ба амал кардан оғоз накунед, он барои панҷ соли наздик мавкуф гузошта мешавад.

Агар инсон чизеро фаҳмад, ки он ӯро ба идеяи шавқовар мерасонад, вале дар муддати 72 соат ба

амалӣ кардани он шурӯъ накунад, мисли пештара вай зери таъсири одати «ба фардо гузоштан» қарор мегирад. Минбаъд қувваи иродаи ӯ кифоя намекунад, ки қорро иҷро кунад, иҷрои қор бори дигар ба замони «баъдтар» вогузор мешавад. Ниҳоят, ҳама меҳонанд, ки сарватманд шаванд ва ҳамеша солим бошанд, аммо барои расидан ба ҳамин мақсадҳои худ қорро намекунанд. Солҳои дароз дар бораи ба варзиш машғул шудан фикр мекунанд, аммо сабабе пайдо карда, онро мудом ба замони дигар мегузоранд. Он чизро, ки иҷрои онро барои имрӯз ба нақша гирифаед, ба фардо гузоштан мумкин нест. Ин яке аз сабабҳои аз ҳама вусъатёфта аст, ки бо таъсири он одамони зиёд ноқом мондаанд.

Барои ба қомеъӣ ноил шудан фавран амал қардан хеле муҳим аст. Агар шумо имрӯз дар тренинг ягон сухани барои фаъолиятатон манфиатоварро шунавед, ё онро дар китоб хондаед, фавран амал кунед. Нақша тартиб диҳед ва барои амалӣ кардани он оғоз кунед. Фосилаи байни лаҳзаи гирифтани тасмим ва оғози амал бояд аз 72 соат зиёд набошад.

Нокифоягии устуворӣ

Сабаби дигаре, ки донишмандон он зарур аст, нокифоя будани устуворӣ мебошад. Чизе устувориро иваз қардан наметавонад. Ба ҳалалу зиён диққат надихед. Мағлубият ва ноқомӣ дар муқобили устуворӣ истодагарӣ қарда наметавонанд. Инро таърих исбот қардаст. Нобарорӣ ва мушқилот ногузиранд. Онҳо ҳамеша буданд ва боқӣ мемонанд. Ниҳоят, агар шумо ба дарахт бароед, эҳтимол, аз он афтед ва чӣ қадаре, ки боло баромадан гиред, эҳтимолӣ аз он афтидан бештар мегардад. Аммо меваҳои хушлаззаттарин дар шоҳҳои аз ҳама баланд пухта мерасанд. Ҳаёт низ чунин аст.

Дар хотир нигоҳ доред, аз комёбӣ то шикаст як кадам фосила аст. Бинобар ин одамони бисёр ба кори бизнес шурӯъ карда, қарздор мондаанд. Роҳ аз сарватмандӣ то муфлисшавиро хеле зуд гузаштан мумкин аст. Аммо устуворӣ дар ҳар сурат ғалаба мекунад, ин чиз ба шумо кӯмак мекунад, ки ҳаман мушкилиҳоро бартараф кунед. Сабру тоқат пеша карда, ҳамчунин амал кунед. То замоне, ки хостаи дилатонро ба даст наоред, қарор наистед. Медонед, устувории беҳадду канорро аз кӣ омӯхтан мумкин аст? Аз мурчагон. Як маротиба санчида бароед, оё метавонед мӯрчаро аз роҳаш боздоред? Дар пеши вай монеа гузоред. Мӯрча ба пеш ҳаракат карда, бо тамоми қувва талош мекунад, ки онро бартараф кунад. Мӯрчагонро нигоҳ доштан ғайриимкон аст. Ана, устувории ҳақиқӣ, кирдори ибратомӯзи онҳоро омӯсед.

Рағбат ба бозихои саргармкунанда

Сабаби дигари нокомӣ шавқу рағбат ба бозихои саргармкунанда аст. Саргармӣ ба некӣ намеанҷомад ва аксар вақт ба шикасти ҳаман умедҳо оварда мерасонад. Сабурнию устуворӣ, саъю кӯшиш ба худназораткунӣ лозим аст. Баъзан кӯмаки равоншиносии хирфавӣ зарур мегардад. Медонед, пули осон вучуд надорад. Ғалабаи осон намешавад. Комёбии осон низ вучуд надорад. Ҳама чиро сазовор бояд буд. Худкораҳои бозингарӣ, киморхона, бозихои саргармкунанда ба яъсу ноумедӣ ва шикаст оварда мерасонанд.

Шумо ба шарте комёбиरो хеле зуд ба даст оварда метавонед, ки агар бо роҳе равед, ки дар он субот вучуд дошта бошад. Агар инсон бо ин роҳ ривад, ӯ зуд сароби зудтар сарватманд шуданро азхуд дур мекунад. Яке аз сабабҳои асосии нокомии аксари одамон шавқу рағбат доштани онҳо ба бозихои саргармку-

нанда мебошад. Ба назари онҳо чунин менамояд, ки бо чунин роҳ метавонанд ҳарчӣ зудтар сарват ва комёбӣ ба даст оваранд. Аммо рағбати ҳалокатовар солҳо идома меёбад, ҳеч гоҳ соҳиби бойигарӣ наместавед.

Майлу рағбати беназорати шахвонӣ

Сабаби дигар беназорат гузоштани майлу рағбати шахвонӣ аст. Барои ҳалли ин масъала бояд аз кӯмаки мутахассисони соҳа истифода баред. Нерӯи шахвонӣ омили тавоноии барангезандаи инсон барои амал кардан мебошад. Шояд касе гӯяд, ки ин дурӯғ аст. Аммо ин ҷо масъаларо дуруст дарк кардан муҳим аст. Аксари одамон баробари аз даст додани маҳбуб ё маҳбубаи худ аз ҳама чиз даст мекашанд. Агар нафаре ҳарфи онҳоро рад кунад, онҳо бовариро ба қувваи худ гум мекунанд. Зеро ҳамаи масъалаҳои дигар ба нерӯи шахвонии онҳо алоқаманд аст. Идора карда тавонишани нерӯи мазкур барои инсон хеле муҳим аст.

Ҳамаи мо мехоҳем, ки шахватамон зиёд бошад. Одамоне, ки ин ҳолатро эътироф намекунанд, дурӯғ мегӯянд. Ба ҳамаи мо шунидани суханоне амсоли «Ту зебову хушсаликаӣ» ё «Ту зебову ҷаззобӣ» хеле гуворост. Таърифу тавсиф ба ҳама хуш меояд. Вале фаромӯш накунед, ки нерӯи шахвониро беҳуда ва бетартибона сарф кардан мумкин нест. Зеро нерӯи эҷодии шумо аз нерӯи шахвонии шумо қувват мегирад. Вакте инсон дар алоқаҳои тасодуфӣ ба беҳуда сарф кардани нерӯи шахвонӣ оғоз мекунад, тафаккури ӯ ботадрич заиф мегардад. Бинобар ин ба ин масъала аҳамият додани шумо хеле муҳим аст.

Тозагии ҷисми шумо ба тозагии нерӯи шахвониатон алоқаманд аст. Ҳаргиз муносибати беишқу муҳаббатро барпо насозед, зеро он оқибати хуб надо-

рад. Одамоне ҳастанд, ки аз чунин муносибатҳо суи-стифода мекунанд ва ин ҳолат боиси таназзули са-ломатиашон мегардад. Аммо шахсоне низ ҳастанд, ки аз муносибатҳои шахвонӣ комилан худдорӣ меку-нанд, онҳо солҳо аз муносибати шахвонӣ канорагирӣ мекунанд, ин ҳолат ҳам хатарнок аст. Дар ҳар сурат, табиати инсон ҳаққи худро тақозо мекунад. Бинобар ин беҳтараш оила барпо намуда, ҳаёти солим ба сар баред.

Сӯистифода

Сабаби дигари нокомӣ сӯистифода аст. Оқибати ҳама гуна суиштифода беморӣ, нокомӣ ва ҳатто заво-ли шахсият мебошад. Дар ҳар кор риоя кардани ан-доза муҳим аст. Ҳатто кори беандоза низ зарар до-рад. Бисёр кор кардан низ зарур нест. Шумо бояд нақшае дошта бошед, ки дар он ҳатман вақт барои истироҳат мавҷуд бошад. Сӯистифода кардани бова-рин одамони дигар мумкин нест. Сӯистифодаи муҳаббат низ арзише надорад.

Ҳама гуна сӯистифода ба нокомӣ мерасонад. Ма-салан, агар шумо дар мошине, ки он барои бардо-штани якуним тонна бор пешбинӣ шудааст, панҷ тонна борро кашонед, мошинатон зуд вайрон меша-вад. Инчунин агар шумо ба шахсе мудом кори таъҷилӣ фармоед, системаи асаби ӯ ба чунин шиддат тоб намеорад. Қувваи беандоза пуршиддат дер ё зуд ба саломатии инсон таъсири худро мегузорад.

Чӣ дар муносибат ва чӣ дар сатҳи ақлонӣ ва чи дар сатҳи ҳисмонӣ ва чӣ дар сатҳи ҳолати рӯҳӣ ҳама бояд созгор бошад. Дар ҳаёт бе ишқу муҳаббат зиндагӣ кардан ғайримумкин аст. Гуфтан зарур нест, ки барои шумо ишқ муҳим нест, Ӯ он ҳам зиндагӣ карда метавонед, вале дар натиҷа дигаронро бад хоҳед дид.

Ҳамчунин аниқ аст, ки бе дониш, бе таҷриба, бе омӯзиш зистан мумкин нест. Чӣ тавре, ки ҷисми мо ба ғизо эҳтиёҷ дорад, ҷону дили мо ба ишқу муҳаббат, ҳушу идроки мо ба эътироф, рушд ва эҷод ниёз доранд. Ҳама чиз бояд ба ҳамдигар созгор бошад, дар ҳар қор, дар ҳамаи самтҳои фаъолияти мо бояд андоза вучуд дошта бошад. Яке аз сабабҳои нокомиро ҳалалдоршавии созгорӣ номидан мумкин аст. Зеро агар дар мансаб комёб бошед, вале дар оила комёб набошед, ин ҳолат метавонад боиси шикасти шумо гардад. Инчунин агар дар оилаатон ҳамаи қорҳо хуб бошанд, вале дар мансаб рушд накунад, яъне дар фаъолиятатон комёб набошед, низ хуб нест. Ҳама чиро бояд аз сар созед ва ҳама чиро ба нақша гиред. Инчунин рӯзи қори худро чунон ба нақша гиред, ки дар он ҳам барои оила ва ҳам барои истироҳат вақт ҷудо шуда бошад. Ҳатто агар шумо роҳбари хеле серқор бошед ҳам, саъй кунед, ки дар як ҳафта камаш як маротиба махсус вақтро барои оила ва чанд соатро барои бачаҳо ҷудо кунед. Ин қор бе-ниҳоят муҳим аст.

Сифатҳои манфии шахс

Сабаби дигари нокомӣ сифатҳои манфии шахс аст. Сифатҳои мазкур ба ҳамаи одамон хос мебошанд. Дағалӣ, беэҳтиромӣ, дурӯғгӯӣ, беаҳамиятӣ, масъулиятношиносӣ, одатҳои бад сифатҳои нокомӣ мебошанд, ки одамонро аз шумо дур мекунанд. Шахсе, ки аз камбудихон хислати худ ҳалос шудан наметавонад, ба кӯмак ва ҳамкории бо одамони дигар умед баста наметавонад. Ба хотир оред, мо аллакай дар ин бора гуфта будем, ки бе ақлу идроки дастҷамъона, бе тими одамон, бе ҳамкории танҳо наметавонем ба қомебиҳои бузург ноил шавем. Чӣ қор қарданро доништан муҳим аст, аммо муҳимтар он аст, ки қадом қорро

бояд накунед. Аз сифатҳои манфӣ, ки садди роҳи ба даст овардани комёбӣ мешаванд, ҳарчӣ зудтар ҳалос шудан хеле муҳим аст. Ба хоҳири орзуи худ аз кадом камбудихо шумо ҳуди ҳозир ҳалос шудан мехоҳед, имрӯз саъй кунед, ки онҳоро дар дафтари худ нависед. Ба хоҳири мақсади худ шумо аз чӣ метавонед даст кашед. Зеро чизе беҳуда дода намешавад, барои ҳар чиз бояд пул пардохт кунед. Яъне барои ба мақсади худ расидан шумо бояд аз болои худ кор кунед. Ҳамаи сифатҳои манфиатонро як сӯ гузоред.

Дар баробари он хусусиятҳои мусбати ҳислат низ вучуд доранд, ки онҳо низ ба муваффақияти шумо таъсири манфӣ мерасонанд. Масалан, бояд меҳрубон бошед, вале бечуръат не. Хоксор бояд бошед, вале шармгин не. Боғурур бояд бошед, вале дағал не. Суботкор бояд бошед, вале густоҳу берӯй не. Дидед, агар андоза сунистифода шавад, ҳатто шаъну эътиборатон ба тақдиратон таъсири бад расонда метавонанд. Бечуръатӣ монеаест, ки зуд ба чашм мерасад, он дар роҳи комёбӣ қарор дошта, сабаби ноқомии одамон аст. Бечуръатӣ, дудилагӣ, таъхир «беморон»-и як бемористон мебошанд. Агар шумо то ин бемориҳоро бартараф карда натавонед, комёб намешавед.

Доруи хуби бечуръатӣ мавҷуд аст. Ҳар бор, вақте ки дар назди шумо ин ё он имконият пайдо мешавад, аммо шубҳа мекунед, ки «онро анҷом диҳам ё надихам» ва ногаҳон дарк кардед, ки бори дигар онро наандешида, ба вақти дигар мавқуф гузоштаед, ҳатман онро гирифта, ба анҷом расонед. Шумо тасавур карда наметавонед, гӯё кадом нерӯи ноаён ба кӯмаки шумо оғоз мекунад. Маълум мешавад, ки ин аз ҳама беҳтарин воситаи ҳалос шудан аз тарс ва шубҳа мебошад, аз он набояд гурезед, балки бо он бебоконе рӯ ба рӯ шавед. Баъд аз чанд муддат шумо эҳсос мекунед, ки ором шудаед, ҳаҷону иштироб гум

мешаванд, ҳатто чанд амали хурд ба шумо боварию эътимод мебахшанд. Ҳамчунин бо одамоне, ки ҳамеша метарсанд, шубҳа мекунанд, аз ҳаёт шиквадоранд, қатъ кардани робита хеле муҳим аст. Зеро тафаккури одами ноумеду рӯҳафтода ба шумо таъсир мекунад ва боқӣ мемонад. Чунин одамон ба шумо имкон намедиханд, ки ба пеш ҳаракат кунед. Некбинону зиндадилонро пайдо кунед, ба он одамоне, ки ба шумо илҳом бахшида, дар ботини шумо оташ афрӯхта метавонанд, дӯстӣ барпо кунед ва ба зудӣ, дарк мекунад, ки бештар фаъолу бочуръат шудаед. Чунин одамонро дар муҳити худ ҷустуҷӯ кунед, албатта онҳоро пайдо мекунад.

Интихоби нодурусти касб

Яке аз сабабҳои дигари нокомӣ интихоби нодурусти касб ва таҳассус аст. Шахсе, ки пешаи худро дӯст намедорад, ҳаргиз дар он муваффақ намешавад. Шумо бояд ба коре машғул шавед, ки онро аз дилу ҷон дӯст медоред. Танҳо боварӣ ва муҳаббат ба пешаи худ шуморо ба комёбӣ мерасонанд. Аксари одамон бо чунин роҳ касб интихоб мекунанд. Ба шахсе пайравӣ кунед, ки дар соҳа дилписанди шумо буда, муваффақ гаштааст, ўро намунаи ибрати худ қарор диҳед.

Ё волидайн бо мақсади маслиҳат меғӯянд: «Фалон касбро пеша кун, фалон касбро омӯз». Мо албатта ба маслиҳат гӯш медихем. Аммо муҳимтар аз ҳама он аст, ки кафолати то охир бо ҳамон роҳ рафтани мо вуҷуд надорад. Агар касе дар ин соҳа муваффақият ба даст оварда бошад, маънои онро надорад, ки ту ҳам онро анҷом дода метавонӣ. Кафолат мавҷуд нест. Аксари одамон саъю кӯшиши беҳуда карда, вақту қуввашонро аз даст медиханд, аммо аз касби интихобкардашон натиҷае ба даст оварда наметавонанд, зеро он пешаи онҳо нест. Яъне мо бояд касбро пешаи

худ кунем, ки онро хуб анчом дода метавонем. Ба амале машгул шавед, ки ҳақиқатан дар он ивазнашаванда бошед. Ба коре машгул шавед, ки аз уҳдаи он ба осонӣ баромада метавонед, вақти кам талаб карда, шуморо хаста намекунад ва азият намедихад. Зеро чунин касб шуморо комилан хушбахт мекунад.

Қувваю ғайратро муттаҳид накардан

Қувваю ғайратро муттаҳид накардан ба шумо дар соҳаи мушаххаси фаъолият ҳалал мерасонад. Ҳар нафаре, ки ба корҳои зиёд даст мезанад, дар асл ягон корро хуб анчом дода наметавонад. Барои ба анҷоми маънавият расонидани кор ба майлу рағбати худ аҳамият додан зарур аст. Медонед, ман худам шахсан монсаҳои мазкурро паси сар кардам. Маълум мешавад, ки дар оғози роҳ ду сифати манфӣ - комёбири махв мекунад. Сифатҳои мазкур хасисӣ ва бесабри мебошанд. Вақте коратон бобарор аст ва дар «фазо бол начунбонида, парвоз мекунад» ба назаратон чунин мерасад, ки аз уҳдаи иҷрои ҳамаи корҳо мебароед, ҳар корро анчом медихед.

Вале ҳар чиз танҳо ба туфайли аҳамият додан ба кӯшишу ғайрат амалӣ мешавад. Мо як чизро намефаҳмем. Ҳар кори нава, ки оғоз мекунем, мушкили нава эҷод мекунад. Ҳар амале, ки мо нияти анҷом додани онро дорем, ташвишу тараддуи навро ба вучуд меоварад. Бо вучуди он фикр мекунем, ки «Ман ин корро мекунам, баъд ҳамааш хуб мешавад». Ман низ фикр мекардам: «Агар ҳамин низомро ба роҳ монам, ҳуди он алякай як кор аст». Вале маълум шуд, ки чунин набудааст. Ин ба ҳолати зерин монанд аст. Вақте шумо паси рули мошин мешинед, мошин дар як соат 100 км суръат меафзояд ва рулро шумо сар дода, фикр мекунад, ки ақил ба манзил мошин хушбахт мебарад. Хуб, саъй кунед. Ин ҳамон аст.

Бинобар ин шинеду даҳ шуглоро нависед, ки онҳоро анҷом дода метавонед ва онҳо ба шумо сарвати кофӣ меоранд. Даҳ намуди фаъолият. Аз байни онҳо се шуглро интихоб кунед. Сипас аз байни се шугли мазкур асосиашро интихоб кунед. Танҳо ба ҳамон шугли асосӣ аҳамият диҳед. Муҳимтар аз ҳама, тамоми ғайрататонро ба корҳои минбаъда равона созед. Мутахассиси асил ва ивазнашавандаи як касб будан хеле беҳтар аст.

Минбаъд доираи фаъолияти худро комилан дар ҳамин самт васеъ кунед. Масалан, ширкати «Аидас» пули бисёр дорад, аммо он ҳавопаймо истехсол намекунад. Бо нони қандину шоколад кор надорад. «Кока-кола», тавре ба истехсоли нӯшобаҳо шурӯъ кард, ҳамчунин ин корро идома медиҳад. Ширкати мазкур ҳаргиз автомобил истехсол намекунад. Дидед, кореро кардан зарур аст, ки онро хуб иҷро карда метавонед ва дар соҳаи он бояд мутахассис бошед.

Чаҳду талош надоштан

Ба ғайр аз ин чӯшу хӯруш надоштан ба одамон зиёд ҳалал мерасонад. Агар чидду чаҳд надошта бошед, он гоҳ касеро илҳом бахшида наметавонед. Зеро чидду чаҳди мо ба атрофиён сироят мекунад ва кодир аст, ки одамонро барои ба мақсад расидан чалб намояд. Чидду чаҳд чист, медонед? Нерӯи ботинӣ шуморо ором намегузорад. «Ҳоло ман ин корро накунам, ором намешавам!». Дар натиҷа шумо ба кори худ бепарвоёна муносибат карда наметавонед. Гӯё дар дили шумо чизе дард мекунаду месӯзад. Агар шумо чунин чидду чаҳд дошта бошед ва одамон эҳсос кунанд, ки шумо корро дар ҳақиқат иҷро мекунад, он гоҳ онҳо шуморо дастгирӣ мекунанд. Тамоми дунё ба кӯмаки шумо меояд.

Чидду чаҳд дигаронро илҳом мебахшад ва дар паҳлӯятон одамоне пайдо мешаванд, ки шумо онҳоро аслан намедонистед, аммо онҳо шуморо дастгирӣ карда, кӯмак мекунанд. Ҳамаи корҳоятон барор мегиранд. Аммо агар шумо чидду чаҳд надошта бошед, коратон ҳаргиз омад намекунад. Ҳатто агар шумо робита, ҳамкорӣ, идея дошта бошед ҳам, комёбӣ аз шумо рӯй мегардонад. Зеро чидду чаҳд, эътимод ва боварӣ шуморо ҳамачониба инкишоф медиҳанд. Аз рӯи ҳисоби мухтасар 99 фоизи комёби-ро эътимод муқаррар менамояд. Агар инсон эътиқод ва ба худ боварӣ дошта бошад, ба мақсад мерасад. Ҳатто агар дониш ҳам надошта бошад, ӯ дониши заруриро азхуд мекунад. Агар имконият надошта бошад, онро пайдо мекунад. Имон эътиқод аст, ки ба шӯру шавқ тақвият мебахшад.

Қобилияти ҳамкорӣ надоштан

Ба мо инчунин қобилияти ҳамкорӣ надоштан ҳалал мерасонад. Ҳатман бо одамон муносибат барқарор карданро омӯzed, зеро маҳз муносибати хуб натиҷаи хуб медиҳад. Қоидаи зеринро фаромӯш накунед: муносибати хуб натиҷаи хуб медиҳад. Ин сирри асосии одамони муваффақ аст. Инсоне шудан зарур аст, ки муносибати хуб ва бозътимод барпо карда тавонад. Мисол, шумо бозингари тими футбол ҳастед. Эҳтимол шумо футболбози дарачаи олий бошед, аммо агар дар ҳаёати тим бозӣ карда натавонед, пас ягон қиммат надоред.

Бинобар ин вақте ки дар ширкатҳо кор то ихтисор кардани ҷойҳои корӣ мерасад, баъзан одамонро аз кор озод мекунанд, ки маълумот, малакаву маҳорат дошта, ҳатто мутахассисони пуркунавт мебошанд. Дар баробари он одамоне ҷойи корашонро ҳифз мекунанд, ки қобилияти ҳамкорӣ кардан доранд. Зеро

онҳо хуб мефаҳманд, ки агар шахс ҳамкорӣ карда тавонад, кораш пеш рафта, рушду инкишоф меёбад. Ба чунин одам танҳо имконият додан зарур аст.

Рад кардани донишҳои нав

Агар одам чунин ҳисобад, ки кайҳо ҳама чизро медонад, ӯ барои инкишоф ёфтани рушд кардан қодир нест. Чунин одамон гоҳе қомеъ шаванд ҳам ин қомеъии онҳо дер давом намекунад. Агар дар назди шумо шахсе пайдо шуда, даъво кунад, ки «Ман ҳамаи инро медонам ва мефаҳмам», инчунин ба интиқоди суханони одамони дигар сар кунад, бо чунин одам зуд худӯҳфизӣ кунед. Чунин одамон худашон намефаҳманд, ки чизеро намедонанд. Ҳамадонҳо дер намеоянд. Онҳо оянда надоранд.

Таърих исбот намудааст, одамоне бӯрд мекунанд, ки барои тамоми умр омӯхтан қодир мебошанд. Аммо ин маънои онро надорад, ки онҳо чизеро намедонанд. Онҳо шояд чизеро донанд. Аммо онҳо намедонанд, ки пагоҳ чӣ воқеа ба амал меояд. Аз ин рӯ агар инсон донишро ба эътибор нагирад, пас ӯ оянда надорад. Ӯ аллақай ҳамаи он чизеро, ки иҷро карда метавонист, анҷом додааст. Ба шумо одамоне заруранд, ки ояндаро сохта метавонанд. Оянда, дар навбати худ, донишҳои нав тақозо мекунад.

Худбинию шӯҳратпарастӣ

Сифатҳои мазкур атрофиёро тарсонда, шахсро нобуд месозанд. Аз ин рӯ онҳо барои ноил гардидан ба қомеъӣ нақши манфӣ мебозанд. Худбинҳо зуд қомеъӣ ва бойиғарӣ ба даст меоранд. Аммо на ҳамеша қодиранд, ки онҳоро ҳифз карда, хушбахт шаванд. Бо қадом роҳ худбин будан ё набудани одамро муайян намудан мумкин аст? Бисёр осон. Бо онҳо ҳамсафар шавед, робитан ҳамкорӣ барпо кунед

ва онхоро зуд мешиносед. Шояд баъд аз ним ё як сол ў хатман «кӣ» будани худро нишон медиҳад. Бо чунин одамон кор накунад. Худатон низ чунин одам набошед. Вақте инсон комёбии умумиро азони худ ҳисобад, вақте масъалаи пул ба миён ояд, ў ҳамеша манфиати худро дар мадди аввал мегузорад ва дар бораи одамони дигар ғамхорӣ накунад, вай дар коллектив кор карда наметавонад. Аммо агар шумо чунин хислат дошта бошед, марҳамат, аз онҳо халос шавед. Комёбии муваққатӣ ҳанӯз нишондиҳандаи комёбӣ нест. Комёбии дарозмуддат ба даст овардан зарур аст.

Бевиҷдонии ғаразнок

Дер ё зуд рафторҳои бешарафона фош мешаванд, дар натиҷа номи нек аз даст меравад, эҳтимол озодӣ низ. Дар Қуръон навишта шудааст, ки Коинот дар ду шабонарӯз офарида шудааст. Ду шабонарӯз танҳо барои сохтан кураи Замин сарф шудааст. Ду шабонарӯзи дигар барои 18 ҳазор олам, ду шабонарӯз барои сайёраҳои дигар. Дар маҷмӯъ 6 шабонарӯз. Шумо тасаввур мекунед, ки кураи Замин пурра дар ду шабонарӯз бо ҳамаи паррандаҳо, растаниҳо, уқёнусҳо ва кӯҳхояш сохта шудааст. Як шабонарӯз, ки ҳамаи замон ҳам 24 соат буд, баъд аз гузаштани миллионҳо сол то ҳол 24 соат боқӣ мондааст. Тавре, ки баҳор ҳамеша баъд аз зимистон меомад, имрӯз ҳам чунин аст. Тавре, ки офтоб аз шарқ тулӯъ мекард, то ҳол низ ҳамин тавр тулӯъ мекунад, аз вақти муқаррариаш ҳатто як дақиқа, ҳатто як сония дер наметавонад ва аз вақти муқаррарӣ бармаҳал тулӯъ намекунад. Тавре, ки замин дар атрофи офтоб давр мезад, ҳамин тавр то ҳол давр мезанад. Ҳамаи кори олам аз азал индешнда шудааст. Дар Қуръон навишта шудааст, ки ҳама чиз дар тӯли ду шабонарӯз сохта шуда, дар ин

ҳол ба се чиз така шудааст. Онҳо ҳикмат (дониш), ҳақиқат ва адолат мебошанд. Биёед, мо низ комёбии худро аз ин се чиз созем. Агар шумо ба ҳикмат, ҳақиқат ва адолат така карда, комёбии худро созед, комёбии шумо чун Коинот бардавом боқӣ хоҳад монд.

Мансаби носазо

Сабаби дигар мансаби носазо аст, ки бе саъю талош ба даст омадааст. Чунин ҳокимият, маъмулан, дар тақдири инсон нақши нобудсозанда бозӣ мекунад. Бойигарии бо роҳи беинсофона бадастомада нисбат ба нодорӣ хатари бештар дорад, зеро метавонад соҳиби худро несту нобуд кунад. Бинобар ин агар шумо сарватманд бошед, ба фарзандони худ идора кардани пулро наомӯzed, зеро ба бачаҳо ба таври муқаррарӣ вогузор кардани сарвати бузург чунин маъно дорад, ки онҳоро дар муқобили тарма гузоштаед. Сарват нерӯ ва қувваи азим талаб мекунад.

Медонед, ноилшавӣ ба револүтсионӣ ва эволүтсионӣ тақсим мешавад. Ноилшавии револүтсионӣ он аст, ки шуморо, масалан, роҳбар ё мири шахр таъйин мекунад. Ҳамин тариқ, ҳар одами дилхоҳро роҳбар таъйин кардан мумкин аст, аммо шумо дар мағзи ӯ донишҳои зарурӣ, тафаккури зарурии барои мансабаш мувофиқро «чой» карда наметавонед. Ҳеч гоҳ ин чизро аз касе гирифта, барои истифодаи муваққатӣ дар ихтиёри ӯ гузоштан наметавонед. Ин чизҳо ба ӯ чун ҳадя бахшида намешаванд. Барои он ки шахс мутахассиси соҳаи худ шуда, соҳиби эътибор гардад, 25 сол зарур аст, зеро барои ташаккули тафаккури роҳбар вақт зарур аст ва ана ҳамин муддати замон ноилшавии эволүтсионӣ мебошад.

Бинобар ин агар шумо сазовори вазифа набоед, бехтараш, бори масъулиятро ба дӯши худ нагиред. Ба

хотири худнамоӣ ин корро накунад. Бойигарии но-лоик назар ба камбағалӣ хеле хатарнок аст. Зеро шох касе нест, ки болои тахт мешинад, шох шахсест, ки хизматҳояш баробари мартабааш мебошанд.

Сабукфикрӣ

Одамон аксаран саъю кӯшиш мекунанд, ки худашонро бо корҳои таҳлилу тадқиқи воқеа машаққат надиханд. Ҳатто дар ин бора таъкиди зарурӣ вучуд дошта бошад ҳам, ба ҳар чизе, ки хоҳанд, бовар мекунанд. Ба пиндору гумони худ бовар карда, сайди осонгири қаллобон мешаванд. Чунин ҳодисаҳо зуд-зуд рӯй медиҳанд. Ҳамаи мо чунин иштибоҳро дар ҳаётамон камаш як маротиба, вале баъзе одамони дигар чандин маротиба аз сар гузаронидаанд, зеро ҳамаи мо мехоҳем ба одамон бовар кунем. Аммо кор агар ба пул ва рушди бизнес дахл дошта бошад, ба касе бовар накунад. Ҳамаро зери назорат гиред, тугмаи идоракуниро дар дасти худ нигоҳ доред.

Не, ин ҳолат ҳаргиз чунин маъно надорад, ки шумо мутлақо одаме бошед, ки ба дигарон бовар намекунад, бе боварӣ ҳамкорӣ кардан ғайримمкон аст. Аммо ман то замоне, ки як қондари рӯя накардам, чизҳои зиёдеро аз даст додам. Ин қондари пас аз ин ман ҳамеша ба инобат мегирам. Ба одамон гуфтаи зарур аст, ки «Ман ба шумо эътимод дорам, вале танҳо ба Худованд боварӣ дорам, бинобар ин аз шумо мепурсам ва талаб мекунам». Ҳамаи он чизеро, ки ба бизнеси шумо дахл дорад, бояд донед. Агар шумо идора кардани бизнесатонро ба воситаи эътимоднома додан ба нафари дигаре бовар карда, аз вазъи молу мулки худ, дар чӣ ҳолат қарор доштани онҳо беҳабар монед, он гоҳ барои фиреб хурданатон касе айбдор нест, зеро худ шумо ба одамон имкон дотаед, ки онҳо шуморо фиреб диҳанд. Зудбонар

нашавед. Ба одамон эътимод кунед, аммо онҳоро назорат кунед ва талаб намоед. Ба одамон гӯед, ки «Ман ба шумо эътимод дорам, аммо танҳо ба Худованд боварӣ дорам».

Хурофот ва таассуб

Хурофот ва таассуб нишонаи чаҳолат ва маҳдудият мебошанд. Аз шабахҳо тарсидан маъно надорад, танҳо ба худ имкони дуруст фикр кардан дихед. Дар атрофатон одамони зиёде ҳастанд, ки ба чунин чизҳо боварӣ доранд ва мувофиқи пешгӯиҳои бурчи дувоздаҳгона зиндагӣ мекунанд, аз рӯи қоидаи Фен-Шуй амал мекунанд, онҳо ба ин бовар доранд, ки гӯё абр дар ҳузури мохтоб мегӯяд: «дар ин шаб берун баромадан мумкин нест, гӯё ҳафтаи мушкил дар пеш аст». Бинобар ин қор кардан мумкин нест ва амсоли инҳо. Агар шумо ба чунин чизҳо бовар кунед, аломату нишонаҳо дар атроф хеле зиёданд. Агар дӯстонашон ба чунин аломатҳо шавқ дошта бошанд, онҳо дар бораи аломатҳо ба шумо нақлҳои зиёд мекунанд. Вале қомеъӣ ба мавҳумот вобастагӣ надорад. Он танҳо ба боварию эътиқод вобастагӣ дорад.

Ман намегӯям, ки ин чизҳо амал намекунанд, вале агар ба онҳо бовар дошта бошед, он гоҳ амал мекунанд. Ба ҳар ҳол, онҳо дар маҷмуъ барои таъмини муваффақият қодир нестанд. Вазъият боварию шуморо ташаккул дода, тафаккураторо ангезиш медиҳад. Афкори тавассути эҳсосот ба вучудодада ҳатман амалӣ мешавад. Аммо фақат шуур қобилияти фарқ кардани фикрҳои мусбат аз фикрҳои манфиро надорад. Ба ҳар чизе, ки бовар кардед, он воқеа мегардад.

Ба ҳамаи мо эътимоди қавӣ ва заҳматкеш будан зарур аст. Рӯзона бояд софдилона меҳнат кунем, шабона умедро дар дил нигоҳ дорем. Шу-

мо метавонед 24 соат кор кунед, аммо агар умеду эътимод надошта бошед, чизе ба даст оварда наметавонед.

Одати харч кардани пул

Монеан дигар дар роҳи комёбӣ одати харч кардани пул аст, ки яке аз вусъатёфтатарин сабаби нокомӣ мебошад. Дар ҳолати парешонӣ муваффақ шудан мумкин нест. Одати пасандоз кардани пулро густариш дода, идора кардани даромад ва харочотро омӯхтаи зарур аст. Медонед, ақлу зеҳни академикӣ ва ақлу зеҳни молиявӣ вучуд доранд. Инҳо чизҳои гуногунанд. Ақлу зеҳни академикиро ба мо дар мактаби миёна ва муассисаҳои таҳсилоти олии меомӯзонанд. Аммо ба мо ақлу зеҳни молиявиро касе - на волидайн, на дар мактаб ва на дар донишгоҳҳо намеомӯзонад. Одамонро саргардон мекунанд, гуё худат бо роҳи «озмоиш ва иштибоҳ» ин чизро бояд омӯзӣ. Аммо фақат баъзе одамон назар ба дигарон масъалаи молиявиро зудтар меомӯзанд.

Масалан, ҳамаи одамон навиштагону хонданро медонанд. Шояд бо одамоне, ки ин ду амалро анҷом дода наметавонанд, аҳён - аҳён вохӯред. Чаро ин тавр? Зеро онҳоро чунин омӯхтаанд. Шумо тасаввур кунед, агар таҳсилоти умумӣ вучуд намедошт, он гоҳ касе хонданро ёд мегирифт, аммо каси дигар не. Бинобар ин барои курсҳои кӯтоҳмуддат, тренингиҳо, семинарҳо вақт пайдо кунед. Онҳо метавонанд ба шумо кӯмак намуда, идора кардани пулро омӯзонанд, зеҳни молиявӣ шуморо тақвият бахшанд, зеро гайри хоҳишамон моро лозим меояд, ки бо пул сару кор дошта бошем. Пул як ҳиссаи ҳаёти мост. Аммо он чизи аз ҳама асосӣ нест. Аммо агар пул мудом нарасад, ба чизи асосӣ табиӣ табдил меёбад.

Сармояи ибтидой надоштан

Яке аз паҳнғаштатарин сабаби нокомӣ сармояи ибтидой надоштан аст. Сармояи ибтидой оғози фаъолияти аксар одамони муваффаке аст, ки фаъолиятшонро амалан аз сифр оғоз намудаанд. Шумо тасаввур мекунед? Қариб 90 фоизи одамони муваффақ, ки номҳояшон вориди таърих гардидааст, фаъолиятшонро умуман бе пул оғоз кардаанд.

Дар ҷаҳон ширкатҳои бузурги зиёде мавҷуданд, ки фаъолияти худро ё дар давраи бухрон, ё дар давраи мушкили иқтисодӣ оғоз кардаанд. Оё шумо медонед, ки онҳо аз ашхосе, ки сармояи ибтидой доштанд, бо чӣ фарқ мекарданд? Агар шумо сармояи ибтидой дошта бошед, албатта шурӯъ кардани кор барои шумо хеле осонтар аст, вале ҳар навъ хавф низ вучуд дорад. Вақте корро бо пул оғоз мекунед, баъзан заифу бемадор гардида, харочоти бемулоҳиза мекунед. Аммо вақте сармоя надоред, маҷбур мешавед, ки ҳар як тинро ба ҳисоб гиред ва сармояи худро идора кунед. Бинобар ин шумо хеле зуд зираку доно мегардед.

Аксари одамони муваффақи сарват бадастоварда аз сифр оғоз карданд, онҳо сармояи ибтидой надоштанд. Онҳо тадричан, кадам ба кадам боло мерафтанд, дар ҳама ҳолат сарфаву сарриштакорӣ мекарданд. Вале онҳо кор мекарданд, зеро то чӣ андоза пураҳамият будани идора кардани харҷро дарк карда, афзалияти ҷудо кардани харҷро ба муҳим ва дуввумдараҷа фаҳмида буданд.

Эҳтиёткории аз ҳад зиёд

Сабаби дигар эҳтиёткории аз ҳад зиёд аст. Инсон, ки аз ништибоҳ кардан тарсидааст, аксар вақт дастӣ ҳоли мемунад. Ҳаёт ба мо имконият пешниҳод

карда, сари вақт амалӣ кардани онҳоро талаб мекунад, дар акси ҳол онро дигарон истифода хоҳанд кард. Бодиккат бошад, на эҳтиёткори бехад. Вақте инсон метарсад, шубҳа мекунад ва ба имконияти нав хеле эҳтиёткорона муносибат мекунад, дар навбати худ онро аз даст медиҳад. Лаҳзае андеша кунед. Агар шумо ҳамаи имконияти мувофиқро, ки ҳаёт ба шумо пешниҳод карда буд, истифода мебардед, оё вазъияти молиявии шумо назар ба ҳозира хеле беҳтар намебуд? Бинобар ин, аз эҳтиёткории барзиёд ҳарчӣ зудтар ҳалос шавед. Ба шумо лозим аст, ки бо мутахассисони ин соҳа машварат намоед, устод пайдо кунед, бо мушовироне, ки корро хуб медонанд, сӯхбат бикунед.

Ҳарос

Тарсу ҳарос яке аз пурқувваттарин ва монеаи охири аст. Ҳарос ҳолати шуур аст. Барои ба он ғолиб омадан ба шумо зарур аст, ки назорат кардани шуури худро омӯzed ва онро ба маҷрои зарурӣ равона созед. Ҳарос худ ба худ вучуд надорад, барои он ҳамеша сабабе мавҷуд аст. Аммо бе тарс ҳам зистан ғайримمкон аст, дар баъзе ҳолатҳо тарс ба шумо кӯмак мерасонад. Масалан, агар шуморо сағи бадкаҳр дунболгир шавад, чунон тез медавед, ки дар ҳолати муқаррарӣ ҳеч гоҳ ин гуна давида наметавонистед. Ҳарос баъзан инсонро меангезад, таҳрик медиҳад ва водор месозад, ки ба пеш тезтар ҳаракат кунад. Медонед, вақте ки мо тафаккури одамонро омӯхтем, чиро муайян кардем? Ҳароси одамони камбағал ҳамеша пеши рӯяшон аст, онҳо чунин мегӯянд: «Агар ман ҳамин тавр амал кунам, ҳолати ногаҳонӣ ба пеш намеояд?». Ҳароси одамони сарватманд бошад, аз гузашта аст. Онҳо ба тарзи дигар андеша мекунанд: «Агар ман чунин корро накунам, вазъи-

яти молиявиам бадтар мешавад, охир, пирӣ наздик мешавад, агар ман корро дар муҳлати муқарраргашта анҷом надиҳам, он гоҳ муҳтоҷӣ ва факр фаро мерасад, зеро даромад устувор аст, аммо нархҳо дар ҳар сурат боло мераванд, масраф афзун мегардад». Ҳаросро бояд пас гузошта, онро идора кунед. Ҳарос чанд намуд дорад. Сабаби онро аниқ фаҳмида, ба табобаташ шурӯъ кардан мумкин аст.

Акнун вақте ки мо бо шумо сабабҳои бисёри ҳалал расонандаи сарватманд ва муваффақ шудани худро фаҳмидем, ба мо зарур аст, ки чӣ гуна бартараф кардани онҳоро низ донем. Барои ин ба мо зарур аст, ки маводҳои омӯхтаамонро бори дигар хонем. Ба анҷоми огоҳонаи таъхиси бемории худ ниёз дорем, зеро танҳо пас аз аниқ донишдани сабаби беморӣ ба табобат оғоз кардан мумкин аст. Ин корро кардан ҳатмист. Ақлу идроки шумо барои қабули фалсафаи комёбӣ бояд омода бошад.

Бечуръатӣ, шубҳа, батаъхирандозӣ ва дер мондан дар ниҳоят тарсро ба вуҷуд меоваранд. Ин чор чиз душмани асосии мо мебошанд. Бечуръатӣ ба шубҳа табдил меёбад, шубҳа моро маҷбур месозад, ки корро ба вақти дигар маҷкуф гузорем, сипас ин сегонаи наҳс тарсро тавлид мекунад. Аҳамият диҳед, бечуръатӣ ба шубҳа ва таъхир мубаддал гардида, сипас онҳо якҷоя тарсро ташаккул медиҳанд, ки иродани моро фалаҷ мегардонад. Бинобар ин вақте ки дар инсон бечуръатӣ пайдо мешавад, ё ӯ корро ба таъхир мегузорад ва шубҳа мекунад, ба ин ҳолат сабукфикрона муносибат накунад. «Хайр, воқеае нашудааст, ки он воқеа намекунад». Агар Худо накарда, ин ҳуфт якҷоя амал кунанд, оқибати он барои шумо чандон ба хайр нахоҳад буд.

Масалан, дар якҷоя меонем, ки дар ҷудоғонагӣ баъзе моддаҳои химиявӣ зараррасон нестанд, аммо

агар онҳоро омехта кунед, ба захр табдил меёбанд. Аниқу дақиқ ба монанди мисоли мо, агар бечуръатӣ ва шубҳа ба ҳам муттаҳид шаванд, тарс ташаккул меёбад, ки иродаро пурра фалаҷ гардонда, аз амал қардан бозмедорад. Ҳафт намуди тарс мавҷуд аст. Тарси аввал тарси камбизоатӣ, тарси фақр аст. Тарси дуюм тарси танқид аст. Тарси сеюм тарси аз даст додани саломатӣ, беморӣ аст. Тарси чорум тарси аз даст додани муҳаббат аст. Тарси панҷум тарс аз пиронсолӣ аст. Тарси шашум тарси марг аст. Тарси ҳафтум тарс аз чизи нав аст. Фаромӯш накунад, ҳамаи фикрҳои шумо ба амри воқеияти ҳаёти шумо бадал мегарданд. Ҳар андозае, ки фикр бо эҳсосоти пурқувваттар рангубор шуда бошад, он ҳамон қадар зудтар амалӣ мегардад. Агар шумо дар бораи беморӣ бо тарсу ҳарос фикр кунед, саломатии худро бештар зери хатар мегузоред. Бехтараш, дар бораи саломатӣ фикр карда, субҳ ба машҳои ҳисмонӣ машғул шавед. Ҳарчӣ, ки ба эътиқоди шумо дахл дорад, низ чунин аст. Ҳамаи чизе, ки дар ин олам шуморо ихота кардааст – ашӣи рӯзгор, телефонҳои дастӣ, компютерҳо, роҳҳо, мошинҳо, шахрҳо, либосҳои шумо, телевизор ва ғайра, ҳамаи онҳо замоне фикри касе будаанд. Сипас фикри касе дар воқеият таҷассуми худро пайдо кардааст.

Беморӣ низ айнан чунин аст ва дар ин ҳолат коре аз дасти шумо намеояд. Агар шумо дар ҳуҷраи торик бошед хоҳед, ки торикиро аз ҳуҷра берун кунед, пас чӣ кор мекунад? Шумо маҷбуред, ки маҳз ба рӯшноӣ коре бикунед, аммо на ба торикӣ.

Инчунин агар камбағалӣ ба чони шумо расида бошад, бояд барои ба даст овардани даромад коре кунед, минбаъд низ ба самти камбағалӣ ҳаракат қардан зарур нест. Агар шумо аз беморӣ безор шуда бошед, бояд барои шифо ёфтани коре кунед. Агар шумо аз бемехрӣ ҳаста шуда бошед, бояд барои ишқи муҳаббат

икдом кунед. Агар шумо аз бадбахт будан ба чои расида бошед, бояд барои хушбахт шудан амалеро анҷом диҳед. Зеро инсони ноком кореро ба анҷом расонда наметавонад. Аммо комёбиرو чалб кардан мумкин аст. Дар дасти шумо будани «тутмаи идоракуни» хеле муҳим аст. Охир, мағзи шумо чун радиое кор мекунад, ки шумо онро дар мавчи муайян чӯркардаед, то ин ки ВВС, «Садои Москва», «РетроFM»-ро шунавед. Аммо радио дар як вақт чанд каналро фаро гирифта наметавонад, ин хел намешавад. Мағзи сари мо низ ҳамин тавр фаъолият мекунад. Агар шумо шуурро дар мавчи камбағали чӯр кунед, он танҳо ба доштани фикру андешаҳои камбағали шурӯъ мекунад, новобаста аз он, ки манбаи онҳо кучост. Агар шумо шууратонро дар мавчи сарватмандӣ, комёбӣ, муваффақият чӯр кунед, он ба гирифтани садоҳои мусбат оғоз мекунад.

Медонед, аз ин мебарояд, ки агар шахсе дар калом як гӯшаи дури кураи Замин дар бораи комёбӣ фикру андеша кунад, мағзи шумо онро дошта мегирад. Олимони тадқиқоти зеринро гузарондаанд. Дар яке аз ҳазираҳо ба маймунҳо тоза кардани бананро омӯхтанд. Пас аз се шабонарӯз чанд таби маймунони аз кишварҳои мухталифи олам оварда шуда, ки ба онҳо касе чизе наомӯхта буд, худашон мустақилона ба тоза кардани банан шурӯъ карданд. Шумо тасаввур мекунад, ки ин ҳолат далели чист? Далели он аст, ки ба монанди одамон дар дигар мавҷудоти зинда низ қобилияти интиқоли интилоот мавҷуд аст.

Эҳтимол, баъзан шумо низ шохиди чунин ҳодиса шудаед. Шумо дар бораи касе фикр мекунад, ногаҳон ӯ ба шумо занг мезанад, ё шикояти деринатонро дар қоб дидед, дар ҳақиқат баъд аз як рӯз шумо бо вай вохӯред. Бинобар ин «тутмаи идора» бояд дар дасти шумо бошад, шумо фикрҳои худро идора карда тавонед. Дар хотир нигоҳ доред, агар фикр бо эҳсосот

алокаманд бошад ва дертар ба он эътиқод изофа шавад, он ба шаклгирӣ шуруъ мекунад, яъне амалӣ мешавад. Муҳим нест, ки фикр мусбат ва ё манфӣ аст. Баъзан мешавад, ки мо дар бораи касе фикри бад мекунем, ўро худ ба худ гирифтори эҳсосоти манфӣ мегардонем ва худ бовар мекунем, ки ў маҳз чунин аст. Шумо медонед, агар ҳафт кас дар бораи худи ин инсон чунин фикр кунанд, ў ба одами бадбахт табдил меёбад.

Тарс муҳаббатро мекушад, дӯстиро барҳам мезанад ва бар ивази инҳо ташвишу камбағалиро тухфа мекунад. Ин ҳолат дар оламе иттифоқ меафтад, ки ҳама ба шодмонӣ ва комёбӣ даъват мекунанд ва ҳама ба хоҳишу саъю талоши шумо мусондат мекунанд. Мо бояд дарк кунем, ки бе тарс зистан ғайримمкон аст, ин ғайривоқеист, аммо онро идора кардан мумкин аст. Ҳамаи одамон тарс доранд, ҳатто одамони аз ҳама далертарин низ метарсанд.

Шуури инсон фазои холиро қабул надорад ва мудом бо чизе пур мешавад. Агар шахс дар бораи комёбӣ китоб нахонад, шуури ўро фикрҳои манфӣ банд мекунанд. Агар шумо дар бораи муҳаббат фикр накунед, ҳатман дар бораи манҷуд набудани он фикр мекунед. Инсон ҳамеша дар бораи чизе фикр мекунад, ё аз бобати чизе азият мекашад. Аммо аз ишқу муҳаббат азият дидан назар ба азият кашидан аз набудани он беҳтар аст. Азият аз ишқ инсонро оқилтар, сабуртар меҳрубонтар ва аз чихати маънавий ганитар мегардонад.

Аммо азияти набудани ишқу муҳаббат дар бағии инсон нафрату бадбинӣ, қаҳру қазаб, бӯхлӯ ҳасад ва дигар сифатҳои манфиро инкишоф медиҳад, ки онҳо шахсиятро тадричан нобуд месозанд.

Имрӯз дар ҷаҳоне, ки мову шумо зиндагӣ доред, нобуд гардондани шахсияти инсон хеле осон аст

Танҳо дар ҳаққи вай чизҳои бад гӯед ва баъд аз гузашти чанд муддат одами мазкур ба бад табдил меёбад. Медонед, мо ба он чизе, ки дар олами атрофамон мебинем, бовар надорем, аммо чизеро мебинем, ки ба он бовар дорем.

Тарс аз камбағалӣ

Бешубҳа, ин навъи тарс монсаи вайронкортарин ба шумор меравад. Он дар каъри ботини шумо ҷой гирифта, ҳамаи таҷрибаи манфии наслҳои гузаштаре, ки гуруснагӣ ва харобиро аз сар гузарондаанд, ба худ ҷабида гирифтааст. Чизе нисбат ба факр ва набудани пул азобу уқубат ва хорию залилии бештарро ба инсон намеоварад. Ҳарчанд ки мо дар бораи камбағалӣ суҳанҳои хуб гӯем ҳам, он ҳеҷ гоҳ ҷойи сарватмандиро гирифта наметавонад.

Яке аз аломатҳои тарс аз факр безътиной, набудани ҳама гуна гурур, сабру таҳаммул ба муҳтоҷии доимӣ, яъне камбағалӣ ҳамчун мерос пазируфта мешавад. Шахсе мегӯяд: «Медонӣ, ҳарчанд ман сарватманд нестам, вале одами хубам ва дар зиндагӣ ҳама чиз барои ман кофист». Дар асл одами мазкур ҳудаширо фиреб медихад. У дурӯғ мегӯяд, ки гӯё ҳаёти хуб ба вай писанд нест. Аммо дар асл аз факр ҳаросидан аст, ки он дар каъри шуури инсон ҷой гирифтааст. Вай ба нодорӣ сари таъзим фуру оварда, онро ҳамчун тақдир пазируфтааст. Вақте пул, шуҳрат ва комёбӣ мавҷуд аст, одами хуб шудан хеле муҳим аст.

Эҳтиёткорни барзиёд, одати дар ҳар чиз манфиро дидан, дар бораи имконият ҳамчун шикаст андеша кардан, ҳар гуна иттизории дуруст ҳисобидани ҳар андеша аз ҳама бештар ба нокомӣ меоваранд. Аз ҳад зиёд эҳтиёткор будан зарур нест, танҳо инсонии дурандеш будан зарур аст. Ҳамаи нуқтаҳои дақиқ ва ҳассосро бадиҳат дар назар гиред, то ки ҳафзу ҳатар барои

шумо камтар шавад, тасаввур кунед, ки гӯё шумо шохмот бозӣ доред, дар ҳар гардиш фикру мулоҳиза кунед, амалҳои ҷавобиро (натичаи онҳоро) ба назар гиред, як навбат бозиро дар чанд гардиш пештар ба нақша гиред, ҳамеша хушёр буданро фаромӯш накарда, ба амали ногаҳонии ҳариф омода бошед.

Тарс аз танқид

Намуди дуҷуми тарс тарс аз танқид аст. Хоксории беҳад, шармгинӣ, бетаҳаммулӣ, харобии асаб, хотираи бад, хислати заиф, розигии кӯр-кӯрона, нороҳатӣ, камсухании аз ҳад зиёд, истифода бурдани калимаҳои пурдабада ва ифодаҳои мураккаб аломати тарсу ҳарос аз танқид аст. Баъзе одамон чунон ибораҳои мураккабро истифода мебаранд, ки дар бораи ҷӣ суҳан гуфтани онҳоро зуд намефаҳмед. Чуноне ки шумо бо касе гуфтугӯ мекунад, аммо дар ҷавоби лукман қолибии худ аз забони вай ифодаи печидаю душворфаҳмо мешунавед. Дар ҳақиқат ин нишондихандаи хирад набуда, пеш аз ҳама нороҳатӣ мебошад. Комилан бояд на душвор, балки равшан, содда ва осонфаҳм сӯҳбат кунед.

Худситой низ яке аз аломатҳои тарс аз танқид аст. Либосҳои беадабона, дар бораи худ ва аз муваффақиятҳои худ гуфтугӯ кардан низ нишонҳои камбудии инсон мебошанд... Касе бо мошинаи қимматбаҳо мегардад, то ин ки аз хешовандон ва дӯстон қафо намонад, барои хона ҷиҳози пурқиммат мехарад, аммо пайҳас намекунад, ки ба бачаҳо ҷизҳои муқаррарӣ намерасад. Вале ӯ камзӯли гаронбаҳо дорад, ё ин ки бонуе пустине аз пусти вашак дорад. Умуман инсон талош мекунад, ки «нисбат ба дигарон бад зиндагӣ» накунад.

Ори будан аз таппаббус, надоштани қобилияти истифодаи имконияти мусоид, қатъият дар суҳан, на

дар амал, беғурурӣ, бекоргардӣ, таъхир дар тасмим-гирӣ, бадгумонӣ аломатҳои тарс аз танкид мебошанд.

Тарси аз даст додани муҳаббат

Тарси аз даст додани муҳаббат метавонад ҳаёти инсон ва наздикони ӯро ба ҳарчу мараҷ табдил диҳад. Аломати асосии он рашк аст. Агар шумо бадрашк бошед, пас аз он тарсед, ки шахси дӯстдоштаи худро аз даст хоҳед дод. Ин ҳолат барои он руҳ медиҳад, ки шумо дар ҳақиқат ӯро дӯст намедоред, онро фақат то ҳол дарк накардаед. Зеро шуморо чунин тарбия кардаанд: агар ба ман рашк накуни, пас маро дӯст намедорӣ.

Аммо рашк бемории даҳшатамгез аст. Он баъзан ба ҳадди ифрот расида, оиларо вайрон мекунад, бадбахтиро азобу шиканҷа меоварад. Ҳақиқатан он нерӯи манфӣ аст. Бинобар ин чизи ягонае, ки барои аз рашк халос гардидан ба шумо кӯмак мекунад, дар инсон дида тавонишани хислат ё рафтори хубтари вай аст.

Медонед, агар ҳамсари шумо зебо, сарватманд, меҳрубон, чавонмард, чаззоб, оқил бошад, дар навбати худ занони дигар низ ба вай нигоҳ мекунанд. Агар бонув шумо дилнишину дӯстрӯй, зебо, оқила, нексирӣшт, дилрабо бошад, мардони дигар низ ба вай назар меафкананд. Ин ҳолат монанди он аст, ки шумо дар ҳавлии худ гули садбарг шинонда, ба ҳамаи ҳамсоҷо таъкид мекунед, ки «Ба гулҳои ман назар накунед».

Шумо аз чашми одамон осеро, ки дӯшташ медоред, пинҳон карда наметавонед. Баръакс, аз вай фахр кунед, ба вачд оед, ҳамин аст беҳтарин дармони рашк. Вакте дигарон аз дӯстдоштаи шумо завқ мекунанд, ифтихору гурурро эҷос карда, фикр кунед, ки «Оре, вай маҳбубам ман аст», «Бале, вай маҳбуби ман аст». Ин аст хурсандӣ карда тавонишани. Ва

хамин эҳсос ба шумо барои аз бадрашкӣ халос шудан кӯмак мерасонад.

Тарс аз пирӣ

Тарс аз пирӣ ташаббус, мавқеи фаъол ва саъю талош кардан барои ба орзуҳо расиданро маҳдуд мегардонад. Бо вучуди ин, одамони зиёд аз фаро расидани пирӣ меҳаросанд ва дарк намекунанд, ки дар зиндагӣ замони пириро орзу кардан зарур аст. Қаблан одамон орзу мекарданд, ки умри дароз бинанд. Акнун онҳо умри дароз дидан нахоста, меҳоянд, ки ба назар чавон намоянд. Ҳама чиз тағйир меёбад. Вақт тасаввуротро иваз мекунад.

Аммо чанд аломати тарс дар муқобили пирӣ вучуд дорад. Яке аз онҳо баъд аз чилсолагӣ, пеш аз муҳлат суст шудани фаъолият мебошад. Ҳарчанд ҷаҳонбинии инсон ба балоғат мерасад, аммо ба ҷои эҳсоси бартарият дар баъзе одамон норухатӣ рушд мекунад. Оё шумо тарзи муайяни кардани тарс аз пириро медонед? Агар дар баробари синну солатон бо-варнатон низ бештар гардад, пас шумо тарс надоред. Бояд дарк кунед, ки пирӣ афзалиятҳо дорад. Шумо таҷриба ва маҳорату малакаи беҳад зиёд чамъ кардаед. Аксари одамон бо баҳонаи синну солашон тадричан аз ташаббускор будан даст мекашанд. Барои баъзе одамон бошад, синну сол барои ҳақ баровардани камбағалӣ ва ноқомиашон хизмат мекунад, онҳо чунин мегӯянд: «Дигар дар бораи бойиғарӣ фикр кардан намехоҳам ва ба хотири фарзандон зиндагӣ мекунам». Ҳамаи ин аломати тарс аз пирист. Бинобар ин хоҳиш мекунам, ба ин чизҳо имкон надихед, ки шуморо идора кунанд.

Тарс аз марг

Нооромию норохатӣ ва ноумедӣ зуд боиси ба вучуд омадани тарс аз марг мегарданд. Аксар одамон аз марг меҳаросанд, ҳа, эҳтимол аз он натарсидан ғайриимкон бошад. Аломатҳои ин тарс худталкин-кунӣ, ҷустуҷӯи нишонаҳои бемориҳои гуногун, одати санҷидани ҳамаи тарзҳои имконпазири табобат аст. Тиб мавзуи дӯстдошта барои суҳбат аст; он истилоҳхоеро, ки одамони гирифтори тарси мазкур истифода мекунанд, ҳатто докторҳои илми тиб намендонанд.

Шахсони гирифтори ин намуди тарс дар бораи бемории худ ҳарф заданро дӯст медоранд ва бисёр меҳоянд, ки фарзандону наздикон онҳоро бемор пиндоранд. Ҳатто агар шумо ба вай гӯед, ки «Бас аст дар ин бора дигар гуфтутӯ кардан, солим астӣ, роҳ мегардӣ, меҳонӣ, телевизор тамошо мекунӣ!», онҳо ҳатман хафа мешаванд, меҳоянд, ки дигарон дар ҳаққашон дилсӯзӣ кунанд. Дарвоқеъ ин ҳолат бешуурона ва ғайри ихтиёри ин гуна одамон зухур мекунад. Чунин ҳолат ҳаргиз чунин маъно надорад, ки онҳо зистан намехоянд. Онҳо маҳз аз марг метарсанд. Тарсро бояд бартараф кунед.

Тарс аз навигарӣ

Ҳафтумин намуди тарс - тарс аз навигарӣ аст. Он ду аломат дорад, яке аз онҳо бадгумонӣ аст. Дар аксари мавридҳо одам ба амалӣ гардондани лоиҳаи нав оғоз мекунад, ё кушодани бизнеси навро ба нақша мегирад, аммо метарсад, зеро дар як қорн нав ҳатари муайян дорад. Ӯ гӯмон мекунад, ки ба чойи чизи дар дастдоштан кӯдро зеро қатар гузоштан, бехтараш, ҳамин қорн ҳозиррашро кунад. Ӯ дар ҳаёташ чизеро таъйир додан меҳояд, қалом як имконияти навро мебинад, қораш ба ӯ тасвир вост, аммо аз гирифтани

тасмим ва амал кардан меҳаросад. Агар шумо дар бораи пешомад ҳарф занед, ӯ шуморо намефаҳмад ва фикр мекунад, ки ӯро аз хатар пешакӣ огоҳ менамояд. Дар баробари он ҳисси бадгумонӣ пайдо шуда, ҳар чизи нав боиси тарси вай мегардад.

Маълум мешавад, ки ба фитрати инсон чунин ҳолат хос аст ва бояд чунин андеша кунад. Ҳамаи он чизеро, ки мо намефаҳмем, нодуруст ҳисоб мекунем. Агар ба ман писанд бошад, пас он дуруст аст, аммо агар писанд набошад, нодуруст аст. Дар хотир нигоҳ доред, аввалин аломати тарс аз навигарӣ бадгумонӣ аст. Ҳа, аломати дуввум дилбастагӣ ба хотира аст. Вақте инсон ба гузаштаи худ, ба таҷрибаи манфӣ ва мусбӣ дилбастагии сахт дорад ва танҳо дар заминаи онҳо фикр мекунад, вай ҳатман кореро ба нақша гирифта, амал мекунад. Ин тарс аз навигарӣ аст.

Агар мо хоҳем, ки ба комёбӣ даст ёбем, бояд зудтар аз эҳсоси тарс халос шавем. Шояд ба мо халос шудан аз тарси худ мушқил бошад, аммо идора кардани онро омӯхта метавонем.

Ин монеаҳо ва шаш намуди тарсро, ки монеган амал кардани мо мегарданд, замоне Наполеон Хилл, муаллифи китоби «Фикр куну сарватманд шав», кашф карда буд. Мо тафаккури одамонро омӯхта, ба «ихтирон дучарха» шурӯъ накардаем, вале талош кардаем, ки онҳоро бартараф намоем. Натиҷаи он моро ба ҳайрат овард. Одамон ҳамон як амалро чун пештара имрӯз низ анҷом медиҳанд, аммо натиҷа ва самаранокӣ даҳ маротиба афзун гапштааст. Мо намуни ҳафтуми тарс-тарс аз навигарию пайдо кардем. Умедворем, ки ин иттилоотро азхуд мекунед ва ба шумо худидоракунии осонтар мегардад.

ХОТИМА

ХОНАНДАҲОИ АРҶМАНД!

Шумо ин китобро хонда, ба анҷом расонда, ба куллаи нави муваффакияти худ раҳсипор шуда метавонед. Китоб акнун дар дасти шумо мисли як абзори хуб аст, ки ҳар вақте хоҳед, онро истифода мебаред. Мисолҳо аз китоб ба шумо умед бахшида, барои дидани роҳи ҳалли мушкилиҳо ёрӣ мерасонанд. Аз одамони муваффақ ибрат гиред, мо наметавонем натиҷаи кори онҳоро аз они худ кунем, аммо мо метавонем таҷрибаи онҳоро истифода барем. Орзуву омоли онҳоро аз они худ кунед, аз ҷосе шуруъ кунед, ки онҳо хотима гузоштаанд. Сабаби комёбии миллионҳо одамонест шавед, ки аз пайи шумо равона мегарданд. Тарзе зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо ҳамеша гайриодӣ, бо ҳар чиз ва дар ҳар ҷой серу пур гузарад.

*Бо ҳақтирам,
Ми чоҳари шумо С. Дивлатов*

МАРКАЗИ БАЙНАЛМИЛАЛИИ РУШДИ ИНСОН «САМО»

Маркази байналмилалии рушди инсон «САМО» пешсафи индустрияи тренингӣ дар ИДМ мебошад. Марказ дар Россия, Украина, Қазоқистон, Ўзбекистон, Туркия, Чин, Малайзия ва Тоҷикистон бо муваффақият тренингҳо мегузаронад, ки дар онҳо бештар аз 500 ҳазор одамон дониш андӯхтаанд.

Маркази рушди инсон «САМО» курси омӯзишии саводи молиявиро пешниҳод мекунад, ки барои ба даст овардани устувори молиявӣ ба шумо кӯмак мекунад ва бизнеси шуморо бештар даромаднок ва муваффақ мегардонад.

Поягузори марказ - Саидмурод Давлатов, доктори фанни равоншиносӣ, доктори илмҳои иқтисодӣ, профессори бизнес ва маркетинг, соҳибкори муваффақ, бизнес - тренери байналхалқӣ, муаллифи силсилаасарҳои «Фалсафаи мӯрчагон», варзишгар, оҳангсоз, ҳофиз, шогирди аз ҳама муваффақтарини бизнес-тренерҳо ба монанди М. Норбеков, Бодо Шефер, Брайн Трейси, Стивен Кови аст.

Фалсафаи мо аз маҷмӯи дониш ва таҷрибаи одамони бобарору муваффақ истифода бурда, ба инсонҳо барои хушбахту комед шудан ва қобилияти ниҳонии эҷодии худро рушд додан ва ҳамчунин му-

таносибан ташаккул додани рӯҳияи бунёдкунандаи тақдири худ будан, шахсияти дорои маънавияти бой гардидан, кӯмак расонидан аст.

Вазифаи мо: Мо барои он хизмат мекунем, ки ҳар касе ба назди мо ояд, дари бойигарии хусусии номаълуми худро кушояд.

Шиори мо: Дар ҳар як ҳона нобиғаи оянда ҳаёт ба сар мебарад, ки ба кӯмак ниёз дорад.

Мақсад: Дар муддати се сол омӯзонидани саводи молиявӣ ва рушди шахсият ба 1 миллион нафар одамон дар се кишвар - Қирғизистон, Қазоқистон ва Тоҷикистон.

Диди стратегии мо: Омӯзиши саводи молиявӣ ва рушди шахсиятро қисмати таълимоти ҳатмӣ намуда, системаи стандартии идора кардани буҷаи оилавиرو дар ҳаёти аҳоли ба монанди қоидаи роҳ чорӣ мекунем, то ин ки дар ҳаёти одамон суботи молиявӣ пайдо шавад.

Стратегияи расидан ба қомебӣ Ба ҳазорон одамон омӯхтани қоидаи қомеби ва онҳоро то озодии молиявӣ роҳнамоӣ карда расонидан

Шумо дар ин ҷо ин чизҳоро меомӯсед:

- чӣ гуна дуруст бизнесро ташкил кард ва онро то сатҳи байналхалқӣ боло бардошт.

- чӣ гуна система барпо кард ки назорати коргузорӣ ва даромади устуворро таъмин кунад ва ҳамчунин хатарро камтар гардонад.

- гирифта тавониistani мавзё (мавзёгирӣ) барои бренди худ дар бозори ҷаҳонӣ. в ин ки чӣ гуна ба сархати мизочони эҳтимоли ворид шуд.

- тарзи идоракардани захираҳои инсонӣ ва ба роҳ мондани раванди соҳибкорӣ дар сатҳи баланд;

- фишангҳои молиявии идоракунӣ ва ҷалби сармоягузорӣ.

Маркази рушди инсон «САМО» курси омӯзишии саводи молиявиро пешниҳод мекунад, ки барои ба даст овардани устувории молиявӣ ба шумо кӯмак карда, бизнеси шуморо бештар даромаднок ва муваффақ мегардонад.

Дар чунин маҷаллаҳои байналхалқӣ дар бораи мо навиштаанд: «Деловой мир», «Маркетинг товаров и услуг», «NetworkNews», «Advertising», «Richmans», «Goldentime», «Деловой собеседник», «Vip-zone» ва ғайра.

Дар бораи дастовардҳои мо ин рӯзномаҳо менависанд: «Время», «Прогнозы», «Ула-дала», «Вечерный Бишкек», «Азия плюс», «Чумхурият», «Имрӯз», «Ленинабадская правда», «Моя экономика», «Миллонер Times» ва ғайра.

Мо дар меҳмониҳои ин телевизион ва радиоҳои низ будем: «Хабар», «Казакстан», «Рохат TV», «Сафина», «КТР», «НТС» ва ғайра.

УСТОДИ МОҲИР

Мастер—класс барои он касоне ташкил мешавад, ки бизнеси худро доранд ва онро рушд додан мехоҳанд, боз барои онҳоест, ки имконияти худро амалӣ кардан мехоҳанд ва боз барои онҳоест, ки орзуи бузург доранд, ҳамчунин барои онҳоест, ки мехоҳанд амали муҳимро ба анҷом расонида, комёбии бузургро ба даст оварда, баъди худ хотираи некро боқӣ гузоранд.

Мастер—класс аз рӯи ҷамъбасти таҷрибаи ман, ба симмати бизнес-трэнер ва натиҷаи 25-солаи омӯзиши мушкilot ташкил карда шудааст. Мо омӯзиши махсусро барои барпо кардани бизнес дар сатҳи байналхалқӣ мегузаронем. Шумо ба иттилоот дар бораи барномаи омӯзиши мактаби мо метавонед дар охири китоб ошно гардед.

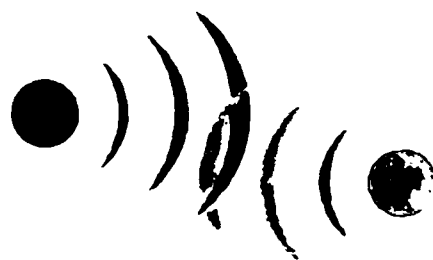
Дар мастер—класс ҳамаи чаҳор нерӯи ботинӣ машқ карда мешаванд. Ин нерӯи тан, ақл, хирад ва рӯҳу ҷон аст. Ин чор нерӯ бояд созгорона ба чаҳор нерӯи ҳодисаҳои табиат мувофиқат кунанд. Бинобар ин ҳафтаи аввали мастер—класс дар соҳили Исмироул гузаронида мешавад ва ин ҷо нерӯи об аст. Ҳафтаи дувуми мастер—класс дар кӯҳҳо, ҳафтаи сеюм дар соҳили кӯли офтобӣ гузаронида мешавад. Шумо ҳар субҳ дар соати шаш дар соҳили кӯл, ё дар қуллаи кӯҳ машқ карда, нерӯи ҷисмонӣ ва рӯҳониро мустақкам намуда, тафаккури эҷодӣ ва ақлу ҷисмонро инкишоф медиҳед.

Агар шумо ба нақшаи барномаи «омӯзиш» дар мастер–класс диққат диҳед, он чизеро, ки ба шумо лозим аст, пайдо карда метавонед.

Мастер–класс барои онҳое ташкил шудааст, ки дар ҳаёт инсонӣ тавоно шудан мехоҳанд, барои он касонест, ки талош доранд ҳар гуна монеъаро дар сари роҳи орзуи худ бартараф карда, ҳама чизҳоро ба даст биоваранд. Барои муваффақ гардидан, ба натиҷаи бузург расидан истеъдоди ҳақиқӣ мебояд. Ва он танҳо тавассути мақсади бузург метавонад амалӣ шавад. Барои ҳамаи ин рушду инкишофи босуръати тафаккур, нерӯи ақлонӣ, устуворию равонӣ, бардавомии мустаҳкамии ирода ва пуртоқатӣ зарур аст.

Комебӣ ин натиҷа аст ва он даставвал дар мағзи инсон тавлид мешавад. Пул дар натиҷаи нерӯи ақлонӣ пайдо мешавад ва ақл нерӯро аз тан дар намуди ирода, пуртоқатӣ, сабурӣ, хирадмандӣ, дурандешӣ ва ғайра мегирад.

Агар шумо дар бораи комебии бузург орзу кунед, талош кунед, ки дар машғулияти мастер–класс ширкат кунед. Дар дарсҳои мастер–класс ширкат намуда, шумо талафоти имконпазири ояндаро пешгирӣ хоҳед кард. Ҳар он чизе, ки банда дар муддати 25 сол омӯхтааст, шумо метавонед, онро дар 21 рӯз азхуд кунед, маҳз дар ҳамин давра бо мо будани шумо ҳама зарур аст. Ин курс барои одамони тавоно, барои онҳое, ки омодаанд чизеро дар ҳаёт тағйир диҳанд, пешбинӣ шудааст. Муваффақ бошед!

КОНФРОНСИ БАЙНАЛХАЛҚИИ ИССИҚКЎЛ ДАР МАВЗЎИ «РУШДИ ЗЕҲНИ МОЛИЯВӢ»

Ҳар сол Маркази байналмилаллии рушди инсон «САМО» дар мавзӯи «Рушди зеҳни молиявӣ» дар соҳили зебоманзараи кӯли баландкӯҳ Иссиқкӯл, ки миёни қаторкӯҳҳои Тён–Шони шимолӣ аз сатҳи баҳр дар баландии 1609 метр ҷой гирифтааст ва яке аз калонтарин кӯли кӯҳии дунё ба ҳисоб меравад, конфронси худро баргузор мекунад.

Дар натиҷаи чуқурии беҳад зиёд ва минералшавии об ба истиснои канорҳои соҳилӣ дар баъзе ҷойҳо, кӯл воқеан ҳеҷ гоҳ ях намебандад. Аз ин рӯ онро «Иссиқкӯл» ном мебаранд, ки дар тарҷума маънои кӯли гармро дорад. Иқлим дар ин ҷо қариб мисли соҳили баҳр нарму гарм аст. Офтоб, об, ҳаво дар Иссиқкӯл дар ҳақиқат нерӯи мусбат, некбинию зиндадилӣ бахшида, ҳастагиро рафъ карда, ҳатто аз бисёр бемориҳо касро халос мекунад. Беасос нест, ки бисёр қиссаҳои ҳале марғуб ва ривоятҳо дар бораи ин кӯл гуфта шудаанд. Ҳар каси ба Иссиқкӯл омада рӯзҳои дар ин ҷо гузаронидашро чун еддоштҳои аҷиб дар хотир нигоҳ медорад ва кӯшиш мекунад, ки бори дигар ба ин ҷо омада, истироҳат кунад ва нерӯи тоза бигирад.

Ба ин ҷои марғубу дилғазир аз ҳамаи мамлакатҳои ИДМ ва хориҷи дур одамон кӯшиш мекунанд ба конфронси ҳарсолаи Маркази рушди инсон «САМО» ки дар мавзӯи «Рушди зеҳни молиявӣ» барпо мегардад. Ҳозир шаванд Ширкатҳои давонаи конфронс огузишро аз рӯи тамоми савторҳои иқтисодии шайхият ва ингунаи

нерӯи ҷисмони инсон мегузаранд, зеро ки зеҳни молиявӣ мустақиман ба ҳолати рӯҳӣ ва ҷисмии мо алоқамандӣ дорад. Аз чор намуди асосии нерӯи ботинии мо яке тан аст ва инчунин яке аз чор намуди нерӯи зоҳирии мо (берунӣ) пул аст. Чор нерӯи ботинӣ ва чор нерӯи берунии мо дар якҷоягӣ амал мекунанд. Маҳз нерӯи тан пулро ба худ мекашад. Аз як ҷиҳат барои ба даст овардани мақсади бузург танҳо хондани китобҳои хирадмандона навишташуда нокифоя аст. Барои инкишофи зеҳни молиявӣ танро қавӣ кардан ва омӯхтани истифодаи донишҳо дар ҳаёти воқеӣ ва инчунин гирифтани таҷрибаи амалӣ зарур аст. Таҷриба ду намуд дорад: мусбат ва манфӣ. Вазифаи асосӣ таҷрибаи мусбатро афзун намудан ва истифода намудани таҷрибаи манфӣ мебошад. Яъне ба таълимоти пурсамар табдил додани таҷрибаи манфиро бояд омӯхт.

Инро шумо дар конфронси мо, ки воқеан дар сатҳи баланд кор мекунем, ширкат намуда, метавонед биомӯзед. Ин ҷо дар соҳили Иссиққӯли баландкӯҳ шумо ҳар субҳ муддати панҷ рӯз машқ карда, тану рӯҳ ва ҷони худро қавӣ намуда, дар як вақт зеҳни молиявӣ худро рушду инкишоф меदिҳед. Баъди чунин омӯзиш шумо имконияти истифода намудани дониши гирифтаи худро пайдо мекунад, самаранокии ҳаракату амали шумо 200% боло меравад.

Ҳарсола мо садҳо номаи сипосу миннатдорӣ аз ширкаткунандагони тренингиҳои худ мегирием. Мана, як чанд номаи шахсон, ки дар конфронс ва семинарҳои мо ширкат карда буданд.

Шумо низ метавонед ба ин ҷо биёед!

Бо телефонҳои +996-312-89-13-22;

+996-555-32-30-20

занг зада, барои худ ҷой супориш кунед.

ФИКРУ МУЛОҲИЗАҲО ДАР БОРАИ ТРЕНИНГИ ИССИҚКЎЛ

Элдор Алиакбаров,
бизнесмени муваффақ, ш. Боку, Озарбойҷон

Ҳар яки мо дар ин ҳаёт аз пайи ҷустуҷӯи комёбӣ мебошем. Шахсе онро дар риштаи молия, каси дигар бошад, дар маънавиёт, ё ки мансабу мақом меҷӯяд. Се сол пеш аз ин ман бори аввал бо «САМО» ва ташкилкунандаи он соҳибкор ва бизнес-тренери муваффақ Саид Раҷабович Давлатов дар шаҳри Атирау (Қазоқистон) шинос шудам ва ҳамон замон дарк кардам, ки роҳи аз ҳама наздики расидан ба комёбӣ ин гурифтани дониш маҳз аз одамоне мебошад, ки худ аллакай онро ба даст овардаанд. Аз ҳамон вақт ин ҷониб ман мунтазам дар тренингу семинарҳои Саидмурод Давлатов ширкат мекунам. Яке аз чунин семинарҳо дар соҳили Иссиқкӯли бошукӯҳ тобистони соли 2011 барпо гардид. Ҳаррӯзи тренинг бо худ силсилаи наву азими иттилооти аниқу дақиқ коркардашударо барои истифодаи ҳаёти воқеӣ доир ба молияи шахсӣ дар рушди бизнес меовард. Иттилооти расида ҳамонро дар ҷояш бо машаққоти хос ва махсус ва инчунин бозиҳо мустақкам карда мешуд, ки самарави онҳоро баҳоезори намудан хеле мушкул аст. Омӯзиш дар семинар ва мушоират бо ширкаткунандагони он сад дар сад интизорию моро бароварда кард ва инчунин барои ман як қатор суолро доир ба рушди минбаъдаам гузашт, ки моро боз ба онҳо ҷавоб гурифтани зарур аст. Ман барои инро ин вазифаи мушавир - таҳмили савоби савоби молияви мардумон, ки онро Саидмурод бар дӯши худ ниҳодааст, сипосгузорию миннатдорию худро арз мекунам ва ба 9 ҳама гуна муваффақиятро дар ин арса арзу мекунам.

Нургул Тулегенова,
намояндаи «САМО» дар Атирау, Қазоқистон

Аз машгулиятҳои Саидмурод Давлатов мо омилӣ амал ва дарки асосҳои қонунҳои соҳаҳои гуногуни ҳаёти худро фаҳмида мегирем, ки онҳо ба мо имконият медиҳанд интихоби дурустро ба анҷом бирасонем. Дар конфронси Иссиққўл маро усулҳои идоракунии ва ташкилии тарзи японӣ ва сирру асрори дар бизнес истифодашудаи ширкати «Тойота» хеле ба шавқ оварданд. Омӯзиш дар тренингҳои С. Давлатов ба ман эътимоди рӯзи фардоро медиҳад. Дар пешнақшаҳои хеле зиёд дарам ва ман умед дарам, ки дар маркази рушди инсон «САМО» таълим гирифта, онҳоро амалӣ мегардонам.

Гулсағира Оқтоева,
58-сола, муҳосиб, ш. Павлодар, Қазоқистон

Дар натиҷаи омӯзиш дар ҳаёти ман бисёр дигаргуниҳои хуб рӯй доданд: худам тағйир ёфтам, доимо ягон чизи навро меомӯзам, ба нақша мегирам, таҳлилу таҳқиқ мекунам ва амал менамоем. Муносибати беҳад хуб дар оила дорем. Бачаҳоро аз рӯи тарзу усули Давлатов «Фарзанди нобигаи ман» тарбия мекунам. Саидмурод Давлатовро дар оилаи мо хеле эҳтиром мекунам. Аз таҳти дил барояш орзу мекунам, ки тренингҳои ӯ ҳар дафъа бештар ба миқдори зиёди одамон ёрӣ расонанд, то ки онҳо худро хуб бифаҳманд ва ба худ аз рӯи шаъну эътибор аҷрғузори кунанд ва ҳаёти хешро ба самти беҳтар тағйир бидиҳанд.

Арюткина Лариса,
соҳибкор, ш. Алма-ато, Қазоқистон

Саидмурод Давлатов бизнес–тренири ҳақиқӣ мебошад. Баъди вохӯри бо ӯ дар ҳаёти ман дигаргуниҳои зиёди хуб рӯй доданд. Ман сабабҳои нокомии худро

фаҳмида тавонистам ва қуввату тавоноии нерӯи мусбатро барои амалкардан гирифтам. Акнун ман бизнеслоиҳаи нави худро рушд медиҳам, ки он хеле бобарор хоҳад буд. Зеро ки донишҳои дар тренингҳо гирифтаам таҳкурсии мустаҳкам барои рифоҳати молиявӣ мебошанд. Ҳар сол ман бо камоли хушнудӣ дар конференсияҳои Иссиққӯл ширкат меварзам. Фазои эҷодии беҳад хуби он ҷо ба ман хеле писанд аст. Муоширати шавқангез, мувофиқ будани истироҳат ва машғулият боис мегардад, ки ҳамеша чизи нав ва муҳимро барои ниҳоятдараҷа фоидаовар гардонидани бизнеси худ ба даст оварӣ.

ФИКРУ МУЛОҲИЗАҶО ДАР БОРАИ МАСТЕР-КЛАСС 2012

Канайим Мурзаматова,
ш. Ош, Қирғизистон

Ман дар синни 60-солагӣ бо шарофатии тақдир бо инсони беназир ва бузург Саидмурод Раҷабович Давлатов вохӯрдам. Баъди омӯзиши додаи ӯ ҷамаҷониба ба «балогат» расидам ва ба рӯзи оянда дилбастаии зиёде пайдо кардам. Ман дар назди устодон ва тренерҳои дигар бисёр чиз омӯхтаам, аммо чунин омӯзиши аз таҳти дил ҳеҷ гоҳ бароям набуд. Ман аз ӯ намозхониро омӯхтаам. Аз ӯ ман бахшидани одамон ва чӣ гунае ки ҳастанд, қабул доштани онҳоро омӯхтаам. Аз ӯҳамчунин барнома-резӣ кардани ҳаёти худро омӯхтаам. Аз ӯ дар ҳаёт аз пул лаззат бурданро низ ёд гирифтаам.

Мурат Шпеклаев,
ш. Алма-ато, Қазоқистон

Ман ба Аллоҳ таъоло барои имконияти ба банда ато кардааш-вохӯрӣ бо Саидмурод Раҷабович шукргузор ҳастам! Дар ҷустуҷӯи худ ва дар ҷустуҷӯи ҷои худ дар ҳаёт ман дарк кардам, ки бояд ҳамеша бо одамон бошам, онҳоро дар ҳаёт дар ҳалли мушкилоташон кӯмак бикунам. Бо чунин андеша се сол, дар маркази рӯҳонияти Алма-ато машғул будам. Аммо ман дарк кардам, ки тактикаи муносибати гайрифаъолонаи одамон ба раванд бесафар аст. Баъди дарки ин ҳақиқат дар муддати 7 сол орзуям- табдил гардидан ба инсони одамонро

дарккунанда, ба онон кӯмаккунанда дар дарвозаи таҳтушшуурам боқӣ монд.

Инак, лаҳзаи дилхоҳу чашминтизор фаро расид, ман бо Саидмурод Раҷабович вохӯрдм. Ман дарк кардам, ки ин ҳамон инсонест, ки метавонад маро биомӯзонад, то ин ки ман Устод шавам! Раҳнамои ҳазорон-ҳазор одамон бошам. Ман аз Худованд талаб кардам, ки бигзор Ӯ ба ман иҷозаи ба қудрати Худ -дониши Худ даст расониданро бо ёрии Саидмурод Раҷабович бидиҳад!

Дар вақти омӯзиш дар мастер–класси 2012 оромии ботинӣ ва боварӣ бо худро омӯхтам. Маҳорати худтарбияткуниро ёд гирифтам. Тартибу низоми барпо сохтани бизнес ва бизнеси дарозмуддатро дар сатҳи замони ҳозира азхуд кардам. Барои худ мураббиро пайдо кардам. Вақте ки ба хона расидам, ин корҳоро анҷом медихам: тартиби рӯз 4-6 соат хоб, худсозӣ, кор, оила. Тарҳи эҳё кардани бизнеси истеҳсол ва фурӯши зироатҳои хуриширо менависам. Фавран ба амалӣ кардани нақшаам дар ҳаёт шуруъ мекунам.

Ифтихор Азимов,
ш. Душанбе, Тоҷикистон

Вақте ки билет гирифтам, итизори он будам, ки дар бораи барпосозии бизнес дониши дақиқ ва кофӣ мегирам. Вале аз назардошти худ дониши ҳеле бештар гирифтам. Ба гайр аз донишҳои дар амал санҷидашуда дар бораи барпо кардани соҳибкорӣ ва пешбурдани он дар сатҳи касбӣ, ман абзори ёрирасони машқдодани шахсияти худро гирифтам. Ман эҳсос мекунам, ки дар ин 21 рӯз ҳеле баркамол гаштаам. Шумо тасаввур карда наметавонед, ки ман кӣ шуда метавонам, агар минбаъд бо чунин суръат рӯи шахсияти худ кор кунам.

Ба ғайр аз ин ман нақшаи стратегии бунёд ниҳодани ҳаётро тартиб додам. Бовариям ба оянда пайдо гардид. Фикру андешаҳоро дар сарам ба низом даровардам. Бизнес–лоиҳаи ҳирфавӣ сохтам. Акнун ман бояд натиҷаҳои назаррасро ба даст биоварам.

Ман ҳамеша «САМО»-ро сипосгузорам! Худованд онҳоро баракат диҳад!

Эркина Абдибекова,
ш. Бишкек, Қирғизистон

«САМО» ману фарзандонамро ба сӯи ояндаи бомуваффақият роҳ нишон дод!!! Саидмурод Раҷабович инсонӣ хеле оқил аст. Ман мутмаинам, ки бо кӯмаки дониши ӯ миллион одамон саодатманд мешаванд. Мастер–класси 2012 қисмати аз ҳама хушбахттарини дар ҳаёти ман буд. Дар «САМО» таълим гирифта, барои худ «дар»-и нав боз кардам.

КУРСИ
«САВОДИ МОЛИЯВӢ ВА ОҚИЛОНА
ИДОРА КАРДАНИ САРМОЯИ ШАХСӢ»

Омӯзиши 1

№	Тренингҳо
1	Стратегияи тафаккури одамони сарватманд ва камбағал
2	Ману пул
3	Сармоя аз сифр
4	Нақшаи молиявӣ
5	Бартараф кардани монеа дар шуури одамон

Омӯзиши 2

№	Тренингҳо
1	Мисли миллионер андеша кун
2	Фарзанди нобиғаи ман
3	Гузоштани мақсад
4	Тайм менеҷмент
5	Қоидаву қонуни пул
6	Пешвои даврони худ

Омӯзиши 3

№	Тренингҳо
1	Банақшагирии бизнес
2	Сарварӣ ва таъсиси тим
3	Нақшаи маркетинг
4	Реклама ва PR
5	Бизнеси гайриманқул
6	Бизнес ва қоидаи маблағгузорӣ
7	Фишангҳои молиявӣ

Мастер–классро дар 3 сатҳ муаллифи система Са-
идмурод Давлатов мегузаронад

МАСТЕР-КЛАСС

№	Тренингҳо
1	«Меъморӣ»-и бизнес
2	Стратегияи идоракуни
3	Муштарӣ –маҳсулот
4	Раванди бизнес
5	Кормандон
6	Захираҳо
7	Ҳисоботи молиявӣ
8	Бренд (мавзеъгирӣ дар бозор)
9	Бозорёбӣ дар миқёси васеъ
10	Реклама ва PR
11	Маҳорати гуфтушунид кардан
12	Рушди шахсият
13	Сарварӣ (Пешвои бонуфуз)
14	Санъати нотиқӣ
15	Бизнес дар шароити бухрон
16	Рушди соҳибкорӣ дар асри бисту якум
17	Технологияи соҳибкориҳои чинӣ ва ҷопонӣ

ОМУЗИШИ ИНФИРОДИ

№	Номгӯй
1	«Меъморӣ»-и бизнес
2	Қоида ва қонуни пул
3	Стратегияи идоракуни
4	Муштарӣ –маҳсулот
5	Раванди бизнес
6	Кормандон
7	Захираҳо
8	Ҳисоботи молиявӣ
9	Бренд (мавзеъгирӣ дар бозор)
10	Бозорёбӣ дар миқёси васеъ
11	Реклама ва PR
12	Маҳорати гуфтушунид кардан
13	Рушди шахсият (Дар вучуди худ шахсияти нотақрорро бедор намо)
14	Сарварӣ (Пешвои бонуфуз)
15	Санъати нотикӣ
16	Бизнес дар шароити бухрон
17	Рушди соҳибкорӣ дар асри бисту як
18	Соҳибкории чинӣ ва ҷопонӣ
19	Фишангҳои молиявӣ
20	Идоракунии захираҳои инсонӣ
21	Идрок (ҳисси пешакӣ)

СИЛСИЛАКИТОБИ «ФАЛСАФАИ МҶРЧАҒОН»

1. Китоби «МАН ВА ПУЛ» ба шумо аз рӯи саводи молиявӣ дониш медиҳад, идора кардани маблағҳои худро меомӯзад, барои афзун гардидани даромад ва кам гардидани хароҷоти шумо маслиҳат пешниҳод мекунад ва дар гирифтани тасмиме, ки метавонад ҳаёти шуморо дигаргун намуда, шуморо сарватманду комёб гардонад ёрӣ мерасонад, зеро бисёр

одамон танҳо бо он сабаб камбағал мондаанд, ки ба вазъияти доштаи худ муроҷиат мекунанд ва чизеро тағйир додан намехоҳанд. Онҳо барои ҳақ баровардани камбизоатии худ далел пайдо мекунанд ва дарк намекунанд, ки худашон дари ба сӯи давлатмандӣ боз мешударо маҳкам мекунанд. Дар воқеъ тасмими сарватманд шудан, ё камбағал монданро, ҳар инсон худаш мегирад. Барои ин ки инсон дер ё зуд ба он ҳолат мерасад, ки фикри ӯ он ҳолатро дорад. Агар ӯ дар бораи камбағалӣ андеша кунад, ҳеҷ гоҳ дорро намешавад, аммо дар бораи чӣ гуна зиёд кардани даромади худ фикр кунад, пас барои ин имконият пайдо мекунанд. Имкониятро барои комёбӣ он донишхӯро муайян мекунанд, ки инсон онҳоро аз худ кардааст. Китоби мазкур барои гирифтани дониш дар бораи чӣ гуна бештар даромад ба даст овардан, чӣ гуна оқилона пасандоз кардан, чӣ гуна маблағгузорӣ кардан, аз пул чӣ гуна

ҳаловат бурдан, ба ҷавоби рад ва мушкилиҳо чӣ гуна муносибат кардан, чӣ гуна худмаҳдудкуниро нобуд кардан, чӣ гуна вақти худро дуруст ба нақша гирифтани, чӣ гуна барои ояндаи худ пасандоз намудан ва боз дар бисёр мавридҳои дигар ба шумо кӯмак мекунад. Ин китоб барои онҳое, ки аз ҷиҳати молиявӣ озод будан мехоҳанд ва орзуҳои худро нияти амалӣ кардан доранд, пешбинӣ шудааст.

2. МУҲАББАТ. Зан дар бораи мардон чиро намедонад ва мард дар бораи занон чиро бояд бидонад?

Ҳар касе, ки ин китобро меҳонад, ӯ муносибати худро бо ҳамсафари ояндаи худ хуб барпо карда метавонад. Шахсе, ки ба ин чиз бе айнак нигоҳ мекунад, ҳамчунин ба ҳамсарон дар фаҳмида гирифтани вазъияти низоъангез ва мустақкам гардонидани иттифоқи онон низ кӯмак мекунад.

Охир, аз ҳама беҳтарин зан ин ҳамсари худи шумост ва дар олам беҳтарин мард ҷуз шавҳари худи шумо каси дигаре нест. Шумо дар ин китоб боз машғулиятҳои амалӣ ва машқоро, ки дар муносибати минбаъдӣ ва барпо сохтани хушбахтӣ, сарват, саломатӣ чун калид ба шумо хизмат мекунанд, пайдо карда метавонед.

Китоб вазъияти рӯҳии мард ва занро кушода дода, сирру асрори забонеро, ки мард меғӯяду зан онро мефаҳмад, ба шумо шарҳу тавзеҳ медиҳад.

3. ҚОНУНҲОИ МАЪНАВИИ САРВАТ. Қонунҳои асосии маънавӣ вучуд доранд, ки новобаста аз он, ки мо онҳоро медонем ё не, бевосита амал мекунанд. Принципиҳои маънавӣ заминаи комёбиرو ташаккул медиҳанд, ки бидуни он илоҷе ёфтани ғайриимкон аст. Хоҳиши аз ҳад зиёди комёб гаштан хеле муҳим аст, боз муҳимтар аз ин он аст, ки хост ва иродаи Худованд низ бошад. Дар ин китоб он принциpleri маънавию дарёфт мекунед, ки ба шумо ва оилаи шумо тансиҳати, кушоиши қор ва сарвати ҳақиқӣ меоваранд. Ин принциpleri асрҳои зиёде донишмандон истифода кардаанд ва ба шарофати принциpleri мазкур ҳаёт дар рӯи Замин идома дорад.

4. БОЗУБАНДИ ҒОЛИБ

Мо ҳар дақиқаи ҳаёти худро фақат як маротиба истифода бурда метавонем. Чизи ягонае, ки дар дасти мо аст, ин ҳаёти мо мебошад ва то кадом дараҷа мо тайёрем онро шоҳқорӣ бикунем?

Донишхӯре, ки аз ин китоб мегирад, барои шумо сармоёи хеле муҳим буда, дар ҳаёт истифода

бурда тавонистани ин донишҳо шуморо ба инсонии комил мубаддал гардонид, ҳамчунин ба суоли дар боло гузошта шуда, ҷавоби муносиб дода метавонед.

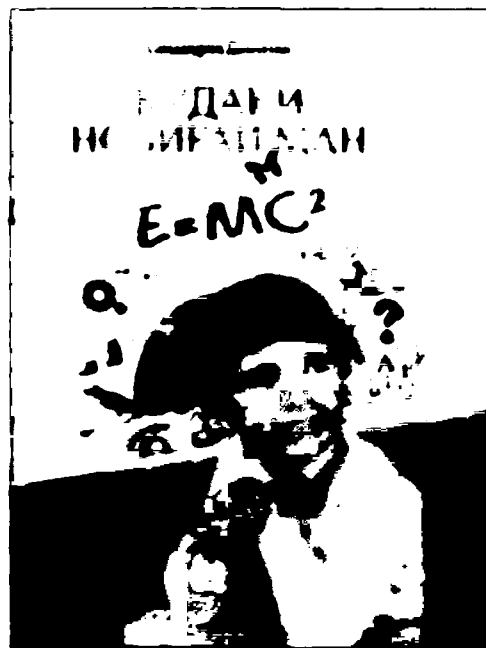

5. ТАРЗИ ФИКРРОНИИ
одамoни сарватманд ва кам-
бизоат. Дар ҳаёт кӣ шудани мо-
ро яъне сарватманд ё камбағал,
некбахт ё бадбахт, стратегияи
тафаккури мо муайян мекунад.
Инсон имрӯз ё фардо, як рӯз не
як рӯз ба ҷо мерасад, ки тафак-
куру андешаи ӯ аллакай он ҷо
қарор доранд. Чӣ гуна ақл-
ҳамон гуна ҳаёт. Одамoни кам-
бағал на ба он хотир кам-
бағаланд, ки мехоҳанд чунин

зиндагӣ кунанд, балки чӣ гуна идора кардани вазъи-
ят, ҳодисаву воқеа ва пулро намедонанд. Сарват-
мандӣ ва камбағалӣ аввал дар майнаи сари инсон
пайдо мешавад. Ҳамаи чизҳое, ки моро ихота карда-
анд (техника, шахрҳо, ҳавопаймоҳо ва ғайра) кадом
вақт фикри ким- кадом шахсе буданд. Мисли
сарватмандон фикр карданро омӯзед ва шумо низ
сарватманд хоҳед шуд.

6. КҮДАКИ НОБИҒАИ МАН.

Ба бачаҳо омӯхтани
асосҳои саводи молиявӣ ва
рушди шахсият дар ҳеҷ за-
моне чун имрӯз мубрам
нагардида буд. Ҷомеаи му-
осир аз мо тақозо мекунад,
ки устувор, мустақил ва
қобили меҳнат бошем. Ба-
чаҳо маънои ҳаёти мо ва
ояндаи моанд. Вақти зиёд
намегузарад, ки бачаҳои

имрӯза аллакай тақдирчунбони мо мегарданд. Бино-

бори пулӣ», чӣ гуна маҳсулотро интихоб кардан ва самти фаъолиятро, аз чӣ оғоз кард ва чӣ гуна «санги зеробӣ»-ро убур кардан фаҳмонида дода хоҳад шуд. Бисёр иштибоҳҳои қолабӣ ва мушкилоте, ки соҳибкор ба онҳо рӯ ба рӯ мезанад: мушкилӣ бо кадрҳо, боқимондаи маҳсулот, харҷи худро напӯшонидани реклама, нарасидани сармоя, савдои кам ва ғайра дар ин китоб баррасӣ мегардад.

Дар даст доштан ва ҳамеша хондани китоб барои онҳое, ки даромади ночиз доранд ҳатмист. Ин китоб 90 фоиз вазифаи онҳое, ки бизнес доранд ва 100 фоиз мушкилии онҳое, ки танҳо тоза ба кор оғоз кардаанд, осон мегардонад.

«МЕТОДҲОИ САМАРАНОКИ БАРПО КАРДАНИ БИЗНЕС ДАР ШАБАКАИ МАРКЕТИНГӢ»

Китоб аз натиҷаи кори 10-сола бо ширкатҳои гуногуни шабакавӣ навишта шудааст. Бо ширкатҳои мухталиф кор карда ва ҳамчунин бизнес-тренингҳо гузаронида, мо дидем, ки ҳар кадоми онҳо дорои як чизи махсусе мебошанд. Кадоме тими пурқувват, дигаре маркетинги самаранок дорад, кадоми дигар низоми омӯзиширо дуруст ба роҳ мондааст ва ғайра. Ҳамаи ширкатҳо ҷанбаҳои тавоно ва заифи худро доранд.

Дар ин китоб ҳамаи чизҳои беҳтарин, ки мо дар ширкатҳои мухталиф дидаем, гирд оварда шудааст. Барои шахсе ки ба маркетинги шабакавӣ машғул аст, китоб чун роҳнамо барои рушд ва пешсафӣ хизмат мекунад.

**МЕТОДҲОИ
САМАРАНОКИ
БАРПО
КАРДАНИ БИЗНЕС
ДАР ШАБАКАИ
МАРКЕТИНГӢ**

**ҚАРЗ:
АЗ ОН ЧӢ ХЕЛ
БОЯД ХАЛОС ШУД
ВА ЧӢ ГУНА
АЗ ОН КАНОР
БОЯД ГИРИФТ**

**ҚАРЗ: АЗ ОН ЧӢ ХЕЛ БОЯД
ХАЛОС ШУД ВА ЧӢ ГУНА АЗ
ОН КАНОР БОЯД ГИРИФТ.**

Аз комёбӣ то нокомӣ як қадам аст ва аз сарватмандӣ то варшикастагӣ низ чунин аст. Ҷамаи маслиҳатҳо амалан аз ҳаёт, аз саргузаштаи худ муаллиф, ки дар муддати панҷ сол ду мартаба варшикаста шуда, бори қарзҳои сангинро бар дӯш дошт, гирифта шудаанд. Акнун дар

асоси таҷрибаи худ ӯ чӣ гуна гирифтори қарз нашуданро меомӯзад. Дар китоб тарзу усули аз қарзҳо новобаста аз сатҳи даромад чӣ гуна халос шудан ва бар замми ин барпо кардани бизнеси хуб нишон дода шудааст.

Китоб ҷамаи принципҳои маънавиеро, ки имкони ҳарчӣ зудтар аз қарз халос шуданро фароҳам менамояд, меомӯзонад. Дар он низоми дурусти муроҷиат ба қарздиҳанда - чӣ гуна қарз гирифтани ва кай гирифтани ва тарзи идора кардани қарз оварда шудааст.

Маркази байналмилалии рушди инсон «СА-МО» ҳар сол дар Иссиққўл конфронс мегузаронад. Дар конфронс намояндагони ҳамаи кишварҳои ИДМ ва хориҷаи наздик (Русия, Украина, Қазоқистон, Қирғизистон, Узбекистон, Тоҷикистон, Туркия, Чин, Эрон, Покистон, Ҳиндустон) ширкат мекунанд. Конфронс дар сатҳи байналхалқӣ гузаронида мешавад. Шумо метавонед бо одамони то ба ҳол ношинос ба соҳаҳои нав шинос гардида, низ барои рушди бизнеси худ дониши нав гиред. Ҳар субҳидам дар соҳили кўл шуморо клуби «Тандурустӣ» интизор аст, ки он ҷо шумо метавонед бо ёрии он донишҳои наве, ки гирифтед тану рӯҳи худро қавӣ гардонед. Тарзу усуле, ки дар клуби «Тандурустӣ» истифода мешавад, дар Шарқ зиёда аз 1000 сол вучуд дорад ва инҳо тибби қадимаи тибетӣ, чинӣ, ҳиндӣ ва дигар чизҳо мебошанд.

Дурдонаи Қирғизистон Иссиққўл ба оғуши гарм шуморо интизор аст.

Доир ба ҳамаи саволҳо бо телефонҳои

Call center +996 312 891322

Қазоқистон +7 727 317 90 20

+7 701 959 66 29

Тоҷикистон +992 88 888 40 60

+992 93 572 92 29

Қирғизистон +996 555 323 020

тамос гиред

Web: www.worldsamo.com

E-mail: worldsamo@mail.ru

Саидмурод Давлатов

**ТАРЗИ ФИКРРОНИИ
ОДАМОНИ САРВАТМАНД ВА КАМБИЗОАТ**

Муҳаррир ва мусахҳаҳ:
Саидакбар Начибуллоев

Ба матбаа 06.10.2016 супорида шуд.
Андозаи 60x84 1/16. Когази офсет.
Чопи офсет. Ҷузъи чопӣ 21. Адади
нашр 500. Нархи шартномавӣ.

ҶДММ «Сифат-офсет»

54c

ДАВЛАТОВ

Саидмурод Раҷабович,

Бизнес-тренери дараҷаи байналмилалӣ бо таҷрибаи 20-сола,
доктори илмҳои иқтисодӣ ва раваншиносӣ,
профессори соҳаи савдо ва маркетинг,
соҳибкори муваффақ, муаллифи китоби серхаридори
«Ман ва пул» аз силсилаи китобҳои «Фалсафаи мӯрчагон»,
ки бо 7 забон тарҷума шуда, зиёда аз 2 000 000 нусха
аз он харидорӣ шудааст,
президенти МБРИ «Само»

Хонандаи муҳтарам!

Ин китоби ба даст гирифтаи шумо хонандаи худро бо он қонунҳои ҳақиқӣ шинос мекунад, ки бидуни онҳо ба даст овардани комёбӣ ғайриимкон аст.

Замоне ман шахси муваффақ будам, аммо банохост ҳама чизро аз даст додам, таҳқир ва дарду азобро аз сар гузаронида, ба ин ҳама қонунҳои оқилона расидам.

Ба туфайли дониш ва риояи қоидаҳои дар ин китоб иншошуда бароям ғайриимкон имконпазир гардид. Инсон дар тӯли умри худ ҳамагӣ як шохасар, ки номи он «Худсозист», офарида метавонаду бас. Худро бисозед, он шахсе бишавед, ки чунин шахсият шудан орзуи деринаи шумо буд.

Ин китобро ба модарам Азизмо Азизовна Раҷабова мебахшам, ки маро чӣ гунае ки ҳастам, тарбия карда, ба воя расонид. Ман замоне тифли яқсола бе падар монда будам, аммо бо шарофатии ақлу хиради модар худро ҳеч гоҳ ятим эҳсос намекардам. Ё ба ман роҳи дурустро нишон дод. Модар ҳамеша хоҳони он буд, ки ман инсон шавам. Ман ҳеч гоҳ суҳанони ўро аз хотир намебарорам: «Писарам, ту метавонӣ, ки ҳар кӣ шавӣ – духтур, профессор, вале дар навбати аввал инсон шав. Инсон шудан назар ба мутахассис шудан хеле сангинтар аст».

Дусти Шумо

Саидмурод Раҷабов

000310749

Китобхона